

Hôn Mê Liền Cưới Anh

Contents

Hôn Mê Liền Cưới Anh	2
1. Chương 1: Hiệp Hội Yêu Bề Ngoài	2
2. Chương 2: Boss Một	4
3. Chương 3: Boss Hai	6
4. Chương 4: Bí Mật	7
5. Chương 5: Xem Mắt Một	9
6. Chương 6: Xem Mắt Hai	11
7. Chương 7: Gặp Mặt	12
8. Chương 8: Kết Hôn	14
9. Chương 9: Xe Tơ Hồng	17
10. Chương 10: Ở Chung	21
11. Chương 11: Hồng Môn Yến Một	24
12. Chương 12: Hồng Môn Yến Bắt Đầu	27
13. Chương 13: Bạn Bè Mới	29
14. Chương 14: Mất Máu Quá Nhiều	32
15. Chương 15: Đồng Sàn Cộng Chắm	36
16. Chương 16: Ghen	40
17. Chương 17: Hấp Dẫn Và Bị Hấp Dẫn	45
18. Chương 18: Biễn Danh Nghĩa Thành Hiện Thực	50
19. Chương 19: Thu Phục Cao Nhân	54
20. Chương 20: Mối Tình Đầu	58
21. Chương 21: Phạm Tội Hoa Đào	63
22. Chương 22: Phản Gian	68
23. Chương 23: Tạm Biệt Khối Trồng Một	72
24. Chương 24: Tạm Biệt Khối Trồng Hai	76
25. Chương 25: Hai Thân Phận	81
26. Chương 26: Bày Mưu Tính Kế	85
27. Chương 27: Chính Thức Công Khai	89
28. Chương 28: Mọi Người Cùng Yêu	96
29. Chương 29: Vũ Nữ Thoát Y	101
30. Chương 30: Gió Êm Sóng Lặng	104
31. Chương 31: Chuyện Đã Định	108
32. Chương 32: Yêu Lại Từ Đầu	113
33. Chương 33	115
34. Chương 34: Tình Định Không Phải Nữ	117
35. Chương 35: Bỏ Nhà Ra Đi	119
36. Chương 36: Kỳ Tích Sau Khi Vận Động Ra Mồ Hôi	123
37. Chương 37: Ngán Ngủ Chia Lìa	126
38. Chương 38: Hạnh Phúc Nhân Đôi	129
39. Chương 39: Ngoại Truyện: Hoa Hồng Có Gai	134
40. Chương 40: Hồi Ưc Của Cao Phàm (Phiên Ngoại)	137
41. Chương 41: Bl+gl=bglove (phiên Ngoại)	141

42. Chương 42: Ngoại Truyện Hai Thử Thách Nho Nhỏ	144
43. Chương 43: Ngoại Truyện Đêm Càng Dài Tình Càng Sâu	148

Hôn Mê Liền Cưới Anh

Giới thiệu

Tình yêu đâu phải muốn bắt trái tim làm gì, muốn điều khiển không yêu ai là có thể, nhiều khi nó v

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hon-me-lien-cuoi-anh>

1. Chương 1: Hiệp Hội Yêu Bề Ngoài

Có một loại người, anh ta (hay cô ta) có vẻ ngoài xuất chúng, dùng những từ ngữ như đẹp trai hay xinh gái này chỉ là nông cạn khi hình dung bọn họ, quả thực chính là phí của trời. Một người có thể rất tuấn tú hoặc rất đẹp, nhưng anh ta (cô ta) không có có đức tính kiên nhẫn thì được liệt vào nhóm nguy hiểm, cũng chính là loại người này, nhưng vừa xinh đẹp, quyến rũ, nếu lại có được nhân phẩm và nội hàm tốt đẹp, chúng tôi yêu mến gọi bọn họ là cực phẩm.

Còn có một loại người, anh ta (cô ta) vô luận là vẻ ngoài hay là tài hoa đều rất bình thường. Thượng Đế thật công bằng, ột người vẻ ngoài xuất chúng lại chưa hẳn đồng thời cho anh ta (cô ta) tài hoa xuất sắc, ngược lại, người có tài hoa xuất sắc lại chưa hẳn đồng thời có được vẻ ngoài xuất chúng. Mà loại người bị Thượng Đế bỏ qua, vừa không thấy vẻ ngoài xuất chúng cũng không có tài hoa nổi trội gì, tất cả đều bình thường như vậy, loại người đó có lẽ sẽ bị xem nhẹ, nhưng tuyệt đối không phải là không bị chú ý. Tóm lại loại người này chính là một loại tồn tại kỳ quái như vậy. Vì vậy, tôi gọi loại người này là người bình thường.

Tôi, Diệp Nhã, tiêu chuẩn dưới 80, không lớn không nhỏ, tròn 24 xuân xanh.

Từ nhỏ đã không có ước vọng và hoài bão to lớn gì, cho nên khi trưởng thành tự nhiên cũng sẽ không có cái gọi là hùng tâm tráng chí. Bình an trải qua thời học sinh, cuối cùng nhờ quan hệ của mẹ già, có được một việc làm chín-đến-năm ổn định. Cá nhân tôi luôn hướng tới cuộc sống yên tĩnh, nhưng các bạn tốt của tôi tựa hồ rất hoan hỉ mang việc phá vỡ loại bình yên này làm niềm vui.

Tôi chính là loại người bình thường kia, nghĩa là trong đám người sẽ bị bỏ qua nhưng không có nghĩa không được đếm xỉa tới. Thân cao 1m62 phối hợp 60 kg thể trọng, nói cho cho dễ nghe là tròn trịa; đôi mắt vốn đã không lớn lại cổ tình là mắt một mí, hơn nữa nhờ cận thị 6 độ, tôi được xếp là một thành viên của tổ chức kính mắt trực thuộc bộ văn hoá; tôi yêu nhất miệng của mình, khéo léo đáng yêu, nhưng mà hàm răng vốn chẳng hoàn mỹ, cổ tình còn cho tôi cái răng khểnh, vị trí là ngay bên cạnh răng cửa, thật muốn mạng người mà, chỉ cần cười, cái răng đã man kia tỷ lệ xuất hiện cơ hồ là trăm phần trăm, được rồi, kỳ thật nhìn kỹ cũng rất là đáng yêu . . . . .

Trước kia chỉ cần có thời gian tôi luôn oán hận một hồi: thật vô lý quá trời, ba cực khô ngô, mẹ cũng xinh đẹp không kém, vì sao sinh con gái là tôi đây bộ dạng lại không có gì đặc sắc như thế? Chẳng lẽ thật sự là

có định luật phụ với phụ sẽ được chính, chính chính chưa hẳn được chính sao? Hay là, mẹ tôi tại bệnh viện ăm ằm a? Điều này khiến tôi lẩn tẩn mãi cho đến một ngày nào đó ở thời trung học mới hoàn toàn biến mất.

Một ngày nọ lúc tôi học trung học, hai mẹ con có một cuộc đối thoại:

“Mẹ à, có khi nào hồi đó mẹ ăm ằm con không ạ?”

“Có ý gì đây?” Đầu lông mày xinh đẹp nhẹ nhàng nhú lại, một vị quý phu nhân trông khoảng 40 nhưng thực tế đã 50 tuổi lơ đãng hỏi.

“Thì tướng mạo đó! Vì sao mẹ với ba con một chút cũng không di truyền ưu điểm của hai người cho con chứ!”

“Con bé đáng chết này, cả ngày chỉ nghĩ đến chuyện không đâu à, con cho rằng con nít vừa ra đời thì có thể có lựa chọn, muốn chọn vẻ ngoài thể nào thì chọn sao? Con nha, tuy không phải loại mỹ nữ làm cho hai mắt người ta tỏa sáng, nhưng coi như dễ thương, hài lòng chưa! Kỳ thật tối ủy khuất là mẹ mới phải, ta Charlene gien ưu tú như vậy, lại không di truyền được cho con, con nói đi, ai so với ai ủy khuất hơn chứ!” Một ngón trở, móng tay được vẽ tinh xảo, không khách khí điểm một cái lên trán tôi.

“He he ”. Tôi cười gượng hai tiếng: “Con quên, bài tập của con còn chưa làm xong, mẹ ơi, lần sau lại tán gẫu nha.” Nói xong cúi mắt.

Từ đó về sau, tôi liền nhận mệnh, quyết định hưởng thụ thật tốt cuộc sống người bình thường .

Miền cưỡng mà nói, tôi đây là cái người bình thường sống trong một xã hội bình thường nhưng lại là sinh vật có le lói một tí ánh sáng

Vì vậy. . . . . Cuộc sống bình thường không hề bình thường chút nào. . . . .

Là một người bình thường, cùng lắm sẽ lại trở thành một thành viên bình thường. Hiệp hội yêu bề ngoài, tên sao nghĩa vậy, chính là nhìn người trước hết phải xem vẻ ngoài.

Tôi, một thành viên của hiệp hội yêu bề ngoài, ngày bình thường hứng thú lớn nhất chính là thưởng thức soái ca mỹ nữ, vì sao chỉ là thưởng thức, đương nhiên là bởi vì càng là không chiếm được, mới có thể càng quý trọng. Hơn nữa, bản thân là chòm song tử, tôi có một tật xấu xí là chỉ sốt 3 phút, mặc kệ chuyện hay vật tốt đẹp cỡ nào, một khi đối với nó mất đi hứng thú và nhiệt tình, sẽ thật lâu thật lâu mới có thể đối với nó dấy lên hứng thú trở lại.

Ngày đầu tuần, tôi theo thói quen đúng 7:20 sáng đón xe bus tốc hành đến công ty đi làm, tuy trong xe bus rất đông, nhưng lạc thú cũng nhiều hơn.

Đầu tiên là do anh chàng tài xế xe bus này, anh ấy là công thần lớn nhất giúp tôi trong hai năm qua có thể đúng giờ đón xe, đi làm chưa từng muộn. Anh chừng ba mươi tuổi, bất luận là vẻ ngoài hay là dáng người, tuyệt đối là chất liệu đẹp mắt, đáng tiếc người này lúc nào cũng trưng ra một khuôn mặt tuấn tú yêu lãnh, đúng là hình tượng lãnh khốc nam nhân tiêu chuẩn nha. Có lẽ chính vì loại khí chất lạnh lùng của này của anh ấy, hấp dẫn được rất nhiều nữ hành khách. Từ bà cổ nội tám mươi tuổi, cho tới tiểu cô nương ba tuổi, chỉ cần là anh trực ban, trên xe luôn chật ních, đương nhiên, kỹ thuật lái xe của anh cũng là hạng nhất.

Nói thực, lúc đầu tôi cũng bị hấp dẫn một thời gian ngắn, bởi vì dù thế nào tôi cũng thuộc hiệp hội yêu bề ngoài a, làm sao có thể buông tha cơ hội tốt ngắm trai đẹp như vậy? Nhưng cũng thời điểm miền dịch cũng đến, dù gì ngoại trừ Chủ nhật mỗi ngày đều ngồi xe của anh, cho dù không ngắn, cũng mất cảm giác thôi.

Là một hành khách ngoan ngoãn, tôi mỗi lần lên xe đều chào hỏi anh, tuy nhiên anh ấy mỗi lần đều gật đầu ra hiệu, nhưng chưa có ngày nào nói chuyện cùng. Không nghĩ tới, thật sự không nghĩ tới, nhờ tôi đây hai năm kiên trì không ngừng, hôm nay chúng tôi rốt cục có tiến thêm một bước khai thông.

“Chào buổi sáng! Anh tài xế !” Tôi vừa lên xe liền ngoác miệng cười rõ tươi biểu lộ tinh thần no đủ.

“Chào buổi sáng.” Một cái giọng nam siêu cấp điện giật sau đó vang lên.

Ế. . . . . Là tôi nghe nhầm sao? Tại sao có thể có người trả lời tôi.

Tôi có chút hoảng sợ nhìn anh ấy, mơ hồ hỏi: “Vừa rồi là anh đang nói chuyện hả?”

Đừng nói với tôi là không phải nha, giờ trong xe ngoại trừ một nữ sinh, tôi cùng anh ba người, hai nữ một nam, nếu như không phải lời nói của anh ấy, làm sao có thể xuất hiện giọng nam thứ hai? Tối hôm qua vừa xem hết tập hai Khu Ma Nhân (trừ ma), đừng hù tôi nhé, biểu tình này làm tôi sợ đó!

Anh nhìn tôi liếc, nói: “Nói nhảm, không phải tôi thì là ai?”

Cái này giống như âm thanh tự nhiên nè, tôi nhẹ nhàng thở ra, nhưng không ngờ em gái học sinh kia cũng thở phào nhẹ nhõm, nhìn kỹ, thì ra em ấy đang ôm quyển sách, tên nó vừa vặn cũng gọi là Khu Ma Nhân, lập tức làm tôi nhin không được cười khê một tiếng, tốt, thì ra bị dọa vẫn còn có bạn nha.

“Hi hi, thật không ngờ anh sẽ cùng em nói chuyện!”

“Bởi vì cô và những nữ hành khách kia khác biệt, sẽ không cả ngày vừa nhìn tôi cười ngớ ngẩn vừa chảy nước miếng.”

“Ha ha. . . . .” Tôi cười gượng cười hai tiếng, thật sự là xấu hổ, thật ra thì tôi cũng từng nhìn anh cười ngây ngô a, chỉ là hiện tại mất cảm giác thôi.

“Em tên Diệp Nhã, còn anh?” Rốt cục đã hỏi được vấn đề muốn hỏi nhất trong hai năm qua, sung sướng ghê á, tựa như cảm giác thi đại học môn số học ghi đại vào phần điền chỗ trống trong đề thi, không nghĩ tới cuối cùng tự nhiên lại trùng...

“Âu Dương Quyền” người này nói chuyện thật khúc chiết.

Tốt, rõ ràng cùng một họ với Âu Dương Phong và Âu Dương Chấn Hoa thần tượng của tôi.

“Vậy sau này em gọi anh Âu Dương đại ca là tốt rồi!” Tôi ngọt ngào gọi một tiếng.

Người nào đó khước miệng giật lên rồi nhẹ nhàng hạ xuống, ặc. . . . . Tôi nên lý giải tiểu dung độc đáo này của Âu Dương đại ca nhà chúng tôi là cùng ngầm đồng ý sao?

Hành khách nhiều lên xe hơn, đặc biệt nữ hành khách, Âu Dương đại ca nhà chúng tôi vừa bắt đầu đã muốn làm mặt lạnh rồi, vì vậy tôi trước nói sau lại chuyển chỗ, lựa chỗ phía sau thật tốt mà ngồi, lần thứ hai thưởng thức cảnh tượng trên xe.

Sáng sớm trên xe bình thường sẽ có ba loại loại hành khách : người đi làm, học sinh, lão nhân gia đi chợ, đương nhiên cũng không bài trừ loại hành khách thứ tư - người mất ngủ nhằm chán ngồi xe bus cho hết thời gian.

Về phần cảnh tượng nọ, tất nhiên là do những học sinh sôi động khó ai sánh bằng này mang đến a. Xem ra học sinh thời nay phát dục thật tốt, trắng trắng mềm mềm, muốn cao có cao, muốn bộ dạng có bộ dạng, tuy rằng hiện tại dáng người hơi đơn bạc, nhưng tin tưởng qua mấy năm sau, tuyệt đối mê người! Những đoá Tổ quốc ơi, hãy phát triển khỏe mạnh nhé!

Tôi đây cũng không phải là yêu thích trẻ con, tôi chính là thuần túy tán thưởng. . . . . tán thưởng thôi. . . . .

2. Chương 2: Boss Một

Công ty của tôi là một công ty của nước ngoài tương đối lớn, có mười mấy phòng, và phòng của tôi chính là phòng thiết kế.

Phòng thiết kế lại chia làm 2 tổ, tổ 1 bị chúng tôi lên gọi là tổ tinh anh, bên trong tổ viên ước chừng có 8 người, bất kể nam hay nữ, mỗi người đều là tinh anh, thực lực siêu quần, phần lớn công trạng và thiết kế sản phẩm là do bọn họ xử lý ; còn tổ 2, tổ hậu cần, nói khó nghe hơn chính là tổ lưu manh, cũng có 8 tổ viên, mà tôi thì rất vinh hạnh trở thành một thành viên trong đó, hơn nữa còn tại tổ lưu manh lẫn lộn hai năm nay. Thực sự không phải là tổ chúng tôi thực lực kém hơn tổ 1, mà là có dự án nào triển khai xuống dưới đều phân đến tổ 1 trước mới đến phiên tổ chúng tôi, mà các tinh anh kia làm sao buông tha bất cứ cơ

hội nào có thể biểu hiện, vì vậy mỗi lần đều bao trọn gói, cho nên tổ 2 chúng tôi luôn không có cơ hội biểu hiện nào, chỉ có thể hỗ trợ đánh máy báo cáo, làm chân chạy đưa tư liệu, sống cuộc sống lưu manh.

Dẫn câu nói của bạn Tiểu Cường tổ chúng tôi mà nói..., có tổ 1, tổ 2 chúng tôi mới được dùng đến. Không còn cách nào khác, ai kêu tổ chúng tôi xếp hạng đằng sau số 1 kia chứ, cho nên giờ mới phải lưu manh thế này .

Mỗi phòng trong công ty được đặt ở một tầng khác nhau, phòng thiết kế của chúng tôi toạ lạc tại tầng 16, phòng Tổng giám đốc tại tầng 20, còn kém 4 tầng, kỳ thật cách không phải cũng rất xa sao.

Cả 16 tầng đều là địa bàn của phòng thiết kế chúng tôi, có lẽ là bởi vì lo tổ một và tổ 2 thủy hỏa bất dung, cho nên chúng tôi có đến hai phòng thay đồ, hai phòng giải khát, hai phòng nghỉ, hai buồng vệ sinh, tóm lại đều tách biệt ra. Có khi tôi cảm thấy điều này rất xa xỉ .

Mỗi lần bước chân đến địa bàn đặc biệt của phòng thiết kế này, lập tức trước mặt xông tới tới từng đợt nước hoa nồng nặc khác nhau, hơn nữa mùi này so với mùi kia còn đậm đặc hơn.

Thật muốn mạng người mà, vất vả lắm mới leo lên được tới nơi, phát hiện khứu giác bị tổn thương nghiêm trọng, xem ra hôm nay sẽ bị ngạt thở thành nội thương.

Vừa ngồi xuống, đang muốn tìm khăn tay nhét lỗ mũi tự vệ thì ngồi ở bên cạnh Đồng Anna lập tức tiến đến bên cạnh tôi, dùng cái mũi như con chó nhỏ ngửi tới ngửi lui trên người tôi.

“Chị gái Anna à, có thể giải thích hành vi lúc này của chị một chút không?” Tôi một bên hỏi một bên tiếp tục tìm kiếm khăn tay.

“Em gái tiểu Nhã a, trên người của em có một mùi chanh nhàn nhạt, mùi nước hoa hả?” Anna vừa ngửi vừa nói.

“Xà phòng bảo vệ da, mùi chanh.” Rốt cuộc tìm được khăn tay, lập tức lôi ra, xé thành 4 mảnh nhỏ, nhét tất cả vào hai lỗ mũi.

“Em gái Tiểu Nhã, tạo hình hiện tại của em thực cực phẩm nha!” Anna trên mặt lộ ra biểu tình “No ment”.

“Không cực phẩm sẽ mất mạng đó, mùi nước hoa của mấy nàng giống như hàng vỉa hè á, chẳng mấy chốc em sẽ bị xông đến nội thương!” Xem đi, tôi thật là vô tội cộng thêm rất bất đắc dĩ nha.

“Ha ha ha ha. . . . .” Anna tiếng cười kinh người sau đó vang lên, “Tiểu Nhã a, em thật là lớn mật, nếu như bị mấy vị tinh anh kia biết được các những nước hoa ngoại nhập của các nàng bị em hình dung thành hàng vỉa hè hàng..., không học máu bỏ mạng mới là lạ! Tuyệt đối trong toilet sẽ chặn quánh em!”

Anna chỉ mấy tinh anh kia rồi bắt đầu bổ túc cho tôi: “Này nhé, Hách Nhân Ái tổ 1, chính là cái cô mặc váy bó sát kia, tóc thì cuộn sóng, loại nước hoa nàng bôi chính là Saint Laurent ”Nha phiến“, thuộc loại hương nồng, có thể giữ hương lâu dài, dùng mộc hương, đàn hương làm nguyên liệu chính, sau đó phối với can mộc hương và chiết suất động vật giữ hương được lâu dài. Nước hoa ”Nha phiến” này, mùi hương cực kỳ nồng đậm, tượng trưng cho sự cảm dỗ và những điều cấm kỵ, biểu hiện hương liệu độc đáo của Phương Đông, thích hợp những nữ nhân từ 25 tuổi trở lên. Phù hợp cho những nữ nhân tự tin và yêu mị.”

Saint laurent (Yves Saint Lauren Ell dòng sản phẩm của Ralph Lauren thương hiệu nước hoa nổi tiếng của Mĩ)

“Wow! Cô ta chính là người cả ngày bận bộ đồ như bà già Hách nhân ái? Vóc người chuẩn không cần chỉnh!(nguyên tác hảo đúng giờ TT) Đúng là có vị nữ nhân! Khó trách bôi ”Nha phiến“, quả nhiên yêu mị.” Tôi có chút chấn động.

“Còn cô Thẩm Thiển kia, bôi chính là Arden White Diamonds, loại nước hoa này, dùng hương hoa làm nguyên liệu chính, mùi thơm nồng đậm; mở đầu cùng hương hoa Lily và hoa cam mời gọi rồi tiếp nối cùng tầng hương hoa huệ, thủy tiên, hoa hồng, hoa lài và hoa Iris thơm, theo người sáng tạo nói, nó như một lời mời chân thành ”Ôm em đi“, đây là ý nghĩa chính của nước hoa, còn bị hình dung là được ghi vào lịch sử của nước hoa;”Hắc Quả Phụ” Khúc Mị Nhi chính là hương ”Ghanh tị”, nghe thấy tên cũng rất thích hợp với nàng a; còn có cái kia, aiz, nhãn hiệu của nó chính là Chanel No.5.”

(Chanel No.5 cùng Adren đều là những thương hiệu nước hoa lừng danh thế giới)

“Wow! Anna ! Chị thật thần thông a! Mùi nào cũng nghe ra được a?” Tôi vẻ mặt sùng bái nhìn nàng.

Hương thơm nồng nàn không phải lúc nào cũng là mùi thơm nồng đậm, chóng mặt. . . . Các nàng đang tính toán đem tên BOSS còn tươi nguyên kia đem hun chết? Thật sự là đáng sợ, cầu Thượng Đế phù hộ anh chàng vô tội kia, Amen!

“Đùa hoài, chị là ai cơ chứ, Anna nữ vương tinh thông mode mới đó !” Cô gái nhỏ này này cái mũi nhanh chóng hếch lên trời.

Ha ha, thật sự là cô nàng đáng yêu.

Đồng Anna, một cô gái rất biết hưởng thụ, tuy không phải rất đẹp, nhưng rất biết cách ăn mặc, siêu cấp tự tin, so với tôi lớn hơn hai tuổi, từ ngày đầu tiên tôi tới phòng thiết kế này, cô ấy đã chăm sóc tôi, cá tính mạnh mẽ, mặc dù có đôi khi dong dài giống như mấy bà già, nhưng không thể phủ nhận nàng là nữ nhân thu hút sự chú ý của người tôi, không thiếu người theo đuổi, nhưng đến nay hoàn tử trong mơ vẫn chưa xuất hiện. Đồng Anna, cũng bị tôi liệt vào một trong những sinh vật phát ra ánh sáng le lói.

“Nhưng mà. . . .” Tôi còn có dự cảm tình huống bất ngờ nào đó sắp xảy ra :“Hôm nay còn có cái chuyện đại gì sắp phát sinh sao?”

3. Chương 3: Boss Hai

Anna nhìn tôi như nhìn người ngoài hành tinh, ra vẻ kềm chế muốn một phát bóp chết xúc động của tôi, thêu thào: “Tiểu Nhã à, em cũng phô trương quá đi? Hôm nay tổng giám đốc đại nhân muốn tới phòng của mình ”Vi phục xuất tuần” ! ”

Khó trách, mới sáng sớm đã giống như hoàng đế muốn tuyển phi . . . . .

Thì ra là tên kia muốn tới nha. . . . .

“Cũng không đúng, phụ nữ chải chuốt thì không tính, vì sao cả mấy nam người độc thân ít ỏi kia cũng trưng diện hả?” Thật quá khoa trương, đàn ông mà cũng nước hoa thơm phức à!

“Cái này em không biết đâu ” Anna vẻ mặt bất quái nói: “Nghe nói tổng giám đốc của chúng ta chưa bao giờ gần nữ sắc, nói cách khác, nếu như hắn không phải giữ mình trong sạch như người ta vẫn thường nói...thì hẳn chính là GAY. Nói cách khác người người đều có cơ hội, cho nên mấy tên đực rựa cũng tính toán thử xem vận khí !”

Khóe miệng của tôi theo phản xạ có điều kiện co rút một chút. . . . .

Xem ra bí mật tạm thời của tên kia chỉ có tôi biết. . . . .

Cách lúc BOSS đến còn một ít thời gian, cho nên các phụ nữ cũng như đàn ông đều tiến hành lần cuối cùng chỉnh cách ăn mặc và sửa sang, ngay cả Anna tỷ cũng chạy đến phòng hóa trang điểm lại, vì vậy tôi, phẳng, phẳng, phẳng, phẳng ra một quyển Lan Lăng hỗn loạn , đương nhiên là vẫn tiếp tục đón xem tác phẩm tâm huyết mới nhất của Vivibear2008 nhà chúng tôi rồi.

(Vivibear : tác giả tiểu thuyết Lan Lăng Vương Phi)

Quản lý Lưu của tổ một ra lệnh một tiếng, chúng tôi ngoan ngoãn chuyển qua phòng họp chờ đợi gặp mặt giám đốc mới, mà Lưu quản lý kia ra lệnh một tiếng, nhan nhác giống... các cô nương, tiểu nhị đâu, tiếp khách !

Chú chín à, trường cung à, hồ ly à, tôi đến ngay đây.

Trong phòng họp rộng rãi, chúng tôi đứng vây quanh thành vòng lớn, tôi cảm thấy rõ là ngu ngốc.

Chờ cả buổi sáng, vị nam chính kia rốt cục khoan thai đến chậm. (từ từ thông thả đến)

Trái phải hai bên đều có hộ vệ (quản lý tổ 1 và tổ 2) cùng đi, BOSS bắt đầu bắt tay tay chào hỏi từng thành viên theo tổ.

Bởi vì là lần đầu tiên ngài tới phòng chúng tôi, cho nên mọi người đặc biệt nhiệt tình.

Thân là một thành viên của hiệp hội bề ngoài, tôi theo phản xạ có điều kiện bắt đầu đánh giá xem tại sao vị BOSS này cùng bản thân có một đoạn nghiệp duyên: 27, 8, cao 1. 83, tóc ngắn gọn gàng, mày rậm mắt to, sống mũi thật cao, môi mỏng tựa tiểu phi tiểu, có cảm giác chứa một điểm xấu xa, tây trang Chaos phối hợp giày Cavans trông thật ra vẻ, (oa, quả nhiên là làm ngành thiết kế, mang quần áo giống hệt Heechul ?) hơn nữa cùng với địa vị lão đại của hắn, kết luận cuối cùng: tên này quả là một cực phẩm nha.

Đáng tiếc, hắn là một anh chàng cực phẩm có bí mật, hơn nữa còn lại là một bí mật không thể nói ra.

Nhìn hắn và tinh anh tổ 1 bắt tay, tôi liền không nhịn được muốn cười ra tiếng, đối mặt những sóng điện mãnh liệt kia, người này rõ ràng có thể bỏ qua tất cả như không có gì, có thể thấy là đạo hạnh cực cao, làm tôi bội phục sát đất.

Chỉ thấy tổ viên tổ 1, mặc kệ nam nữ, đều đều hướng BOSS phóng điện, các mỹ nhân ngẩng đầu ưỡn ngực, show ra đầy đủ câu quảng cáo “Làm vợ, rất tốt” .

Anna kề tai tôi nói nhỏ: “Chị cảm thấy BOSS là GAY, em xem hắn ngay cả ”Hắc Quả Phụ” cũng không thêm liếc lấy một cái.”

“ . . . . .”

Cái lý luận gì đây, tôi không nói gì cười cười, biểu hiện miễn bình luận.

Chứng kiến hắn trong vòng vây của mùi nước hoa nồng nặc còn có thể mặt không đổi sắc, lại một lần đem tôi thuyết phục.

Rốt cục đi đến tổ 2 , tuy rằng tình cảm của 2 chúng tôi không tầm thường, nhưng cả 2 đều rất ăn ý lựa chọn làm như không biết đối phương, dù sao chúng tôi đều là những người công và tư rõ ràng nha.

Rất đạo đức giả chào trước đánh sau, chúng tôi lại một lần ăn ý lẫn nhau nhìn thoáng qua, quả nhiên trong mắt đối phương đều thấy ánh mắt trêu chọc, người này quả nhiên nội công thâm hậu, đóng kịch siêu cấp, vẻ mặt đứng đắn, làm tôi thiếu chút nữa phá ra cười thành tiếng.

4. Chương 4: Bí Mật

Nghĩ mà xem, nếu một cô nàng độc thân sau khi tan việc về nhà, thấy một anh chàng cực phẩm siêu đẹp mắt mỉm cười chờ mình trong nhà, hình ảnh đó ảm áp hạnh phúc cỡ nào!

Nhưng mà. . . . .

Nếu anh chàng đẹp mắt nọ là cái tên kia, tôi ngay cả dục vọng muốn cười cũng không có nha.

Giới thiệu một lần nữa, tên kia chính là BOSS trùm của tôi, người tên là Quan Duẫn Phi một anh chàng cực phẩm đẹp mắt, đồng thời cũng là tên có bí mật không thể nói cho người khác biết được.

Tan tầm sau khi ăn tối cùng Anna, tôi trở về phòng trọ nho nhỏ của mình.

Vừa mở cửa ra, phòng khách vốn nên tối đen một mảnh giờ phút này lại “đèn đuốc sáng trưng”, dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết là ai đến đây.

Quả nhiên, không hề ngạc nhiên chút nào, nhìn thấy một khuôn mặt tuấn tú đang hé ra tươi cười.

“Tiểu Nhã yêu dấu, đi làm một ngày vất vả a! Để anh giúp em xoa bóp bả vai, thư giãn một tí.” Một tên con trai vẻ mặt ân cần vừa quan tâm vừa miễn phí cung cấp sức lao động.

Thấy hắn chủ động như vậy, để cho hắn hầu hạ một chút cũng tốt, dù sao, cực tuyệt một anh chàng cực phẩm hảo tâm thì không phúc hậu chút nào.

Tuy phục vụ của hắn làm tôi rất hài lòng, nhưng mà, cái gì nên biết thì phải biết a.

“Em nói anh Duẫn Phi à, túi hành lý nhỏ bên cạnh sô pha là chuyện gì vậy? Đừng nói với em là cái em đang nghĩ nha.”

“Hi hi ” người nào đó cười nịnh nọt một tiếng : “Tiểu Nhã a, đúng là chuyện em đang nghĩ đó!”

“Ồ, là Nghiêm đại ca ”ăn chửi” nên anh bỏ nhà đi hay là anh ”ăn nem” bị Nghiêm đại ca đuổi đi hả?”

“Tiểu Nhã ơi!” Người nào đó kháng nghị nói: “Sao em toàn nghĩ đến mấy chỗ không tốt không vậy! Nghiêm đại ca của em đi công tác rồi, phải đi một tuần lễ, người ta ứ chịu ở nhà một mình đâu!”

Tôi đỏ mặt hột hột, một đại nam nhân rõ ràng đang hướng tôi làm nũng.

“Aiz. . . . Hai người các anh không có việc gì thì tốt rồi. . . .”

“Cho nên?” Người nào đó vẻ mặt chờ mong hỏi.

“Cho nên, cho anh leo lên giường của em ngủ.” Tôi bất đắc dĩ nói.

Phải biết rằng, tôi là đứa con gái độc thân duy nhất ột tên đàn ông nằm trên giường của chính mình, áp lực biết bao nhiêu! Tuy nhiên tình huống của chúng tôi là đặc thù.

Vừa nói xong, điện thoại người nào đó vang lên, vì vậy người nào đó rất không đạo đức bỏ lại tôi, vẻ mặt ngọt ngào cùng đối phương mật đàm. (mật đây là mật ong nha))

Nói đến đây, mọi người đã nghĩ ra chưa?

Quan Duẩn Phi là đàn ông, Nghiêm Lạc cũng là đàn ông, bọn họ ở cùng một chỗ, tuy nói cũng có khả năng anh em hoặc bạn bè ở chung một chỗ, nhưng mà, hai anh chàng này trong lúc đó lại chỉ có một từ là ngọt ngào, thì có thể thấy được quan hệ của bọn họ không tầm thường tí nào.

Cho nên, đại bí mật kinh thiên của BOSS chúng tôi chính là: hần là GAY, hơn nữa lại là GAY chất lượng cao nha. . . . .

Nhớ lại năm đó, nhờ mẹ già đích thân giới thiệu, tôi đang học ĐH năm 3 thì biết tên Quan Duẩn Phi này, (dù sao muốn tìm việc làm là phải đi cửa sau mà. .) hần cấp cho tôi ấn tượng đầu tiên rất tốt, tướng mạo bề ngoài to cao làm tôi rất hài lòng, sau này khi thân thiết rồi, hần luôn như anh cả lúc nào cũng chiều cố tôi.

Khi hần đã ngồi trên vị trí tổng giám đốc, tuổi trẻ đầy hứa hẹn, chưa từng xảy ra chuyện treu hoa ghẹo nguyệt gì, đúng là một anh chàng trẻ tuổi tốt đẹp điển hình.

Theo lý thuyết đàn ông tốt như vậy, rất khó để cho phụ nữ không động tâm, tôi có thể hết lần này tới lần khác liên không động tâm, vì sao ư, tôi cũng không biết nữa.

Tình cảm của chúng tôi rất tốt, tựa như anh trai em gái thất lạc nhiều năm vậy.

Bởi vì hần bên cạnh một mực không xuất hiện một người phụ nữ thân mật nào, trừ tôi ra, cho nên đã từng một lần bị đồng bọn của tôi nghi là GAY. Nhớ đến lúc ấy tôi đây còn lạnh lùng nói một câu, cũng không phải là tiểu thuyết, trên thế giới này dễ dàng đụng phải GAY như vậy sao, hơn nữa còn là GAY chất lượng tốt như thế.

Bây giờ suy nghĩ một tí, thật là may mắn, GAY chất lượng tốt như hần cũng bị tôi đụng phải. . . . .

Nhớ lúc đó, cảm tình của hần và Nghiêm Lạc đại ca cũng đã rất tốt rồi, chẳng qua là khi ấy tư tưởng còn rất CJ, tôi cũng chưa có nghĩ đến chuyện đó, mãi đến bị tôi tận mắt nhìn thấy bọn họ KISS. . . . . Hình ảnh kia thật sự là vừa đẹp mắt vừa kích thích lắm đó nha!

(Tư tưởng CJ : tư tưởng trong sáng, thuần khiết)

Nói ra lúc ấy tôi choáng váng như bị sét đánh, ước chừng một tuần lễ mới có thể tiếp nhận sự thật này.

Cũng bởi vì chuyện này, tình hữu nghị của chúng tôi càng trở nên thâm sâu. Tuy nhiên tổ hợp như vậy có chút kỳ quái. . . . .

Nếu là đam mỹ, vậy nhất định sẽ đề cập đến vấn đề của công và thụ, khi đã thân nhau, tôi đã thập phần khẳng định Duẩn Phi nhà tôi là tiểu thụ, tuy nói người ta là thụ, hình như người ta một chút cũng không ẻo lả nha, khác biệt là, tên này bình thường rất là MAN, chỉ có lúc tôi cùng Anna nhà hần đối mặt mới có thể biểu hiện được vũ mị. Ách. . . . . đúng là vũ mị đó. . . . .

Giống bây giờ, vừa cùng Nghiêm đại ca nói chuyện điện thoại xong, hấn hai má hồng rục, rất là mê người.
“Nghe nói mẹ em vừa giúp em an bài xem mắt !” Một tên con trai vừa nói vừa rất không khách khí nằm chết dí trên chiếc giường duy nhất trong phòng, còn rất thỏa mãn “Uhm” một tiếng.

Tôi không để ý đến hấn, xoay người đi tắm.

So với quan tâm hấn, chuyện xem mắt khỉ gió hay là gì gì đó, hiện tại đi ngâm mình tiêu trừ mệt nhọc chẳng phải là hạnh phúc hơn sao?

Mãi đến chìm vào giấc ngủ trước, xem mắt cái từ này mới lại xuất hiện ở trong óc của tôi.

Lại muốn xem mắt nữa sao

5. Chương 5: Xem Mắt Một

Đối với một cô gái mới 24 tuổi lại có đến 5 lần kinh nghiệm xem mắt như tôi đây mà nói, không biết là nên đắc ý hay là nên bi ai.

Tuy rằng đã 24 tuổi rồi mà cả mối tình đầu cũng chưa có thì cũng có điểm hơi quá đáng, nhưng mẹ có cần sợ tôi gả đi không được trở thành bà cô già, mà cứ ba bữa an bài tôi xem mắt một lần không?

Làm như người tôi là loại có chứng sợ hôn nhân không bằng. . . . .

Kỳ thật cũng không phải là tôi không nghĩ đến mấy chuyện yêu đương, chỉ là thời còn học sinh tôi đây rất nhất gan, bỏ lỡ nhiều cơ hội, còn hiện tại. . . . . Được rồi, tôi thừa nhận là bởi vì tôi mệt mỏi ! Chẳng muốn đi ra ngoài tìm đàn ông.

Nói đi cũng phải nói lại, hiện tại đàn ông tốt còn dễ tìm sao?

Cho nên hả, tùy duyên thôi!

Thời gian trôi qua rất nhanh, đảo mắt đã đến thứ sáu .

Đối với những người đi làm mà nói, tối thứ sáu là tối chơi bởi tốt nhất, mặc kệ High đến rất trễ cũng không sao cả, bởi vì ngày hôm sau không cần đi làm vào sáng sớm a.

Buổi tối tôi vốn đã đáp ứng Anna cùng đi PUB xả hơi, bất đắc dĩ lại nhận được CALL liên hoàn đoạt mệnh của mẹ già, cho nên bỏ Anna chạy về nhà gặp mẹ .

Mẹ và ba tôi li hôn lúc tôi đang học đại học, hiện tại ba và dì ở cùng một chỗ, mẹ sống một mình, còn tôi do công tác nên chuyển ra ngoài ở.

Mẹ tôi nhìn không giống phụ nữ ngoài 50 tuổi đâu, nàng bảo dưỡng giống thực nữ mới ngoài 40 thôi, hiện tại đang thoải mái hưởng thụ cuộc sống của nữ nhân độc thân vui vẻ. Mẹ chưa bao giờ thiếu người theo đuổi, nhưng nàng luôn lựa chọn độc thân, hiện tại càng chuyên tâm cho việc kinh doanh, trở thành một người rất bận rộn.

Tôi và mẹ cảm tình rất tốt, vừa là mẹ con lại vừa là bạn bè.

Tay nghề nấu ăn của mẹ rất tốt, cho nên mỗi lần cùng mẹ tương kiến chính là ngày tôi đại khai... thịnh giới.

Về đến nhà, quả nhiên nhìn thấy một bàn cơm cực hợp khẩu vị tôi, tuy nhiên cảm giác này có chút giống Hồng Môn Yến, nhưng ăn cơm là vua, ăn trước rồi tính đi.

Mẹ tôi chờ tôi ăn uống no say, sau khi nghỉ ngơi thoải mái, trực tiếp vào đề, cũng không ngại tôi sẽ rối loạn tiêu hóa .

“Ngày mai buổi tối 8 giờ, tửu lầu XX, cùng bạn mẹ, cả nhà bác-Cao-của-con ăn bữa cơm.”

Bác Cao? Con van mẹ . . . . . Con ngày tháng năm nào quen bác họ Cao chứ. . . . .

“Vâng ạ. . . . .” Tôi ử rữ lên tiếng.

“Con gái à ” mẹ vẻ mặt từ ái nhìn tôi: “Tin tưởng mẹ, lần này mặt hàng tuyệt đối là thượng phẩm!”

“Mẹ đùa hoài à, 5 lần trước mẹ cũng bảo là thượng phẩm nha! Kết quả thì sao! Không phải hói đầu cũng là bụng bia, không có tên nào coi được hết á!” Tôi lập tức kháng nghị nói.

Trải qua 5 lần kinh nghiệm kia, sự thật chứng minh, mắt nhìn nam nhân của mẹ tôi a, thật là . . . . . Không dám khen tặng.

“Ồ! Hói đầu nói lên người ta thông minh, dùng não quá độ, bụng bia cho thấy người ta là hào phóng hào sảng, con chưa từng nghe người ta nói là người biết uống bia là người hào phóng sao?” Mẹ cực lực chém gió.

Như vậy cũng nói được? Mẹ đúng là nói lung tung quá đi!

“Lần này là cực phẩm thật, hoàn toàn phù hợp với mắt thẩm mỹ của con, cho nên đừng có mà giở trò đấy, nếu dám giống như lần trước đem người ta dọa chạy mất, con nhất định phải chết!” Mẹ đột nhiên hung dữ nói.

“Mẹ. . . . . Mặt của mẹ biến dạng kìa . . . . . Chú ý giữ hình tượng. . . . .” Tôi ngồi kế bên nhắc nhở.

Kỳ thật tôi cũng đâu có giở trò gì đâu. . . . .

Chỉ là lúc gặp một nam nhân chảnh chọe, tôi liền chảnh chọe hơn hẳn; cùng nam nhân hói đầu gặp mặt, thẳng thắn nói chán ghét Địa Trung Hải; cùng bụng bia gặp mặt, tôi lại biểu hiện coi rượu như mạng; cùng nam nhân nghiêm túc gặp mặt lại ăn mặc như một sắc nữ ; cùng nam nhân bảo thủ gặp mặt, tôi nói đùa ‘hay là đi thuê phòng đi’ mà thôi, ai biết bọn họ chịu không nổi chút vui đùa như vậy, kể ra cũng làm người ta (tiểu Nhã) mệt muốn chết.

(Ngày xưa : Người La Mã chữa hói bằng lưu huỳnh, hắc ín và nước tiểu của các động vật trong vùng Địa Trung Hải.)

Có lẽ là mẹ và tôi đang cùng nhớ lại mấy lần đó, thấy nàng vẻ mặt hoàn hồn lại nói: “Lần này ta sẽ không cho con một cuộc gặp mặt sai lầm nữa đâu !”

Tiếp theo nàng lại vẻ mặt nghiền ngẫm nói: “Nghe con trai của bác-Cao-của-con và con hai đứa hiếu thắng giống y chang nhau, xem mắt hơn mười lần, mỗi lần đều giở trò với nhà bên kia, cho nên chúng ta mới quyết định cho các con xem mắt lẫn nhau .”

“Cái đó. . . . .” Tôi yếu ớt giãi dụa: “ Một anh chàng cực phẩm thế phải dùng tới xem mắt có thấm đến mức vậy không?”

“Cũng bởi vì người ta là cực phẩm, cho nên mới muốn tìm chỗ tốt !”

Được rồi, cho dù muốn tìm, cũng không tìm con gái của mẹ đâu. . . . . Tôi trong lòng nói thầm.

“Nói tóm lại, ngày mai buổi chiều con phải về nhà, ta giúp con cách ăn diện một chút, buổi tối cùng đi gặp mặt!” Mẹ ban “thánh chỉ” cuối cùng rồi đuổi tôi ra ngoài .

Về đến nhà phát hiện thời gian vẫn còn sớm, định tìm tên Quan Duẩn Phi kia tâm sự, lại phát hiện hắn cũng biến mất tăm, xem ra Nghiêm đại ca đã trở lại trước thời hạn rồi, mà quấy rầy người ta “tiểu biệt thăng hôn” là loại chuyện tôi làm không được, không có cách khác, đành phải K tiểu thuyết giết thời gian . (K : đọc)

(Tiểu biệt thăng hôn : đêm “gặp gỡ” sau ít ngày xa cách còn ... hơn đêm tân hôn :)])

Tiếp tục xem Lan Lăng hỗn loạn của tôi.

Đột nhiên nhớ tới nam chủ đêm mai cũng là họ Cao a, ở trong lịch sử ở một đoạn nọ có nói, Cao gia chính là mỹ nam thế gia, không biết vị kia nam chủ có phải cũng là mỹ nam ? Mặc dù có cam đoan của mẹ già, nhưng tôi không khỏi lo lắng nho nhỏ trong bụng.

Bất quá, nếu hắn không phải là mỹ nam, thì hắn cũng nhất định là xấu mà khoái đóng vai ác đây.

Một người đã xem mắt vài chục lần, xem ra may mắn của tôi có lẽ là rất thấp, biết đâu đêm mai có thể thay đổi suy nghĩ của tôi, thuận tiện thỉnh giáo một ít mảnh khoe của hân, ha ha, thật sự là càng nghĩ càng hưng phấn.

Đột nhiên dưới đáy lòng nhóm lên một chút mong đợi

6. Chương 6: Xem Mắt Hai

Buổi sáng chủ nhật thật sự là thời gian nướng trên giường tốt nhất.

Tôi trở đi trở lại trên giường đến giữa trưa mới rời giường lớn thoải mái, tùy tiện ăn một chút đã bị mẹ CALL trở về nhà.

Vừa về tới nhà đã bị mẹ bắt đi trang điểm. Cái gọi là trang điểm, thật ra là đi phòng khách gội đầu mà thôi, vốn là muốn trang điểm, nhưng tôi kiên trì muốn dùng trạng thái tự nhiên nhất, vì vậy mẹ đành phải để cho tôi dùng nhan sắc vốn có dự bữa tối.

Bởi vì tôi hết thấy giận lược, cho nên cách bữa tối xem mắt ước định thời gian còn thật lâu.

Thật vất vả chịu đựng đến 8 giờ, đối với người có thói quen ăn cơm khoảng 7 giờ như tôi đây mà nói quả thực chính là ngược đãi.

Tôi cùng mẹ đứng giờ đi vào nhà hàng XX, phát hiện bên trong một đôi vợ chồng đã ngồi chờ trước, xem ra đây là cha mẹ của nam chủ.

Tôi rất lễ phép hướng hai bác vấn an, hơn nữa thần tốc đánh giá cặp vợ chồng này một chút.

Hai người bọn họ hẳn là đều trên 50, nhưng bởi vì bảo dưỡng phù hợp, cho nên thoát nhìn tương đối còn trẻ, bác Cao trai thân hình cao lớn, anh tuấn tiêu sái, có thể thấy được lúc tuổi còn trẻ càng làm cho người kinh diễm; bác Cao gái cũng là mi thanh mục tú, dấu vết thắng năm tựa hồ cũng không lưu lại trên mặt bà, đáng người nhỏ nhắn xinh xắn, xem ra là một quý phu nhân có tính cách đáng yêu.

Vợ chồng họ cư xử rất là nhiệt tình, thoát nhìn tựa hồ đối với tôi còn rất là hài lòng.

Bởi vì nam chủ đến muộn, cho nên chúng tôi quyết định giải quyết vấn đề ẩm no trước.

Lúc dùng cơm, bác Cao gái một mực hướng chúng tôi vì nam chủ đến muộn mà xin lỗi, kỳ thật với tôi thì không sao cả, dù sao nam chủ lựa chọn chiều đến muộn này tôi cũng đã dùng qua, huống hồ xem ra nam chủ cũng không phải tự nguyện, cho nên tôi là hoàn toàn có thể hiểu được.

Hơn nữa hiện tại điều hấp dẫn tôi nhất chính là mỹ thực trước mắt, quán cái tên nam chủ khí gió nọ có đến hay không làm chi, trước tiên đánh chén một bữa no nê cái đã.

Tuy tôi rất muốn chuyên tâm tấn công mỹ thực, nhưng Bác Cao gái nhưng vẫn đang đẩy mạnh tiêu thụ (chào hàng, quảng cáo) cho con mình, vì phép lịch sự, tôi phải dành chút thời gian thần thánh này nghe nàng đẩy mạnh tiêu thụ.

“Charlène a, tiểu Nhã nhà cậu thật là lễ phép lại làm cho người ta yêu mến, ghép đôi với Cao Phàm nhà mình thật là đáng tiếc.” Bác Cao gái ra vẻ rất thành tâm nói.

Thì ra nam chủ gọi là Cao Phàm.

“Đâu có, đâu có, Cao Phàm nhà cậu ưu tú như vậy, là tiện nghi cho con nhóc nhà tôi mới phải!” Mẹ ra vẻ thành tâm trả lời.

Mồ hôi. . . . . Các người đúng là nói dối không chớp mắt. . . . .

Lúc tôi quyết định hoàn toàn không để ý tới mấy lời kia, chuyên tâm ăn uống thì Bác Cao gái lại bắt đầu trực tiếp đẩy mạnh tiêu thụ năng giá con mình với tôi.

“Tiểu Nhã à, Cao Phàm nhà bác đang tiếp nhận vị trí của cha nó, tổng giám đốc CEO, tuyệt đối là tuổi trẻ hứa hẹn, hơn nữa kế thừa ghen tốt đẹp của cha nó, tuyệt đối là thượng được phòng, hạ được bếp, hơn nữa thường xuyên kiên trì rèn luyện thân thể, thể lực rất tốt, cam đoan là người vô cùng lịch thiệp, Mạnh Nam

trên giường (khụ khụ bác gái này thật là), tuyệt đối có thể cam đoan cuộc sống hạnh phúc của con sau này. . . . .” Bác Cao gái càng nói càng hưng phấn, nếu không chứng kiến vẻ mặt tôi như bị sét đánh ngang tai, có lẽ còn có lí do thuyết phục đặc sắc hơn nữa.

(Thượng được phòng, hạ được bếp: đại khái là giỏi việc nước, đảm việc nhà)

“À. . . . . Cái đó. . . . .” Bác Cao gái bình tĩnh một chút, ngượng ngùng cười cười: “Ý của bác là, Cao Phàm nhà bác thật sự không tệ, chỉ là tính cách có chút lạnh lùng, sợ ủy khuất cho con, cho nên hi vọng con có thể chấp nhận nó.”

Thật sự là một quý phu nhân đáng yêu, tuy tôi rất thích tính cách của bà, nhưng tôi thật sự là không biết trả lời thế nào, cho nên đành phải đối Bác Cao gái cười khan hai tiếng.

Đúng lúc này, cửa phòng bị đẩy ra, xem ra nam chủ là muốn đến gặt hái thành quả rồi, tôi còn tưởng rằng anh ta tính toán sẽ không đến.

Giương mắt nhìn lại hắn, phát hiện hắn tuyệt đối là một cực phẩm nam nhân có tính cách đặc biệt, hơn nữa so với Duẩn Phi nhà chúng tôi còn muốn hơn một chút, chỉ là ánh mắt hắn nhìn tôi dường như có chút khinh thường.

Chảnh gì mà khiếp thế. . . . . Tuy nhiên trông hắn là người rất có năng lực nha.

Xuất phát từ lễ phép, tôi còn là hướng hắn cười cười xem như chào hỏi, khi thấy dáng người hoàn mỹ của hắn, tôi không khỏi nhớ tới câu nói kia của Bác Cao gái là người tuyệt đối lịch lãm, Mạnh Nam trên giường, thiếu chút nữa làm cho tôi phá ra cười to.

Anh chàng này tính cách quả là rất lạnh lùng, cả buổi tối nói mà cứ như không nói, nhưng tôi còn là nhìn ra được, người này tuyệt đối là giả.

Bác Cao gái còn đang ý vị nghi ngờ, cuối cùng đứa nhỏ này làm sao vậy, từ lúc an bài xem mắt tính cách lại trở nên lạnh lùng .

Ha ha, cái đó đương nhiên là kháng nghị căm lạng của hắn .

Phát hiện hắn đối với tôi không có ý tứ gì, tôi cũng vậy chẳng muốn nịnh nọt hắn, vì vậy lựa chọn không đếm xỉa sự hiện hữu của hắn, chuyên tâm hầu hạ cái dạ dày của mình cho thật no.

Sau đó, người nhà của hai chúng tôi ra sức lực nói chuyện phiếm, còn tôi vẫn chuyên tâm đánh chén.

Thời điểm tôi ăn uống no nê ợ lên một phát, đột nhiên phát hiện Cao Phàm đang tập trung tinh thần nhìn tôi, loại ánh mắt tính toán khiến cho da đầu tôi tê rần, không khỏi hi vọng mau chóng chấm dứt bữa tối này.

Lúc tôi cho rằng có thể an toàn rời đi, Cao Phàm tiếng nói như điện giật đột nhiên vang lên: “Diệp tiểu thư, chúng ta có thể trao đổi số điện thoại để sau này liên lạc không?”

Tình huống gì đây ta ơi?

Tôi có thể cự tuyệt không vậy?

7. Chương 7: Gặp Mặt

Chủ nhật, hai giờ chiều, nhiệt độ 32 độ C.

Vốn định trong cái ngày hè nực nội này mở máy lạnh ngủ dưỡng nhan, đột nhiên tôi nhận được một cuộc điện thoại mà nó sắp đánh một dấu chấm cho cuộc sống độc thân của tôi.

“It is summer time. . . . .” giai điệu của bài Whine Up đột nhiên vang lên trong căn phòng an tĩnh.

Trên giường tôi đang ngái ngủ, một lần nữa mang mắt kính nhìn một chút vào màn hình di động.

Cao Phàm.

Cao Phàm? Tên này nghe quen quen.

Thứ cho cái đầu óc hiện tại đang vô cùng hỗn loạn của tôi đây đi.

Lúc tôi đang cố nhớ ra người này là ai, đột nhiên phát hiện bài hát này có vẻ hát đã lâu.

“Alô , xin chào.” Cuối cùng tôi quyết định hay là nghe trước đi đã.

“Diệp tiểu thư, tôi là Cao Phàm người tới hôm qua cùng người ăn cơm, hi vọng cô còn có ấn tượng.” Lại là thanh âm như điện giật kia.

A! Thì ra là hắn!

“Ặc. . . . . Cái đó. . . . . Tìm tôi có việc gì sao?” Tốt nhất là đừng tìm tôi ra ngoài nha.

Nhưng đôi khi chuyện người không thích sẽ cố tình xảy ra.

“Là như vậy, ” hắn nói ra, “Tôi đối Diệp tiểu thư rất có hứng thú, cho nên hi vọng có thể đi ra gặp mặt tâm sự.”

Đối với tôi có hứng thú? Lừa quỷ hả!

“Cái đó. . . . .”

“Hi vọng cô có thể nể mặt, đừng từ chối tôi.”

Ai. . . . . Mỹ nam đã muốn mời, tôi từ chối thế nào đây. . . . .

Hử nữ! Trong lòng cực kì khinh thường chính mình.

“Vậy được rồi, bất quá chỗ hẹn để tôi chọn nhé.” Tôi không muốn đi đến một nơi quá xa, hơn nữa ở trong địa bàn của mình cảm giác tương đối an toàn.

“Không thành vấn đề.” Thanh âm của hắn nghe có chút hưng phấn.

“Tại đường XX , phố XX , có một quán tên là ”Cách điệu“, phong cảnh không tệ, rất thích hợp để nói chuyện phiếm.” Tôi cực lực đề cử, bởi vì quán này là chị dâu họ của tôi mở, cái này gọi là nước phù sa không chảy ruộng người ngoài, hơn nữa có trà sữa Cổ Lực siêu cấp dễ uống!

“Tôi qua liền, ta lái xe khoảng 5 phút nữa thì đến.”

“. . . . . Nếu như là anh đến trước có thể gọi dùm tôi trước một ly trà sữa Cổ Lực không?” Tôi là muốn uống nó ngay cơ.

“Không thành vấn đề.”

Sau khi cúp điện thoại, tôi trước tiên lau mặt, sau đó đem tóc dài đến thắt lưng tùy tiện buộc đuôi ngựa, mang đại một cái T- shirt, xỏ vô một cái quần số 7, mang một cái balô siêu bụi muốn xuất môn, vốn định mang dép đi luôn , bất đắc dĩ mặt trời quá lớn, vì không muốn cho chân bị rám đen, cuối cùng lựa chọn mang giày Cavans ra cửa.

Bởi vì tôi yêu mến phong cách tự nhiên này, cho nên rất nhanh xong xuôi.

Tuy “Cách điệu” cách chỗ tôi ở rất gần, nhưng giữa trưa mặt trời cũng không phải là ngồi không, ánh mặt trời kia chiếu khắp nơi. . . . .

Nghe nói mùa hè là kẻ thù của người béo, những lời này một chút cũng không sai, quãng đường 5 phút ngắn ngủn đủ để cho sau lưng tôi T- shirt thấm ướt một mảng hình chữ A.

Rốt cục đi vào trong tiệm, cảm giác hưng phấn kia tựa như trong sa mạc nhìn thấy ốc đảo.

Đi vào quán, phát hiện Cao Phàm sớm đã ngồi ở bên trong, hơn nữa đồ uống lạnh cũng đã để sẵn trên bàn .

Tôi rất tự giác ngồi xuống, uống mỹ vị trà sữa Cổ Lực cực ngon miệng kia, một lần nữa thấy hạnh phúc giống như trong sa mạc vừa nhìn thấy ốc đảo vừa uống nước sông.

Khi tôi thỏa mãn hít sâu một cái, cuối cùng mới đem chú ý phóng tới trên người vị Cao Phàm huynh này, chỉ là, nét mặt của hắn hình như cảm giác có chút không thể tưởng tượng nổi .

Trông thấy hấn có điểm thất thần, tôi hảo hảo giúp hấn chiêu hồn.

“Ấy ơi! Hoàn hồn !” Tôi vừa nói còn vừa vẩy vẩy tay trước mắt hấn, tôi rất có thành ý nhé!

“Ha ha, ” mỹ nam rốt cục hoàn hồn rồi, “Tôi chỉ là không ngờ cô lại tới nhanh như vậy, hơn nữa không trang điểm, còn đeo kính mắt”

“Tôi ghét trang điểm, cũng ghét mang kính sát tròng, còn tại sao nhanh là vì nhà tôi cách đây rất gần, quan trọng nhất là tôi ghét đến muộn.”

“Quả nhiên không nhìn lầm người: ” mỹ nam đột nhiên tuyên bố một câu: “Chúng mình kết hôn đi!”

Cái gì? Kết, kết, kết hôn?

Nhấn nạy không phun hết những gì trong miệng ra, nên biết rằng lãng phí chính là tội trọng đó, tôi nhìn hấn như nhìn người sao Hỏa, cân nhắc có nên bỏ về không.

“Đúng vậy!” Mỹ nam vẻ mặt tự kỷ nói: “Bởi vì cô là người con gái duy nhất trong đám người mà tôi xem mắt không nhìn tôi mà mãnh liệt chảy nước miếng .”

Chảy nước miếng? Không phải chứ. . . . . Hành động có cần bắt nhả như vậy không . . . . .

“Đó là tại tôi không muốn lãng phí nước miếng được không, hơn nữa tôi cũng không có cái ham mê kia. . . . .” Tôi trầm thấp trả lời một câu.

Đáng tiếc mỹ nam tựa hồ không nghe thấy.

“Nói đi, anh có mục đích gì, cùng tôi kết hôn anh có lợi gì chứ?” Ta đột nhiên rất bình tĩnh nói.

8. Chương 8: Kết Hôn

Có lẽ câu trả lời của tôi khiến hấn thật hưởng thụ, ánh mắt hấn loé lên tia thưởng thức.

Lúc mỹ nam, cũng là Cao Phàm vừa muốn nói gì đó với tôi, một tiếng chuông điện thoại sát phong cảnh đột nhiên vang lên.

Hấn vẻ mặt thật có lỗi, đi ra ngoài nhận điện thoại.

Khá lẩm, cứ như vậy đem tôi bỏ qua một bên .

Lúc tôi ngu ngốc đợi hơn 10’ sau, rốt cục ý thức được người này chắc là không thể chấm dứt nói chuyện nhanh chóng được.

Vì vậy. . . . .

Tôi cũng lấy điện thoại di động ra, dù là người quen hay không đều ân cần thăm hỏi qua một lần.

Lúc tôi cùng Anna Bát Quái đang vui vẻ với nha, Cao Phàm rốt cục trở vào, mà tôi rất biết điều lập tức cùng Anna Say bye bye.

Sau khi ngồi xuống, Cao Phàm nhìn tôi cười mê hoặc, nói :“Nếu Diệp tiểu thư cũng có hứng thú nói chuyện, không bằng tôi mời bữa tối, để chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện.”

Ăn bữa tối? Không nghĩ tới mới nghe xong điện thoại đã đến thời gian ăn bữa tối, thật sự là phí phạm thì giờ . . . . .

Đã không phải trả tiền, tôi đây đối với ăn uống chưa hề có sức kháng cự, càng không có lý do không đi.

“Uh. . . . .” Tôi nho nhỏ rụt rè một chút, “Này. . . . . tôi thế nào không biết xấu hổ lại để anh mời cơm chứ. . . . .”(trời, chị giả nai quá :)))

Hắn tựa hồ nhìn ra mảnh nhỏ của tôi, trong mắt hiển hiện vui vẻ: “Làm ơn để tôi mời khách!”

“Uh. . . . Anh đã kiên trì như vậy, tôi đây liền nể mặt a!” Ha ha ~ giải quyết được bữa tối! “Nhưng này, hi vọng anh có thể trực tiếp gọi tôi là tiểu Nhã, bởi vì Diệp tiểu thư xưng hô kiêu này tôi nghe thế nào cũng không được tự nhiên.”

“Không thành vấn đề, ” Cao Phàm lại cười cười: “Vậy chúng ta là trực tiếp xuất phát hay là cô cần về nhà đổi quần áo một chút?”

“Đổi quần áo? Tại sao phải làm thế? Chẳng lẽ chỗ đó mặc T-shirt là cấm vào sao?” Tôi nghi hoặc hỏi.

Không đúng, người này không phải ăn mặc cũng rất thoải mái đó sao.

“Không phải, tôi chỉ cảm thấy con gái bình thường hắn là đều rất yêu mến thời trang mới đúng.”

“À. . . .” Tôi nghĩ một chút nói: “ Cái đó chỉ có thể nói tôi không phải con gái bình thường.”

Do Cao Phàm là lái xe tối, cho nên chúng tôi quyết định ngồi xe hắn đi ăn bữa tối.

Đi đến trước xe hắn, cho dù không biết xe của hãng nào, nhưng cũng nhìn ra được giá trị xa xỉ, thật là người có tiền.

Tôi có một cái thói quen ngay cả chính mình cũng tự phỉ nhổ, cái gì càng cao cấp thì tôi càng vô phúc hưởng thụ.

Tuy xe của hắn đúng thật là thoải mái, nhưng mở máy lạnh hoàn toàn không thể cho tôi thoải mái.

Tuy nói trời rất nóng ngồi xe mở máy lạnh không muốn lại kiên trì muốn mở cửa sổ là hành động thực đáng đánh đòn, nhưng là vì sự ngon miệng của tôi, tôi hướng hắn thỉnh cầu: “Này. . . . Tôi không có thói quen ngồi xe máy lạnh, tôi có thể mở cửa sổ được chứ?”

Tuy nhiên trong mắt của hắn hiện lên một tia khó hiểu, nhưng vẫn tốt bụng cho tôi mở cửa sổ, cuối cùng còn nói thêm câu: “Cô quả nhiên rất đặc biệt.”

“Hơ hơ. . . .” Tôi cười gượng hai tiếng.

Ngồi ở trước bàn ăn, Cao Phàm rất lịch sự để tôi gọi món trước.

Nên biết rằng loại nhà hàng cao cấp này tôi rất hiếm có cơ hội để đến, hơn nữa những thức ăn này tên thật sự là rất giàu tính nghệ thuật, tôi xem không hiểu, vì không muốn làm trò cười cho thiên hạ, tôi quyết định đem quyền lựa chọn giao cho Cao Phàm.

“Cái kia. . . . anh kinh nghiệm tương đối phong phú, anh giúp tôi một chút đi, tôi muốn ăn thịt!”

Ngay tại lúc tôi mới nói xong, Cao Phàm và bồi bàn đều làm ra vẻ mặt giật mình nhìn tôi.

Làm gì vậy? Con gái ăn thịt là phạm pháp à!

Vẫn là Cao Phàm phản ứng nhanh nhẹn, nhanh chóng trấn tĩnh gọi cho chúng tôi hai phần cơm tối, thế nhưng tôi không bỏ qua khóe miệng của hắn mang ý cười nha. Cái gì chứ, muốn cười thì cười đi, ghen lâu khó chịu lắm đó.

Nhà hàng này tốc độ không tệ, rất nhanh chóng mang thức ăn lên.

Có thịt ăn trong miệng, cảm giác thật hạnh phúc, những thứ kia ăn ngon thật.

Có lẽ là tôi từng ngậm từng ngậm quá mạnh bạo ăn thịt làm chấn động hắn, hắn lại không tự giác thốt ra: “Thật sự là phóng khoáng. . . .”

Tôi mờ mờ. . . . Mồm to ăn thịt lại cho là phóng khoáng?

Cơm cũng ăn xong rồi, xem ra đã đến lúc nên nói chuyện chính sự.

“Tôi tự giới thiệu một lần nữa ” Cao Phàm nghiêm mặt nói: “Tôi tên là Cao Phàm, năm nay 26 tuổi, hiện tại tiếp nhận vị trí tổng giám đốc của ba tôi tại tập đoàn XX , gần đây đã bị ba mẹ bức hôn, liên tục xem mắt vài chục lần, những cô gái kia vừa nhìn thấy tôi liền rất háo sắc, về mặt muốn đem toàn thân tôi ăn

hết, (tôi có thể hiểu được chứ. . . . .) thật là quá đủ phiền chán rồi, mà tôi cần nhất là không phải là hôn nhân mà là tự do. (tôi cũng có thể nhìn ra mà. . . . .) ngày đó tôi thấy cô đối với hôn nhân cũng không có hứng thú lắm, (có rõ ràng như vậy sao?) mà cô lại người con gái duy nhất không vừa nhìn thấy tôi đã mù quáng muốn ăn thịt (hắc, đó là do tôi định lực quá mạnh. . . . .) cho nên tôi cảm thấy chúng ta sẽ là đồng minh rất tốt!”

“Cái kia. . . . . Có thể nói lại một cách thông suốt để hiểu một chút không?” Tôi nghe muốn bất tỉnh.

“Nói đơn giản,” Cao Phàm quả nhiên tính toán để nói được thông suốt để hiểu một chút: “Cô có muốn tự do không?”

“Nói nhảm, đương nhiên cần rồi!”

“Cô gần nhất luôn được an bài xem mắt phải không?”

“Uh. . . . .”

“Phiền chán không?”

“Đương nhiên, phiền đến chết!”

“Cô có ghét tôi không?”

“Làm sao có thể? Anhrất đẹp mắt, rất thích hợp với thẩm mỹ của tôi.”

“Cho nên! Kế hoạch của tôi chính là vì tự do mà kết hôn!”

Ồ? ? ? Tên kế hoạch cũng đã đặt rồi ư?

Cao Phàm hưng phấn nói :“Chúng ta đều cần tự do nhưng lại là người không thích hôn nhân, hơn nữa cô không ghét tôi, tôi cũng không ghét cô, cũng đã gặp mặt, xem mắt, chúng ta không bằng kết hôn, sau khi kết hôn chúng ta không can thiệp chuyện của nhau, bảo trì đều quyền tự do, chúng ta có thể giống như bạn bè, sẽ không cần đòi hỏi bất kì một loại nghĩa vụ vợ chồng nào, như vậy chúng ta đã có thể che miệng cha mẹ lại có thể tiếp tục hưởng thụ cuộc sống tự do! Cô cảm thấy thế nào?”

Lời nói này anh cũng nói xong rồi, tôi còn có thể nói cái gì.

” Nếu như ngày nào đó gặp gỡ người mình yêu thì sao?” Tôi hỏi.

“Vậy đối với phương liên vô điều kiện thả người, đương nhiên, tôi sẽ chờ cô tìm được trước.”

“ . . . . .”

“Kỳ thật chúng ta không tệ, lớn lên không tồi, cũng không phải rất nghèo, hơn nữa tuyệt đối sẽ không ủy khuất cô!”

Hê! Người này thật sự là khiêm tốn quá đi. . . . .

” Vạn nhất tôi yêu anh thì làm sao?”

“Đến lúc đó nói sau !” Cao Phàm lạnh lùng nói.

. . . . .

Sau đó Cao Phàm lại nói một đồng chỗ tốt đối với ta, hơn nữa đều là thế nào cũng thấy tôi được lợi, càng nói tôi càng thêm hôn mê. . . . .

Điều này cũng làm cho tôi phát hiện thì ra ngoại trừ Duẩn Phi nhà chúng tôi, ai so với hắn (Cao Phàm) vẫn có thể nói là nam tính hơn.

Tóm lại. . . . .

Cuối cùng. . . . .

Tôi chỉ biết rõ. . . . .

Tại thời điểm tôi đang hôn. . . . .(hôn mê nha các bạn)

Đáp ứng cùng hân hôn . . . . . (là kết hôn nha ^^)

“Tôi có một yêu cầu!” Muốn hôn cũng có thể, nhưng là có yêu cầu.

“Nói đi!” Cao Phàm vẽ mặt đã lường trước rồi.

“Tôi không muốn mang áo cưới, không cần mời rượu!”

“Vì sao? Con gái các người không phải đều thích những thứ đó sao?” Hân kinh ngạc hỏi.

“Thứ nhất, tôi có chứng sợ chụp ảnh; thứ hai, tôi không muốn mệt mỏi như vậy. Tóm lại anh phải nghĩ biện pháp làm bọn họ đồng ý cho chúng ta chỉ đăng ký không mời rượu thì tốt rồi.”

“Cái này đơn giản, chúng ta đây ngày mai đi đăng ký trước, Chủ nhật cô dọn đến nhà tôi.”

“Ờ. . . . .”

Ngày hôm sau, buổi sáng thứ Hai, chúng tôi thật sự đi đăng ký .

Không biết hân làm cách nào để thuyết phục người nhà cùng mẹ tôi, tóm lại chúng tôi được cho phép chỉ đăng ký không mời rượu.

Nhìn xem chứng nhận kết hôn trong tay, tôi chỉ biết rõ, từ nay về sau trong sinh hoạt mọi thứ đều xuất hiện một người đàn ông tên là Cao Phàm .

Lúc ra về Cao Phàm nói cho tôi biết Chủ nhật phải về Cao gia ăn cơm, xem như là tấm lòng hiếu thảo đi.

Cứ như vậy. . . . .

Tôi mơ màng cùng một anh chàng cực phẩm kết hôn. . . . .

9. Chương 9: Xe Tơ Hồng

Có thể nói hôn nhân là vừa là kết thúc, vừa là một khởi đầu mới.

Mang một chiếc nhẫn bạch kim đơn giản mà nền nã, treo lủng lẳng phối hợp với một sợi dây bạch kim đeo trên cổ, tôi theo thường lệ bảy giờ hai mươi phút rời nhà, đón xe bus đi làm.

Nhân lúc chờ xe bus, tôi hồi tưởng lại tình hình ngày đó cùng Cao Phàm đi mua nhẫn kết hôn.

Lúc ấy, cô bán hàng rất là ý vị giới thiệu nhẫn kim cương cho tôi, hơn nữa là cái nào cái nấy thật lớn, tôi lại cảm thấy cái nào cũng thật tâm thường. . . . . Tha cho tôi đi mà. . . . .

Tại tôi nhiều lần cường điệu không muốn đeo thử, tiểu thư kia ánh mắt nhìn tôi thật đúng là không phải oán hận cấp độ bình thường.

Khiến cho Cao Phàm cũng nhịn không được nữa hỏi.

“Phụ nữ bình thường không phải đều yêu thích nhẫn kim cương, hơn nữa phải càng lớn càng tốt sao?”

Tôi trợn trắng mắt, tuy là cử chỉ này không ưu nhã cho lắm.

“Đã nói tôi không phải nữ nhân bình thường mà ” Tôi lần nữa cường điệu : “Hơn nữa mang nhẫn kim cương lớn như vậy rất không thuận tiện, ra đường còn phải lo lắng có thể bị cướp hay không, vạn nhất cả ngón tay cũng bị chặt xuống tôi không thiệt thòi sao? Còn nữa vạn nhất những cái nhẫn này một cái không cần thật mê một miếng, tôi không đau đến chết sao? Còn nữa vạn nhất bị ngộ nhận là phú bà bị bắt cóc thì làm sao bây giờ. . . . .”

Càng về sau tôi lại càng nói một mớ ngụy biện, cuối cùng cũng bị được miệng bọn họ, nhưng ở gần tôi nhất, vị tiểu thư kia hình như là hận tôi muốn chết.

Tiểu thư bán hàng chắc là hận tôi đến chết, có thể nói Cao Phàm càng lúc càng bội phục tôi.

Cuối cùng nhờ kiên trì của tôi, chúng tôi mua cặp nhẫn tình nhân bằng bạch kim đang đeo trên cổ tôi đây.

Lúc tôi hồi tưởng xong, Âu Dương đại ca vừa cũng lái xe bus tới.

Đây là ăn ý nha. . . . . Tôi trong lòng dâng lên một chút cảm động.

Có lẽ là do Chủ nhật sẽ dọn đến nhà Cao Phàm ở, mấy ngày nay tôi phá lệ quý trọng thời gian buổi sáng trên xe bus, cùng Âu Dương đại ca nói chuyện phiếm .

Bấm đốt tay tính toán, hôm nay đã là thứ sáu, không khỏi buồn ngủ thời gian trôi qua nhanh quá.

Lên xe giống như ngày thường, tôi cùng Âu Dương đại ca vừa trò chuyện vừa lái xe.

Chẳng mấy chốc đã đến nơi tôi có chút bi thương nói : “Âu Dương đại ca, em ngày mai sẽ dọn nhà, cho nên có lẽ từ nay về sau không còn cơ hội nào để đi xe này nữa.”

Phải biết rằng, thế giới hiện tại chính là nói lớn thì không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ. Một khi là người có duyên, vô luận thế giới có lớn bao nhiêu đều có ngày gặp lại, nếu vô duyên, thì cho dù ở cùng tòa nhà cũng rất khó gặp.

Âu Dương đại ca giật mình nhìn tôi liếc nói: “Như thế nào trùng hợp như vậy, tôi hết tháng này cũng không lái xe bus nữa .”

Không phải chứ. . . . .

Tôi cũng giật mình nhìn anh ấy.

“Cái đó. . . . . Anh muốn đổi nghề sao?” Bởi vì tôi vẫn cảm thấy lái xe bus đối với anh ấy mà nói thật sự là chỗ dụng tài của mình.

“Ha ha. . . . .”

Âu Dương đại ca cười thật thoải mái, sau đó vẻ mặt hạnh phúc nói: “Là bởi người phụ nữ của tôi đang mang thai, tôi sắp làm cha, cho nên hi vọng có thể ở lâu bên nàng và cực cưng một chút.”

Xem đi! Âu Dương đại ca nhà chúng tôi tuyệt đối là người đàn ông tốt nha!

“Vây chúc mừng anh nhé !” Tôi thành tâm vì anh cảm thấy vui vẻ: “Thực hâm mộ chị dâu quá đi!”

Âu Dương vẻ mặt bí hiểm nói: “Bây giờ còn chưa phải là chị dâu đâu, bắt quá cũng sắp rồi.”

Cái gì?

Tôi đổ mồ hôi . . . . .

Chẳng lẽ Âu Dương đại ca nhà chúng tôi cũng học đòi người ta cái trò lên xe trước, sau mua vé bổ sung gì đó ?

Cuối cùng chúng tôi dùng câu hữu duyên lại tương kiến (có duyên lại gặp mặt) làm lời chia tay.

Thực ra muốn cùng Âu Dương đại ca nhà chúng tôi gặp lại quả thật là phải nhờ đến duyên phận. Vốn dĩ, chúng tôi, thân là người ở thế kỷ 21, muốn tìm một người nói chuyện có gì khó khăn đâu, một cuộc điện thoại hoặc E-mail là OK a, mà hết lần này tới lần khác Âu Dương đại ca nhà chúng ta cứ như người ở trên núi ấy, sản phẩm hiện đại cũng không có, còn rắm thú nói cái gì người tự mãn đẹp trai lâu, dùng đi động phiên toái.

Tôi thật sự là mồ hôi không có để kịp chảy a. . . . .

Nhớ tới Âu Dương dùng cái ánh mắt bí hiểm cuối cùng kia, xem ra chúng ta thật sự chỉ có thể dựa vào duyên phận mà tương kiến .

Đi vào công ty, vừa bước vào địa bàn tổ chúng ta đã nhìn thấy Anna ngồi tại chỗ ngăn người nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nói ra thì cô gái nhỏ này, loại cử động này đã duy trì liên tục được một tuần lễ, bây giờ mà nói cho nàng biết sự kiện lớn như tôi kết hôn có thể bỏ qua tất cả các đại sự oanh động toàn cầu. Có thể làm ột nữ nhân

liên tục ở một tuần nhớ nhưng tuyệt đối là một nam nhân, dựa theo lý thuyết, kinh nghiệm phong phú cùng sự quan sát nhỏ nhỏ mà toàn diện của tôi, người nam nhân này tuyệt đối là hần. . . . .

Để tôi xe tơ hồng, tác hợp cho các người một phen đi a.

Tôi đi đến bên cạnh Anna tới chỗ gần cửa sổ kia ngồi xuống, vừa vặn ngăn tầm mắt Anna.

“Em không cố ý muốn chán chị đâu!” Tôi giả giả dối dối nói.

Cô gái nhỏ này rõ ràng không có phản ứng, còn làm cái trò nhìn xuyên thấu qua tôi xem ngoài cửa sổ .

Tiếp tục như vậy có vẻ không được rồi, nhìn xem Anna vì tình khốn khổ ngày càng gầy gò, tôi sẽ đau lòng. Đúng lúc này, một kế hoạch hình thành trong đầu tôi.

“Chị Anna . . . . .”

Tôi dùng cái đầu đáng thương tựa trên bờ vai nàng cọ xát, sau đó vẽ mặt ủy khuất nói: “Người tuần này rất vắng vẻ người ta na! Mặc kệ như thế nào, đêm nay chị phải mời người ta đến nhà uống rượu!”

Có lẽ là Anna phát hiện thật sự đã lạnh nhạt tôi, mới gật đầu đáp ứng.

Sau khi xin phép một cách thuận lợi, tôi lại hẹn nam nhân trong lòng Anna, diễn viên chính đã mời rồi, tôi hắc hắc bật cười, xem ra đêm nay có trò hay xem .

Buổi tối ở PUB thật không phải là nóng bình thường, mọi người trong sàn nhảy ra sức vận vẹo, hình như muốn đem toàn bộ phiền não đều ném ra. Nhìn trên đài lắc lắc eo nhỏ, động tác của một bác gái đang múa cột, tôi có một khắc xúc động muốn nhảy lên khán đài để quan sát cho kĩ, nhưng nhìn Anna bên cạnh vì tình mà khốn đốn, tôi rất nhân đạo lại nghĩa khí nên buông tha cho bác gái kia.

Bác gái à, những lần sau lại đến ủng hộ bác nha, tôi trong lòng reo hò một tiếng.

Chúng ta tìm một góc tương đối vắng vẻ, yên tĩnh mà ngồi, tôi một gọi một hơi một tá bia, hơn nữa một đồng lớn đồ ăn vặt, dù sao cũng không phải tôi trả tiền, ma-ke-no cái túi tiền của anh ta.

Kỳ thật kế hoạch của tôi rất đơn giản, chính là chuốc Anna cho say, cái gọi là say rượu nói thật, hơn nữa theo kinh nghiệm bản thân tôi, Anna từu lượng không được tốt lắm, có thể dùng bia đối phó, hơn nữa sau khi uống rượu sẽ trở thành một nữ nhân ngoan ngoãn có hỏi tất đáp.

Hắc hắc, tôi trong lòng lại cười gian hai cái.

Hết hai chai, Anna ánh mắt quả nhiên bắt đầu có điểm tan rã mê mang rồi, hơn nữa hai má thực hồng, có một loại gợi cảm mê người nói không nên lời.

Rất tốt! Tôi đang chờ tới lúc này!

Vì vậy đại hội bức cung bắt đầu!

“Cái đó, người trong lòng chị là hần hử.” Tôi hỏi thẳng vào vấn đề.

“Uhm. . . . .” Anna ngoan ngoãn trả lời.

Quả nhiên! Hiểu Anna chỉ có thể là Diệp Nhã thôi.

“Từ lúc nào bắt đầu ?”

“Lúc mới vào công ty.”

Oa! Tôi vào công ty đã hơn hai năm rồi, mà Anna tỷ so với tôi còn vào sớm hơn hai năm, nói như vậy Anna tỷ nhà chúng ta thâm mến người ta đã gần năm năm, thật là lợi hại.

Tôi vừa bội phục lại có chút oán niệm nhìn nàng, rõ ràng dấu điểm tôi tới hai năm.

“Vậy bây giờ tính sao ?”

“Aiz. . . . .” Anna sâu kín thở dài.

Nhìn ra được Anna muốn trút hết nỗi lòng, tôi lập tức lấy đồ ăn vặt, tính toán vừa ăn vừa nghe.

”Lúc gia nhập công ty, vừa nhìn thấy hắn, chị đã biết hắn chính là nam nhân định mệnh mà chị đang tìm làm chồng, hắn cũng rất chiều cố chị, nhưng rất nhanh chị phát hiện hắn chỉ xem chị là bạn bè, hắn đối với chị quan tâm, đối với chị chiều cố đều là đứng trên lập trường của một người bạn. Mới đầu chị không phục lắm, cũng không tin tưởng hắn đối với chị chẳng lẽ không có chút cảm giác.

Thời điểm chị thổ lộ với hắn, hắn lại nói cho chị biết trong lòng của hắn chỉ có bạn gái của hắn, thì ra hắn đã biết rõ tâm ý của chị. Một khắc này chị đã cho là chị sẽ đau lòng đến chết, chị vẫn mỉm cười và hỏi hắn có thể làm bạn tốt của mình được không, hắn cũng đáp ứng rồi. Chính là chị biết rõ, là chị không quên được hắn. Nhìn hắn khuôn mặt tươi cười tràn đầy hạnh phúc, chị đột nhiên ý thức được, nguyên lai yêu một người cũng không phải là đem người ấy trói buộc bên mình, mà là hi vọng hắn có thể trôi qua hạnh phúc khoái hoạt, cho dù người bên cạnh hắn không phải mình, dù sao miễn cưỡng không hạnh phúc. Chị không phải là không thử tìm người khác, chỉ là tìm không nằm trên người nữa rồi, có tìm đàn ông khác cũng vô ích.

Nguyên lai tưởng rằng hắn sẽ hạnh phúc cùng bạn gái kết hôn, ai biết người phụ nữ kia đột nhiên cùng nam nhân khác chạy trốn, thời điểm hắn thương tâm nhất, chị rất hèn hạ thừa dịp mà vào, chị an ủi hắn, khuyên răn hắn, cuối cùng, trong mắt hắn cũng có hình ảnh của chị. Chúng tôi cuối cùng ở cùng một chỗ, chị hạnh phúc đến nỗi không thể tin đó là sự thật. Bởi vì tụi chị đều là người công và tư rõ ràng, cho nên quyết định ở công ty giữ bí mật, cho nên em cũng không biết chuyện của chúng ta, giấu diếm em cũng thật không phải.

Thật ra hai đứa đang tính đến chuyện kết hôn, nhưng bạn gái cũ của hắn đột nhiên trở về, mà hắn thoát nhìn giống như có điểm do dự, chị đột nhiên rất sợ hắn sẽ rời chị đi, chị đột nhiên rất không có tự tin, chị thật là khó chịu. . . . . Tiểu Nhã, chị biết rõ chỉ cần hắn đưa ra lời chia tay chị sẽ buông tay, chính là lòng chị đau quá. . . . . Thật là khó chịu. . . . .” Nói xong Anna nhịn không được khóc ra thành tiếng.

(đọc đoạn này thấy thương Anna tỷ quá TT)

Tôi vẫn không cất lời Anna, lẳng lặng nghe nàng thổn thức, mãi đến nghe xong tôi mới biết được, nguyên lai tình yêu của Anna thống khổ như vậy, mà nàng yêu vô cùng kiên cường cùng vĩ đại, hay cho câu miễn cưỡng không hạnh phúc, tôi cũng biết rõ nếu như hắn đối với Anna thật không có tình cảm dù tôi bức hắn thế nào cũng không hữu dụng, nhưng tôi không tin hắn đối Anna một chút cảm tình cũng không có.

Chờ tôi phục hồi tinh thần, phát hiện Anna khóc mệt đang ngủ.

Tôi quay đầu lại nhìn người đàn ông đang ngồi sau lưng lạnh lùng nói: “Anh cũng nghe thấy rồi đấy, đây là tiếng lòng của Anna, hiện tại anh cũng nói thật nội tâm đi, nếu không tôi sẽ không đem Anna giao cho anh đâu.”

Anh chàng kia đến bên cạnh Anna, vẽ mặt đau lòng nhìn nàng.

Người nam nhân này chính là quản lý tổ 1 phòng thiết kế chúng ta- Lưu Vũ.

Theo ánh mắt nóng bỏng hắn nhìn Anna, tôi dám dùng đầu đảm bảo, hắn tuyệt đối là yêu Anna.

“Thật khờ. . . . .” Lưu Vũ nhẹ nhàng nhìn Anna ôn nhu nói.

“Tôi tin người đối với Anna có tình cảm a.” Mặc dù biết, nhưng tôi vẫn cần cam đoan của hắn.

“Đương nhiên!” Thời điểm hắn quay lại nhìn tôi, Lưu Vũ trên mặt tràn ngập kiên định cùng tự tin.

”Kỳ thật tôi đối bạn gái trước đã sớm mất cảm giác kia, chẳng qua là cảm thấy Saionara cũng là bạn bè, lúc nàng quay về mời nàng dùng bữa cơm, lại sợ Anna sẽ hiểu lầm, cho nên một mực do dự không biết có nên nói cho Anna hay không, tối hôm qua nàng cho biết nàng sắp kết hôn, vốn định hôm nay nói cho Anna, có lẽ buổi sáng không để ý tới, mà tôi lại bẽ bộn, cho nên. . . . .

Kỳ thật Anna cũng thật khờ, làm sao có thể không tự tin với chính mình như vậy, kỳ thật trong lòng của tôi sớm đã có nàng, nếu không với tính cách của tôi làm sao có thể vừa mới kết thúc cuộc tình này liền bắt đầu cuộc tình mới như thế. Khi đó mất mát là bởi vì tôi cảm thấy có chút tội ác, lúc đó tôi đã thích Anna, lúc bạn gái đưa ra lời chia tay, tôi chẳng những không có thương tâm, ngược lại chỉ cảm thấy tức giận. Ha ha, không phải là tôi rất quá đáng sai? Cùng Anna cùng một chỗ mấy năm nay, tôi là càng yêu càng sâu,

đối với nàng ăn nói vụng về, sẽ không nói ngon nói ngọt, không ngờ ngược lại làm cho nàng hiểu lầm, làm cho nàng thương tâm. . . . .”

Hay ôi người đàn ông ôn nhu suốt khí, xem ra là Anna may mắn có được.

Lưu Vũ còn đang mạnh mẽ sấm hối, có thể do mắt sắc tôi đây phát hiện Anna cô gái nhỏ này đã sớm tỉnh, hiện tại đang nhanh chóng chảy xuống những giọt nước mắt hạnh phúc.

Nếu người ta đang tình chàng ý thiếp hữu tình thế thì tôi đây chính là đang làm một bóng đèn Philips siêu lớn.

“Đã như vậy, tôi phải tin tưởng anh thôi, giờ đem Anna giao cho anh, cố gắng chiều cổ nàng cho tốt nha!”

Lại nhìn thoáng qua Anna đang cười trộm, tôi xấu xa ở bên tai Lưu Vũ mập mờ lớn tiếng nói :“Anna cô gái nhỏ này đã tỉnh, trở về cho nàng một đêm lửa tình nóng bỏng khó quên nha, đem gạo nấu thành cơm, nhanh chóng kết hôn đi! Ha ha!”

Quả nhiên, Anna mắc cỡ lập tức kéo Lưu Vũ ngồi xuống, hai người đều đỏ bừng cả khuôn mặt nhìn tôi, ha ha, thật là trong sáng, rất đáng yêu.

Đã hoàn thành nhiệm vụ, hồng nương tôi đây cũng nên xuống sàn a.

(Hồng nương : bà mối)

Tôi tiêu sái rời đi, mới ra khỏi PUB đã nhận được liên hoàn đoạt mệnh CALL của mẹ già.

“Hi! Mẹ!” Tôi ra vẻ đáng yêu nói: “Đã trễ như vậy mẹ còn chưa ngủ à?”

“Con cũng biết trễ rồi sao! Còn không mau trở về thu thập hành lý đi? Con muốn tạo phản hả! Mẹ bây giờ đang ở trong chuồng heo của con, nhanh lên trở về mau lên!” Mẹ già nói không ngoa, miệng nàng không khác chi sư tử Hà Đông. . . . .

Tốt thôi. . . . .

Làm gì dữ vậy. . . . .

Về thì về . . . . .

10. Chương 10: Ở Chung

Thời điểm tôi về đến nhà đã trông thấy mẹ già đang ngồi trên cái sofa nhỏ nhắn, đáng yêu của tôi, một bên pha trà một bên gọi điện thoại, rất sung sướng.

Kỳ thật tôi chỉ xếp một ít đồ thôi.

Tôi đã nghe qua tình trạng nhà cửa của Cao Phàm trước khi dọn qua, hẳn sau khi thành niên chính mình chuyển ra ở riêng, nhà rất lớn, phòng ốc rất nhiều, bởi vậy trong nhà cái gì cũng không thiếu, cho nên mấy thứ đồ đạc trong nhà tôi... căn bản cũng không có cơ hội mang theo để trưng bày.

Vốn đầu đầu nhất chính là chuyện phòng và đồ đạc trong nhà, cũng may Duẩn Phi huynh kịp thời nhảy ra hùng hồn đưa tiền, tiếp tục đưa tiền thuê cho tôi, lý do là sợ tôi vạn nhất muốn ly hôn hoặc là làm sai gì đó còn có một chỗ đặt chân.

Ừ thì. . . . .

Việc làm cũng tốt đó, nhưng mấy lý do này hình như hơi . . . . . Quá ư là độc địa đi a. . . .

Mặc kệ như thế nào, đáy lòng vẫn dâng lên một niềm cảm kích đối với hắn.

Nhờ hỗ trợ của mẹ già, chúng tôi nhanh chóng xếp xong vali, bởi vì mấy thứ đồ của tôi cũng không được nhiều lắm.

Sau khi chuẩn bị chu toàn, chúng tôi nằm trên giường, nhưng đều ngủ không được.

Đã rất lâu không cùng mẹ im lặng nằm với nhau như vậy, cảm giác thỏa mãn trong trí nhớ khiến tôi có cảm giác ê ẩm.

Mẹ nói, có một bác già trung niên anh tuấn người ngoại quốc đang tích cực theo đuổi mẹ, mà mẹ cũng hiểu được nam nhân này là mùa xuân thứ hai của bà, đem tôi gả đi ra ngoài có Cao Phàm chiếu cố tôi, bà cũng an tâm, thoải mái mà đi cảm thụ tình yêu lần thứ hai.

Kỳ thật làm con gái lúc nào cũng mong mẹ của mình hạnh phúc, dù cho người nọ không phải là cha ruột của mình. Chứng kiến mẹ yêu xuân quang đầy mặt, tôi đương nhiên là giơ hai tay, hai chân ủng hộ mẹ rồi.

Đêm nay, chúng ta nhớ lại rất nhiều chuyện trước kia, nhớ lại những lúc cảm động hoặc thương tâm chúng ta đều lặng yên rơi lệ, cảm giác này quả thực chính là mẹ không đành lòng gả con gái, con gái cũng không nỡ gả mẹ đây mà.

Khi gặp nhau thời gian cứ như thoi đưa, ngày hôm sau mặt trời công công (ông) rất cần lao dậy sớm đi làm, mà Cao Phàm cũng rất đúng giờ tới đón tôi.

Tại tôi lần nữa nhấn mạnh chuyện hành lý không nhiều lắm, Cao Phàm lẻ loi một mình đi vào nhà tôi, xem hành lý, trong mắt Cao Phàm hiện lên một tia kinh ngạc.

Tôi nhìn với hần cười cười, đã nói hành lý không nhiều lắm mà, một bộ bàn để máy tính, một cái laptop, một rương quần áo, vài đôi giấy, nhiều nhất cũng chỉ có ba rương sách mà thôi, kỳ thật cũng không phải sách gì a, chính là truyện tranh với tiểu thuyết ..., ngoài một thùng linh tinh lộn xộn nữa, thì còn có tôi chính là cái bao đồ bụi nhất.

Sau vài lần khiêng đồ, toàn bộ đồ đạc của tôi đều ngoan ngoãn nằm trên xe Cao Phàm, mà mẹ dặn dò Cao Phàm vài câu ráng chăm sóc tôi gì gì đó ... Sau khi nói nhảm một hồi, lại tựa như ngựa mất cương cùng cái chú ngoại quốc nọ chạy biến. . . . . Ừ thì. . . . . Hẳn là hai người đi du lịch rồi.

Có lẽ là do tối hôm qua ngủ quá muộn, tôi vừa lên xe đã bị Chu công triệu hồi đi chơi cờ.

Chờ tôi tỉnh lại thì phát hiện Cao Phàm vừa vặn đem xe lái vào bãi đỗ xe, ha ha, tôi thật sự là hình mẫu lên xe ngủ, xuống xe tỉnh.

Dưới sự trợ giúp của bác bảo vệ và nhân viên bảo an, chúng tôi chỉ một lần đã khiêng hết đồ lên nhà Cao Phàm, sau khi cảm ơn họ, tôi hảo hảo đánh giá một chút nơi sắp là nhà mình.

Cả tòa lâu 25 tầng, nhà Cao Phàm tọa lạc tại tầng 18, độ cao không tệ, nhưng tôi rất lo lắng thời điểm mất điện hay máy phát điện không chạy, phong thủy rất tốt, đồ dùng rất đắt giá, trong nhà thu dọn cũng rất sạch sẽ, lúc đứng trước gian phòng của tôi, khi hần mở cửa phòng tôi đây có chút khẩn trương chốc lát, chỉ sợ trông thấy cái gì hồng nhật, phong cách mơ mộng.

Không biết tại sao, tôi từ nhỏ đối với mấy cái này hồng nhật đã không ưa rồi. Khi thấy cả không gian tràn màu xanh đậm, tôi thỏa mãn thở phào một cái. Gian phòng rất lớn, giường chiếu cũng rất lớn, tôi không có tật phải ngủ ở giường quen, hơn nữa nhìn cái giường là muốn ngủ liền à.

Cao Phàm nói cho tôi biết, bởi vì không biết tôi thích phong cách nào, cho nên nhờ mẹ tôi cho ý kiến , sau đó chọn đồ đạc cũng khá đơn giản, tôi thật sự rất cảm động nha, xem ra bạn cùng nhà của tôi rất biết điều.

Với tôi mà nói, Cao Phàm chính là bạn cùng phòng của tôi, tựa như nam nữ ở ghép vậy, có điểm khác chính thì là tôi không cần giao tiền thuê nhà, điện nước mà thôi. Thật sự là không thể nghĩ được mình lời như thế.

Ngoại trừ phòng ngủ của tôi và phòng ngủ của Cao Phàm, còn có một phòng đọc sách, một phòng khách, hai cái buồng vệ sinh, trong đó một cái nằm trong phòng ngủ của hần.

Thừa dịp Cao Phàm đi phòng đọc sách làm việc, tôi chuyên tâm thu dọn căn phòng.

Chờ tôi sắp xếp xong mọi thứ, phát hiện mặt trời công công sớm đã tan tằm về nhà, khó trách tôi bụng đang ca hát biểu tình.

Lễ phép gõ cửa thư phòng, sau khi Cao Phàm mời tôi vào, tôi có một chuyện rất quan trọng muốn nói cho hần biết.

Tôi vẽ mặt nghiêm túc tiến tới gần hẳn, sau đó vẽ mặt nghiêm túc nói cho hẳn biết chuyện là tôi sẽ không xuống bếp.

Có lẽ do không khí quá nghiêm túc và quan điểm có tí ngược ngạo của tôi, người này đột nhiên như ốc vít nói lỏng cười rộ lên, quá đáng nhất chính là còn cười đến chảy cả nước mắt, tuy mỹ nam cười rộ lên thật là cảnh đẹp ý vui, nhưng là có cần phải cười lâu vậy không, thực hoài nghi người này có phải là lâu quá không có nở nụ cười, hiện tại muốn cười cho bằng hết.

Tôi nhìn Cao Phàm đang cười điên cuồng mà ghen ngào nói không nên lời.

Có lẽ là ánh mắt của tôi quá mức nóng bỏng, cuối cùng làm cho hẳn một lần nữa phát hiện được sự tồn tại của tôi.

“Kỳ thật. . . . . Ha ha. . . . .” Hắn cười đến thở gấp: “Anh không có mong chờ là em sẽ xuống bếp, hơn nữa anh cũng sẽ không yêu cầu em nhất định phải xuống bếp, cho nên em yên tâm đi ha.”

Những lời này thật là dễ nghe.

“Chúng ta, bữa tối làm sao bây giờ?” Đây là vấn đề hiện tại mà tôi quan tâm nhất, mắt mặt việc nhỏ, chết đói chuyện lớn.

Hắn nhìn xuống một vòng mới vui vẻ, nói: “Bởi vì anh thói quen tự nấu nướng, cho nên nếu em tin được tài nấu nướng của anh, anh không ngại bàn ăn thêm chén đũa.”

Giỡn hoài, có người nấu cho tôi ăn làm sao tôi có thể ngại.

“Đương nhiên là không ngại rồi!” Tôi lập tức tỏ thái độ.

Hắn nhìn đồng hồ, sau đó đứng lên nói: “Bây giờ chúng ta đi siêu thị mua đồ duy trì cuộc sống nha.”

Bởi vì trên đường đến đây tôi đang ngủ, không có chú ý địa hình cùng phương hướng chung quanh, cho nên đối với dân mù đường tôi đây mà nói, bám lấy hẳn là lựa chọn sáng suốt và an toàn nhất.

Xuất môn sau tôi mới phát hiện hẳn thay một bộ quần áo hàng ngày khá thoải mái, nói móc treo quần áo quả là móc treo quần áo, mặc cái gì cũng dễ coi hết. (haiz, có kiểu khen như vậy nữa ư)

Kỳ thật cùng hẳn đi chung áp lực rất lớn, tuy nhiên mị lực lớn không phải lỗi của hẳn, nhưng là tôi đối những kia ánh mắt ghen ghét của mấy bà mấy cô qua đường thật sự ăn không tiêu, cũng may da mặt tôi đủ dày nếu không từ nay về sau tuyệt đối có đánh chết cũng không cùng hẳn đi chung.

Kỳ quái chính là, có lẽ tình huống của chúng tôi quá đặc thù, ở trước mặt hẳn tôi hoàn toàn không có nguy trang hoặc làm ra vẻ dục vọng, cho nên rất nhẹ nhàng tự tại, dù sao đều là người một nhà, giả bộ sẽ không ổn lắm.

Đi vào siêu thị, chúng ta cùng nhau đẩy xe mua sắm thẳng đến quầy thức ăn, tuy Cao Phàm rất lịch sự hỏi tôi thích ăn cái gì, nhưng là căn cứ vào lý do an toàn, tôi quyết định cho hẳn làm món ngon sở trường của hẳn, dù sao đối với tài nấu nướng của hẳn tôi vẫn có chút lo lắng. (được voi đòi hai bà Trưng đây mà)

Hắn liếc tôi một cái rồi chuyên tâm chọn thức ăn, tôi nhàn rỗi nhàm chán chọn chung với hẳn, có lẽ là bóng lưng của chúng ta thoát nhìn rất thân mật ân ái, có mấy thím hai đi ngang qua khen chúng ta xứng đôi a, ánh mắt tôi nhìn thế nào lại ra hạnh phúc vậy kìa ..., thấy Cao Phàm vẽ mặt tươi cười đắc ý, tôi đối trả gật đầu mạnh mẽ từng cái, còn làm ra vẻ mặt cười ngây ngô hạnh phúc .

Thôi thì làm thỏa lòng mấy thím hai nọ một chút đi .

Mua xong đồ ăn cho bữa tối chúng ta lại mua chút ít đồ ăn vặt đồ uống tinh tinh .., dù sao cũng không phải tôi trả tiền, không mua thì uống, cuối cùng tôi đi quầy hàng sinh lý thiết yếu độc quyền cho nữ giới.

Vốn tưởng rằng Cao Phàm chỉ đi mấy chỗ thượng đẳng, ai ngờ nam nhân này so với tôi còn hào sảng hơn, rất kinh ngạc còn hỏi thăm cái nào dùng tốt hơn, ánh mắt hâm mộ của mấy khách nữ và các u khác đang cho thấy rõ: thật sự là người đàn ông tốt, cùng vợ hiền đi mua băng vệ sinh. . . . .

Chúng ta giống vợ chồng thật sao?

Thật sự là. . . . . quá giống rồi!

Chứng kiến nam nhân này khoe miệng có chút nhếch lên, tôi dám cam đoan nam nhân này tuyệt đối có không chỉ một loại tính cách. . . . .

Nhìn Cao Phàm tại phòng bếp bận rộn, đột nhiên có loại cảm giác hạnh phúc, loại cảm giác này thật tốt.

Kỳ thật tay nghề của Cao Phàm thật sự rất tốt, có lẽ tôi ăn ngon quá nên có chút áy náy, tuy tôi không biết nấu, nhưng rửa chén thì rất rành, tôi cũng không có ý để cho hắn phục vụ tất, dù sao cũng còn nhiều thời gian.

Chấm dứt bữa tối thời gian đã không còn sớm, sau khi ăn xong chúng tôi tắt cả trở lại phòng riêng, tôi ở trong phòng chơi mạng chọt trên QQ đến mỏi mắt, vì vậy quyết định sớm một chút tắm rửa rồi ngủ.

Trong phòng tắm thoải mái tắm rửa, lại bơi loạn lên mặt cái mặt nạ ngủ, tôi đi ra phòng tắm, vì vậy phòng tắm là ở bên ngoài, cho nên vừa đi ra khỏi đi đột nhiên trông thấy một cái mỹ nam bán nude.

Cái này không nhìn cũng không được nha, nam nhân này vốn đã đẹp trai, không ngờ tới body lại đẹp mắt như vậy, tuy không phải là một anh chàng vai u thịt bắp, nhưng thoát nhìn cũng khá rắn chắc, lại còn cơ bụng. . . . .

Không ổn rồi, tôi thấy mũi có cảm giác hơi nóng nóng.

Tôi ra về trấn định cùng hắn bắt chuyện, Cao Phàm cũng nhẹ gật đầu, còn rất ôn nhu cùng tôi nói ngủ ngon.

Cái tên này thật là, chẳng lẽ là cố ý dùng mỹ nam kế thử tôi?

Tuy nhiên rất đẹp mắt, nhưng mà ăn nhiều không tiêu nha. . . . .

Mặc kệ như thế nào, đây vẫn là ngày đầu tiên tôi ở nhà Cao Phàm.

11. Chương 11: Hồng Môn Yến Một

Vốn tưởng rằng trước khi ngủ thấy nửa thân trần của Cao Phàm sẽ kích thích mộng xuân gì đó.... ai ngờ có một đêm ngủ ngon, một giấc đến hừng đông.

Xem ra tôi đối với soái ca khả năng miễn dịch lại tăng lên không ít.

Thật là một hiện tượng tốt, vạn nhất bị hắn ăn mất tôi đây vẫn còn dùng được a!

Ăn no ngủ no, tôi thỏa mãn mở hai mắt ra, xoay người nhìn nhìn đầu giường đồng hồ báo thức, mới 8 giờ mà thôi, vì vậy tôi quyết định nằm nướng thêm phút nữa.

Nằm thêm nửa tiếng nữa, cảm thấy thật sự nhàm chán, vì vậy tôi quyết định rời giường xem tv.

Năng lực thích ứng của tôi thực khá chỉ trong một buổi sáng ngắn ngủi tôi đã hoàn toàn thích ứng với nhà của Cao Phàm, đã tìm lại được hoàn toàn cái cảm giác thoải mái như ở nhà mình.

Không tệ, tôi vừa ăn chỗ đồ ăn vặt hôm qua mua cùng Cao Phàm vừa thoải mái ngồi trên sofa xem tivi cập nhật tin tức và xu hướng mới.

Giữa trưa, Cao Phàm đứng giờ từ thư phòng hiện thân đi vào phòng khách.

Chẳng lẽ có đàn ông có sự nghiệp đều bận rộn như vậy sao? Cả Chủ nhật cũng muốn ngồi thư phòng làm việc.

Chứng kiến năng lực thích ứng siêu cường của tôi, Cao Phàm bội phục nhìn tôi, rồi đi vào bếp, tự giác nấu cơm trưa cho cả hai.

Hạnh phúc quá đi, tôi uốn éo trên sofa mà không khỏi nảy sinh thêm mấy phần hảo cảm với Cao Phàm, đàn ông biết làm cơm đúng là đàn ông tốt.

Đúng lúc này, mắt phải tôi hung hăng nháy mấy cái.

Tục ngữ nói trái nhảy tài (tài lợi), phải nhảy tai (tai hoạ), mặc dù hơi mê tín, nhưng đối với tôi không phải là không linh ứng.

Nếu là trái nhảy tài linh nghiệm như lời đồn thì không sao, có ai ngại mình nhiều tiền đâu ? Có thể hết lần này tới lần khác, nhảy tài mất linh coi như xong, mắt phải nhảy tai ngược lại nhiều lần linh nghiệm! Chẳng lẽ lần này lại có chuyện không tốt gì sắp phát sinh

Tâm trạng tôi vốn đang bị ảnh hưởng vì vụ mắt phải, vừa nhìn thấy tay nghề tuyệt vời của Cao Phàm vừa được dọn ra đầy bàn, lập tức đem chuyện mới rồi ném ra... sau đầu, ăn cơm hoàng đế lớn, chuyện còn lại tính sau đi.

Các bằng hữu đều nói xem tôi ăn là một loại hưởng thụ, bởi vì tôi ăn bất cứ cái gì biểu hiện đều rất hưởng thụ, vốn là, trên đời ăn uống là thú vui số 1 của tôi, tiếp theo là thú lựa đồ ăn yêu thích, cho nên tôi vô cùng biết hưởng thụ ! Cuối cùng cũng là tôi quan trọng nhất, tôi không bao giờ lãng phí lương thực, bởi vì cha từ nhỏ đã giáo dục tôi: lãng phí là tội rất lớn! Trong mắt của tôi, lãng phí là một loại hành vi rất giảm thọ.

Cao Phàm hẳn là rất có cảm giác thành tựu mới đúng, bởi vì mỗi bữa tôi đều chén sạch tới hạt cuối cùng.

Lúc tôi ăn no thoả mãn ợ lên một cái, Cao Phàm trầm thấp điện giật nói: “Thật ra hôm nay đã nói về nhà anh ăn cơm, nhưng là mẹ lo lắng em ngày hôm qua vừa dọn đến cho nên mệt mỏi, cho nên sửa lại thời gian. . . . . Em cũng biết đấy. . . . .”

Sửa thời gian chuyện tôi biết rõ, hơn nữa cực lực đồng ý, mẹ Cao thật sự là người tốt, tôi dưới đáy lòng mãnh liệt khen một cái.

“Nhưng mà. . . . .”

Nhưng mà? Không biết sao mỗi lần nghe cái từ chuyển hướng này tôi thường có dự cảm không tốt.

“À. . . . .” Cao Phàm ấp a ấp úng nói tiếp: “Nhưng mà ông nội nói muốn gặp cháu dâu sớm một chút. . . . Cho nên quyết định hay là theo kế hoạch đêm nay cùng nhau ăn cơm. . . . .”

Chờ một chút, tôi như thế nào đánh hơi thấy mùi nguy hiểm tản ra đâu đây.

“Cái đó, ông anh có thương anh không?”

Cao Phàm gật gật đầu.

“Có điều là, ông anh thật ra là phản đối anh cùng em kết hôn chứ gì? Bởi vì ông đã sớm giúp anh tìm ra cháu dâu do ông chỉ định ?”

Cao Phàm giật mình, trừng to mắt, không thể tưởng tượng nổi nhìn tôi.

Kỳ thật không cần hẳn trả lời tôi cũng đã theo nét mặt của hắn mà tìm ra đáp án.

Tôi lấy tay chống đầu, đầu đầu nói: “Không cần sùng bái em vậy đâu, bởi vì ngôn tình tiểu thuyết thường xuyên có loại tình tiết cũ rích này mà, em chỉ thử thời vận nói lung tung thôi. . . . . Ai ngờ trúng thiệt. . . . .”

Cao Phàm xin lỗi cười cười, nói: “Kỳ thật em nói đều trúng, ông xác thực là đã sớm chỉ định đối tượng kết hôn cho anh, vấn đề là anh không thương cô ấy, hơn nữa cùng cô ấy kết hôn, có thể nói anh sẽ bị mất tự do hoàn toàn, vì vậy anh đã kết hôn với em, cho nên bởi vì như thế, ông sẽ đối với người. . . . . Ặc. . . . . Cái đó. . . . . Chính là. . . . . Không hài lòng. . . . .” Tên này càng nói thanh âm càng nhỏ.

Hoá ra như vậy. . . . .

Tôi đột nhiên trừng lớn mắt nhìn hắn, không chắc lắm, hỏi: “Chẳng lẽ bữa tối hôm nay chính là Hồng Môn Yến trong truyền thuyết sao?”

Cao Phàm rất thành thực dùng sức gật gật đầu.

Có lẽ nào như vậy. . . . .

Bài kiểm tra hồi còn đi học còn dằn trước một ngày, hiện tại cách Hồng Môn Yến mới còn có mấy giờ, cái tên này không nói sớm cho tôi biết thì thôi, vậy mà còn có thể giả ngu, làm người không biết không có tội nữa chứ. . . . .

Trông thấy tôi mất ý chí chiến đấu nằm rạp trên bàn cơm, Cao Phàm cố gắng khai thông tư tưởng cho tôi: “Tiểu Nhã! Tỉnh lại đi em! Vì tương lai của chúng ta! Tự do của chúng ta! Phải dựa vào biểu hiện của em đêm nay đó! Kỳ thật ông cũng không khó tính lắm đâu, anh tin tưởng dùng trí thông minh của em, nhất định sẽ sáng tạo kỳ tích mà!”

Hắn nói như kỳ tích đã xuất hiện rồi á, dễ dàng vậy sao. . . . .

Tôi đột nhiên có cảm giác quẹt phải tàu cướp biển, hẳn tối nay là rõ ràng là đem tôi ném vào đồng lửa đó. . . . .

Ông nội Cao người ta rõ ràng đã không thích tôi, còn muốn tôi thấy chết xong lên nữa sao. . . . .

Tôi hận không thể ly hôn nha!

Tôi oán hận liếc Cao Phàm, đứng dậy, trở về phòng.

Cao Phàm nóng nảy, một phát bắt được tay của tôi, nhìn tôi khó hiểu.

Tôi nhìn bàn tay đang bị nắm của mình, nói thật nhỏ: “Yên tâm, em sẽ không làm trợn bỏ chạy đâu, em chỉ là muốn trở về phòng ngủ một giấc thật no, dưỡng tinh thần, đêm nay cùng Cao lão gia đàm đạo thật tốt.”

Cao Phàm vui vẻ, tiễn tôi đến cửa phòng còn nịnh nọt nói nhất định đúng giờ sẽ gọi tôi dậy.

Thôi quên đi, thuận theo tự nhiên là lý tưởng của tôi, thuyền đến đâu cầu tự nhiên thẳng, có chuyện gì để đêm nay nói sau.

Có lẽ là sáng nay dậy quá sớm, hiện tại mắt mỏi quá, tôi ngã đầu liền ngủ luôn.

Cao Phàm đúng 4 giờ đánh thức tôi.

Tôi ăn mặc đơn giản một chút, lựa chọn một bộ đồ tây màu đen thoát nhìn rất gọn gàng. Vì sao lại chọn màu đen? Bởi vì màu đen nhìn gầy a! Đem tóc buộc cao, kiên trì đeo mắt kiếng, có khác chính là lần này tôi mang đồ trang sức trang nhã. Cả người thoát nhìn rất có tinh thần lại thoải mái.

Cao Phàm đối với tạo hình của tôi rất là thoả mãn, đối với tâm trạng đối với trước và sau khi tôi đi ngủ thay đổi có điểm khó hiểu.

Trên xe Cao Phàm nhin không được hỏi tôi: “Ban đầu không phải mất hết ý chí chiến đấu sao? Như thế nào ngủ một giấc cả người sức sống bắn ra bốn phía a? Nói như vậy em đã có phương pháp xử lý đối phó ông rồi hả?”

Tôi nhìn Cao Phàm thần bí cười, bảo trì trầm mặc.

Nói đùa, làm sao có biện pháp nhanh như vậy hả, theo tính toán xấu nhất của tôi cùng lắm thì ly hôn, nếu như bị Cao Phàm biết tôi ngay từ đầu đã có ý nghĩ tiêu cực như vậy, không bị hắn bóp chết mới là lạ, cho nên tuyệt đối không thể để cho hắn biết rõ ý nghĩ của tôi.

Trên đường tôi đã tìm hiểu sơ qua nhà họ Cao này: nhà có rất nhiều thành viên, Cao lão gia tổng cộng có 8 đứa con, nhưng mà ba ba của Cao Phàm chính là người mà ông ấy thương nhất, cho nên từ trước đến nay đều ở chung với Ba Cao, về phần những đứa con khác không di dân di dân, thì cũng xuất ngoại xuất ngoại hoặc là ở rất xa. Ba Cao cùng mẹ Cao sinh được 3 đứa con, trưởng nữ Cao Hân, trưởng nam Cao Phàm, còn có em trai Cao Nhân. Nói tóm lại, đêm nay người sắp gặp không nhiều lắm, cộng thêm Cao lão gia nữa tổng cộng mới 5 người thôi.

Cùng Cao Phàm đứng trước cửa lớn nhà họ Cao, lòng bàn tay của tôi có chút toát mồ hôi lạnh. Nói không khấn trương thì quá gạt người rồi.

Cao Phàm đầu tiên là gắt gao nắm lấy bàn tay tôi âm thầm cổ vũ, sau đó thân mật ôm lấy tôi đi vào Cao gia.

Đi vào phòng khách, tôi nhìn thấy ba Cao cùng mẹ Cao, ba Cao trên tinh thần là lúc nào cũng đẹp trai như vậy, mẹ Cao thì rất đáng yêu, ngồi bên cạnh mẹ Cao là một thai phụ xinh đẹp, hình như là chị hai của Cao Phàm Cao Hân, tuy nàng đang mang thai, nhưng diêm lệ vẫn y nguyên không giảm, còn có một thằng nhóc vừa thấy tôi liền bày cái mặt thối xem ra chính là Cao gia em út Cao Nhân rồi, cuối cùng chính là vị không thể bỏ qua Cao gia lão tử, tuy đầu đầy tơ bạc, trên mặt cũng có nhiều nếp nhăn, nhưng thần thái sáng láng, anh tuấn vẫn y nguyên, chẳng may là ông nhìn tôi không giận mà uy. (ra uy)

Xem ra nói thể gia mỹ nam Cao gia tuyệt không ngoa chút nào.

Cao Phàm giới thiệu từng người với tôi.

Nhìn ra được mẹ Cao cùng Cao gia đại tỷ rất yêu thích tôi, nhưng mà nam nhân Cao gia, ngoại trừ ba Cao, Cao gia lão tử cùng em út Cao Nhân kia đối với tôi không có yêu mến như vậy.

Cao gia ăn cơm rất sớm, đúng 6 giờ dọn cơm.

Chúng tôi ngồi ở trước bàn cơm chuẩn bị ăn cơm.

12. Chương 12: Hồng Môn Yến Bắt Đầu

Không biết là thói quen của kẻ có tiền hay là cái gì, món nào nằm trên bàn cũng chỉ nằm gọn trong một cái đĩa tinh xảo nhỏ nhỏ, mặc dù có hơn mười đĩa, nhưng mà căn bản số lượng không đủ tôi nhét kê răng nha.

Vì muốn bảo trì hình tượng trước mặt Cao gia lão tử, tôi tận lực ăn cơm một cách cực kỳ thực nữ. Còn Cao gia tiểu đệ Cao Nhân dám đối nghịch tôi, tôi gấp món nào hấn tranh món đó.

Hay cho tên xú tiểu tử nhà cậu, không phải là cái tình tiết luyện huynh (yêu anh trai) nghiêm trọng của sinh viên năm nhất đó chứ, không phải nhỏ tuổi hơn chị mấy sao, mà còn cái người mà cậu yêu thích đừng nói là chồng chị nha?

Hừ, tôi dưới đáy lòng hừ vài cái, sau đó rất xấu xa nhìn hấn cười.

Quay đầu đối Cao Phàm làm nũng cười, nhờ hấn lấy giúp tôi đĩa rau, Cao Phàm cũng cao độ phối hợp, chúng ta tựa như một đôi vợ chồng mới cưới vô cùng ân ái, tôi thấy mẹ Cao hơn hờ ra mặt luôn a.

Chẳng phải diễn trò thôi sao, tôi đây từng tốt nghiệp một lớp diễn xuất nghiệp dư đó nha.

Cao Nhân là bị tôi chọc cho giận gần chết, nhưng Cao gia lão tử chưa biểu hiện nào, gương mặt không biểu tình gì mới thực sự đáng sợ, tôi hoàn toàn nhìn không ra ông đang suy nghĩ cái gì.

Bữa tối rất nhanh chấm dứt, nguyên lai tưởng rằng là tôi suy nghĩ quá nhiều, căn bản không phải là Hồng Môn Yến gì đó, Cao gia lão tử nhà người ta thật ra không muốn chính tôi, có thể rất nhanh trở về nhà, ai ngờ. . . . .

“Tiểu Nhã, theo ông đến thư phòng.” Cao gia lão tử giống như như âm thanh Địa ngục đột nhiên vang lên.

Da đầu của tôi tê rần, lông tơ lập tức dựng đứng lên.

Gioại trừ Cao Nhân, những người khác đều tặng tôi một ánh mắt ngằm cổ vũ cố gắng lên. Đặc biệt Cao Phàm, còn đứng đứng dậy ôm tôi một cái.

Mọi người đang ở lầu một, mà thư phòng là ở lầu hai.

Cái gì nên đến sẽ phải đến, cái nháy mắt bên phải đầy tai ương kia linh nghiệm như vậy sao?

Tôi từng bước nặng nề đi vào thư phòng, đứng trước bàn làm việc của Cao gia lão tử.

Cao gia lão tử duy trì im lặng, chỉ lẳng lẳng nhìn tôi, mà tôi cũng là lẳng lẳng nhìn ông ấy.

Thử sức chịu đựng ư? Hừ, Who sợ Who chứ?

Có lẽ do trước khi ra cửa tôi đã nhỏ mắt sẵn, cho nên lần này tôi kiên trì được khá lâu.

Cao gia lão tử rốt cục buông tha cho cái hành động ấu trĩ nọ, cho phép tôi ngồi xuống.

“Diệp Nhã, cô cũng đã biết trong suy nghĩ của tôi cháu dâu không phải là cô ?” Bắt đầu rồi.

Tôi gật gật đầu.

Đùa hoài, ngài cũng đã tự nói ra, chẳng lẽ tôi còn muốn giả vờ không biết nữa sao.

Có lẽ là do nhu thuận của tôi khiến hấn thưởng thức, ông thoả mãn gật đầu, nói tiếp: “Nói thật, cô và Cao Phàm nhà chúng ta môn không đăng hộ không đối, khác biệt với vị tiểu thư họ Đường kia. . . . .”

Tiếp theo ông rất ý vị tán thưởng cái vị Đường tiểu thư kia cỡ nào có khí chất a, cỡ nào vĩ đại a ..., nghe một hồi tôi ngáp ngáp ngáp dài luôn.

Thừa dịp hấn thao thao bất tuyệt, tôi xem cách bài trí của căn phòng, quả nhiên nhìn thấy bộ đồ trà và cờ vây.

Thật vất vả, thừa dịp Cao gia lão tử rót cục nghỉ ngơi giữa hiệp, tôi thông thả nói: “Ông nội, ngài là người từng trải, cũng nên biết miễn cưỡng là không hạnh phúc, cháu cùng Cao Phàm là yêu nhau mà kết hôn , hơn nữa. . . . .”

Tôi dừng lại một chút, nói: “Vị Đường tiểu thư hoàn mỹ kia biết cùng ngài pha trà đánh cờ vây sao?”

Ha ha, quả nhiên, Cao gia lão tử hai mắt sáng lên, không chắc chắn hỏi: ”Nha đầu, con biết đánh cờ vây sao?”

Xem đi, giải trí của người già thực ra rất là đơn giản, không phải pha trà thì cũng đánh cờ vây. Cái này còn không phải ngài bị tôi tóm gáy rồi sao? Chuyển xưng hô từ Diệp Nhã biến thành nha đầu nhanh như vậy.

Theo tôi suy đoán, lão gia tử vô cùng yêu mến pha trà cùng cờ vây, chỉ là người nhà tựa hồ không thể nào thỏa mãn yêu thích của hấn được, mà Đường tiểu thư hoàn mỹ như vậy càng không muốn tiêu tốn thời gian cùng hấn chơi, cho nên. . . . . Xem ra tôi còn là có cơ hội trở tay nha.

Pha trà không làm khó được tôi, dù sao cũng là bị mẹ già bức đến chuyên nghiệp, mà cờ vây thì là hứng thú của tôi, cho nên chúng ta xem như hợp ý đi.

Nói nhiều cũng không giải quyết được gì, chúng tôi gấp rút chuyển qua bàn luận nghệ thuật nâng trà cắm hoa đánh cờ.

Đánh cờ vây đúng là trò giải trí khá tốn thời gian, tôi cùng Cao gia lão tử đóng cửa trong thư phòng đại chiến suốt 3 tiếng đồng hồ, Cao Phàm đang canh cửa ở ngoài không biết tình hình như thế nào chắc là lo lắng lắm đây.

10 điểm, đã đến giờ rồi Cao gia lão tử đi ngủ, vốn dĩ hấn không muốn thả tôi đi, dù sao cũng rất khó gỡ một đối thủ tre tuổi mà thực lực như vậy, cuối cùng tôi đáp ứng hấn rãnh rồi sẽ cùng hấn đánh cờ hấn mới bằng lòng thả người.

Cao gia lão tử tự mình tiễn tôi ra cửa thư phòng, còn nhân ái bảo tôi nha đầu, điều này làm toàn thể quần chúng trong phòng khách giật nảy mình.

Cao gia lão tử vui mừng o o trở về phòng ngủ, những người còn lại thì là sùng bái nhìn tôi.

Tạm biệt Cao gia, trên đường về nhà, Cao Phàm càng bội phục nhìn tôi.

Tôi chỉ nói hai từ: “Pha trà, cờ vây.”

Cao Phàm sững sốt một chút, tiếp theo là cười ha hả, cuối cùng nói: “Vợ yêu à, chỉ có em thôi!”

Tôi cũng vậy không cùng hấn khách khí, nói: “Ông xã, nghỉ đi nghỉ lại em đã tiêu tốn không ít thể lực và trí óc, anh có nên mời em ăn khuya không nhỉ?”

Khéo đùa, bữa tối tại Cao gia, tại thời điểm đấu trí với Cao gia lão tử đã sớm không còn gì.

Nghe xong yêu cầu của tôi..., Cao Phàm lại là một hồi cười sang sảng.

“Không có vấn đề! Lão bà, đêm nay chúng ta ăn chỗ nào?”

“Ăn hấn một dãy phố đi!”

13. Chương 13: Bạn Bè Mới

Sau sự kiện Hồng môn yến, chúng ta lại bình an trải qua một tháng.

Tháng này, tôi cùng Cao Phàm có thể nói là ở chung hòa hợp, vô cùng ăn ý.

Cũng trong khoảng thời gian này, Cao Phàm rất sợ khi hắn không ở nhà nấu cơm tôi sẽ bị chết đói, đơn giản chỉ cần chủ động nhiệt tâm dạy tôi nấu ăn thôi mà, nhờ vị đầu bếp kiên nhẫn này chỉ dạy, tài nấu nướng của tôi cũng có chỗ tiến bộ, kỳ thật người ta cũng là rất có khả năng thiên phú đó nha.

Chuyện vui vẻ nhất trong tháng này chính là trêu chọc Anna tỷ, chuyện bận rộn nhất lại là bị Cao gia lão tử động một chút lại triệu hồi về nhà cùng ông đánh cờ.

Xung quanh chuyện vui vẻ nhất kia, tôi đây rất ngoan ngoãn đi làm đúng giờ rồi yên vị tại chỗ ngồi. Xa xa đã trông thấy Anna tỷ cùng Lưu Vũ một trước một sau đi tới phòng thiết kế, tôi theo thói quen khoe miệng nhếch lên, lộ ra xấu xa nụ cười xấu xa, dễ tiện.

Tôi vẽ mặt mập mờ nhìn Anna, mãi đến lúc Anna vẽ mặt thẹn thùng hướng tôi cầu xin tha thứ mới thôi.

Đùa gì vậy, như thế nào có thể buông tha nàng dễ dàng như vậy? Sự thẹn thùng của nàng là niềm khoái hoạt của tôi nha.

“Em nói Anna nha. . . . .” Tôi tỉ mỉ nhìn Anna một lần sau, mập mờ nói : “Khí sắc hồng nhuận, tinh thần sáng khoái ghê nha . . . . . Xem ra. . . . . Anh Lưu Vũ của chúng ta có vẻ làm chị thoải mái quá nhỉ. . . . . Chắc chắn chắc chắn. . . . .” Tôi cố ý nói lấp lửng, phát ra từng đợt chắc chắn thanh.

Quả nhiên, Anna tỷ lập tức thẹn thùng, đỏ bừng cả khuôn mặt, rất là đáng yêu.

Sức mạnh của ái tình ơi. . . . . Tôi trong lòng cảm khái không thôi.

“Sợ em rồi á ” Anna cầu xin tha thứ : “Tuần này cơm trưa chị bao là được rồi chứ gì.”

“Hê hê “ tôi lộ ra như hồ ly đạt được kế hoạch mỉm cười: ”Éc! Đây cũng không phải là em bức chị đó nha!”

“Dạ, dạ, dạ, là tiểu nữ tử tự nguyện ạ.” Anna bất đắc dĩ nói.

Ha ha ha ha ha, cứ như vậy bị tôi A cơm trưa một tuần lễ!

Chúng ta lại hi hi ha ha náo loạn một hồi mới nghiêm túc làm việc.

Lúc tôi đang chuyên tâm làm bản kế hoạch thì quản lý tổ hai chúng ta CALL tôi đến phòng Tổng giám đốc.

Phòng Tổng giám đốc? Chẳng lẽ là Quan Duẫn Phi tìm tôi có việc? Tôi hồ nghi liếc nhìn quản lý, phát hiện hắn vẽ mặt bí hiểm nhìn trở lại tôi. Cái này, có ai có thể sớm nói cho tôi biết sẽ phát sinh chuyện gì không?

Trong phòng Tổng giám đốc, Quan Duẫn Phi cũng dùng vẻ mặt bí hiểm nhìn lại tôi.

Hơ, hình như dạo này vẻ mặt bí hiểm lên ngôi thì phải? Mà cái tên này lúc nào học đòi người ta vậy trời ?

Bị hai cái vẻ mặt bí hiểm nhìn chằm chằm vào, tôi thật sự là rất không tự nhiên nha.

“Là như vậy” Quan Duẫn Phi vẻ mặt nghiêm túc hiếm thấy nói: “Lần này chúng ta cùng tập đoàn XX hợp tác, đối phương hi vọng công ty chúng ta có thể phái ra một nhà thiết kế vĩ đại xuất sắc đến công ty bọn họ, vì muốn biểu hiện thành ý của công ty chúng ta, tôi và quản lý của các cô sau khi thảo luận, quyết định phái cô qua đó, lần này là do quản lý của cô đề cử !”

Tôi dim xúc động muốn từ trên ghế salon nhảy dựng lên gõ lên đầu bọn họ, tôi tận lực bình tĩnh nói: “Các anh xác định?”

Hai người này thì là ăn ý gặt đầu, vẻ mặt chờ mong nhìn tôi.

Tôi đau não, nói: “Các anh cũng để mắt đến tôi quá đi ?” Tổ một nhiều người như vậy, hơn nữa cho dù có chọn trong tổ tôi đi nữa cũng không tới lượt tôi nha?

Chỉ thấy quản lý thâm trầm nhìn tôi nói: “Tiểu Nhã, tôi biết rõ thực lực của cô, cho nên cô cũng không cần khiêm tốn như vậy nha. Đúng vậy, tổ một xác thực là có rất nhiều nhân tài, nhưng lần này là do tổ 2 chúng

ta phụ trách, chẳng lẽ cô nhấn tâm nhìn tổ 2 chúng ta tiếp tục ngóc đầu lên không nổi? Cơ hội ngàn năm có một a! Tổ 2 chúng ta đặt toàn bộ niềm tin chiến thắng trên người cô đó!”

Tôi sặc. . . . . Nhìn quản lí về mặt biểu lộ nếu tôi mà lắc đầu, dám hấn đi nhảy lều lăm, tôi đành hỏa hiệp thôi.

Tôi thừa nhận thực lực của tôi, tôi cũng thừa nhận là nó rất là khiêm tốn a.

Trở lại chỗ ngồi, tôi về mặt cực kì nghiêm túc hướng Anna nói: “Chị Anna, thời gian chúng ta trong công ty khoán hoạt bên nhau sắp chấm dứt, từ nay về sau cho dù không có em làm bạn, chị cũng phải cực kỳ cố gắng công tác nha, làm cho tổ hai chúng ta về vang lên, cùng đồng chí Lưu Vũ cũng phải ở chung thật tốt, hưởng thụ cuộc sống hạnh phúc nhé.”

Có lẽ là nét mặt của tôi vô cùng nghiêm túc, Anna về mặt kinh hãi nói: “Tiểu Nhã, đừng dọa chị, sao giống di ngôn quá vậy em?”

Khi tôi đem sự kiện nọ nói cho Anna biết, cái cô này không chỉ không đồng tình với tôi, còn không tin không phải cười ha hả chọc quê tôi. Thật sự là người đàn bà lãnh huyết, cũng không phải nàng không biết là người ta ghét nhất là phải thích nghi môi trường mới.

Bởi vì trước đó nhận được điện thoại của Cao Phàm báo không trở về nhà ăn cơm, cho nên tôi kiên quyết lời Anna theo tôi ra bên ngoài giải quyết bữa tối.

Sau khi về đến nhà phát hiện Cao Phàm còn chưa có trở lại, vì vậy quyết định tắm rửa trước, nghỉ ngơi một chút.

Lúc tôi đang lau khô tóc, đột nhiên nghe thấy “Cạch” một tiếng, trước mắt thấy tối thui.

Không phải chứ. . . . . Tôi trong lòng ai thán, tự nhiên bị cắt cầu dao lại nhằm lúc tôi ở nhà một mình?

Thật ra tối thui thì cũng chẳng đáng sợ gì, chẳng qua là cảm thấy cầu dao tổng có chút phiền toái, dù sao tôi mới ở đây hơn một tháng thôi.

Bởi vì tóc còn đang nhỏ nước tong tong, vì không muốn quần áo ướt sũng, tôi lựa chọn làm ướt sàn nhà, tôi đem toàn bộ tóc dài để phía trước, hình như hơi giống hồn ma trình nữ lúc nửa đêm nhỉ.

Tôi lấy di động rọi đường, tính toán ra ngoài nhìn cầu dao tổng, lúc cách cửa ra vào còn có 3, 4 mét, cửa ra vào đột nhiên mở toang ra, có hai người chậm chậm tiến vào.

Tôi lập tức lựa chọn đứng hình tại chỗ, nhìn người trước mắt. Chẳng lẽ là trộm? Chẳng qua nếu là trộm thì cũng quá chảnh đi a, còn đem cả chìa khóa ?

Lúc tôi đang miên man suy nghĩ, đối phương tựa hồ cũng phát hiện ra sự hiện hữu của tôi, hơn nữa rất rõ ràng đang đông cứng tại tại chỗ.

Cứ như vậy, địch không động tôi cũng không động.

Cuối cùng đối phương nhịn không được hỏi: “Là người hay là quỷ đó?”

Tôi sặc, chẳng lẽ người nọ đã xem quá nhiều tiểu thuyết kinh dị khủng bố? Trên đời lấy đâu ra quỷ a?

Lúc tôi đang suy nghĩ nên trả lời trả vốn thế nào thì “Cạch” một tiếng, trong phòng lập tức đèn đuốc sáng trưng.

“Vào đi! Các cậu đứng ở vào cửa ra vào làm gì vậy?” Là giọng của Cao Phàm.

Cao Phàm đi vào phòng trông thấy cửa tôi tạo hình cũng ngay ra một lúc, nói: “Tiểu Nhã, em đây là. . . . .”

Tôi nhìn nhìn Cao Phàm, lại nhìn một chút cái kia hai tên đang bị dọa sợ run kia, trong lòng thở dài, vô tội giải thích sơ cái tình hình lúc đó.

Cao Phàm nhịn không được cười ra tiếng, một trong hai tên bạn của hắn thì là khiêm tốn chào hỏi: “Chị dâu, cái tạo hình này của chị nhìn quen quen nha ?”

Tôi mặt trắng không còn chút máu nói: “Em đây là đang COS Sadako.”

(Sadako : hồn ma trinh nữ)

“ . . . . . ”

Hai người bọn hấn hồi phục cũng rất nhan, tôi cẩn thận quan sát bọn họ, phát hiện hai người này nhìn cũng cao ráo bắt mắt, nhưng tôi còn thua xa Cao Phàm nhà chúng ta nha.

Sau khi Cao Phàm giới thiệu, tôi mới biết rõ bọn họ ai là ai .

Một tên có chút Hoa Hoa Công Tử (Play Boy), mỹ nam đẹp rạng ngời mà không chói loá này gọi là Bàn Chính Vũ, còn mỹ nam trông rất trưởng thành đứng bên đây thì tên Âu Dương Liệt, bọn họ đều là bạn bè của Cao Phàm.

Âu Dương Liệt? Không biết tại sao nghe được cái họ Âu Dương này tôi tự nhiên nhớ đến Âu Dương đại ca.

Thừa dịp Cao Phàm vào phòng gọi điện thoại, chúng ta ở bên ngoài tám nhảm cho hết giờ. Bàn Chính Vũ nói nhiều lại rất khôi hài, chúng ta rất trò chuyện rất hợp, mà vị Âu Dương Liệt kia thì có điểm khó chịu, thế nào cũng không tham gia với bọn tôi, chỉ là thỉnh thoảng nhếch nhếch khóe miệng, xem như là cười đi.

“Chị dâu!” Bàn Chính Vũ theo vừa vào cửa cũng rất lễ phép gọi tôi là chị dâu.

Tôi lập tức cắt lời hấn: “Đừng gọi như vậy, nghe già lắm, hơn nữa em dám cam đoan các người cũng đã biết chuyện rồi, gọi tôi tiểu Nhã là tốt rồi.”

Bàn Chính Vũ cười cười, sau đó nói: “Em quả nhiên giống như Cao Phàm nói rất không bình thường a!”

“Quá khen quá khen.” Tôi giả giả dối dối đáp.

“Ha ha, em thật thú vị, người bạn này anh giao định rồi nha!” Tiểu tử này đột nhiên hạ quyết định.

Tôi đổ mồ hôi. . . . . Lâu lâu mới nói dóc một lần, cái này cũng gọi là thú vị hả? Cao Phàm ơi Cao Phàm, bạn bè của anh không có sao đó chứ?

“Cái đó. . . . . Các anh cùng Cao Phàm là bạn bè? Chỉ có 3 người các anh thôi sao?” Tôi ráng moi thêm chủ đề a.

Trả lời của tôi vẫn là Bàn Chính Vũ.

“Tụi anh có 4 người, hôm nay có một người bận việc không tới, à, chính là anh trai của anh Âu Dương đây.”

“Các anh định làm F4 hay là Tứ nhân bang vậy ?” Rõ ràng gom đủ rồi một bàn rồi.

“He he. . . . .” Bàn Chính Vũ đột nhiên thần bí cười cười: “Không phải F4 cũng không phải Tứ nhân bang, chúng tôi là... thủy thủ mặt trăng đó!”

Tôi sặc! Làm cái gì chẳng được tự nhiên đi làm thủy thủ mặt trăng vậy trời!

Nghĩ đến hình ảnh kia tôi liền nhịn không được cười ra tiếng, vừa cười to vừa thở phì phò hỏi: “Thế các anh là nhân vật nào vậy?”

Bàn Chính Vũ nói: “Anh đây rất hoạt bát đương nhiên là nhân vật chính thủy thủ mặt trăng (Tsukino Usagi) rồi, Âu Dương Liệt hoang dã nóng nảy là thủy thủ sao hỏa (Hino Rei), anh trai hấn là thủy thủ sao mộc (Kino Makoto), mà Cao Phàm nhà em chính là Mizuno Ami (thủy thủ sao thủy) đó!”

Tôi sặc, tưởng tượng bọn họ trong mấy bộ váy như vậy tôi cười đến mất hình tượng, lại đau khổ là đừng không được, cũng sắp cười đến luyện được cơ bụng.

Tại sao không phải là thánh đấu sĩ Seiya hoặc là cao thủ bóng rổ Slam Dunk, sao hết lần này tới lần khác lại là Thủy thủ mặt trăng a?

” Nếu như em tham gia hội của các anh thì là ai?”

“Tuxedo mặt nạ!”

Đáp án này một lần nữa làm tôi cười đến mất hình tượng luôn.

Có lẽ là tiếng cười của tôi quá mức rung động, khiến cho Cao Phàm phải ra ngoài xem thử.

Chứng kiến tôi cười đến thống khổ, Cao Phàm bất đắc dĩ lắc đầu cười, nói: “Đừng nghe tên kia nói lung tung, tụi anh là cao thủ bóng rổ Slam Dunk a. Cái tên gốc này là Hanamichi Sakuragi, Âu Dương Liệt là Ryotô Miyagi, anh hấn là Kaede Rukawa, chồng em anh là Mitsui Hisashi !”

Tôi thích nhất chính là Mitsui Hisashi đó, tôi sùng bái nhìn Cao Phàm.

(Thông tin về anh này theo wiki : Mitsui Hisashi

Năm học: Năm ba

Chiều cao, cân nặng: 184 cm, 70 kg

Số áo: #14

Vị trí: hậu vệ ghi điểm (nổi tiếng với các cú ném 3 điểm)

Ngày sinh: 20 tháng 3

Trong truyện là Ono

Mitsui được biết đến như một siêu cầu thủ với cú ném 3 điểm và có thể chơi tốt ở mọi vị trí. Cú ném 3 điểm của anh đã cứu đội Shohoku trong các trận đấu, nhất là trận đấu với Shoyo - khi Shohoku thua 12 điểm và với Sannoh, Shohoku thua 20 điểm. Điểm yếu lớn nhất của anh là sức bền mà anh đã mất sau một thời gian dài không tập bóng. Dù vậy, trong những phút cuối cùng của trận đấu, anh càng trở nên mạnh mẽ hơn, không chỉ để vượt qua đối thủ mà còn vượt qua chính bản thân mình.)

“Các anh dám chọc em hả?” Cười xong, tôi nói.

“NO, NO, NO!” Ba người này ăn ý lắc đầu.

Trời, ba tên ngây thơ vô số tội này, đêm nay làm cho tôi chết cười.

Vì vậy cả đêm chúng ta đàm luận Anime, thực nhìn không ra mấy đại nam nhân còn rất yêu mến Anime, vì vậy tôi liền gia nhập cái hội anime của bọn họ, trở thành đại tinh tinh Takenori Akagi.

Thật là làm cho tôi đổ mồ hôi như suối nha. . . . .

Mặc kệ như thế nào, qua đêm nay, chúng ta trở thành những người bạn mới của nhau, bạn tốt đó nha.

Có thêm hai anh bạn anh tuấn như vậy, đem tôi biến thành đại tinh tinh kia xem ra tôi cũng còn có lời hén. . . . .

14. Chương 14: Mất Máu Quá Nhiều

Cả tối hôm qua cùng Cao Phàm và bạn hấn náo loạn, cảm giác khẩn trương về công ty mới biến mất một cách thần kì, cho tôi ngủ thẳng một giấc đến hừng đông, sát giờ mới tới công ty báo danh.

Kỳ thật tôi rất ghét thay đổi, thay thế hoàn cảnh mới, giống như thời còn học sinh chuyển lớp hoặc chuyển trường, đi đến địa phương mình chưa quen thuộc, gặp những người xa lạ, trong nội tâm luôn có điểm bất an.

Nhìn Tập đoàn XX mấy chữ lớn này, cảm giác có chút quen thuộc, nhưng nhất thời lại không nhớ ra.

Sếp mới của tôi là một mỹ nữ mới ngoài ba mươi, gọi là Cố Kiều Ninh, tôi là tôi rất hâm mộ loại mỹ nữ chuyên nghiệp này nha.

Có lẽ là hình tượng nữ sinh có vẻ dùng được, hơn nữa nụ người ngọt ngào, ánh mắt thuần khiết, thỉnh thoảng có cảm giác hơi hài hước, chưa đến nửa ngày tôi liền cùng với các đồng nghiệp mới rất hoà đồng. Trong đó hai đồng sự mới là Quý Quảng Long và Diệp Ngữ Tình cùng tôi nói chuyện rất là hợp ý, bởi vì

Quý Quảng Long lớn hơn tôi vài tuổi, bởi vậy tôi thân thiết xưng hô hần là Long huynh, mà Diệp Ngữ Tình cùng tuổi với, cho nên tôi thân mật xưng nàng là Ngữ Tình.

Cổ quản lí hình như đối với tài hoa và thực lực của tôi rất công nhận và trân trọng, xế chiều hôm đó lại đưa cho tôi một văn bản quan trọng cần tổng giám đốc kí tên, cũng luôn miệng dặn dò tôi nhất định phải nhìn thấy tổng giám đốc kí tên.

Nhiệm vụ lần này thật sự làm cho tôi có điểm thụ sủng nhược kinh, vừa vào công ty mới lại cho tôi một cơ hội rõ ràng như thế để gặp tổng giám đốc, không biết là may mắn hay là bất hạnh đây.

Việc đại sự gặp tổng giám đốc lần này với tôi mà nói thì cũng bình thường, nhưng Ngữ Tình thì trông hưng phấn vạn phần, vẻ mặt hâm mộ nhìn tôi.

“Tiểu Nhã cậu không biết đó thôi ” Ngữ Tình vẻ mặt háo sắc nói: “Tổng giám đốc của chúng ta rất là khinh niên hữu vi (tuổi trẻ đầy hứa hẹn), mị lực phi phạm a! Dù làm cho người ta có cảm giác hơi lạnh lùng, nhưng đây chính là chỗ mê người của hần! Tuy hần hay làm mặt lạnh như tiền, nhưng có thể bị hần trường liếc, bị dọa một chút cũng rất đáng giá! Lần này cậu thật sự là rất hời rồi!”

Tôi sặc. . . . . bị trường bị dọa mà cũng có thể mừng rỡ, cái cô này khẳng định có chứng thích bị ngược nè. . . . .

“Bất quá. . . . . Thư kí Tổng kia lại rất . . . . .”

Cô nàng này đột nhiên ê ê a a, trước sau không rõ ràng gì hết.

Tôi sặc, cô nàng này học cái gì không học, lại học người ta thừa nước đục thả câu.

Bất đắc dĩ bước vào tầng 25, rõ ràng trước mắt chính là văn phòng tổng giám đốc, sao lại có một cái kết giới thể này, dù thế nào cũng không thể tiếp cận được.

Có một vị mỹ nữ đang trấn giữ phía trước, xem ra chính là Thư kí Tổng.

Thư kí Tổng quả nhiên có chút tư sắc, nhưng mà biểu hiện có điểm hơi xấu xa, cực kỳ giống môn thần.(thần giữ cửa)

“Hi hi! Tổng bí thư, quý rầy một chút ha!” Tôi đầu tiên rất có lễ phép lên tiếng gọi.

Là ai nói không bao giờ đánh người đang tươi cười nhỉ? Nụ cười của tôi rất nhanh cứng lại, người ta môn thần Tổng đứng ngay cửa chính, đến liếc cũng không thêm ban cho tôi lấy một cái.

“Nơi này có văn bản rất quan trọng, quản lí chúng tôi nói nhất định tôi phải nhìn thấy tổng giám đốc tận tay kí tên.” Tôi tiếp tục hữu nghị nói.

Thư kí Tổng lạnh lùng liếc tôi, sau đó rét lạnh nói: “Cô để ở chỗ này đi, chút nữa tôi mang vào cho.”

Nữ nhân này nghe không hiểu tiếng quốc ngữ hả trời? Tôi đã nói muốn tự mình xem ngài kí tên rồi mà .

“Không phải, cái đó, tôi là muốn xem ngài tận tay kí tên mà.” Tôi tiếp tục chiến thuật hữu hảo.

Nàng lần này rõ ràng lựa chọn không đếm xỉa tôi, tiếp tục công tác trong tay.

Thái độ gì thế này, thật là tuyệt tình ! Phải biết rằng sáng nay mẹ cùng dì (kính nguyệt) đột nhiên tới chơi, hiện tại thân thể suy yếu cực kỳ, tôi nào có tâm tình cùng nàng dây dưa. Hơn nữa nàng rốt cuộc có biết câu danh ngôn: lãng phí thời gian của người khác cũng giống như giết người cướp của hay không nhỉ? Vì vậy tôi không chết tâm ở bên tai nàng không ngừng lặp lại nguyên nhân lần này đến phòng tổng giám đốc.

Có lẽ là do lần đầu tiên gặp gỡ tôi đây hơi ngại nên cứ nhìn xuống đất không xem sắc mặt cô tôi, môn thần Tổng cuối cùng ngẩng đầu lên xem. . . . . Éc. . . . . Hình như đang trường tôi thì phải.

Bây giờ là như thế nào, con mắt lớn mở không nổi sao, độ mắt ư?

Có lẽ là do cổ chấp của tôi làm cảm động nàng, nàng cuối cùng mở miệng vàng miệng bạc ra: “Cô để ở đây trước đi, để chút nữa tôi đưa vào cho.”

Tôi sặc! Nói cũng như không à.

Vì lãng phí quá nhiều nước miếng cùng thể lực, tiểu vũ trụ của tôi rốt cục bạo phát.

“Tôi nói, Thư kí Tổng nghe không hiểu quốc ngữ hay là sao thế? Tôi nói tất cả mấy trăm vạn lần, tôi muốn tự mình nhìn tổng giám đốc tận tay kí tên !”

Sợ nàng thật sự nghe không hiểu quốc ngữ, sau đó tôi lại dùng Việt ngữ (tiếng Quảng Đông đây ạ không phải tiếng Việt mình đâu ^^) và Anh văn lập lại một lần.

Môn thần Tổng sắc mặt trong nháy mắt thiên biến vạn hóa, xem ra là muốn bộc phát rồi, lúc tôi tính chạy trốn, cửa phòng Tổng giám đốc đột nhiên vô thanh vô tức mở ra, sau đó xuất hiện một bóng dáng quen thuộc.

Lúc trí nhớ tôi quay trở lại, đối phương cũng là vẻ mặt kinh ngạc nhìn tôi.

Tôi đã nói Tập đoàn XX mấy chữ này sao nghe rất quen tai, nguyên lai chính là công ty của chồng yêu của tôi nha.

Tôi nhìn Cao Phàm vô tội cười hi hi hai tiếng, chỉ chỉ văn bản trong tay lại chỉ chỉ môn thần Tổng.

Quả nhiên, chúng ta tâm linh tương thông, Cao Phàm lạnh lùng nhìn môn thần Tổng liếc, rồi dùng ánh mắt ý bảo tôi tiến văn phòng, giờ phút này thật sự là vô thanh lại có uy lực hơn hữu thanh nhiều nha. Lúc môn thần Tổng oán hận nhìn tôi soi mói, tôi đặc ý tiến vào văn phòng.

Giác quan thứ sáu của phụ nữ cho tôi biết, Thần giữ cửa Tổng đối với Cao Phàm ý nghĩ cũng không CJ gì. (CJ : trong sáng)

Văn phòng rất đậm chất Cao Phàm, đơn giản mà thoải mái.

Tôi công và tư rõ ràng để hấn kí tên trước, hấn cũng công và tư cũng rất rõ ràng trước ký tên cho tôi.

Tiếp theo. . . . .

“Vợ yêu à, em đi ăn máng khác lúc nào vậy, đến công ty của anh mà anh không hề hay biết?” Cao Phàm tuần mi nhướng lên, vào đề.

“Ồ? Em chưa nói với anh sao? Hi hi, thật là bậy quá. . . . .” Tôi hi hi cười khan hai tiếng, sau đó nguyên nhân nói một lần cho hấn.

“Cho nên em hi vọng chúng ta trong công ty có thể giả bộ như không quen biết, thật ra là không cần phải công khai quan hệ của chúng ta nha!”

“Vì sao?” Cao Phàm khó hiểu hỏi.

Tôi sặc, cũng không thể nói cho hấn biết bởi vì xem ngôn tình tiểu thuyết tôi đã thấy nhiều, sợ hấn người ái mộ của hấn tìm tôi phiền toái a?

“Nguyên nhân rất đơn giản a, vì muốn duy trì danh hiệu người đàn ông độc thân kim cương đầu bảng của anh, làm vợ em đây đành uỷ khuất núp phía sau màn là được rồi.” Vốn còn muốn phang thêm một mớ, nhưng phát hiện ánh mắt cảnh cáo của Cao Phàm, tôi rất ngoan ngoãn tìm một lý do chính đáng hơn một chút.

“Thật ra là vậy , anh cũng biết là em mới vào công ty, vạn nhất bị bọn họ phát hiện quan hệ của chúng ta, nhất định sẽ có người hoài nghi em đi cửa sau, tiếp theo sẽ nghi vấn thực lực của em, anh phải biết rằng, thực lực bị nghi ngờ đối một nhà thiết kế mà nói là sỉ nhục lớn cỡ nào!” Tôi cố gắng đáng thương hết sức nói.

Có lẽ là biểu lộ sinh động của tôi đã động Cao Phàm, hấn ngầm đồng ý với tôi cái thỉnh cầu nho nhỏ này.

Mọi nữ nhân đều biết rõ, trong kì sinh lý có một địch nhân, tên nàng là —— đau bụng kinh.

Kỳ thật trong kỳ sinh lý tôi vẫn luôn may mắn , rất ít bị thiên địch kia quấy rầy, nếu có đau thì cũng chút ít thôi. Nhưng mà đêm nay. . . . . Gặp quý a. . . . . Chẳng những đau đớn, còn liên tục kéo dài.

Đau lần này hoàn toàn không giống lúc xưa, hồi đó đau lắm cũng chỉ là âm ỉ, lần này đúng là kết hợp đau kịch liệt và đau âm ỉ nha, tựa như chơi đua xe lúc nhanh lúc chậm luân phiên thay đổi tốc độ.

Chẳng lẽ là môn thần Tổng dán tên tiểu nhân của tôi dưới guốc gỗ?

Đêm nay Cao Phàm còn tụ họp cuối tháng với bạn bè nữa chứ, bỏ tôi một mình ở nhà, lại còn gặp phải thuốc giảm đau giả nữa. Xem ra lần này là trời muốn tôi die, tôi không die không xong a. . . . .

Không biết tôi có phải là người phụ nữ đầu tiên chết vì kì sinh lí không nữa, bất hạnh quá đi?

Tuy mặt mũi rất trọng yếu, nhưng trong từ điển của tôi tánh mạng quan trọng hơn. Vì vậy sau khi đau khổ dần dần, tôi quyết định cầu cứu Cao Phàm.

Thông được điện thoại, tôi chưa kịp vui mừng, tất cả đau đớn kịch liệt bỗng ập đến, đau đến mức tôi thở không ra hơi, đành phải dùng chút nội lực cuối cùng thì thào trong điện thoại: “Cao Phàm. . . . . Cứu mạng. . . . .” Tôi rõ ràng đã suy yếu đến mức còn chữ a nữa cũng a không xong. Vốn tưởng rằng Cao Phàm sẽ quan tâm hỏi thăm tôi sơ qua tình trạng, ai ngờ đáp lại tôi là âm thanh chói cổ của tiếng ngắt điện thoại.

Tôi sặc. . . . . Là nên nói Cao Phàm rất có thông minh hay là nên nói người này quá không có nghĩa khí?

Tôi trên ghế sa lon cuộn người lại, hình ảnh trông còn thảm hơn cả chữ thảm nữa. Cũng không biết trải qua bao lâu, đột nhiên nghe thấy tiếng chìa khoá đang mở cửa, tôi thề có trời, đây là thanh âm tốt nhất mà tôi từng nghe thấy ngày hôm nay.

Nhìn Cao Phàm lo lắng, khuôn mặt tuần tú trước mắt phóng đại, tôi thoáng thấy được Thiên Sứ, thiếu chút nữa tôi vui đến phát khóc, nhưng khi nghĩ đến nguyên khí đang đại thương của mình, đáng tiếc tôi đã đau đến như vậy, đã không còn dư khí lực mà rơi lệ nữa rồi.

Tôi đột nhiên mạnh mẽ ôm lấy cánh tôi Cao Phàm, dùng hết hơi sức nói: “Thuốc. . . . . !” Có lẽ biểu hiện của tôi lúc này rất giống con nghiện đang đòi thuốc, Cao Phàm bị hù đến cứng lại tại chỗ.

Hơ! Đại ca! Hiện tại cũng không phải là lúc anh biểu diễn tiết mục 123 tượng gỗ nha, cứu người quan trọng hơn a!

Vì vậy tôi thêm mấy chữ: “Em. . . . . Đau bụng kinh. . . . . quá . . . . .”

Lần này Cao Phàm phản ứng ngược lại, chuẩn bị xông ra ngoài

Người ta dùng thuốc cũng phải có hiệu chứ, vì vậy tôi hồi dương nhìn bóng lưng Cao Phàm hô: “Em cần thuốc gọi là Anh Thái Thanh! Anh Thái Thanh Anh! Anh Thái Thanh Thái! Anh Thái Thanh Thanh! Không được mua nhầm đó!” Không biết cái này có được tính là được voi đòi... hai bà Trưng không nhỉ?

Cao Phàm rất thần tốc, chạy như sắp chết trở về, không biết là bởi vì mua thuốc thẹn thùng hay là vận động quá sức, của khuôn mặt tuần tú của hắn đỏ bừng lên. Tôi đoán có lẽ là bởi vì vận động, dù sao người này lần trước giúp tôi mua băng vệ sinh mặt không đổi sắc nữa là.

Cao Phàm ôn nhu cho tôi uống thuốc, vì hiệu lực của thuốc, tôi rất nhanh chìm vào giấc ngủ sâu.

Trong khi đang mơ mơ màng màng, tôi phát hiện cái giường này vô cùng thoải mái còn thoải mái hơn cả của tôi, mà trên giường ra hình như không chỉ có mình tôi. Tiếp theo cảm giác bụng vô cùng ấm áp ấm áp, nhìn xuống, thì ra là một đôi tay, xem ra Cao Phàm đây là giúp tôi chườm nóng, tuy nhiên tư thế có điểm mập mờ, nhưng giờ này khắc này tôi đã không còn thể lực dư thừa để nghĩ đến những chuyện không CJ này, rất đáng tiếc. . . . .

Lần này đau kịch liệt như vậy, hồi phục lại cực nhanh, ngày hôm sau tôi lại sinh long hoạt hổ (sinh khí dồi dào), hoàn toàn không có cái thảm trạng tối hôm qua, khiến cho Cao Phàm đối với tôi cô cùng bội phục.

Thân thể không có việc gì thì đương nhiên không có lý do để tiếp tục ở trên giường Cao Phàm nữa rồi, không thể hảo hảo thưởng thức hương khuê (khuê phòng thơm mát) của Cao Phàm, trong tôi tồn tại một nỗi ám ức nho nhỏ a.

Có lẽ là thể lực khôi phục, đầu óc cũng thanh tỉnh, nhớ tới tư thế ngủ mập mờ tối hôm qua, tôi lại có cảm giác tim đập rộn lên, mới cùng một nam nhân ngủ thuần khiết vậy thôi mà tim đã đập rộn lên rồi, nếu thật sự vận động thì làm sao bây giờ.

Cái này thật sự là bi ai quá đi

Cảm xúc của người edit: Haiz, quả là sắc nữ! Có chết cũng không quên ăn đậu hủ Mỹ nam, Xem ra tương lai của Phàm ca không ổn rồi,

Spoil tên chap sau: Đồng sàn cộng chằm (hắc hắc, ^^)

15. Chương 15: Đồng Sàn Cộng Chằm

Từ lần ngủ ở giường Cao Phàm, tôi liền đối với cái giường kia nhớ mãi không quên.

Nó cứng mềm vừa đủ thoải mái, King size, nằm hay ngồi kiểu gì cũng thấy rất thích, đáng tiếc là lần trước không thể hảo hảo hưởng thụ một phen, làm tôi hận mãi không thôi. Bất quá Cao Phàm cũng thật là, không có nghĩa khí như vậy, vụng trộm cất giấu báu vật như thế lại không lấy ra cho người ta dùng chung, thật là không tốt với bạn gì hết trơn.

Hôm nay là tối thứ sáu, tôi và Cao Phàm đang ngồi ở trước bàn cơm hưởng thụ mỹ thực do Cao Phàm làm, lúc chúng ta đang vui vẻ với nhau, điện thoại trong phòng khách đột ngột vang lên.

Hình như cuộc gọi này rất khẩn cấp, sợ tới mức hai tôi lập tức cứng người lại, đập đối phương.

Này nhé, điện thoại reo cũng không có gì lạ, nhưng cái tiếng chuông này vang lên thì cũng đủ hiểu sắp có chuyện, bởi vì người gọi cú điện thoại này, chỉ có Cao gia lão tử thủ Lĩnh bộ ba nhằm chằm nhà Cao Phàm.

Thành viên: Cao gia lão tử, mẹ Cao, ba Cao. Trong đó ba Cao đơn giản là đứng cho đủ đội hình, ai bảo trong đó có một người là nữ nhân hấn yêu mến, còn một người là oẹ thân kính yêu cơ chứ? Đôi khi tôi rất là đồng cảm với ba Cao nha.

Điện thoại đòi mạng bên kia tiếp tục đổ chuông, bên này hai tôi tiếp tục mắt to trừng mắt nhỏ, chưa biết ai thắng ai đâu. Cũng do mấy bữa nay lưỡi không nhỏ nước nhỏ mắt, hiện tại con mắt nhập nhèm, không còn tinh anh như trước, cuối cùng đành phải thất thủ trước Cao Phàm, xem ra Ngữ Tình nói không sai, Cao Phàm trừng người kỹ thuật xác thực là không thể chê vào đâu được, từ nay tôi phải ngậm luyện thêm mới được.

Lúc Cao Phàm đang đặc ý nhìn tôi bằng nửa con mắt, da đầu run run tôi buộc phải tiếp điện thoại.

“Alô. . . . .” Tôi thừa hơi nhưng thiếu lực hỏi.

“Tiểu Nhã hử! Là mẹ nè con!” Bên tai lập tức truyền đến tiếng nói hưng phấn của mẹ Cao.

“Sao lâu bắt máy quá vậy con? A! Nhất định là các con đang bận, ai nha, con xem mẹ hồ đồ quá đi, tự nhiên lại đi phá vỡ lạc thú của hai đứa rồi?”

Tôi sặc. . . . . Mẹ Cao tư tưởng quá không CJ đi. . . . .

Đúng là lúc này có bận rộn, nhưng mà chúng ta chỉ bận đầu mắt thôi à.

“He he. . . . .” Tôi ngượng ngùng cười cười: “Không biết mẹ gọi tui con có việc gì không ạ?”

“A! Con không nhắc mẹ lại quên khuấy đi mất!”

Mẹ Cao. . . . . Đùng ùa giỡn với con nha. . . . .

“Là như vậy, ngày mai Chủ nhật nha, ba người già chúng ta quyết định sẽ qua nhà các con chơi, các con sẽ không để tâm chứ?” Mẹ Cao nói thật nhẹ nhàng, tôi nghe mà mồ hôi lạnh ra như bão táp.

Đương nhiên là có rồi!

Không đợi tôi đáp lời, ông nội giành nói tiếp.

“Nha đầu! Ông tính qua rồi, nhà các con có một gian phòng ngủ và hai gian phòng khách, một gian thư phòng, hai vợ chồng con một phòng, ba người chúng ta ngủ hai phòng, không cần e ngại gì hết, ngày mai ba chúng ta nhất định sẽ qua, quyết định vậy nha!” Nói xong trực tiếp cúp máy.

Tôi sặc. . . . . Tôi im lặng gác máy, buộc chính mình hảo hảo tiêu hóa cái tin dữ vừa rồi.

Sau khi cùng Cao Phàm kịch liệt thảo luận, chúng ta quyết định từ đêm nay sẽ ngủ chung, dùng hy sinh nho nhỏ để đổi lấy tự do lớn hơn.

Hiện tại vấn đề lớn nhất chính là chọn phòng nào làm phòng ngủ của chúng ta, cái vấn đề này thực ra trong mắt tôi khá đơn giản. Tôi đã sớm vừa ý giường Cao Phàm, lần này còn lý do có thể quang minh chính đại nằm trên đó, làm sao có thể lãng phí?

“Em thấy dọn tới phòng anh là được nhất.” Tôi tận lực dùng giọng điệu bình tĩnh nói.

Cao Phàm nhìn chằm chằm tôi.

Thái độ gì thế, giống như tôi đang chiếm hấn tiện nghi.

“Đồ đạc của em tương đối ít, dễ chuyển hơn mà, hơn nữa phòng anh khá lớn, lại có phòng tắm riêng nữa, dù thế nào cũng thoải mái hơn. ”

Cao Phàm nghĩ nghĩ, cuối cùng gật đầu đáp ứng.

A a! giường Cao Phàm ơi, tôi đến đây!

Chúng ta đều thuộc phái hành động, nên lập tức chuyển đồ tôi qua ngay. Đồ đạc cũng không nhiều lắm, một ít quần áo cùng Computer mà thôi. Nhìn trong tủ thấy quần áo của chúng tôi treo cạnh nhau, đột nhiên có cảm giác ngọt ngào. Tôi đem máy bàn vào thư phòng, chỉ cầm laptop vào phòng ngủ thôi.

Thừa dịp Cao Phàm đi tắm rửa sạch sẽ, tôi hảo hảo thưởng thức khuê phòng của hấn.

Diện tích của khuê phòng Cao Phàm khá lớn, ngoại trừ giường lớn King size còn có một bộ sofa, tủ TV, tủ quần áo, tủ rượu, bàn công tác vân vân, nhưng hấp dẫn nhất tôi nhất là cái cửa sổ cực lớn kia, có thể trông thấy cảnh đêm mê người.

Sớm biết như vậy phòng ngủ của hấn cực phẩm như vậy, lúc mới vô tôi phải tận quán lấy dòi vô ở mới đúng, thất sách quá, thất sách quá. . . . .

Sau khi tắm rửa xong tôi ngoan ngoãn tựa ở đầu giường đánh QQ mệt mỏi, Cao Phàm trong phòng tắm đi ra, chỉ dùng khăn tắm vây quanh nửa người dưới, quả thực chính là bức tranh mỹ nam tắm, hấp dẫn người ghê cơ. . . . .

Có lẽ là tầm mắt của tôi quá mức nóng bỏng, Cao Phàm quay đầu lại nhìn tôi, gợn cảm cười.

Tôi lập tức mạnh mẽ nuốt một ngụm nước bọt, thật muốn mạng mà, hấp dẫn chết mất. Nhìn nửa thân trên trần trụi của hấn, trong đầu tôi xuất hiện nhiều tưởng tượng rất không CJ, vì phòng ngủ tôi biến thân thành Lang Nhân (sói), đành phải tìm chủ đề cùng hấn trò chuyện.

“Gian phòng của anh thật lớn, giường thật thoải mái ha!”

“Em thích là tốt rồi.” Nam nhân này ngồi ở bên giường vừa sấy tóc vừa nói.

Nhìn xem lưng trần của hấn trơn bóng, tôi vô ý thức sờ sờ khoe miệng, khá tốt nước miếng không có chảy ra.

“Anh không có thói quen ngủ trần đấy chứ? ” Vốn không định hỏi, nhưng lại sợ tôi chịu không nổi kích thích này.

“Ừ. . . . .” Cao Phàm chăm chú nhìn tôi, nói: “Anh quả thật có thói quen ngủ trần, nhưng vì em, anh quyết định miễn cưỡng mặc quần đùi ngủ đó nha.”

“Vậy thì thật là tạ chủ long ân.” Tôi buồn cười đáp lại.

Thì ra soái ca đều thích ngủ trần a. Tôi thì không thích ngủ trần, nhưng là thích không mặc áo lót khi ngủ. Vì không hề bị của hấn nửa thân trần hấp dẫn, tôi quyết định ngủ trước, thuận tiện dưỡng tinh thần ngày mai dễ dàng đối phó bộ ba nhảm chán kia.

“Anh còn muốn xem chút ít tư liệu, em ngủ trước đi.” Cao Phàm ôn nhu giúp tôi đắp kín mền trước đi rồi đi.

Bởi vì mở điều hòa, cho nên cả hai đều muốn đắp chăn, chúng ta mỗi người có một cái a! Tôi thích ngủ nghiêng, tư thế ngủ bất kì, tôi ngủ trước giờ rất hay động tay động chân, rõ ràng là trước khi ngủ nằm nghiêng qua bên này, nửa đêm nằm ngửa, tỉnh lại thì sẽ phát hiện nghiêng qua bên kia.

Vốn tưởng rằng sẽ mất ngủ do miên man suy nghĩ, ai ngờ trong chốc lát, tôi liền ngủ thật say, Cao Phàm vào giường lúc nào cũng không biết, giường tốt đúng là giường tốt mà.

Nửa mê nửa tỉnh, tôi đột nhiên cảm thấy trên người nặng nề, hơn nữa có một loại cảm giác mãnh liệt bị tầm tia, vì vậy buộc chính mình mở ra mắt buồn ngủ ra nhìn cho rõ ràng.

Trước mắt đôi môi mỏng khêu gợi này là thế nào đây? Còn da thịt ấm áp dưới tay tôi là sao nhỉ?

Sau khi đầu óc thanh tỉnh, tôi rất cực ý thức được, thật ra cảm giác nặng nề trên người là do tứ chi của Cao Phàm, hấn giờ phút này quả thực đem tôi làm gối ôm, giống như là bạch tuộc cuốn tôi vào trong ngực, một cái chân thon dài càng quá phận gác trên đùi của tôi. Tôi dưới đáy lòng cảm thán, nguyên lai soái ca tư thế ngủ xấu lắm cũng chỉ thế thôi. Nhưng mà tôi nhớ rõ ràng là trước khi ngủ mỗi người một mền mà, hơn nữa còn quay lưng lại với nhau, sao lúc tỉnh lại, chúng ta chẳng những đắp chung mền, mà còn nằm cái tư thế khiến người ta suy nghĩ vẫn vợ thế nhỉ?

Ngủ thành như vậy tôi còn có thể hiểu được, câu nói đầu tiên hai người tư thế ngủ đều có vấn đề, nhưng này mãnh liệt tầm mắt cảm giác. . . . .

Tôi ngẩng đầu nhìn, phát hiện có sáu ánh mắt đang hưng phấn nhìn chúng ta.

Tôi lập tức sợ tới mức từ trên giường nhảy dựng lên, làm Cao Phàm chấn động mà tỉnh dậy.

Nguyên lai chủ nhân sáu cái ánh mắt theo thứ tự là bộ ba nhảm chán nhà họ Cao, bọn họ trước kia vùng trộm lấy chìa khoá nhà Cao Phàm, sáng nay càng quá phận đột nhập phòng riêng nhìn lên người ta ngủ.

Khi cả nhà chúng ta đang ngồi trước bàn cơm thì cả ông nội và mẹ Cao đều nhìn tôi và Cao Phàm rất chi là tình cảm, khiến cho chúng ta toàn thân không thoải mái.

Điểm tâm xong, ông nội cùng mẹ Cao đem tôi kéo ra ngoài, để Cao Phàm cùng ba Cao lưu tại trong nhà.

Chúng ta một già, một trung niên, một trẻ cứ như vậy trên đường mò mẫm đi dạo, đi mệt rồi ông nội mời chúng ta uống nước.

Tại quán nước sau khi ngồi xuống, mẹ Cao bắt đầu hỏi tôi không ngớt mấy lời khiến người ta sợ muốn chết kia.

“Tiểu Nhã nè, chuyện tiếp theo con cũng không cần thẹn thùng, thành thật trả lời mẹ thì tốt rồi.” Mẹ Cao vẻ mặt hiền hoà nhìn tôi, nhưng tôi cuối cùng lại cảm thấy toàn thân rét run, có cảm giác như bà ngoại gắp con sói í (trong truyện Cô bé quàng khăn đỏ).

“Tiểu Nhã, con sống với Cao Phàm có hạnh phúc không?”

“Hạnh phúc !” Tôi thành thật trả lời.

Mẹ Cao nhìn cái mặt lơ ngơ của tôi, nóng nảy, nói: “Không phải hạnh phúc kiểu này, mà là cái kia kia cơ!”

Tôi sặc! Ban ngày ban mặt mẹ Cao lại kéo tôi nói mấy chuyện hạn chế độ tuổi kia mà còn trước mặt người cao tuổi là ông nội Cao nữa chứ!

Tôi, tôi, tôi, muốn tôi trả lời thế nào đây, người ta không có kinh nghiệm mà!

Nhìn tôi nửa ngày không nói tiếng nào, ông mở miệng: ” Sao không nói chuyện? Chẳng lẽ Cao Phàm nhà chúng ta trông thì được mà không dùng được?”

Tôi sặc! Tôi nhìn ông nội, nghe hấn bùng nổ

“Tiểu Nhã, con ăn ngay nói thật mà, có phải là Cao Phàm nhà chúng ta. . . . .” Mẹ Cao kéo kéo tay tôi, có chút thương cảm nói.

Ngừng! Xem ra tôi nếu không nói gì, bọn họ lại một mực nghĩ Cao Phàm có vấn đề, nếu bị Cao Phàm biết tôi nói dối làm bọn họ tưởng hấn có vấn đề, không chém chết tôi mới lạ á!

Lúc bọn họ tiếp tục miên man suy nghĩ, tôi tranh thủ thời gian nói: “Không có! Cao Phàm không có vấn đề! Chúng con rất hạnh phúc!”

Lập tức, ông nội cùng mẹ Cao mặt mày hớn hở.

“Ta đã nói mà, nam nhân Cao gia chúng ta làm sao có thể trông thì tốt mà không dùng được!” Lời này là do ông nội Cao nói.

“Ha ha, mẹ cũng nói trước rồi mà Cao Phàm nhà chúng ta là ở ngoài lịch thiệp, trên giường Mạnh Nam! Như thế nào? Các con một tháng mấy lần?” Mẹ Cao tiếp tục đặt câu hỏi: “Hay là một tuần mấy lần, một ngày mấy lần hay một đêm mấy lần?”

Tôi sặc! Còn một đêm mấy lần? Chẳng lẽ trên thế giới thực sự có người một đêm làm bảy lần tồn tại sao? Xem ra hôm nào phải đi học hỏi mới được.

Tôi a a ơ ơ nói không nên lời, cả mặt ghen đỏ.

Có lẽ là hai người bọn họ hát hiện thấy lương tâm, thay đổi cá chủ đề, cuối cùng thoát khỏi cái chủ đề một đêm a a mấy lần này.

“Bất quá, nha đầu, đồ ngủ của con hình như có chút vấn đề.” Cao gia lão tử còn nói.

Tôi khó hiểu nhìn của hấn, thật sự không rõ cái áo thun ngủ cực lớn của tôi có vấn đề gì.

Thấy tôi bộ dáng khờ ngốc, ông nội Cao hảo tâm nhắc nhở: ”Không đủ gọi cảm! Loại sự tình này là hai bên phải cùng cố gắng , con cũng nỗ lực thêm chút nữa đi! Chúng ta quyết định tặng con một lễ vật!

Nhìn nụ cười gian manh của bọn họ, tôi có dự cảm sẽ không thích cái lễ vật này tí nào.

Buổi tối, tôi ngồi trên giường xem món quà của ông và mẹ tặng—— một bộ nội y gợi cảm siêu sexy.

Chết thật, cái đó mà gọi là đồ ngủ! Cùng một tầng sa mỏng dính, trong suốt muốn chết, không mặc với mặc nó có gì khác nhau đâu trời! Tóm lại tôi là đánh chết cũng sẽ không mặc .

Thấy tôi tránh bộ nội y gợi cảm kia như tránh tà, Cao Phàm buồn cười, nghe xong tôi kể một ngày hành trình bị thăm xong, nam nhân này càng vô can vô phẩy phẩy cười, như bị mất ốc vít thế nào cũng đừng không được .

Phải biết rằng buổi chiều cùng bọn họ đi mua nội y đến giờ tôi còn xấu hổ nha, chạy trời không khỏi nắng, ông nội còn chỗ nào cũng cho ý kiến, ngay lúc đó tôi thật sự nghĩ muốn đâm đầu vào cột điện chết cho rồi.

Đã vậy bọn họ còn mong chờ tôi cùng Cao Phàm làm cái loại vận động kia nữa, vậy thì thỏa mãn cho bọn họ là được rồi.

Tôi ở một bên âm hiểm cười rộ lên, cuối cùng cũng giúp Cao Phàm ngừng cười sặc sụa.

Có lẽ là nụ cười âm hiểm của tôi rất có hiệu quả thị giác, Cao Phàm vẻ mặt hơi sợ hãi: “Em muốn làm cái gì đó?”

“XYZ!” Tôi một bên khởi động Computer một bên không quay đầu lại nói.

Cao Phàm lập tức khiển trách .

Tôi thở dài nói: “Bình tĩnh nha, diễn viên không phải chúng ta, là nam nữ diễn viên đóng AV trong máy tính của em. Em dám cam đoan giờ phút này bọn họ nhất định ở ngoài cửa nghe lén, bọn họ đã chờ mong như vậy, chúng ta liền hiểu thuận thỏa mãn bọn họ đi.”

Vì vậy, trong máy vi tính AV diễn viên ra sức biểu diễn, dùng sức rên. Bên ngoài người nghe an tâm, trong phòng Cao Phàm thì đeo tai nghe đọc sách, tôi cũng vậy đeo tai nghe lấy laptop ra chơi QQ mặt trắng.

Tiện thể nhắc tới, Computer dùng để trình chiếu là của Cao Phàm, bất quá AV chính là tôi cung cấp nha!

Hắc hắc, mặc kệ như thế nào, tránh được một kiếp rồi nói sau !

Ps: Chap này bản chất sắc nữ, lang sói của Nhã tỷ càng lộ rõ...

spoil chap sau: “Ghen”

16. Chương 16: Ghen

Nhờ phúc của bộ ba nhầm chán họ Cao, tôi cùng với Cao Phàm cùng giường chung gối suốt một tuần.

Trong tuần đó, chúng tôi không hề cố ý thân mật lúc sắp ngủ, thế mà lúc tỉnh dậy, tư thế mập mờ so với lần lần đầu càng thân mật hơn, cảm giác so với lần thứ nhất càng lúc càng quen thuộc.

Hôm nay, ông nội với mẹ Cao vẻ mặt vui mừng nhìn tôi và Cao Phàm nói: “Theo quan sát chúng ta tuần này phát hiện các con cảm tình hòa hợp, ân ái có thừa, làm chúng ta rất hài lòng, cho nên, chúng ta quyết định rút lại. . . . . À thì. . . . . Chắc là không quấy rầy tụi con nữa, chúng ta quyết định ngày mai về nhà, các con hai đứa nhóc này, nhớ Chủ nhật phải về nhà ăn cơm nha.”

Trời ạ! Hôm nay là giọng thật sự của nội sao?

Rốt cục đã đã từ hai tối diễn trò chiếu AV, ảnh hưởng đến giấc ngủ, tôi và Cao Phàm cảm động nhìn nhau thoáng qua đến lệ nóng doanh tròng, thiếu chút nữa là mãnh liệt ôm nhau, nhìn trời hô to vạn tuế rồi.

Bởi vì bọn họ là ngày mai mới trở về, cho nên đêm nay chúng tôi còn phải tiếp tục cùng giường chung gối.

Đang chuẩn bị đi ngủ, tôi nhìn thấy Cao Phàm vẻ mặt vô sỉ nhìn bộ nội y sexy gợi cảm do mẹ Cao chuẩn bị bày ở trên giường.

Tên đàn ông này tựa ở đầu giường, nửa thân trần trụi, thần sắc hấp dẫn, gợi cảm trầm thấp nói: “Vợ yêu à, em không định mở hàng bộ này sao?”

Tôi sặc. . . . . Cũng không phải bán quần áo, mở hàng cái gì hả. . . . .

Hơn nữa. . . . . Anh hai à. . . . . Em với ngực trần của anh miễn dịch rồi nha!(thật không đó)

Tôi đặt mông ngồi trên giường, dùng ngón tay sờ sờ lên mặt vải mỏng manh kia, vẻ mặt căm ghét ném về phía hắn, cũng làm vẻ mặt chán ghét nói: “Anh thích thì em cho anh đấy.”

Cao Phàm lập tức cười to, thế mà cũng lấy đem cất.

Lúc Cao Phàm quay lại giường, liếc qua đầu giường hẹn báo thức xong, đột nhiên đề tôi xuống, mà tôi cũng theo thói quen tự nhiên choàng tay qua cổ hắn, trong lòng đếm thầm ba giây, tôi và Cao Phàm đồng thời đem đầu nghiêng qua nghiêng lại một chút, dựng thành cảnh hôn môi giả.

Một giây sau, cửa phòng đúng giờ mở ra, một thanh âm mờ ám cũng nương theo mà vào, về phần chủ nhân của thanh âm kia, ngoại trừ ông nội cùng mẹ Cao thì còn ai vào đây.

Cả tuần này, bọn họ mỗi đêm đúng giờ này đột nhiên tập kích, không một lần trăn hẹn, cũng không lần nào đổi mới, bởi vậy tôi và Cao Phàm hai người bị giáo huấn, đã luyện được cách ăn ý mười phần, đến hẹn lại lên, dù sao cũng chỉ có thỏa mãn bọn họ, chúng tôi mới có thể có những ngày tốt lành.

“Ha ha! Tuổi trẻ thật là tốt!” Cao gia lão tử to giọng cảm thán.

Nghe tiếng, tôi cùng Cao Phàm đồng thời trầm thấp thở dài, cũng đồng thời ai oán nhìn hai tộc trưởng siêu cấp nhàm chán kia hân hoan bất thành linh xông vào phòng nhà người ta.

Có lẽ là hai vị tộc trưởng này năng lực lý giải có lẽ đã đạt tới trình độ trên sao Hoả, đem ánh mắt ai oán của chúng tôi lý giải thành ánh mắt bị cắt đứt chuyện tốt, giờ phút này đang lửa lớn khó nhin, dục hỏa đốt người, vô cùng bất mãn.

Ông nội vẻ mặt lý giải nói: “Ông hiểu được mà, hiểu thật đấy, chúng ta lập tức đi ngay, các con cứ tiếp tục đi.”

Mẹ Cao vẻ mặt mập mờ hướng tôi nháy mắt mấy cái, cùng ông nội ra đi hoành tráng.

Không đầu không đuôi, bọn họ là vào đùa giỡn chúng ta đó sao? Hơn nữa liên tục một tuần liền, thật không phải là nhàm chán bình thường nha. . . . .

Tôi mặt cắt không ra giọt máu chịu hết nổi liếc Cao Phàm, tên này chỉ nhún nhún vai đáp lại tôi.

Tư thế của chúng tôi giờ phút này đang mặc nhiên bảo trì tiêu chuẩn nam trên nữ dưới rõ là hôn môi, nhìn Cao Phàm môi mỏng khêu gợi, tôi lại hoảng hốt chớp mắt, trong lòng cân nhắc nếu hôn tới sẽ có cảm giác gì nhỉ.

Có lẽ là nét mặt của tôi trắng bệch quá, hay là tôi tương đối dễ dàng nhìn thấu, lúc tôi đang ảo tưởng, Cao Phàm thì thầm: “Không bằng chúng mình thử xem, biến đùa thành thật đi.”

Cái, cái, cái, cái gì? Thử, thử, thử, thử cái gì?

Tôi ngẩng đầu giật mình nhìn hắn, muốn chết à! Thằng cha này lại cảm dỗ tôi phạm tội với chính hắn!

Đối diện mê người như vậy, nói không tâm động là dối lòng, hơn nữa người ta siêu đẹp trai như thế, tôi cũng không lỗ lã gì, thuận tiện còn có thể dâng lên nụ hôn đầu đời đã gìn giữ hai mươi mấy năm, nghĩ thế nào cũng lời to. Chỉ là, giờ này khắc này, nếu là nữ sinh thì cũng nên e thẹn một chút nhỉ?

Lúc tôi đang e thẹn, chuẩn bị muốn nhào lên, một tiếng chuông diệt phong cảnh đột nhiên vang lên.

Tôi lập tức cứng lại trên giường, Cao Phàm làm vẻ mặt đáng tiếc liếc nhìn tôi.

Nhìn nhìn màn hình điện thoại, lại quay lại nhìn tôi vẫn đang “đứng hình”, Cao Phàm buồn cười để tôi ngủ trước, sau đó ngoài nghe.

Giờ phút này tôi đây không phải hối hận bình thường nha: khó có được thiên thời địa lợi nhân hoà, tôi lại hết chuyện làm lại đi e thẹn, thật là hận quá đi. . . . . Cuối cùng quyết định đem hai chữ e thẹn trong tự điển của tôi vĩnh viễn xoá tên.

Sáng sớm sau khi tiễn bước ba vị nhàm chán họ Cao kia, tôi đi nhờ xe Cao Phàm đến công ty.

Tôi lẻo đẻo theo sau Cao Phàm bước vào công ty, lập tức đã bị các nữ đồng bào trên cao lom lom nhìn xuống, xem ra yêu cầu lơ nhau là một lựa chọn khôn ngoan, nếu không bị đội hậu viên của Tổng giám đốc tiêu diệt lúc nào không hay.

Đi chưa được mấy bước, tôi đột nhiên bị hai cái tay trắng nõn kéo qua một bên, nhìn kĩ hơn, thì ra là Ngữ Tình.

Ngữ Tình cô nàng này một bên si ngốc nhìn bóng lưng Cao Phàm một bên hâm mộ nói: “Tiểu Nhã, hâm mộ cậu quá đi! Được đi sau lưng tổng giám đốc nha. . . . .”

Tôi đổ mồ hôi. . . . . Tổng giám đốc thì không phải người sao. . . . .

“Con gái à, tổng giám đốc cũng là người mà, hắn cũng ăn cơm, ngủ, ợ hơi, cực kì lì. . . . .”

Ngữ Tình làm vẻ mặt “chúng ta không thể nào hiểu nhau” nhìn tôi, tôi thì nhìn nàng cười sáng lạn, ôm nàng trở lại chỗ làm việc.

Sau khi nghỉ trưa, tôi cẩn thận tiến vào trong xe Cao Phàm đang đậu tầng hầm ngầm, chứng kiến bộ dạng lén lút như đang yêu đương vụng trộm của tôi, Cao Phàm nhin không được cười ra tiếng.

“Vợ yêu à, có cần phải thế không em?”

Liếc cặp mắt trắng dã, tôi chăm chú phân tích kết cục của hắn và tôi sau khi bị phát hiện nữ công chữ và thủ trưởng bạc triệu ở chung và kết cục của tôi khi bị phát giác tôi là vợ của hắn.

Tên này vẻ mặt đắc ý rầm thối nói: “Sao? Chồng em - anh chất lượng tốt lắm đúng không?”

” Đúng vậy !” Tôi giả giả dối dối cười đáp lại: “Có thể giả cho anh thật sự là phúc phận của em nhờ kiếp trước đã tu luyện, chỉ là, nếu không lái xe mà bị cái đội hậu viện của anh phát hiện được thì..., em sẽ thực phẩm nha.”

Tan tầm, chúng tôi bị Bàn Chính Vũ bạn Cao Phàm điện thoại triệu tập tập hợp tại PUB XX, đây cũng là một trong những nguyên nhân giờ phút này tôi đang mạo hiểm ở công ty mà vào xe Cao Phàm, mà nguyên nhân lớn nhất là tôi mù đường không biết chỗ lại không muốn lãng phí tiền xe.

Cái PUB này rất có cá tính, cái gì cần có đều có, mấy người bọn họ hình như rất thích tới đây tụ tập. Khi chúng tôi vào chỗ ngồi, Bàn Chính Vũ và Âu Dương Liệt sớm đã ngồi bên trong, mà anh trai của Âu Dương Liệt vẫn vắng mặt theo lệ thường.

Lúc tôi đang chuẩn bị ăn tối, Bàn Chính Vũ đáng thương nói: “Tớ thất tình rồi. . . . .”

Nghe vậy, chúng tôi ba người còn lại nhìn thoáng qua, rất ăn ý tiếp tục cúi đầu ăn cơm.

“Nè các người có thấy quá đáng lắm không!” Chứng kiến phản ứng lãnh huyết của chúng tôi, Bàn Chính Vũ trái tim băng giá kêu gaò.

Chúng tôi tiếp tục chọn lựa biện pháp không đếm xỉa tới.

“Tiểu Nhã! Chẳng lẽ em cũng không thấy anh rất đáng thương sao?”

Bị điểm danh hả? Tôi ngẩng đầu nhìn hắn, ngậm một miếng đồ ăn như vậy mà phun ra thì cũng rất đáng thương nha.

Nhìn Bàn Chính Vũ có xu hướng muốn bạo phát, mặt khác hai tên khác rốt cục cũng dừng động tác, nhìn anh ta có chút phản ứng.

“Nói đi, lần này là loại con gái nào nữa đây?” Âu Dương Liệt hỏi qua loa một tiếng.

Nhắc đến cô nàng kia, Bàn Chính Vũ đột nhiên thẹn thùng đứng dậy: “Nàng là người con gái cá tính nhất mà tớ từng gặp, mọi thứ đều hấp dẫn tớ, trên thế giới này chỉ có mình nàng là người con gái duy nhất không đếm xỉa đến mị lực của tớ thôi!”

Éc! Em cũng là người con gái rất không đếm xỉa đến mị lực của anh nè. . . . .

Thì ra anh chàng này đơn phương tương tư, chúng tôi sau khi ăn xong tập thể trốn tránh, rất không phúc hậu vứt bỏ cái tên đang phát lực mê hoặc này.

Bất quá. . . . . Cái cô nàng nọ rất giống người tôi quen nha. . . . .

Cơm nước xong xuôi về đến công ty thì đã đến giữa trưa, đột nhiên đụng phải Cao Phàm, vừa định đi đường vòng tránh hắn, đột nhiên trông thấy một người làm tôi ngày đêm mong nhớ đã lâu.

Chỉ thấy người này dang rộng hai tay, lộ ra nụ cười tình xảo mê người, nhìn tôi nhẹ nhàng mê hoặc: “Cục cưng! Lại đây ôm một cái coi!”

Nghe vậy tôi lập tức nhẹ nhàng linh hoạt chạy qua, cùng người này ôm nhau thắm thiết.

Người này chính là tôi bạn bè một trong, tên là Mạc Tuyên.

Mạc Tuyên là loại mỹ nữ trung tính, cao 1. 75, tóc ngắn, tiếng nói trầm thấp, hơn nữa nàng lại yêu thích thời trang unisex, người ngoài nhìn vào quả thực là một soái ca, bởi vậy ở trường học có lúc chúng tôi thường xuyên giả làm tình lữ, làm cử chỉ vô cùng thân mật. Người này học chuyên ngành luật, sau khi tốt nghiệp

lập tức xuất ngoại tu nghiệp, mới đi vài năm thôi. Lần này thật vất vả mới gặp lại được, bảo tôi có thể nào không kích động?

Chúng tôi thân mật vừa đi vừa ôm ấp, người ngoài nhìn vào tựa như một đôi tình nhân đã lâu không gặp.

Đột nhiên Mạc Tuyên ôm eo tôi đẩy đến một chỗ vắng người, nhìn sau lưng tôi, trêu chọc hỏi: “Cực cực à, em có đàn ông lúc nào mà không nói cho tôi biết?”

Đàn ông?

Tôi quay đầu lại chăm chú, càng nhìn càng gặp Cao Phàm vẽ mặt rầm thối xuất hiện phía sau chúng tôi, tên này tới lúc nào vậy nhỉ?

“Hi! Cao Phàm!” Tôi nhìn hẩn vẩy tay, đem Mạc Tuyên kéo đến trước mặt hẩn: “Để em giới thiệu hai người nha.”

Vừa định giới thiệu, điện thoại vang lên, vì vậy tôi chạy qua một bên nghe.

Khi tôi quay trở lại trước mặt hai người kia, chỉ thấy Mạc Tuyên vẽ mặt đắc ý, còn Cao Phàm vẽ mặt âm trầm. Tôi nghi hoặc nhìn bọn họ, thật sự có chút nghĩ không thông vốn vẹn mới vài phút rồi cuộc xảy ra chuyện gì.

“Cái đó. . . . hai người đã chào hỏi nhau rồi nhỉ?”

Mạc Tuyên ôn nhu nhìn tôi gật gật đầu, nhìn về phía Cao Phàm vẽ mặt vô cùng đắc ý nói: “Anh Cao, không ngại đem tiểu Nhã cho tôi mượn một đêm chứ?”

Cao Phàm hít sâu một hơi, đột nhiên thân mật ôm tôi, nhìn Mạc Tuyên ra vẻ bên ngoài tươi rói bên trong khóc thầm nói: “Tôi nay, tôi là tiến bộ mà, sẽ không can thiệp tự do của tiểu Nhã, nhưng mà, mượn lâu tôi sẽ mất hứng đó.”

Giữa hai người họ lúc này tựa hồ tồn tại một loại dòng điện kỳ quái, sau khi họ trừng nhau vài giây, Cao Phàm đột nhiên néo mặt tôi một cái, cũng thân mật địa vuốt mũi tôi, ôn nhu nói: “Vợ yêu à, đêm nay nhớ trở về sớm một chút nha! Anh chờ em ngủ cùng đây!” Nói xong lại nhìn Mạc Tuyên liếc, hoa lệ bỏ đi.

Tôi vuốt cái chỗ bị néo, nhìn bóng lưng Cao Phàm, lại xoay người nhìn về phía Mạc Tuyên đang cười không ngừng, mi nhíu lại, nghi ngờ hỏi: “Các người rốt cuộc nói gì đó, hẩn sao lại có mấy động tác kì quái thế?” Nói xong tôi còn chỉ chỉ đến cái gò má bị néo.

Mạc Tuyên cười đến chảy cả nước mắt, rồi nhìn tôi lạnh lùng nói: “Không nói cho cậu biết! Bất quá chồng cậu đáng yêu ghê!”

“ . . . . . ”

Buổi tối, chúng tôi hẹn các bạn đại học họp mặt. Cao Phàm bọn họ là nhóm bốn người, còn chúng tôi là tổ ba người.

Tôi, Mạc Tuyên, An Thiển ba người chơi thân nhất, chị em cảm tình sâu đậm nhất. An Thiển là loại mỹ lãnh diễm, bây giờ là tiếp viên hàng không số một, cả ngày bay tới bay lui, chúng tôi muốn gặp mặt nhau một lần cũng không dễ dàng.

Lần này thật vất vả ba người mới tụ lại một chỗ được, không quây một phen thì uống quá đi?

Khó có dịp tiếp viên hàng không An Thiển tìm được một tuần nghỉ ngơi, mà Mạc Tuyên cũng có tròn một tuần xả hơi, vì vậy chúng tôi mỗi đêm đều tụ tập một chỗ, không đến sáng không về.

Thật vất vả hai mới có một đêm không tụ tập, tôi cuối cùng cũng có một đêm ở nhà trọn vẹn, kỳ thật người ta cũng rất nhớ người nhà mà, trước sau gì trong nhà còn có một đại soái ca nha.

Nghĩ đến Cao Phàm, đột nhiên phát hiện hình như rất lâu rồi không thấy hẩn. Buổi sáng chúng tôi chia nhau đi làm, ở công ty hơi khó gặp, buổi tối thoáng thì lập tức bị hai bạn bắt đi, sau khi về đến nhà Cao Phàm cũng đã chìm vào giấc ngủ, bởi vì đoàn người của ông nội đi rồi, tôi liền chuyển ra khỏi phòng Cao Phàm, cho nên tính ra, tôi cùng Cao Phàm tựa hồ đã một tuần không gặp mặt .

Thật sự là đáng sợ. . . . . Sống trong cùng một nhà mà chúng tôi có thể ngẩng đầu không thấy cúi đầu cũng không thấy.

Vì đèn bù tổn thất cho Cao Phàm bị tôi lơ một tuần, tôi ân cần tự mình xuống bếp.

Ngồi ở trước bàn cơm Cao Phàm vẻ mặt khó chịu, rầu rĩ lên tiếng kháng nghị: “Ồ! Rất cục cựa cũng nhớ rõ anh chồng em sao! Anh còn tưởng rằng em cũng là loại có mới nói cũ đó.” (nguyên bản là có tâm hoan không cần người cũ)

Xem ra tuần này thật là quá không đếm xỉa đến hắn, nhưng sao khẩu khí hắn nghe có vẻ chưa sót thế nhỉ?

Tôi cười nịnh nọt nói: “Làm sao có thể quên anh được, em có quên ai cũng không dám quên anh đâu! Hơn nữa Tuyên không phải là tâm hoan, em thật thà lắm nha! Quyết không ngoại tình đâu!”

“Tuyên?” Cao Phàm vẻ mặt hầm hờ nói: “Gọi thân mật nhỉ, kêu anh thì kêu luôn cả tên cả họ Cao Phàm.” (Dễ thương quá)

Tôi đột nhiên nhìn hắn chằm chằm, chẳng lẽ người này đang ghen?

“Chúng ta ăn cùng một chỗ ăn, ngủ cùng một chỗ ngủ, thân mật đến vậy, em có thể gọi anh là chồng yêu hoặc là Phàm mà! Tự nhiên cùng cái tên kia ban ngày ban mặt ôm ôm ấp ấp, còn ra thể thống gì? Thậm chí liên tục một tuần về trễ . . . . . Hơn nữa cái tên kia hôm đó còn nói với anh . . . . . Hừ!” (dễ thương tập 2 ^^)

Tên kia? Xem ra anh chàng này đang hiểu lầm cái gì đó, hơn nữa là thật sự ghen nha.

Tôi dưới đáy lòng thầm sướng, mặt ngoài vô tội nói: “Đúng vậy, trong tuần này đêm nào em cũng ở cũng ở bên cạnh Mạc Tuyên, nhưng đồng thời còn có một cô tên là An Thiên, tụi em ba người khá thân, còn nữa, Mạc Tuyên là con gái, ba người chúng em là bạn bè thời đại học!”

Sau khi nghe xong Cao Phàm kinh ngạc, không khẳng định hỏi: “Cái tên kia là con gái hả?”

Tôi cười ngọt ngào gật đầu.

“Nàng ta nói với anh cái đó . .không . . . .” Cao Phàm đột nhiên im tiếng, khuôn mặt tuần tú xuất hiện một chút đỏ ửng khả nghi.

Xem ra Mạc Tuyên nói không sai, tên này thật sự rất đáng yêu!

Cao Phàm đỏ mặt cúi đầu làm bộ bận rộn ăn cơm, tôi ở một bên xấu xa nói: “Ha! Sao em có cảm giác như có người đang ghen tuông nhỉ !” Nghĩ đến hành động ngây thơ của hắn lúc ấy nhéo tôi để tuyên bố chủ quyền, tôi lại nhin không được dưới đáy lòng cười thầm.

Nghe được ghen tuông hai chữ, Cao Phàm thiếu chút nữa là nhảy dựng lên, nhìn tôi lớn tiếng nói: “Ai ghen chứ? Ai? Anh đâu có ăn dấm chua!”

Đúng là hình mẫu giấu đầu lòi đuôi nha. . . . .

Tôi xấu xa cười nói: “Em có nói anh đâu?”

Cao Phàm ảo não nhìn tôi, trên mặt đỏ ửng càng thêm rõ ràng.

“Vậy anh có ăn dấm không?”

“Không có, không có, không có việc gì tại sao phải ăn dấm? Chẳng lẽ em muốn ăn?” Cao Phàm hừ đến muốn nói dốt rồi .

Tôi gật gật đầu, chỉ chỉ dấm táo hiệu XX trong tay, nhìn hắn vô tội cười nói: “Em không có việc gì cũng ăn dấm nha!”

Người ta là ăn dấm táo mà!

Spoil: Hấp dẫn và bị hấp dẫn

17. Chương 17: Hấp Dẫn Và Bị Hấp Dẫn

Từ lúc giải toả hiểu lầm với Mạc Tuyên, tâm tình Cao Phàm dường như rất tốt, thỉnh thoảng lại làm một ít cử chỉ thân mật, mập mờ với tôi.

Trước mặt người lớn trước thân mật tôi còn có thể hiểu được, nhưng mà bây giờ. . . . . Bất cứ lúc nào cũng khoác vai ôm eo và đánh lén hai má như cái lần nọ. . . . .

Làm hại người ta không chế không nổi trộm tự kỷ một phen, cho rằng tên này thích mình.

Kỳ thật dưới đáy lòng tôi đã thích Cao Phàm, nếu không cũng sẽ không xúc động đến vậy mà to gan gả cho hắn.

Cao Phàm là một người đàn ông rất có mị lực, cùng hắn ở chung càng lâu sẽ càng không tự chủ mà bị hắn hấp dẫn. Loại đàn ông này trời sinh đã hấp dẫn phụ nữ, cũng may người này giữ mình trong sạch, đối với những cô gái có ý đồ bất chính với mình hắn đều làm mặt lạnh như băng, còn đối với con gái bình thường cũng khá ôn hoà, duy chỉ có với tôi mới nóng bỏng, ôn nhu, tự nhiên nhất, hiểu ra điều này làm tôi sung sướng đến muốn bay lên.

Nhưng là thích không bao lâu, sẽ phát hiện việc hắn và tôi cùng ở chung kỳ thật là giống mấy người bạn kia của hắn, hoá ra hắn cũng xem tôi là anh em sao? Chẳng lẽ hắn và anh em cũng thường xuyên chơi trò hôn nhẹ ?

Cái này cũng không là gì, nhưng điều làm tôi cảm thấy thất bại và bất lực là, ở chung lâu như vậy, còn ngủ chung rồi, tôi đến bây giờ vẫn còn là một ..., thật không hiểu là tôi không có sức hấp dẫn hay là Cao Phàm định lực tốt, hoặc là hắn đối với tôi thật sự một chút hứng thú cũng không có?

Thích một người dĩ nhiên là sẽ muốn cùng đối phương tiếp xúc thân mật, chúng tôi hàng rào thứ nhất, thứ hai đều đã vượt qua rồi, ngược lại cái hàng rào cuối cùng này khi nào mới có thể vượt qua đây?

Hắn đối với tôi không có hứng thú cũng không nói lên là tôi cũng đối với hắn không có hứng thú nha! Trái lại, tôi vô cùng hứng thú! Vừa nghĩ đến cái hôn huyệt kia vì rụt rè quá đáng, tôi càng kiên định nội tâm xác định mục tiêu - hấp dẫn Cao Phàm.

Mục tiêu đã xác định rồi, nhưng hành trình thực hiện nó khá khó khăn.

Nhìn Cao Phàm ngồi đối diện đang dùng cơm, tôi âm thầm thở dài, không biết cái tên này là vô tình hay hữu ý, lại chọn tắm rửa trước mới đi ăn cơm.

Sau khi tắm rửa xong, Cao Phàm tinh thần sáng láng, mặc quần áo thoải mái ở nhà, càng đáng giận là áo chỉ cài vài nút, lồng ngực mê người thoát ẩn thoát hiện, tóc vẫn còn ẩm ướt long lanh vài giọt nước, trái táo (Adam) kêu gọi do cắn nuốt mà nhấp nhô lên xuống, nhìn người còn kích thích hơn cả đồ ăn mê người trên bàn. Tôi nuốt nuốt nước miếng, lại thật sự lo lắng có khi nào trực tiếp nhào tới trước.

Lúc tôi đang miên man suy nghĩ mấy ý tưởng không CJ gì đó thì Cao Phàm chậm rãi nói: “Vợ yêu à, em nếu không ăn nhanh để tắm rửa thì..., cuộc hẹn sẽ bị trễ đó nha!”

Cuộc hẹn? A! Tôi cùng Mạc Tuyên và An Thiên hẹn 8 giờ gặp mặt tại quán “Cách điệu”.

Sắc tức thị không nha. . . . .

Tôi ảo não liếc cái tên thiếu chút nữa hại tôi quên mất cuộc hẹn quan trọng này, chép miệng, sau đó một bên niệm “sắc tức thị không” một bên nhanh chóng ăn cơm, tốc hành tắm rửa, vọt đến quán “Cách điệu”.

“Cách điệu” chính là cái quán do chị dâu họ của tôi mở, cho nên mỗi lần đến “Cách điệu” tôi liền quen thuộc tìm tới quầy bar, tìm được người đang tự mình pha đồ uống chị dâu họ - Đồng Nghiên.

” Đồng Nghiên à, mặt chị thật trẻ nha, thoát nhìn vẫn còn trẻ như vậy, nói mau, anh họ làm thế nào mà khiến chị thoải mái thế?” Tôi nhìn chị dâu họ vừa đùa vừa cười nói.

Nghe tôi pha trò, chị dâu họ khuôn mặt có chút đỏ lên, thật sự là CJ nha.

“Tiểu Nhã . . . . .” Đồng Nghiên bất lực cầu xin tha thứ.

Ha ha, chị dâu họ thật sự là rất đáng yêu, lại xinh đẹp, thực may mắn cho anh họ tôi. Mà tôi mỗi lần tới cũng không nhịn được đem nàng trêu chọc.

Lúc này. . . . .

“Tiểu Nhã ơi. . . . .” Diễm Diễm bà bà thanh âm non nớt vang lên.

Theo chéo áo, tôi nhìn xuống, quả nhiên, là cháu gái đáng yêu của tôi.

Tên của nhóc là Hứa Niệm Nghiên.

Nói đến tên của cháu gái quả là có lịch sử rất lớn. Anh họ tôi tên Hứa Kiệt, chị dâu là Đồng Nghiên, mà cháu gái lại gọi là Hứa Niệm Nghiên, nhìn ra chưa, chứa biết bao yêu thương nha, lại rất buồn nôn nữa, vì cái tên này, tôi đã khinh thường anh họ suốt ba tháng.

Cháu gái tôi năm nay 5 tuổi, hai má hồng hồng bụ bẫm, rất là đáng yêu, mỗi lần đều khiến cho tôi yêu thích không muốn buông tay, chính là cô nhóc mỗi lần đều gọi tôi là Tiểu Nhã Tiểu Nhã, đúng là gen ác ma của anh họ tôi.

Quây một hồi với chị dâu và cháu gái, cuối cùng cũng chờ được hai mỹ nữ trẻ hẹn kia.

Sau khi an toạ, hồi tưởng lại hình ảnh mê người của Cao Phàm lúc ăn cơm, tôi bất giác thở dài.

“Chắc, chắc, chắc, chắc tiểu Nhã à, vẻ mặt cậu sao lại giống chưa thỏa mãn dục vọng thế kia?” An Thiên vẻ mặt YY hỏi.

Tôi kinh ngạc, ngẩng đầu ngơ ngác hỏi: “Nhìn rõ ràng như vậy sao?”

“Ha ha ha ha ha. . . . .” Một tràng cười mất hình tượng lập tức vang lên.

Thật không thể tin nổi, hai người bề ngoài hoàn mỹ như thế lại có giọng cười đáng sợ như vậy, các anh chàng yêu thích hai người bọn họ ơi, không nên bị bề ngoài của họ lừa gạt nha!

Tôi ai oán nhìn các nàng, chỉ thiếu điều chạy ra ngồi ở góc tường tự kỷ.

“Ha! Tổ gọi các cậu đến để cho tổ lời khuyên, chứ không phải để các cậu trêu chọc nha. . . . .”

Từ lúc chúng tôi gặp lại nhau, tôi đã đem nguyên nhân kết hôn với Cao Phàm nói cho các nàng biết.

“Tiểu Nhã của chúng ta trưởng thành thật rồi!” Mạc Tuyên vừa cười vừa nói.

An Thiên đột nhiên to gan nói ra: “Tiểu Nhã, cậu giá nào cũng phải quyến rũ hấn đến mụ mẫn nha!”

Tôi vẻ mặt ra chiều cảm động nhìn nàng, tri âm à, thật sự là tri âm, tôi chính là có loại này ý tưởng trong đầu, hôm nay An Thiên ủng hộ tôi càng thêm khẳng định tính khả thi của ý tưởng này.

Nhưng vấn đề lớn nhất là. . . . . Cho dù tôi có suy nghĩ bất cứ giá nào cũng không có chiêu nha. . . . .

“Có điều là. . . . .” An Thiên nghiêng đầu rầu rĩ nói: “Tiểu Nhã hình như không thể nào hiểu được đàn ông nha, ngoại trừ xem truyện tranh là đọc tiểu thuyết, tiếp xúc toàn là đàn ông không có thật không hà. . . . .”

Hô hô, thật bậy quá, bởi vì trong truyện tranh toàn các anh chàng đẹp trai, còn trong tiểu thuyết toàn là các anh hoàn mỹ chứ sao. . . . .

“Không bằng. . . . .” An Thiên cùng Mạc Tuyên nhìn nhau thoáng qua, như hai thiên thần đen tối nhìn tôi âm hiểm cười: “Nếu tiểu Nhã đã thành niên rồi, đêm nay chúng tổ sẽ dẫn cậu đến một chỗ rất tốt, mở mang một tí kiến thức về thiên đường của người trưởng thành nha!”

Nhìn xem các nàng cười âm hiểm, tôi đột nhiên phía sau lưng lạnh run. . . . .

Tới cái chỗ tốt lành nọ, cửa thiên đường dành cho người trưởng thành, khéo miệng tôi không thể kèm chế mãnh liệt co rút lại.

Cái nơi tốt lành kia kỳ thật chính là nơi có nhiều khách hàng là nữ giới tiệm Ngưu Lang. Tiệm này cực kỳ bí mật, tôi theo chân An Thiển và Mạc Tuyên qua bảy ngõ tám hẻm mới đến nơi. (nguyên văn :)

Thật không thể tin nổi, các nàng lại dẫn một người trong sáng như tôi đến một chỗ chẳng trong sáng tí nào.

Nhìn An Thiển quen thuộc móc ra thẻ VIP, xem Mạc Tuyên vẻ mặt biểu lộ sự quen thuộc, tôi choáng váng nhìn hai nàng khoác tay hai nam tiếp viên đi vào.

Bên trong tràn ngập hương vị dụ hoặc người ta phạm tội, đèn trần mờ ảo, sân khấu rộng rãi, đầy rẫy khách nữ.

Lần đầu tiên trông thấy nhiều bác gái giàu có tụ lại một chỗ chơi tiêu bạc kiếm, khung cảnh thật quá hoành tráng.

Hôm nay quả là vận khí tốt, xem được Red múa thoát y, xem ra anh chàng Red quả là đồ quá đồ rồi, microphone mới vang lên, những phú bà đã có nhân tình lập tức vứt bỏ nhân tình, trong vài giây ngắn ngủi lập tức bao vây sân khấu trong ba lớp ngoài ba lớp, tốc độ kia cực nhanh khiến tôi mới khép được miệng liền há hốc mồm.

Theo lý thuyết ba người chúng tôi khó mà chen được đến khán đài, mà An Thiển và Mạc Tuyên là ai chứ, hai người này lại kéo tôi lên, như giống như đánh giặc loại bỏ hiểm trở, cuối cùng cũng đem được cả ba đứng tại hàng đầu.

Lúc này đèn tắt phụt, tiếng thét chói tai nổi lên bốn phía, xem ra là cái anh Red nọ sắp biểu diễn .

Chỉ thấy hai bên sân khấu phun sương mù trắng xoá, lúc ẩn lúc hiện như mộng ảo cảm giác hư vô, sau đó bóng người thoát ẩn thoát hiện xuất hiện trên võ đài.

Phải biết rằng các tiệm kiểu này khiến cho người ta cảm phục nhất là hiệu ứng ánh sáng, lúc này ánh sáng chậm rãi loé lên, đổi thành một loại ánh sáng nhu hòa mị hoặc nhân tâm, khiến cho Ngưu Lang trên võ đài trông vô cùng đẹp mắt mê hoặc lòng người.

Chỉ thấy anh chàng Ngưu Lang này nhìn bác gái háo sắc dưới đài nhẹ nhàng nháy mắt, bác gái đứng bên cạnh chúng tôi lập tức thét chói tai khát khao muốn bò lên võ đài. Quá đáng là, một bác gái đáng người vô cùng vĩ đại cũng cố gắng tiến lên, đáng tiếc là hình thể trở ngại, làm cho nàng rất xấu hổ rút xuống giữa khán đài và bức tường, tiến thoái lưỡng nan, như cá mập mắc lưới.

Xem bác gái biểu diễn xong, tôi chăm chỉ đánh giá sơ bộ anh chàng Red này một chút.

Dáng người không tệ, ngoại hình không tồi, nếu không gặp Cao Phàm trước có lẽ tôi cũng vậy sẽ vì ngoại hình xuất chúng của hắn mà hò hét, đáng tiếc, tôi đã gặp được Cao Phàm, từ đó về sau những người đàn ông khác trong mắt tôi đều có điểm gì đó kém sắc hơn.

Lúc tôi đang đánh giá hắn, ánh mắt của hắn đột nhiên bắt gặp ánh mắt tôi. Wow! Thì ra cái này gọi là phóng điện nè, đáng tiếc mắt kính của tôi quá dày, có vẻ như đã làm dòng điện kia khúc xạ ra nơi khác.

Âm nhạc vang lên, tên Ngưu Lang này nằm nghiêng người lười biếng trên một tấm thảm chính giữa sân khấu, ngón tay thon dài như có như không chậm rãi mở nút áo, ánh mắt mê mang phối hợp với động tác sexy, dưới đài các bác gái hưng phấn đến mức đã có dấu hiệu bất tỉnh.

Nhìn màn biểu diễn của hắn, tôi cũng vô thức đem hắn ảo tưởng thành Cao Phàm, ha ha, nếu như là Cao Phàm ở trước mặt tôi thoát y vũ mà nói..., tôi khẳng định không nói hai lời lập tức nhào tới. Nghĩ cũng thực xin lỗi Ngưu Lang huynh đang ra sức lao động.

Lúc tôi đang phân thần, đột tiếng thét thứ hai vang lên, tôi hoàn hồn nhìn kĩ lại, thì ra anh chàng này đã bắt đầu cởi quần .

Má ơi, không phải hắn đang tính cởi hết đó chứ?

Tôi vô ý thức lấy hai tay che mắt lại, sự thật chứng minh là người ta vẫn còn rất CJ nha. Thấy cử chỉ ngu ngốc của tôi, An Thiển vừa kéo tay tôi xuống vừa nói: “Che cái gì mà che, lãng phí quá, cậu không nhớ mục tiêu lần này của chúng ta sao? Hiểu rõ đàn ông!”

Đúng! Vì Cao Phàm, tôi tiếp tục nhìn tới. Ngưu Lang huynh đang ra sức thoát y, cố lên nha! (Em sắc cơm ạ...TT)

Tên này trên mặt trung thành một biểu hiện « tựa tiểu phi tiểu », ánh mắt mang theo chút cao ngạo.

Một chút cũng không để lại, tên này chỉ chứa mỗi cái quần nhỏ thôi. Thật chết người mà, đây là lần đầu tiên tôi thấy một người đàn ông mặc quần nhỏ nha, ngay cả bố tôi tôi còn chưa thấy mà!

Có lẽ cả đêm nay mất ngủ rồi.

Ngưu Lang đi ra rìa sân khấu, các bác gái điên cuồng nhét tiền mặt vào trong quần nhỏ của hắn, thuận tiện quẹt một ít dầu.

Không phải chứ. . . . . Khóe miệng của tôi lại bắt đầu co rút mãnh liệt . . . . . Đây cũng quá lãng phí đi.

Nhìn móng heo đang đeo đầy nhẫn kim cương vừa đem tiền nhét vừa mạnh mẽ vuốt ve cơ bụng, đùi của Ngưu Lang huynh, tôi đáy lòng dâng lên niềm bội phục đối với vị Ngưu Lang huynh này, kiếm tiền quả thật không dễ dàng gì.

Sân khấu không cao lắm, vừa vịn đến trước ngực của tôi mà thôi, về phần bác gái nọ bò không lên nổi, đơn giản là do vấn đề chiều cao và kĩ thuật. Đột nhiên trong mắt tôi hé ra khuôn mặt tuần tú, thì ra là Ngưu Lang huynh đang ngồi xổm phía trước tôi, bất ngờ không kịp phản ứng, tôi đây dĩ nhiên cứng tại tại chỗ.

An Thiên lấy tay đẩy đẩy tôi, ra ám hiệu chủ yếu nhân tiện chấm dứt một chút. Giỡn hoài, tôi đối vốn đã không hứng thú mấy với thân hình của hắn, lại bị nhiều bác gái như vậy sờ qua, không biết có vi khuẩn không nữa, hơn nữa, tôi không muốn tiêu tiền uống phí. Vì vậy tôi mạnh lắc đầu, tỏ vẻ cự tuyệt.

Nhưng Ngưu Lang huynh này hình như không biết cự tuyệt là cái chi, lại cố ý muốn làm cho các bác gái đứng kề bên xử lí tôi, hắn bắt lấy tay phải của tôi hướng lồng ngực hắn kéo lê, có cảm giác hắn tính cho tôi sờ miễn phí thì phải?

Ngưu Lang huynh à! Tôi có tài có đức gì đâu! Lại làm cho anh trả giá đắt như vậy hiển dâng linh hồn! Nhưng mà anh cũng phải xem tôi có đồng ý hay không nữa chứ?

Tôi cố gắng nghĩ cách muốn rút tay phải đang bị kéo căng ra, thậm chí vận công hết sức dùng tay trái nạy những ngón tay hắn ra, vốn dĩ trời sinh sức đàn ông mạnh hơn phụ nữ rất nhiều, bởi vậy mặc kệ như thế nào, với tôi mà nói đều là phí công, chẳng lẽ tay phải của tôi nhất định bị phi lễ như vậy? Tôi nắm tay thành quả đấm, cố gắng xoay, sau lại cực lực giãy dụa.

Lúc tay của tôi cách ngực hắn vài cm, tôi đột nhiên bị lực kéo ra sau, ngã vào một vòng tay ấm áp.

Nghe được mùi nước hoa quen thuộc, da đầu của tôi run lên bắn bật, bởi vì hương vị này là trên người Cao Phàm, người không nên xuất hiện ở này.

Tôi hết sức chậm rãi ngẩng đầu ngược trên lên, quả nhiên nhìn thấy khuôn mặt tuần tú của Cao Phàm đang cười.

Má ơi, tên này mặc dù đang cười, có thể phát ra khí thế kinh người như vậy, vô cùng khủng bố.

“Hi!” Tôi cứng ngắc khóe miệng nhìn hắn chào hỏi: “Chúng mình thật sự là tâm linh tương thông nha, em vừa nghĩ đến anh tự nhiên liền nhìn thấy anh, ha ha . . . . .” Nói xong còn không ngừng cười ngây ngô.

Tranh thủ ngó sang hai bên, làm sao có thể gặp được bóng hình của An Thiên và Mạc Tuyên nữa chứ?

Hai đứa này rõ ràng chẳng nghĩa khí gì cả, tôi dưới đáy lòng ta thán, quyết định về nhà ngồi góc tường tự kỷ nguyên rửa các nàng!

Cao Phàm vẫn ôn nhu cười nói: “Em đã nhớ anh như vậy, chúng ta về nhà thôi.”

Cứ như vậy, bị hai người kéo vô lại một người kéo ra, chỉ là diễn viên đối thành Cao Phàm nhà chúng tôi. . . . .

Trên đường đi Cao Phàm một mực giữ im lặng, nhưng tôi biết rõ, nhìn biểu lộ ôn nhu bình tĩnh kỳ thật toàn là biểu hiện giả dối, càng là bình tĩnh càng là có vấn đề, chẳng lẽ đây là sự bình yên trước cơn bão táp trong truyền thuyết sao?

Sau khi về đến nhà Cao Phàm đem tôi mang vào phòng ngủ của hắn.

Vào phòng sau tôi bị hắn lên tiếp ép tới, rốt cục ngã xuống giữa giường.

Tôi nằm ngửa ở trên giường, Cao Phàm hai tay chống hai bên tôi, cả người nhắm tôi đè xuống.

“Thì ra em rất có hứng thú với nam vũ công thoát y, em có thể nói mà, anh cũng có thể thoát y cho em xem nha!” Cao Phàm dùng một loại ngữ điệu cực thông thả nói ra.

Tôi vừa định lắc đầu phủ nhận, Cao Phàm đột nhiên nhóm dậy, vặn đèn nhỏ xuống, lại vặn sáng lên, liên tục. Đứng ở trước giường, bắt đầu cởi quần áo.

Hình như hắn thật sự muốn cởi cho tôi xem?

Nghĩ tới trong tiệm ước nguyện muốn thấy Cao Phàm thoát y mới này, tôi có hứa sẽ vồ lấy hắn, có thể sự thật chứng minh, nghĩ dễ, làm khó quá đi . . . . .

Tôi kinh ngạc cứng người ngồi ở trên giường, nhìn Cao Phàm đang chậm rãi thoát y. Mặc dù không có đèn cùng âm nhạc trợ giúp, nhưng lúc này trong mắt tôi Cao Phàm so với Ngưu Lang huynh mê người hơn trăm ngàn vạn lần.

Như bị thôi miên, đôi mắt của tôi khó cưỡng dõi theo ngón tay Cao Phàm di động, lúc này ngón tay đã móc vào thắt lưng .

Thắt lưng? Đại não bị kích thích, tôi rút mạnh vào góc giường.

Cao Phàm cởi bỏ thắt lưng, thuận tiện cởi luôn quần đùi, tôi tựa hồ có thể loáng thoáng trông thấy cái quần nhỏ màu đen của hắn. Nam nhân này chậm rãi bò đến chỗ tôi, mỗi một bước đèn trần ngập tính xâm lăng.

Sau khi đến trước mặt tôi, hắn tự tay bắt lấy tay phải của tôi đem nó sờ soạng trên người mình, lại là tay phải, xem ra đêm nay tay phải của tôi thật sự là điểm phúc vô cùng nha. Đầu tiên là cổ, tiếp theo là lồng ngực, lại đến tiếp tục hướng xuống dưới, là bụng nhỏ. . . . .

Đột nhiên đầu của tôi ong ong, một dòng chất lỏng muốn trào ra khỏi mũi, còn chưa kịp ngẩng đầu, một giọt máu mũi rất không nề tình chảy ra.

Thật sự là mất mặt quá đi. . . . .

Cao Phàm buồn cười buông tay tôi ra, với lấy cái khăn trên đầu giường cho tôi lau máu, trầm thấp cười mỉ hoặc nói: “Mới bắt đầu đã chảy máu mũi rồi, mấy bước tiếp theo làm sao em đỡ nổi hả. . . . .”

Còn có tiếp theo? Chẳng lẽ là. . . . .

Không đúng!

Có lẽ là máu mũi giúp tôi nhanh chóng tỉnh lại, thật vất vả mới nhớ được mục tiêu lúc đầu của tôi. Lúc ban đầu mục tiêu hắn là tôi hấp dẫn hắn mới đúng, nhưng bây giờ như thế nào trái lại bị hắn hấp dẫn nha?

Sau khi giúp tôi cầm máu mũi, khuôn mặt tuần tú của Cao Phàm lần nữa nhắm tôi áp sát, lúc môi chúng tôi còn cách nhau 1cm, Cao Phàm môi mỏng khẽ mấp máy: “Kế tiếp tuyệt đối sẽ làm cho em cả đời khó quên. . . . .”

Giờ phút này tôi hô hấp đều trở nên vô cùng cẩn thận, dường như hô hấp biên độ lớn sẽ chạm phải môi hắn, nghe được hắn thanh âm trầm thấp khêu gợi, tôi mở to mắt nhìn hắn.

Theo lời của hắn hẳn lẽ là vừa vặn với điều tôi đang nghĩ sao. . . . .

Suy nghĩ của editor:Chap này dài quá bà con ạ. Rưng mờ chap này thể hiện trình và độ YY, tự sướng chứa chị Nhã. Em thút chị. Em cũng bó tay chị rồi...

Spoil chap sau: PG 17+

18. Chương 18: Biển Danh Nghĩa Thành Hiện Thực

Thấy tôi nghếch mặt ra, Cao Phàm tốt bụng giải thích rõ ràng: “Ý anh cũng là ý em đang nghĩ đó . . . . .”

Má ơi! Tên này còn có thuật đọc tâm nữa hả?

Lúc này, Cao Phàm nói rộng khoảng cách giữa chúng tôi một chút.

Mặc dù hơi khó hiểu, nhưng tôi vẫn nhẹ nhàng thở ra, tiếp theo là cảm giác hơi mất mát và thất vọng một tí, dù sao cũng không thể hôn mà, tựa như một mâm cao lương mỹ vị đang bày trước mắt, rõ ràng đã lên đến miệng, kết quả lại rút xuống đất, làm cho người ta xấu hổ đến cười không nổi.

Đột nhiên, trước mắt tôi mọi thứ mơ hồ.

Thì ra Cao Phàm thừa dịp tôi ngẩn người liền lấy mắt kính của tôi xuống. Phải biết rằng đối với một người cận thị 6 đốp mà nói, không có kính mắt giờ giống như thám hoa trong sương mù (?), cái gì nhìn cũng không rõ ràng .

Tôi liều mạng nhú mắt, hi vọng có thể thấy rõ ràng một chút. Đột nhiên, khuôn mặt tuần tú Cao Phàm phóng đại trước mắt tôi, xem ra chúng tôi giờ phút này lại khôi phục khoảng cách 1 cm .

Mất mát và thất vọng lúc trước giờ đây đang được hưng phấn và chờ mong thay thế, đúng vậy, tôi đang mong chờ. . . . .

Có lẽ là bởi vì nhìn không rõ ràng, lá gan của tôi lại dần dần lớn lên. Tôi duỗi hai tay xoa mặt Cao Phàm, bình thường đã rất thích mũi hắn, giờ phút này càng nhân cơ hội sờ cho thoả, cũng kìm lòng không được hôn lên nó.

Xem ra cử chỉ này khiến Cao Phàm rất thoải mái, bởi vì tôi nghe hắn hài lòng ừm ừm một tiếng.

Lúc tôi đang không ngừng phấn đấu, Cao Phàm dùng một tay đem hai tay tôi kéo lên cao về phía đầu giường. Hơi thở nóng ẩm của hắn phun trên mặt tôi, như chuồn chuồn lướt nước hôn lên trán, mắt, mũi, mặt tôi chỉ là nó không rơi trên môi tôi mà thôi. Tôi vô thanh chu miệng lên kháng nghị, hắn mới đem môi son chạm vào tôi, đáng tiếc vẫn là chuồn chuồn lướt nước. Tôi cực kì bất mãn, định lên tiếng kháng nghị thì đột nhiên cảm thấy trước ngực mát mát, chẳng biết lúc nào, quần áo của tôi tất cả các nút đều bị mở ra, lộ ra nội y màu xanh ngọc.

Tên này kĩ thuật cởi quần áo đúng là không phải tốt bình thường nha, nếu không có da thịt đột nhiên bị lộ ra ngoài không khí đến chịu không được nổi cả da gà nhấc nhở, tôi thật sự là một chút cảm giác cũng không có.

Nụ hôn của hắn đi đến vành tai tôi, nhẹ nhàng vừa liếm vừa cắn, khiến cho tôi nhịn không được khẽ run lên. Tiếp theo, nụ hôn của hắn dời xuống, đi đến cổ tôi, cổ luôn luôn là chỗ mẫn cảm của tôi, lúc này cảm giác tê tê đại đại khiến cho tôi chịu không nổi rên nhẹ thành tiếng.

Lúc Cao Phàm tiến công tôi cổ, tay của hắn cũng không ngừng hoạt động, sờ xuống một đường từ dưới cổ tôi, chỗ nào bị hắn sờ đến đều nóng nóng, dễ chịu. Cao Phàm buông tay tôi ra, để tôi nằm trên giường, cái lưỡi linh hoạt thì du động (du lịch và hoạt động ^^) ở nửa người trên của tôi. Giờ phút này tôi đây coi như là nửa thân trần, dù cho đối với cảm xúc làn da của chính mình rất tin tưởng, nhưng có bụng nhỏ (bụng béo đấy ạ TT) là một thực tế không thể chối cãi, tuy ánh đèn đầu giường mờ ảo và vàng vọt, nhưng tin rằng với thị lực số một của Cao Phàm tuyệt đối sẽ chú ý đến cái bụng nhỏ nho nhỏ kia.

“Đèn!” Tôi lên tiếng kháng nghị: “Tắt đèn đi anh!”

Cao Phàm hình như đoán được bản khoăn của tôi, hơi nâng người lên, nhìn bụng nhỏ dưới thắt lưng của tôi cười nói: “Không được. . . . . Như vậy anh sẽ. . . . . nhìn không thấy bụng nhỏ rất đáng yêu của em. . . . .”

Oác ! Sao lại thế! Cho dù em cũng biết rõ là bụng nhỏ đáng yêu, nhưng mà người ta ngượng quá đi!

Cao Phàm không hề để ý đến kháng nghị của tôi, cúi đầu hôn lên bụng nhỏ đáng yêu của tôi.

Tiếp đó Cao Phàm dùng tốc độ siêu thông thả mà tra tấn tôi, tôi bị hấn làm cho sốt ruột bất, dục hỏa thiêu người, cảm giác khó chịu giống như bị bắn một phát mà không chết ý. (so sánh kiểu gì thế kia TT)

Rốt cục, tôi nhịn không nổi rống lên một tiếng, quyết định biến thân thành dã thú.

Tôi đột ngột đứng phắt dậy lật hấn nằm trên giường, đặt mông ngồi trên bụng của hấn.

Tóc dài rối tung buông sau lưng, chỉ mặc nội y tôi đây cứ như vậy nhìn hấn từ từ trên xuống qua mũi. Xem ra phút này tôi hấn cũng được xem là vô cùng gọi cảm mới đúng, bởi vì ánh mắt hấn trở nên càng thêm thâm trầm, tiếp theo biến thành ánh mắt mang theo khát khao.

Tôi đặc ý nhìn ánh mắt Cao Phàm đa dạng, trong đầu rất nhanh nhớ lại những cảnh nóng bỏng trong truyện tranh và tiểu thuyết. Tôi cúi người xuống khẽ liếm cổ họng của hấn, hài lòng nghe hấn phát ra tiếng rên rỉ. Cái tiếng rên này không nghi ngờ gì càng khiến tôi thêm hưng phấn, với tôi mà nói là một loại âm thanh cổ động. Lúc tôi đang định từ từ mà tra tấn hấn, trả thù tra tấn lúc này của hấn, người chịu không nổi nữa bắt lấy tôi, kéo đầu tôi hướng về phía hấn.

Rốt cục, chúng tôi cũng đã chính thức hôn môi.

Không giống với chuồn chuồn lướt nước như vừa mới, nụ hôn này như lửa nóng mãnh liệt. Cao Phàm đem cái lưỡi nóng cháy của hấn luồn vào miệng tôi, hấp dẫn lưỡi của tôi quấn lấy hấn, lúc đầu có chút bị động nhưng tôi rất nhanh nhập cuộc chơi, bởi vì tôi thật sự không muốn lại vì rụt rè mà làm lỡ cơ hội này, dù sao nụ hôn giữa chúng tôi cũng kéo ra khá lâu rồi.

Trước kia tôi rất ghét chuyện khi hôn nhau người ta trao nhau nước bọt, giờ phút này tôi mới hiểu được, cùng người đàn ông mình yêu mến hôn môi thì chẳng những không biết chán ghét là gì, ngược lại cảm thấy đây là việc gần bó nhất.

Cao Phàm kỹ thuật hôn rất siêu, hôn đến mức đầu tôi choáng váng, nằm xuống giường một lần nữa lúc nào cũng không hay. Sớm biết nụ hôn của hấn dễ chịu như vậy, tôi trước kia hấn là nên Bá Vương ngạnh thượng cung sớm một chút mới đúng.

Cao Phàm hôn tôi đồng thời, bàn tay cũng không thành thật tiến vào dò xét trong váy tôi, nâng bắp đùi của tôi lên. Bên trong đùi tôi cũng là một khu vực rất nhạy cảm, lúc này hai chân của tôi sớm đã lả đi rồi.

Đột nhiên. . . . .

“Thở nào!”

Cái gì? Tôi hai mắt mang theo dục vọng ra vẻ không hiểu nhìn Cao Phàm.

Hấn dịu dàng nhìn tôi nói: “Ngốc ạ, hôn môi cũng phải thở chứ. . . . .”

Thì ra. . . . . Khó trách tại sao tôi có cảm giác khó thở đến thế. . . . .

Cao Phàm bằng tốc độ nhanh nhất cởi sạch quần áo của chúng tôi, khi chúng tôi dán sát vào nhau, tôi có thể cảm nhận được tim tôi và hấn cùng nhau đập nhanh như thế nào.

Tôi say đắm cảm nhận hơi thở. . . . . mùi vị. . . . . sự thấu hiểu. . . . . của hấn. tất cả mọi thứ của Cao Phàm đều làm tôi muốn phát điên lên. . . . .

“Anh có lẽ sẽ làm em đau. . . . .” Giọng Cao Phàm bởi cảm xúc mạnh mẽ mà trở nên khàn khàn.

“Không sao. . . . .” Tôi cũng dùng giọng khàn khàn đáp: “Nếu là anh, dù bị đau cũng không sao.”

Cao Phàm chừng lại nhìn tôi thật sâu, tôi có thể thấy tình yêu nồng nàn trong mắt hấn, vì thế tôi nhìn hấn cười ngọt ngào.

“Nói như vậy. . . . . Anh muốn dùng cách cuồng nhiệt nhất để yêu em!”

Cuồng nhiệt nhất? Nghe thôi cũng khiến cho người ta run rẩy không chịu nổi. . . . . và. . . . . Chờ mong. . . . .

Cao Phàm hôn khắp mọi nơi trên thân thể tôi, ngay cả ngón chân hần cũng không tha, hần chen vào giữa hai chân của tôi, hai mắt tỏa sáng nhìn tôi, muốn xác định lần cuối hỏi: “Có thể chứ?”

Tôi sớm đã bị hần kích thích đến chịu không thấu, nghe được câu hỏi ngốc nghếch kia, tôi nhịn không được đánh cho hần một cái, bĩu môi nói: “Nói nhảm!”

Sau khi tiếng cười êm tai của Cao Phàm kết thúc, tôi có cảm giác như bị xé rách đau đến tê liệt, cảm giác hạnh phúc hoà cùng cảm giác đau đớn làm tôi chịu không nổi mà rơi nước mắt. Thì ra cảm giác như trong tiểu thuyết viết cũng không khác biệt lắm, loại thời khắc này quả thực là sẽ kim lòng không được rơi lệ, mà loại cảm giác thể xác và tinh thần kết hợp lại làm cho người ta cảm động như vậy.

Cao Phàm quan tâm dừng lại động tác lại để cho tôi từ từ tiếp nhận sự hiện hữu của hần.

Tôi tuy rất biết ơn cử chỉ sẵn sàng ôn nhu của hần, nhưng vẫn nhịn không được dưới đáy lòng mắng: MMD, tại sao con gái phải có cái kinh nghiệm kiểu này trước hưởng thụ khoái cảm hả? Không công bằng! Bằng! Bằng! Bằng!

Tôi ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tuấn tú của Cao Phàm đang kèm chế dục vọng, vì đang nhần nạy nên có thể thấy những giọt mồ hôi rịn trên trán, đáng vẻ khiêu gợi khiến tâm tôi lại rung lên một lần nữa.

Đợi cơn đau như chết kia biến mất, tôi tò mò nhúc nhích một chút, Cao Phàm gầm nhẹ, chuyển động chưa bao giờ được kiểm nghiệm kia làm tôi cảm nhận được khoái cảm vô cùng. . . . .

Tôi nhớ một người bạn của tôi đã nói qua, make love (mình xin phép để tiếng Anh ạ) giống như chuyển động của pit tông.

Hiện tại xem ra, lời nói ấy cũng không hoàn toàn đúng lắm, bởi vì chuyển động của pit tông không tràn ngập yêu thương.

Chẳng biết lúc nào, tôi đột nhiên bị đánh thức bởi những cái vuốt ve nhẹ nhàng, nhìn ánh mắt Cao Phàm trêu chọc, tôi liền biết mình cuối cùng đã ngất đi.

Thật không phải là mất mặt bình thường nha . . . . .

Vừa mới ở thời điểm cảm xúc dâng trào một cách hoàn hảo, giờ đây khi tỉnh lại, nghĩ đến vận động lúc này, tôi không khỏi mặt đỏ lên, thẹn thùng .

Cao Phàm đem tôi ôm vào trong ngực, xấu xa nói: “Hiện tại mới thẹn thùng về hơi muộn nhỉ?”

“Anh quản em sao!” Tôi rầu rĩ trả lời một câu.

“Còn có tinh lực cùng anh tranh luận, xem ra chồng yêu là anh còn chưa cố gắng hết sức ha. . . . .”

Tôi kinh hoảng ngẩng đầu nhìn hần, không ngờ vừa vặn với chuyện hần cúi xuống tới môi, Tiếp theo. . . . .

A. . . . . Tôi vừa muốn nói gì nhỉ. . . . .

Không đợi tôi nhớ lại, tôi một lần nữa bị lạc vào trong đam mê của Cao Phàm . . . . .

Không biết đã trải qua bao nhiêu lần XXO, lúc tỉnh lại lần nữa tôi toàn thân đau nhức, thì ra giống như trong tiểu thuyết đã viết, toàn thân nhức nhối như bị xe tải cán qua.

Tôi mệt mỏi đến mức cả ý muốn mở mắt ra cũng không có, nằm sấp trên giường, mở miệng hỏi: “Hôm nay là thứ mấy nhỉ, mấy giờ rồi?”

“Chủ nhật, 8 giờ tối.” Giọng Cao Phàm tràn ngập sức sống vang lên.

Trời ạ. . . . . Chúng tôi thế mà làm từ tối thứ hai đến tối chủ nhật sao, trọn vẹn làm 2 ngày. . . . .

Đột nhiên nhớ tới Tịch Lê và Khải Lỗ khi đó làm 4, 5 ngày, thật là bội phục, tôi đây mới có hai ngày liền bỏ mình.

(Tịch Lê, Khải Lỗ là nữ, nam chính trong truyện « Thiên thị hồng trần ngân » của tác giả Tịch Dương Chi Ca)

Miễn cưỡng mở mắt ra, thấy Cao Phàm tinh thần sáng khoái, tôi tận đáy lòng ảm ức, làm sao hẳn lại lên tinh thần như thế, còn tôi phải sống dở chết dở thế này?

“Em nói. . . . .” Tôi miễn cưỡng hỏi: “Kỳ thật anh đã để ý em từ lâu đúng không? Vì...tìm ...cảm dục đã lâu rồi phải không?Thật ra anh đã yêu em rồi?”

“Đúng vậy!” Cao Phàm thành thật trả lời.

Ồi. . . . . Con người đúng là một loài động vật kì lạ, lúc người khác phủ nhận vấn đề của họ thì có lẽ họ thấy không có gì, nhưng mà lúc người ta thừa nhận thì lại có cảm giác lạ lẫm.

“ . . . . .” Như vậy muốn tôi hỏi tiếp thế nào đây?

Cao Phàm đem tôi kéo vào trong ngực, xấu xa nói: “Nếu em không im lặng mà ng..., anh không ngại làm vận động trước khi ngủ đâu nhé.”

“OK! Đại gia! Tiểu nhân lập tức ngậm miệng lại!” Tôi không muốn liều chết đặt câu hỏi đâu, tuy nhiên tôi rất muốn biết tại sao ngày hôm ấy hẳn tại sao xuất hiện trong tiệm Ngưu Lang. . . . .

Một giây trước khi say ngủ, tôi đột nhiên nhớ tới tại sao hai ngày nay tôi không cảm thấy đói khát? Xem ra hẳn là trong lúc đang mơ màng được Cao Phàm cho ăn lại thuận tiện tắm rửa cho. . . . .

Nghĩ đến cái tên này, tôi bất giác mỉm cười mà chìm vào giấc ngủ.

Sáng thứ hai, tôi là bị Cao Phàm hôn đến tỉnh, hơn nữa dưới sự trợ giúp của hắ, tôi mặc xong quần áo, ăn no bữa sáng, đứng giờ ra cửa.

Đến công ty, tôi cuối cùng cũng tỉnh táo lại. Đi vào văn phòng, tôi đột nhiên cảm thấy tất cả mọi người đang nhìn tôi, chẳng lẽ như trong sách viết, sau khi XXO lại hấp dẫn như thế sao?

Tôi vào chỗ, Ngử Tình lập tức áp sát tôi, thần bí hỏi nhỏ: “Thứ Sáu tuần trước có người thấy cậu vào tiệm Ngưu Lang đó nha! Thật hay giả đấy? Cảm giác như thế nào?”

Tôi đổ mồ hôi. . . . . Thì ra bọn họ thấy tôi vừa mới bước vào liền nhìn chằm chằm là vì lý do này. . . . .

Tôi mỉm cười ngọt ngào, nhìn với bọn họ nói: “Bí mật! Không nói ấy người biết!”

Trong nháy mắt khiển trách nổi lên bốn phía. Sao nào? Cấn tôi đi?

Lúc tôi cúi đầu chuẩn bị đánh chữ, Ngử Tình đột nhiên như phát hiện đại lục mớ mớ ám thét lên: “Tiểu Nhã! Chồng cậu thật mãnh liệt nha! Ấn một trái dâu tây to như vậy !” Vừa nói vừa vào cổ tôi.

Đột nhiên da đầu run lên, tôi tranh thủ thời gian tìm cái gương soi một chút, quả nhiên trông thấy trái dâu siêu lớn kia.

Buổi sáng tỉnh lại thấy cổ đau buốt, thì ra là kiệt tác của Cao Phàm, tôi dám dùng đầu cam đoan, hẳn giờ phút này nhất định đang cười trộm!

Không đúng!

Giờ phút này Cao Phàm nhất định đang quang minh chính đại mà cười!

Nói H thì có vẻ không H lắm đâu nhỉ, nhưng mình cũng phải warn vì có cảnh XXO.

Cảm nhận: Chap này hai anh chị lẫn tác giả YY quá không biết ai là sói, mà ai là cừu nữa. Thật ra thì anh Phàm cũng không hiền như mình nghĩ ^^ . Nhưng mà cũng khá hài cả nhà nhỉ....

Spoil chap sau: Thu phục em chồng Cao Nhân

19. Chương 19: Thu Phục Cao Nhân

Mùa thu tháng mười, kì nghỉ quốc khánh chờ mong đã lâu cũng đến rồi.

Với tôi mà nói, kể từ ngày mùng một tháng năm, ngày nào cũng nhìn lịch chờ đến tháng này. Phải biết rằng không cần phải đi làm mỗi sớm, không cần nhìn đến mấy tính ở văn phòng, cũng không cần phải nhìn sắc mặt Thần giữ cửa họ Tống kia, là chuyện sung sướng đến mức muốn bay lên cõ nào!

Một khắc trước tôi còn đang tính toán cùng Mạc Tuyên, An Thiển, chị Anna và Quan Duẩn Phi gặp nhau, thuận tiện K vài bữa đại tiệc, sao biết khắc này lại ngồi trước mặt ông nội Cao mà chơi cờ vậy.

Ông nội có tôi hầu cờ vui sướng đến mức miệng không thể khép lại được, mà tôi thì khó chịu đến bĩu ra cái miệng nhỏ nhắn. Không phải là khó chịu hay không thích hầu cờ nội, mà là khó chịu khi không gặp được lũ bạn xấu xa kia.

An Thiển, tiếp viên hàng không, vì vị cơ trưởng đẹp trai, rõ ràng chủ động xếp thêm lịch bay; Mạc Tuyên, luật sư, vì vụ kiện của anh khoá trên, cùng nhau nghiên cứu; Anna tỷ cùng bạn trai đi nước ngoài du lịch; về phần Quan Duẩn Phi tên Gay chất lượng tốt này, dùng lí do tránh né trong nhà thức hôn, thực ra là chạy tới Pháp cùng bạn trai Nghiêm Lạc cặp kè.

Thật sự là quá đủ rồi, nghĩ làm sao cũng thật khó chịu, một đám bạn xấu xa! Tôi cứ chìm vào suy tưởng, một luồng sát khí bất giác phát ra lúc nào không hay.

“Nhóc con. . . . . Sát khí rất nặng nha. . . . .” Nội nhỏ giọng bảo.

“Phải không ạ?” Tôi ngẩng đầu ngọt ngào nhìn ông cười: “Vậy thì thật ngại quá ! Người thua mất rồi!”

Theo động tác hạ tay xuống, ông nội đùa hét lên một tiếng, ồn ào cường điệu.

Tôi thì không sao cả nha, đáng tiếc bị mẹ Cao đích thân gọi ăn cơm tối.

Ông nội Cao không sợ trời không sợ đất, lại sợ nhất mẹ Cao tức giận, về phần nguyên nhân, ông chết cũng không nói cho tôi biết. Tôi nhìn ông nháy mắt ra hiệu nhún nhún vai, cười híp mắt kéo tay mẹ Cao cùng nhau xuống lầu ăn cơm. Phải biết rằng, bây giờ niềm an ủi tâm hồn đang tổn thương của tôi chỉ có thể là tay nghề nấu ăn cao siêu của mẹ Cao mà thôi.

Ăn thức ăn tình yêu của mẹ Cao, cuối cùng sát khí của tôi cũng hạ xuống được một ít, cả đêm Cao Phàm đều ân cần giúp tôi lấy đĩa rau, làm tôi ngoan ngoãn đi một chút. Không khí buổi tối quả không tệ, không được hoàn mỹ lúc nào cũng bị em trai Cao phàm nhìn đăm đăm, làm tôi có chút khó tiêu.

Cao Nhân sùng bái Cao Phàm tôi biết, Cao Nhân không thích tôi, tôi cũng biết nốt, cho nên làm tôi vô cùng đau đầu.

Đã bị lũ bạn xấu xa kia cho leo cây, tôi đây tự tiêu khiển vậy, thực hiện kế hoạch thu phục Cao Nhân là tốt rồi.

Trong đầu hiện lên ý nghĩ này, tôi lập tức nhìn Cao Nhân cái người đang cầm đầu ăn cơm kia âm hiểm cười, nó vô thức rung mình một cái.

Sau khi ăn xong, mọi người cùng nhau đến phòng khách nói chuyện phiếm.

Cao Hân chị hai Cao Phàm đang mang thai, sắp sinh. Tôi và Cao Hân cảm tình rất tốt, so với Cao Nhân thích giận dỗi kia thì tốt hơn rất nhiều. Mọi người đều nói phụ nữ khi mang thai sẽ biến đổi, đối với Cao Hân đang ngồi trước mặt vẫn là xinh đẹp như vậy, hơn nữa tinh thần sáng láng, mặt mày hồng hào, làm cho người ta nhìn vào có một loại cảm giác hạnh phúc. Thật muốn biết người đàn ông của Cao Hân, cũng là anh rể của tôi, cái người tên là Âu Dương kia là ai.

Ba người phụ nữ thì làm nên một cái chợ, hơn nữa phải biết rằng phụ nữ mà nhốt chung một chỗ thì sẽ tám không hết chuyện, hôm nay chúng tôi ba nữ nhân nhà họ Cao trò chuyện vô cùng cao hứng.

Bỗng nhiên, một hồi chuông duyên dáng cao vút vang lên, Cao Hân vẻ mặt hạnh phúc tiếp điện thoại. Nhìn một chút cũng biết nàng và Anna đang trò chuyện.

“Tiểu Nhã, em không phải luôn muốn thấy anh rể sao?” Chấm dứt trò chuyện, Cao Hân hỏi tôi.

Hai tôi mắt tỏa sáng, liên tục gật đầu.

“Có cơ hội rồi!” Cao Hân nghịch ngợm nhìn về phía tôi nháy mắt mấy cái.

Trong thời gian chờ đợi, tôi vừa chờ vừa hưng phấn, không biết qua bao lâu, nam chủ rốt cục cũng khoan thai đến chậm.

Nhìn gương mặt đẹp trai quen thuộc, thiếu chút nữa tôi đã lên tiếng hét để thổ lộ cảm xúc giờ phút này! Bởi vì! Anh rể của tôi! Cái người họ Âu Dương kia! Chính là —— Âu Dương Quyền! Âu Dương đại ca!

Âu Dương đại ca hình như đã lường trước cơ hội gặp tôi, thần sắc tự nhiên nhìn tôi chào hỏi. Tôi lúc ấy vô cùng kích động luôn, là loại tha hương gặp được đồng hương, đồng hương gặp được đồng hương, hai mắt lưng tròng, làm tôi thiếu chút nữa chạy tới ôm thật chặt anh.

Cao Hân và mọi người đối với việc tôi cùng Âu Dương đại ca gặp nhau và làm bạn cảm thấy thật hứng thú; vì vậy thời gian tiếp theo tôi và Âu Dương đại ca thay phiên nhau thoả mãn những tò mò về vấn đề dễ thương kia.

Bởi vậy ông nội mới ra lệnh cho các thành viên trong kì nghỉ dài hạn phải quay về nhà và ở lại bồi dưỡng tinh thần, vì vậy buổi tối về phòng Cao Phàm. Cao Hân vì tình trạng đặc biệt cho nên cùng Âu Dương đại ca về nhà ở.

Nằm trên giường, tôi thành thật nói cùng Âu Dương đại ca gặp gỡ quả là là duyên phận, mà không, lượn một vòng, anh ấy lại thành anh rể tôi.

Lúc tôi đang hưng phấn về chuyện đêm nay thì Cao Phàm không hề báo trước đề lên người tôi, về mặt gọi cảm nhìn với tôi cười nói: “Nhìn thấy Âu Dương đại ca của em hưng phấn vậy sao?”

Trong lúc hưng phấn tôi đây ngây ngốc gật đầu.

“Vui vẻ đến cả đêm đều gọi tên của anh ta?”

Tiếp tục ngây ngốc gật đầu.

“Vui vẻ đến mức đem chồng yêu quên mất?”

Gật đầu. . . . .

Không đúng! Tôi đột nhiên tỉnh táo lại.

“Rất tốt!” Cao Phàm vẫn đang cười nói.

Tuy nhiên hẳn đang cười, nhưng tôi cảm thấy da đầu run lên một hồi.

“Đêm nay. . . . .” Cao Phàm tại tai tôi bên cạnh nói nhỏ: “Anh không cách nào đối với em ôn nhu được. . . . . Bởi vì. . . . . Anh ghen đó!”

Cái gì? Không cần phải thế đâu!

“Đại gia! Tiểu nhân biết sai rồi mà! Tha mạng! Mạng! Mạng! Mạng. . . . .”

Ngày hôm sau, đến khi tôi tỉnh lại thì đã là nắng phơi ba sào rồi.

Cao Phàm sức ghen cùng với thực lực trên giường tuyệt đối không thể khinh thường và khiêu khích được, nếu không sẽ giống như bây giờ, toàn thân đau nhức. Nhớ tới tình hình chiến đấu tối qua và tình trạng bị thâm sáng nay, tôi chỉ có thể nói —— đau nhức cũng sung sướng.

Cái người đàn ông này. . . . . Thực là bí ối. . . . .

Tôi một tay chống eo, nâng hai chân nhỏ nhắn, dạo Cao gia một vòng, cuối cùng tại tờ giấy trên bàn cơm mới hiểu được nguyên nhân trong nhà yên tĩnh như thế.

Nhóc con: ông đi tham gia cuộc thi đấu cờ dành cho người già, trong lòng con nhất định phải cổ vũ ông đó nha! Mẹ con và các bạn thì nghiên cứu sách dạy nấu ăn; Cao Phàm và ba con đi chơi trò thể thao dành cho giới quý tộc- Golf rồi. Con và Cao Nhân ở nhà coi nhà cho tốt nha!

Nhìn chữ viết rồng bay phượng múa của ông nội, khoe miệng của tôi co rút mạnh, nói như vậy, hình như chỉ còn lại tôi và Cao Nhân thôi. . . . .

A? Nói một cách khác. . . . . Hiện tại chỉ còn tôi và Cao Nhân hai người ở nhà !

He he. . . . . Tôi nhìn cửa phòng Cao Nhân âm hiểm cười. Ông nội ơi, xin lỗi ông nghe, so với việc dưới đáy lòng cổ vũ người con còn có việc quan trọng hơn để làm, Cao Nhân, chờ chị đến gặp nhóc nha!

Trên đường đi về phía phòng Cao Nhân, eo tôi không đau, chân không còn mỏi như nữa, tinh thần cũng tốt, thật sự là vô cùng thần kỳ.

Rất có lẽ phép gõ cửa phòng Cao Nhân, không đợi đáp lại tôi liền trực tiếp xông vào, cho hấn cái tập kích bất ngờ.

“Hé nò! Nhóc Cao Nhân! Đang làm cái gì vậy?” Tôi ngồi trước bàn máy tính của Cao Nhân hồi hộp hỏi.

“Xem AV.” Thằng nhóc xấu xa ngẩng đầu vừa nhìn tôi vừa cười đắc ý.

Này. . . . . Xem AV mà đắc ý gì chứ? Khi dễ bà đây chưa từng xem sao!

“Của nước nào vậy? Chúng ta trao đổi một chút cảm giác và kinh nghiệm đi” Tôi vừa nói vừa chủ động chuyển sang cái ghế bên cạnh Cao Nhân.

Có lẽ Cao Nhân hoàn toàn không có ngờ tới tôi sẽ có loại hành động này, lại cả người cứng lại ngồi yên tại chỗ.

Tôi đắc ý nhìn nó liếc, đã hù tôi đến mặt hoa trắng nhợt thế này còn muốn chạy hả? Đùa hoài! Thời điểm bà đây xem AV, không biết con còn ở chỗ nào nhá!

Nhìn hình ảnh trên màn ảnh máy vi tính, tôi nhìn không được lắc đầu, một tay vịn bả vai Cao Phàm vẫn đang cứng ngắc, một bên phát biểu quan điểm của tôi: “Chị nói nhóc nghe, đàn ông mấy người đều thích xem AV Nhật Bản ? Kỳ thật AV Nhật Bản có đáng xem không? Nhóc nhìn một chút đi, tuy “đào” AV rất đẹp, dáng người và da dẻ cũng không tệ, nhưng mà nhóc không biết là các nàng biểu tình rất thống khổ, một chút cũng không hưởng thụ sao? Còn có nha! Những tên đàn ông kia, ừ chịu được ! Lớn lên xấu thì đã đành, dáng người cũng làm cho người ta phát ói, chị đây đã nhiều năm rồi không xem AV Nhật. Bất quá AV Anime của Nhật không tệ, sau này giới thiệu mấy bộ kha khá cho nhóc, thấy chị dâu giống bạn chí cốt không? Còn nữa, nhóc về sau muốn xem người thật thì xem của Âu Mỹ là được, những nữ diễn viên Âu Mỹ mỗi người đều xinh đẹp, dáng người cũng nóng bỏng, hơn nữa đàn ông thì đẹp trai body lại chuẩn, quan trọng nhất là, lúc bọn họ làm có vẻ sung sướng hơn, có mỹ cảm hơn nhiều. . . . .”

Kế tiếp trong thời gian tôi thao thao bất tuyệt như sông Hoàng Hà, có cảm giác như Đường Tăng, cũng không biết tán gẫu bao lâu, mãi đến lúc giọng Cao Phàm xuất hiện trong phòng.

“Vợ yêu à . . . . . Không thể tưởng được em phương diện này kinh nghiệm quá cảm xúc rất sâu ha. . . . .” Cao Phàm vừa chịu đựng cười vừa pha trò nói.

“Chồng yêu? Anh đã về rồi hả?”

“Không về sớm đến làm sao có thể biết rõ vợ yêu của anh có nhiều kinh nghiệm để nói như vậy? Chúng mình trở về phòng từ từ trò chuyện nha em.” Cao Phàm vừa nói vừa đem tôi kéo ra khỏi phòng.

“Tha nó lần này đi em!” Cao Phàm đột nhiên cúi đầu trên tai tôi lại buồn cười nói.

Nhìn thoáng thấy Cao Nhân đang đơ người, cuối cùng quyết định lần này tha cho nó.

Quốc khánh ngày thứ tư, tôi và An Thiển ngồi trong quán cà phê đại học X.

Hiện tại mà nói đại học thật là tốt, cái gì cũng có, sinh viên bây giờ phát dục cũng không tồi, rất đáng xem.

Nhưng mà chúng tôi tại sao phải chọn uống cà phê vào cái ngày quốc khánh mà trong thời điểm này không có một bóng người nào, vậy thì thật là nhờ phúc của tên nhóc cơ trưởng đẹp trai nọ của An Thiển rồi, vì cái gì kế hoạch thi đấu, cần tôi huấn luyện viên chuyên nghiệp như tôi đây.

Bạn xấu đúng là bạn xấu, xảy ra chuyện mới nghĩ đến tôi. Bất quá cái này cái thằng nhóc cơ trưởng này gan cũng lớn, rõ ràng để cho chúng tôi ngồi đợi nửa giờ. Lúc đang nhàm chán nhìn quanh bốn phía, tôi nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, bóng kia luôn trốn tôi, bóng dáng của Cao Nhân. Lúc tôi đang cực lực nhìn, Cao Nhân cũng nhìn thấy tôi. Tôi cười cùng nó chào hỏi, ai ngờ tên này trông thấy tôi liền như trông thấy quỷ mặt nghiêm trọng trắng bệch chạy đi. Nụ cười trên mặt tôi lập tức cương cứng lại, có cần phải vậy không nhỉ?

Lại đợi thêm một lát, cuối cùng cũng đợi được thằng nhóc cơ trưởng, theo hướng dẫn cũng có thể làm được (?). Tán dóc một hồi, biết được thì ra Cao Nhân cũng là một cao thủ, nhóc cơ trưởng của chúng ta chính là sùng bái nó (Cao Nhân) vô cùng.

Vốn là muốn mượn tên chỉ điểm để tiếp cận Cao Nhân, nhưng nhìn bản vẽ của nó, tôi quyết định hay là thay đường đi.

Nháy mắt Quốc Khánh đã kết thúc, kế hoạch thu phục Cao Nhân cứ dậm chân tại chỗ, nghĩ sao cũng phát bực.

Quốc khánh ngày thứ sáu, Quan Duẩn Phi mời tôi đến PUB uống rượu, xem như đền bù tổn thất cho tôi tổn thương tâm hồn vì lỡ cái máy bay. Kết quả, tôi nhìn thấy Cao Nhân ở đằng kia, cái này gọi là cái gì, duyên phận sao, bất luận nó trốn tôi thế nào, chúng tôi nhất định sẽ gặp thôi. Bất quá, tên này cũng đến PUB uống rượu sao?

Chỉ thấy nó một người ngồi một bàn, đột nhiên vài tên tới vây lại, hình như nói gì đó, Cao Nhân vẻ mặt chịu nhục. Tôi rất không quen mắt nhìn cái kiểu lấy nhiều khi dễ ít, lại miễn bàn là bọn nó khi dễ chính là người nhà chúng tôi.

Tôi đi qua, một tay vịn lên vai một thằng nhóc, khiêu khích hỏi: “Cậu em này, tìm Cao Nhân nhà chúng tôi có việc gì không?”

Mọi người hình như cũng ngây ra một lúc, mà Cao Phàm trong mắt xuất hiện tia vọng, tuy lóe lên rồi biến mất, nhưng tôi vẫn nhìn thấy.

Cái tên kia nhìn tôi liếc, khinh miệt nói: “Tụi tôi chỉ cùng Cao Nhân chọn rượu mà thôi, chẳng qua là nó một mực nhu nhược cự tuyệt.”

Đủ rồi nha! Rõ ràng muốn công kích người nhà rồi! Tử lượng Cao Nhân cả thế giới cũng biết, tiêu chuẩn một ly đổ lại, rõ ràng khi dễ người ta. Nhìn thoáng qua Cao Nhân đang chịu nhục, tôi quyết định một lần làm thủy thủ mặt trăng trừng phạt bọn nó.

Tôi nhìn cái thằng nhóc nọ ngoắc ngoắc ngón tay, đứng ở trên ghế ngẩng đầu dùng lỗ mũi nhìn nó nói: “Cả thế giới đều biết chuyện mày nói diên cớ nào, chỉ cần có người bị bắt nạt, đã có ta đây!”

Nghe tôi nói xong..., bọn nó lập tức cười lên ha hả, hình như nghĩ là tôi muốn chết.

Tôi đếm: “1, 2, 3, 4, 5, 6, để tiết kiệm thời gian, tụi bay lên luôn một lượt đi.”

Nhìn tôi biểu hiện nghiêm túc, thằng nhóc kia ngồi xuống, còn làm bộ công chính nói: “Chúng tôi cũng không xấu như vậy, 6 khi dễ 1, chỉ cần bà chị uống được thắng tôi, chúng tôi từ nay về sau cũng sẽ không tìm Cao Nhân phiền toái nữa.”

“OK!” Cam đoan của nó chính là thứ tôi muốn nghe.

Nhìn trên đài bày hơn mười vại bia, Cao Nhân có chút lo lắng nhìn tôi, nhỏ giọng khuyên tôi nói: “Thôi quên đi. . . . .”

Tôi lé mắt lườm nó, đùa gì vậy, khó như vậy được có người chọn tôi, làm sao có thể bỏ qua người nọ.

Chúng kiến tôi thờ ơ, Cao Phàm lại tiến đến chỗ Duẩn Phi nói: “Cậu khuyên nhủ cô ấy đi!” Duẩn Phi về mặt xem kịch vui lắc đầu, Cao Nhân nóng nảy: “Các người không phải bạn bè sao?” Duẩn Phi vẫn không nói gì, chỉ cho Cao Nhân một ánh mắt tin tưởng.

Tôi nhìn bia trên đài, khiêu khích nói: “Uống bia hết thì có tương lai gì, không bằng chúng ta uống rượu đi.”

Thằng nhóc đại ca kia nghe được uống rượu mặt lập tức trở sắc, nhưng lại ngại mặt mũi, cũng đồng ý luôn.

Kế tiếp, cả PUB đều lắng xuống, mọi người đứng ở sau lưng người bên phe mình hô cổ lên, một tiếng còi vang lên, trận đấu rượu của chúng tôi bắt đầu, PUB hào khí lập tức cũng High.

Tôi là người nha, không có bản lãnh gì, ngược lại có được một cái tửu lượng nhỏ, ngoại trừ mẹ tôi, đến nay chưa có người từng uống qua tôi, nói cách khác, cái thằng nhóc kia đêm nay chính là tự đào mộ rồi.

Nhìn số chai của nó, nhóc kia ánh mắt đã mơ màng nhìn tôi, tôi thì là thanh tỉnh mười phần nhìn trở lại nó.

Rất cục. . . . . “Bịch” một tiếng, tên nhóc kia say lúy túy bỏ mình trên bàn .

Mắt nhìn mấy bình rượu của nó, tôi khinh thường hừ hừ hai tiếng, tửu lượng thế này mà cũng dám độ rượu với chị mày sao? Tôi lại nhìn Cao Nhân, quả nhiên thấy nó vẻ mặt sùng bái nhìn qua tôi.

Tôi đắc ý cười, cũng không tin lần này không thể thu phục được nhóc!

Xin lỗi vì đến giờ mới có chap mới, tớ bận tí việc.

Spoil: Mỗi tình đầu của Cao Phàm

Hẹn gặp lại ngày mai

20. Chương 20: Mỗi Tình Đầu

“Tôi là của Cao Phàm .”

“Thì sao?”

“Ha ha. . . . .” Cạch.

Tôi quái lạ trờng mắt nhìn điện thoại bị dập máy, bây giờ là tình huống gì? Cô gái này này sáng sớm gọi điện thoại đến nhiều giấc mộng thanh của người ta vì sao lại còn nói cho tôi biết cô ta là mỗi tình đầu của Cao Phàm? Hơn nữa, cô ta là ai đối với tôi là một ẩn số X thực sự nha!

Nhìn thoáng qua đồng hồ báo thức ở đầu giường, cho thấy bây giờ là buổi sáng 7 giờ 15. Thật đáng ghét, xem ra ngủ tiếp một giấc là không có hi vọng gì rồi, dứt khoát trần trọc trên giường luôn. Tôi xoay người nhìn trên giường chỗ đang để trống thuộc về Cao Phàm, không khỏi có chút mất hồn. Tên kia đi công tác hai ngày rồi, mà tôi cũng vậy hai ngày ngủ một mình, lại cảm thấy rất không quen, nhớ ngày xưa cũng từng một mình ngủ, hôm nay chẳng phải thiếu mỗi Cao Phàm sao, rõ ràng ngủ không an ổn.

Xem ra, thói quen thật đáng sợ.

Nhớ vòng tay ấm áp của Cao Phàm quá, nhớ nụ hôn ngọt ngào của hắn, nụ cười đẹp mắt của hắn, còn có trù nghệ bốn sao của hắn nữa

“A!” Tôi ảo não khẽ kêu một tiếng, cảnh cáo mình không thể xuống dốc được, còn muốn xuống nữa sẽ thật sự biến thành một cô gái si tình mất thôi.

Ngồi trước bàn làm việc, vốn định chăm chỉ một chút, cố gắng làm phân tán nỗi nhớ nhưng Cao Phàm một ít, ai ngờ phòng của chúng tôi hiệu suất thật sự quá tốt, rõ ràng không có chuyện dư thừa làm, thật làm cho tôi muốn dở khóc dở cười.

Tuy mỗi ngày giữa trưa đều cùng Cao Phàm nói điện thoại, nhưng mỗi khi kết thúc chuyện trò lại cảm thấy trống rỗng hư không, tiểu Nhã ơi tiểu Nhã, không thể tưởng được mày cũng có ngày hôm nay. . . . .

“Thương Hải một tiếng cười, hai bờ sông cuộn sóng. . . . .” Theo Thương Hải một tiếng cười một tiếng chuông vang lên, tôi có khí mà vô lực bắt máy.

“Tôi là mối tình đầu của Cao Phàm.” Vẫn là giọng nói điện giật ấy vang lên.

“Còn gì không?” Mặc dù là cùng câu hỏi, nhưng lần này thanh âm của tôi rõ ràng là tràn đầy hưng phấn, ai bảo tôi hiện tại bên trong đang nhàm chán, cùng cô ta tâm sự cũng không tồi.

“Ha ha. . . . . Cô thật đáng yêu!” Cạch.

Không phải chứ! Tôi lại trừng mắt nhìn điện thoại, có chút không thể chấp nhận được sự thật, đều đã khen người ta đáng yêu rồi, trò chuyện thêm một hai câu sẽ chết sao! Nhưng ác một cái là điện thoại không hiện số gọi đến, muốn gọi trở lại cho cô nàng cũng không được.

Lúc tôi không biết giết thời gian như thế nào, đột nhiên có người tìm, lúc ấy tôi vô cùng hưng phấn, nhanh như chớp chạy ra cửa chính.

Tìm tôi là chẳng phải phải ai xa lạ, người đã lâu không thấy Đồng Anna.

“Chị Anna!” Tôi hưng phấn thông thả đi đến trước mặt nàng.

Chẳng hưng phấn như tôi, Anna vẻ mặt trầm trọng nói: “Tiểu Nhã, chị cần em ủng hộ và phối hợp!”

Mặc dù có loại dự cảm không tốt, nhưng tôi còn là vẻ mặt nghiêm túc lấy hết sức bú sữa vỗ ngực nói: “Chắc chắn rồi!”

Anna nhỏ giọng bên tai tôi nói: “Theo giúp chị đi bắt kẻ thông dâm!”

Bắt, bắt, bắt, bắt kẻ thông dâm?

“Bắt gian ai cơ chứ?” Tôi nhất thời phản ứng không kịp, ngây ngốc hỏi.

“Cốc!” Anna nhện không được nhắm đầu tôi gõ một cái, bắt lực nói: “Tiểu Nhã, em còn giỡn cái gì nữa hả, ngoại trừ Lưu Vũ chị còn có thể bắt gian ai?”

A! Lưu Vũ bạn trai Anna, nhưng trong trí nhớ của tôi Lưu Vũ là người đàn ông tốt nha, làm sao có thể làm ra chuyện có lỗi với Anna được?

“Cái kia. . . . .” Tôi nhỏ giọng nói: “Chị có phải đang hiểu lầm gì không. . . . .”

Anna cắt lời tôi..., vẻ mặt bắt kẻ giá nào nói: “Là bạn bè chuyện nên hỏi thì hãy hỏi, cùng chị đi là được rồi!”

Ặc . . . . . Đã Anna đã nói như vậy rồi, tôi chỉ có thể xin công ti cho nghỉ nửa ngày, bị Anna lừa đến khách sạn XX nằm vùng.

Tại khách sạn, tôi trước thấy một cái bóng rất giống Cao Phàm, tôi không khỏi buồn bực, chẳng lẽ người đàn ông này đã về rồi? Không có thời gian chờ tôi nghĩ lại, tôi lại thấy bóng Quan Duẩn Phi, hai phút sau, Lưu Vũ cũng hiện ra tiến vào khách sạn. Không biết tại sao, chỉ cần thấy Duẩn Phi tôi liền cảm thấy có việc sắp phát sinh, tốt nhất đừng giống tôi nghĩ nha.

Lúc chúng tôi đang qua đường vào khách sạn, Thương Hải một tiếng cười tiếng chuông lại vang lên, chứng kiến cái số lạ mà quen kia, tôi bắt máy: ” Mối tình đầu Cao Phàm, lại thế nào đây?”

“Ha ha, tôi và Cao Phàm tại khách sạn XX mượn phòng nha!” Đối phương khiêu khích nói.

Ặc. . . . . Tên khách sạn này sao nghe quen tai vậy ta?

“Thì sao?”

“Cô tới bắt thông dâm đi! Sau đó. . . . .” Cạch.

Tôi sắc! Cái cô này sao thích nói lấp lửng thế nhỉ . . . . . Hơn nữa còn có thành ý muốn tôi đến bắt thông dân..., hẳn là số phòng cũng nên cho tôi biết mới hợp lẽ nha!

Đi vào khách sạn, đột nhiên ý thức được cái khách sạn mà cô kia nhắc tới chính là khách sạn này, bóng dáng vừa mới trông thấy đúng là của Cao Phàm! Bây giờ là tình huống gì đây, tại sao tất cả mọi người lại chọn cùng một thời gian xuất hiện ở cái chỗ ít nhiều làm người khác hiểu lầm này? Hiện tại điều làm tôi đau đầu nhất là, tôi nên cùng Anna bắt gian Lưu Vũ hay là muốn Anna theo giúp tôi đi bắt gian Cao Phàm?

Trải qua một phen trời đất hoãn chiến, cuối cùng tôi quyết định tin tưởng Cao Phàm, cùng Anna đi bắt gian Lưu Vũ.

Tin tưởng Cao Phàm, thật sự là một cái cơ tuyệt hảo, cho nên, Cao Phàm, chờ em một chút nha! Tôi dưới đây lòng gấm nhẹ.

Anna thừa dịp tôi đang trời đất giao chiến đã tìm được số phòng của Lưu Vũ, về phần thủ đoạn thì không biết, nhưng đủ để tôi bội phục sát đất.

Đứng trước cửa phòng, phát hiện gian phòng khép hờ, còn chưa kịp chờ tôi buồn bực, Anna hít sâu một hơi xông vào.

Trong tình huống bình thường, nếu như trong phòng xuất hiện một nam và một nữ thì cũng có thể hiểu được, nhưng hôm nay, trong phòng lại xuất hiện hai người đàn ông, trong đó Duẩn Phi thân trên trần trụi nằm dài trên giường, Lưu Vũ quần áo cũng không chỉnh tề ngồi trên người Duẩn Phi, nhìn thế nào thì mập mờ thế ấy. Trong lúc ấy bốn người chúng tôi lập tức cứng lại.

“Anna!”

“Tổng giám đốc. . . . .”

“Tiểu Nhã?”

“Duẩn Phi! ?”

Bốn giọng nói đột nhiên đồng thời vang lên. Có phải đây là nói chúng tôi quá ăn ý với nhau?

Anna không biết làm sao sững sờ ở tại chỗ, tôi vô cùng kích động chạy tới vừa đem Duẩn Phi trên người Lưu Vũ tách ra, vừa ghì chặt cổ Duẩn Phi kéo vô buồng tắm.

Đi vào phòng tắm, tôi đem Duẩn Phi kéo ngồi trên bồn cầu, một chân dẫm trên tường, nhìn thẳng mặt tuần tú của Duẩn Phi, chỉnh thành bộ dạng của một nữ lưu manh gốc, Duẩn Phi hai tay che ngực, vẻ mặt hơi sợ sệt nhìn tôi.

“Che cái gì mà che!” Tôi một tay đẩy hai cái tay đang che trên ngực hắn xuống, nhìn điệu bộ buồn nôn kia quát: “Nói! Các người vừa mới đang làm gì?”

Duẩn Phi ủy khuất nói: “Thì giống như hai người đã nhìn thấy đó. . . . .”

“Cái gì!” Tôi kêu to lên: “Anh dám sau lưng Nghiêm đại ca làm loạn? Cho dù làm loạn, sao lại muốn người đàn ông của chị em tốt của hèm hả! Sao anh lại phụ lòng Nghiêm đại ca, làm phụ lòng em, phụ lòng phụ lão hương thân. . . . .”

“Ngừng. . . . .” Duẩn Phi ngắt lời tôi đang thao thao bất tuyệt: “Có phải hai người hiểu lầm gì không. . . . Anh có làm loạn gì đâu, chỉ là tìm Lưu Vũ giúp anh mát-xa mà thôi. Hơn nữa nếu thật sự làm loạn sao anh không đóng cửa? Lại để tụi em có cơ hội xông vào?”

Thật sự chỉ là mát xa đơn giản như vậy? Tôi hoài nghi nhìn hắn.

Duẩn Phi lập tức dựng thẳng ba ngón tay thề với trời: “Thật sự! Gần đây thật sự quá mệt mỏi, vì tranh thủ ngày nghỉ mỗi ngày đều tăng ca, khiến cho anh đau lưng, Lưu Vũ thấy anh đáng thương, đã giúp anh mát xa, phương pháp rất trong sáng, cho nên lần này cũng tìm anh ấy. . . . .”

Ặc. . . . . Tạm thời tin hắn lần thứ nhất đi. Ai bảo hắn là GAY, rất dễ làm cho người ta hiểu lầm chứ. . . . .

Chờ chúng ta ra khỏi buồng tắm, nhìn thấy Anna và Lưu Vũ đang ôm hôn, xem ra hiểu lầm đã được giải quyết. Vì vậy tôi cùng Duẩn Phi rất có hậu để phòng lại cho hai người, làm bóng đèn cũng không tốt lành gì.

Ra khỏi cửa phòng Duẩn Phi lại nhận được điện thoại tình yêu của Nghiêm đại ca nên vớt tôi lại, còn lại mình tôi đang suy nghĩ có phải là nên gọi điện cho Cao Phàm.

Vừa lấy điện thoại ra, số điện thoại kia đã xuất hiện. Lần này không đợi tôi lên tiếng, đối phương nói: “Chán ghê, sao cô không đến!” Cạch.

Tôi sặc. . . . . Thì ra không đi bắt thông dâm cũng là lỗi của tôi sao?

Bởi vì giăng co đến trưa, cho nên buổi tối tôi ngủ được đặc biệt ngon.

Nửa mê nửa tỉnh, tôi bị nụ hôn quen thuộc hôn cho tỉnh, tận lực bồi tiếp một hồi vận động hạn chế trẻ em.

Buổi sáng, một đêm ngủ ngon tôi thỏa mãn mở to mắt, vốn tưởng rằng tối hôm qua làm một đêm mộng xuân, sau nhìn thấy trên lưng một cánh tay, tôi vui mừng xoay người, quả nhiên thấy khuôn mặt tuần tú của Cao Phàm xuất hiện ở trong tầm mắt. Tôi cười hôn tỉnh hấn, rất nhanh hấn xoay người đè lên đoạt lại quyền chủ đạo. Tiếp theo, tránh không khỏi một hồi vận động kịch liệt vào sáng sớm.

Triền miên qua đi, tôi hiếu kỳ hỏi: “Chồng yêu à, mối tình đầu của anh là người như thế nào?”

Nói hỏi người vô ý, người nghe hữu tình, Cao Phàm lập tức vẽ mặt biểu lộ giống như gặp cơn ác mộng, hình như mối tình đầu của hấn tựa như một hồi phim kinh dị làm cho hấn sợ hãi.

Chứng kiến hấn vẽ mặt thống khổ đấu tranh, tôi tốt bụng nói: “Ặc. . . . . Coi như cái gì em cũng chưa hỏi đi. . . . .”

“Tiểu Nhã, văn phòng tổng giám đốc tìm!” Ngữ Tình hưng phấn truyền lời.

Cao Phàm muốn tìm tôi?

Tôi buồn bực bước vào tầng 25, ngoài ý muốn được Thần giữ cửa Tổng nhiệt tình tiếp đãi. Tôi khó hiểu đi vào văn phòng tổng giám đốc, nhìn thấy ngoại trừ Cao Phàm, còn có một cô gái đẹp rất hứng thú nhìn tôi.

Mặc dù ánh mắt của cô này rất đáng ngờ, nhưng tôi rất có lễ phép nhìn nàng nhẹ gật đầu, sau đó ngồi bên cạnh nàng.

“Vị này chính là nhà thiết kế đặc biệt của công ty của chúng ta lần này: “ Cao Phàm xem tôi vẽ mặt khó chịu nói: “Cô ấy chủ động điểm danh muốn em làm trợ lý của cô ấy.”

“Ha ha. . . . . Tôi lời đầu tiên tôi giới thiệu, tôi tên là La Y Y, tiểu Nhã, chiều cổ nhiều hơn nha!” Mỹ nữ cười tủm tủm cùng tôi bắt tay.

Tiếng cười này, cái giọng gọi tên tôi này, không sai, chính là tình đầu của Cao Phàm!

Tôi cười tự giới thiệu sau muốn rút tay lại nhưng bị nàng nắm chặt tay, sao nàng lại không muốn buông tay, còn mờ ám sờ tay lên eo tôi, thoảng chốc làm cho tôi cả người nổi da gà.

Từ ngày đó, tôi cùng mối tình đầu của Cao Phàm La Y Y cả ngày ở chung một chỗ. La Y Y là một người phụ nữ rất chuyên nghiệp tập trung mười phần vào công việc, rất có thực lực, cùng nàng làm việc với nhau có thể học hỏi được nhiều điều. Nàng hình như rất thích tôi, sau khi tan việc luôm kiểm có để tôi và nàng cùng nhau ăn cơm.

Gần nhất nàng luôn mời tôi xem phim, hơn nữa đều chọn phim kinh dị, mỗi lần đều là sợ đến trốn vào trong ngực tôi. Tuy nhiên có thể hiểu được, nhưng có cảm giác, cảm thấy có điểm kỳ lạ.

Lúc bình thường tiếp xúc, phát hiện nàng hình như đối với tôi càng cảm thấy hứng thú, chúng tôi cùng một chỗ giờ chưa bao giờ nói chuyện Cao Phàm, ngược lại luôn nói về tôi, thỉnh thoảng cũng sẽ đối với tôi làm ra một ít động tác thân mật, đặc biệt là trước mặt Cao Phàm, bởi vậy mỗi lần đều làm Cao Phàm nổi trận lôi đình.

Đêm nay, La Y Y mời tôi dùng cơm tại phòng nàng trong khách sạn.

Tôi đúng hẹn đi vào phòng, nàng lại mặc áo tắm ra mở cửa, dưới áo tắm còn trông thấy tất lưới khêu gợi, đây là tình huống gì? Cùng con gái ăn cơm phải dùng tới tất lưới gợi cảm vậy sao?

La Y Y ân cần rót cho tôi một ly rượu chát, cũng vẻ mặt chờ mong nhìn tôi, giác quan thứ sáu của tôi cho biết rượu này có vấn đề, vì vậy tôi chỉ nhẹ nhàng nhấp một miếng, nàng đối với động tác của tôi mặc dù có điểm thất vọng, nhưng vẫn là vui vẻ cùng tôi dùng cơm.

Sau khi ăn xong, nàng đem tôi tiến vào phòng ngủ, đem tôi đặt trên giường, không đợi tôi hoàn hồn, nàng lại cởi bỏ áo tắm, lộ ra dáng người hoàn mỹ dưới nội y gợi cảm màu đen.

Tôi như bị sét đánh, cứng lại trên giường.

La Y Y hướng tôi đi tới, đem tôi đặt ở trên giường, cặp môi đỏ mọng khêu gợi bên tai tôi vừa nói: “Tiểu Nhã, tôi là thật sự thích em. . . . .”

“Đợi. . . . . Chờ một chút. . . . .” Tôi lắp bắp nói: “Cô không phải là mối tình đầu của Cao Phàm sao?”

Nàng thấp giọng cười cười: “Đúng nhưng mà, chúng tôi chia tay rồi, bởi vì tôi phát hiện so với đàn ông, tôi càng ưa thích phụ nữ hơn. . . . .”

Một tiếng âm vang, tôi cuối cùng cũng sáng rõ, thì ra cô gái này cũng là LES, cùng Duẩn Phi là người trong giới.

Tôi đã nói là không kì thị đồng tính luyến ái, nhưng mà cô không cần phải yêu tôi nha!

Tuy rất đả kích, rất muốn phản kháng, nhưng bị nàng ngăn chặn tôi đây như thế nào cũng không nhúc nhích được, giờ phút này mới hiểu được, thì ra sức lực của người phụ nữ này cũng không khác đàn ông mấy. Mắt thấy môi của nàng muốn in trên môi tôi, tôi khóc không ra nước mắt định tiếp nhận nụ hôn cường bạo của nữ đồng chí này.

Đột nhiên trọng lượng trên người bỗng mất đi, nghe được Cao Phàm quát lên: “La Y Y! Không nên quá đáng như thế! Nếu không tôi đánh cô đấy!” Tiếp theo tôi rơi vào vòng tay ấm áp của Cao Phàm.

Nghe được Cao Phàm nổi giận tuyên bố, La Y Y cười tủm tỉm nịnh nọt nói: “Đừng kích động như vậy, tôi chỉ đùa thôi, nếu như là thật sự sao lại có thể gọi điện báo cho anh biết? Không cần phải cả ngày hô đánh la giết, coi là ngày mai tôi phải bay rồi, tha cho tôi đi nha!” Vừa nói vừa mặc lại áo tắm.

Đã người ta đã muốn đi, tôi đây tha thứ cho nàng một lần, vì vậy tôi nhìn Cao Phàm lắc đầu tỏ vẻ hãy quên đi.

La Y Y thấy thế lập tức không sợ chết nhìn tôi tặng một cái hôn gió, làm cho tôi tóc gáy lại dựng lên, giờ phút này tôi rốt cục có thể hiểu được tại sao buổi sáng hôm đó vẻ mặt Cao Phàm lại kinh khủng như vậy, không khỏi dưới đáy lòng đồng tình với hắn .

Ngày hôm sau, tôi và Cao Phàm cùng đi sân bay tiễn nàng.

La Y Y cùng chúng tôi ôm từng người sau lại lên hôn trộm, còn vẻ mặt cô đơn vô sỉ nói: “Kỳ thật tôi là lưỡng tính, rất yêu mến tiểu Nhã đồng thời lại ưa thích Cao Phàm, làm sao bây giờ?”

Cao Phàm run rẩy khoe miệng, chịu đựng cảm xúc nổi điên lạnh lùng nói: “Làm sao bây giờ? Rau trộn! Không cần phải nhiều lời như vậy, làm ơn cút đi xa một chút!”

Cái cô này hình như có chứng thích bị ngược đãi, nghe được khẩu khí không hoà hảo gì của Cao Phàm ngược lại cười rộ lên, vừa đi vừa quay đầu lại vừa ngoác nói: “Tiểu Nhã! Tôi là thật sự thích em, cho nên có thời gian, tôi sẽ trở về thăm em!” Cuối cùng còn tặng ột cái hôn gió.

Lúc này đến phiên khoe miệng của tôi run rẩy.

Giờ phút này không thể không đồng ý với Cao Phàm ..., cô gái này này, làm ơn cút xa xa một chút nha!

Spoil: Số đào hoa

21. Chương 21: Phạm Tội Hoa Đào

“Đừng nghĩ đến việc ngoại tình mà bị anh bắt gặp nha!”

Lúc ăn cơm chiều Cao Phàm đột nhiên lạnh lạnh phun ra một câu, làm tôi đây đang ăn canh ghen ngay cổ, suýt chút nữa theo bầy lỗ trào ra ngoài rồi.

“Khụ khụ khụ khụ. . . . .” Phải biết rằng bị sắc đến nồng cả mũi thật là đau khổ.

“Đùa gì đấy!” Thật vất vả mới tỉnh lại, quá tức giận tôi lập tức tận lực bảo vệ trong sạch: “Em làm sao có thể ngoại tình được chứ! Hơn nữa em là cái loại có muốn ngoại tình người ta cũng không thèm, nếu không anh sao lại có thể tốt số lấy được em như vậy? Bất quá nói ngược lại, anh không để cho em ngoại tình là được rồi!”

Cao Phàm nghiêng đầu ngẫm lại, đồng ý nói: “Cũng đúng. . . . .”

Này! Có ý gì! Người ta chỉ là hàm súc vậy thôi, người này sao lại không nể mặt mà đồng ý như thế, giống như người ta thật sự là không có ai muốn ấy.

“Em có tiền án rồi đấy thôi.” Cao Phàm nhắc nhở.

Tôi sặc. . . . . Hắn muốn nói chính là sự kiện La Y Y, người ta là vô tội mà, ai mà ngờ may mắn đến mức bị một nữ đồng chí để ý chứ.

. . . . .

“Em vô tội mà, là bắt buộc trúng thưởng biết chưa?” Tôi rủ hai vai vô lực xuống nói, sớm biết may mắn như vậy, lúc ấy hẳn là đi mua xổ số mới đúng. . . . .

“Em sẽ không, nhưng còn người khác. . . . .” Cao Phàm đột nhiên mắc kẹt.

Tôi nghi hoặc nhìn hắn, chờ nửa câu sau.

Thấy tôi chăm chú, Cao Phàm đột nhiên chuyển lời: “Không bằng chúng ta cùng nhau tắm rửa đi! Dù sao chúng ta cũng sẽ xa nhau lâu như thế.” Nói xong còn lộ ra nụ cười khiến người phạm tội .

Nè, nè, nè, đây mới là mục đích cuối cùng của hắn! Nguyên nhân chính là bắt đầu từ ngày mai Cao Phàm phải ra khỏi nước khảo sát một tháng, mà mở đầu câu kia rõ ràng là dẫn đường đến chỗ nệm nha.

Tôi trừng lớn mắt nhìn hắn, tuy nói quan hệ của chúng ta đúng thật là thân mật, nhưng là cái loại tắm uyên ương này hình như quá kích thích rồi, tôi sợ tâm hồn bé bỏng của tôi khó lòng chấp nhận được. . . . .

Trong phòng tắm.

Cao Phàm ngồi ở trong bồn tắm nhìn nước trong bồn tắm lăm lăm nói: “Cái gì vậy, bỏ vào loại sữa tắm này, cái gì cũng nhìn không thấy. . . . .” Nói xong quay đầu lại nhìn tôi.

“Ê! Không cho phép quay đầu lại! Bằng không em trở mặt đó !” Tôi ngồi dưới vòi hoa sen trong bồn tắm lớn bên ngoài la lên.

“Đầu anh chóng mặt quá anh muốn đứng lên!” Cao Phàm vừa nói vừa đứng dậy.

Tôi nhìn thẳng nhóc của hắn, không biết là nên nhìn một chút hay là che mắt lại, lập tức sợ tới mức lên tiếng kêu to.

“Sớm biết ồn ào như vậy anh đã không vào rồi!” Cao Phàm lớn tiếng nói.

“Còn không phải anh kiên quyết bắt người ta cởi quần áo rồi trèo vào sao!” Tôi cũng rống lại hắn.

Tôi lấy tay chà sát làm bong bóng nổi lên che khuất thân thể, đáng thương dán vào vách tường.

Cao Phàm nhìn chăm chăm tôi, ánh mắt trở nên thâm trầm, đột nhiên thò tay mở chốt vòi hoa sen ra, dòng nước ấm áp từ trên xuống mang bọt khí trên cơ thể tôi đi.

Tôi mặt mũi đỏ lựng ngược lên nhìn Cao Phàm, bị nước ấm rửa sạch trơn thân thể càng thêm đỏ bừng, dùng hai tay che trên che dưới loay hoay ngượng chết được.

Cao Phàm đột nhiên nhắm tôi đè xuống, bên tai tôi thủ thỉ: “Em đối với đàn ông thực sự không hiểu gì cả, càng che anh càng muốn nhìn, nếu không phải em thẹn thùng như vậy, anh thật muốn giúp em trong trong ngoài ngoài rửa sạch sẽ.”

Nghĩ gì vậy trời, anh này thật xấu xa quá đi. . . . .

Bị kỹ thuật hôn cao siêu của Cao Phàm hôn đến buong cờ đầu hàng từ bỏ rụt rè, chủ động trèo lên người Cao Phàm .

“Vốn không nghĩ trong phòng tắm sẽ cùng em thân mật . . . . .” Thừa dịp kìm lại hơi thở đang gia tốc, Cao Phàm đối trả nói.

Tôi sớm đã bất chấp lời nói nhảm của hắn, kéo hắn qua tiếp tục.

“Anh muốn yêu em cho bỏ một tháng ròng nha. . . . .” Cao Phàm đột nhiên tuyên bố.

Cái gì? ? Cứu mạng . . . . .

Buổi sáng tỉnh lại thì Cao Phàm đã không còn bên người.

Tôi đau lưng ngồi ở trước bàn làm việc, không khỏi nhớ lại tình hình chiến đấu tối hôm qua, nam nhân này tại phòng tắm làm xong còn chưa đủ, trở lại trên giường lại làm mấy lần, giống như thật sự muốn làm đủ ột tháng, thật là có đủ điên cuồng .

Ngữ Tình vẽ mặt quan tâm hỏi tôi: “Tiểu Nhã, cậu không sao đấy chứ? Giống như mệt chết đi ấy.”

Tôi nhìn Ngữ Tình đang ra sức cười, cũng không thể nói cho nàng biết tôi bị vị tổng giám đốc mà nàng hâm mộ nhất, thật ra là chồng của tôi yêu làm thành thế này ?

Thấy tôi tinh thần tỉnh táo trở lại, Ngữ Tình hưng phấn nói: “Vậy tối nay chúng ta cùng đi làm quen kết bạn đi!”

“Ê? Không phải chứ. . . . . Tìm tôi, người đã kết hôn rồi ? Có hơi quá đáng không nhỉ?” Tôi từ lúc tôi đi học tới giờ chưa từng đi kết bạn bao giờ, không nghĩ tới hôm nay khi kết hôn rồi ngược lại có loại cơ hội này.

Ngữ Tình vẽ mặt lơ đãng nói: “Cậu còn trẻ như vậy, gỡ nhả xuống trông có giống gái đã kết hôn không? Đi chơi đi mà, dù sao chồng cậu đi công tác rồi cũng không biết đâu, coi như đi gặp bạn bè thôi!”

Nói cũng phải, dù sao không có việc gì làm, hơn nữa động cơ của tôi trong sáng, coi như đi gặp bạn bè là được rồi.

Ngồi trước một bàn dài, tôi nhin cười không nổi lại ngại ngùng, quả thực làm tôi ghen thành nội thương.

Cũng không khác trong phim trong truyền hình mấy, bàn dài hai bên một bên nam một bên nữ, lời đầu tiên bạn giới thiệu, sau đó một anh chàng chủ động đến làm quen với cô gái mà mình vừa mắt.

Thật là lỗi thời mà không có chút sáng tạo nào, mà nguyên nhân chính làm tôi cười cũng không phải những anh chàng này vô cùng xấu xí, ngược lại, những nam nhân này mỗi người bề ngoài ngời ngời, có thậm chí có thể gọi là đẹp mắt, thân phận địa vị cũng không kém, làm tôi khó hiểu chính là, vì sao một đám đàn ông trẻ tuổi điều kiện tốt như vậy lại đi làm quen kết bạn với con gái?

Tôi ngồi trong góc uống nước ngắm bọn họ trò chuyện, đơn giản biến mình thành một vật cảnh.

Có mấy anh chàng thật sự đáng yêu, cùng người mà mình để ý nói chuyện phiếm rō ràng có thể làm đỏ bừng cả khuôn mặt, từng này tuổi đầu còn đơn thuần như vậy thật sự là không dễ dàng, tôi buồn cười nhìn, vốn định uống nốt vài chén rồi về nhà ngủ , ai ngờ. . . . .

“Diệp tiểu thư “ trong đó một anh chàng vừa có sắc lại có chức vụ tốt lại gần tôi : “Không biết cô có ngại khi tôi trực tiếp gọi cô là tiểu Nhã ?”

Tôi có ngại đó! Tôi nhìn hắn cười cười, không cho ý kiến.

Đối phương hình như đem lời từ chối thâm lặng của tôi trở thành ngầm đồng ý, chìa ra khuôn mặt tươi cười hướng tôi tự giới thiệu mình: “Tôi là tổng giám đốc Tập đoàn XX, gọi là Hàn Tuấn, cô có thể trực tiếp gọi Tuấn cũng được.”

Tôi van anh, anh không ngại cũng không có nghĩa là tôi không ngại nha?

“Tôi từ lúc mới tới đã chú ý cô rồi, phát hiện cô rất đặc biệt.” Hắn nói tiếp: “Cô là người duy nhất không nhìn tôi mà chảy dãi.”

Nói chuyện có cảm giác cùng Cao Phàm có chút giống nhau, ở chỗ vô cùng tự kỷ.

“A! Có thể là hôm nay đôi mắt của tôi hơi khô, hơn nữa lượng nước bọt tiết ra không đủ.” Tôi lạnh lạnh nói.

Hàn Tuấn hai mắt tỏa sáng, vẻ mặt yêu thích nói: “Rất tốt! Chính là cái loại FEEL này! Tôi sẽ theo đuổi em!”

Tôi sặc! Ai mượn anh chứ!

“Thật là vô ý quá, tôi là phụ nữ đã có chồng, lần này tới đơn giản là tò mò góp đủ số thôi, phiền anh đem mục tiêu chuyển sang người khác nha.” Tôi tận lực vận nhỏ âm lượng nói.

“Có khiêu chiến càng tốt, hơn nữa không có ai quy định khi kết hôn không thể ly hôn nha.” Hắn vẻ mặt dũng cảm nói.

Tôi sặc, không phải đâu. . . . . Tại sao có thể có loại đàn ông này chứ . . . . . Khóe miệng của tôi không tự nhiên co lại mãnh liệt.

Sáng sớm hôm sau, của tôi trên bàn công tác xuất hiện một bó hoa hồng to, khỏi nhìn cũng biết kiệt tác của ai.

Ngữ Tình hưng phấn thét lên, tôi thì đáng tiếc nhìn chúng nó, nghĩ thầm nếu đem tiền mua hoa cho tôi có lẽ sẽ làm tôi vui hơn.

Thấy mặt tôi đơ ra, Ngữ Tình nghi ngờ nói: “Sao nhận được hoa hồng mà cậu không có phản ứng gì thế ?”

Tôi rầu rĩ nói: “Thật sự là vô ý nha, tớ bị dị ứng hoa hồng, tặng cậu đấy.”

Ngữ Tình vui vẻ ôm hoa hoa lệ đi ra, tôi thì đầu đầu không biết đem cái phiền toái này giải quyết thế nào cho hết, nếu bị Cao Phàm biết, tôi chết thế nào cũng còn chưa biết đâu.

Tan tầm đi ra cửa chính công ty thấy Hàn Tuấn đang tựa trước cửa xe đợi tôi.

Tôi đi đến trước, lễ phép chào hỏi: “Hàn tiên sinh, bó hoa kia cảm ơn anh nha.”

Hàn Tuấn vẻ mặt đắc ý nói: “Tôi đã biết con gái tụi em thích mấy thứ này rồi mà.”

“Cái đó. . . . .” Tôi nói tiếp: “Thực sự là tôi bị dị ứng phấn hoa, cho nên đem hoa tặng người khác rồi, thật vô ý quá.”

Nghe tôi nói xong..., Hàn Tuấn khuôn mặt tươi cười tại chỗ cứng đờ.

“Vậy thì tối nay nể mặt tôi đi ăn cơm đi.” Tên này tiếp tục nói.

Lúc tôi không biết nên từ chối thế nào thì nghe có người gọi tôi.

“Bà chị ơi!”

Ồ. . . . . Người gọi tôi như thế chỉ có thể là thằng nhóc bị thua cuộc độ rượu hôm nọ. Tuy xưng hô của hắn có chút xã hội đen và khó nghe, nhưng giờ phút này trong tai tôi là âm thanh tự nhiên nhất.

Tôi rất nhạy khoác vai thằng nhóc, cướp lời: “Úi trời! Coi trí nhớ của chị nè, quên hôm nay có hẹn đi với nhóc, chờ chị đi với!”

Thằng nhóc kia phản ứng rất nhanh, lập tức rất cao thượng cùng tôi hát đôi: “Em cũng biết bà chị trí nhớ kém, cho nên em tự mình đến đón chị nè!” Nói xong còn dùng hai mắt gây cho Hàn Tuấn áp lực.

Thật sự là anh em tốt! Tôi cảm kích nhìn nó.

“Em đã có hẹn trước, chúng ta hẹn lại lần sau ha.” Không biết có phải hay không bị ánh mắt cùng khí thế của thằng nhóc áp đảo, Hàn Tuấn rất thức thời rời đi.

Lần này là làm phiền em trai giang hồ, lần sau sẽ từ chối thế nào đây ? Đầu của tôi càng thêm đau.

Hết lần này tới lần khác loại đến thời điểm quan trọng này lại phạm tội hoa đào, ông trời ạ ông chơi tôi hoài nhé?

Trước trước sau sau từ chối Hàn Tuấn vài chục lần, lần này tôi là thật sự không có viện cớ, về tình về lý tôi chỉ đồng ý cùng hắn cùng đi ăn tối thôi.

“Muốn hẹn em thật sự không dễ dàng nha.” Hàn Tuấn trêu chọc nói.

Tôi cứng ngắc khóe miệng cười cười, có chút nuốt không trôi.

“Tôi thật sự không rõ, làm sao anh lại để ý tôi vậy?” Tôi là thật sự không rõ mà.

“Tình cảm loại sự tình này rất là khó nói.”

“Nhưng mà tình cảm thì không thể miễn cưỡng .”

“Tình cảm thì có thể bồi dưỡng.”

“ . . . . .” Chịu không nổi nữa.

“Tôi có chồng rồi, hơn nữa rất thương hắn.” Nói như vậy rõ ràng cả chưa.

“Tôi biết rõ chứ, nhưng thế thì sao nhỉ?”

Hắn là năng lực lý giải có vấn đề hay là sao đây?

“Đi thẳng vào vấn đề đi, mục đích của anh là gì?” Chị hai đây nhưng không phải ngày đầu tiên đi đầu đầu.

“Thẳng thắn!” Hàn Tuấn thích thú nhìn tôi: “Kỳ thật cũng chẳng có gì, chỉ là muốn mượn thời gian và cơ thể em đêm nay thôi . . . . .”

Khi hắn đưa tôi đến một câu lạc bộ VIP, nhìn thấy hai gương mặt quen thuộc trước mắt, hiểu được tại chỗ bọn họ là cùng một nhóm, tôi nhìn không được run rẩy khóe miệng nói: “Tôi van anh đấy. . . . . Vừa rồi đừng đem lời nói làm mập mờ như vậy được không?”

“Hi! Tiểu Nhã!” Bàn Chính Vũ chào tôi trước. Âu Dương Liệt thì nhìn tôi gật gật đầu.

Đúng vậy, hai gương mặt quen thuộc trước mắt chính là bọn họ, bạn bè của Cao Phàm.

Đã là người một nhà, tôi liền không khách sáo ngồi xuống, âm trầm nhìn bọn hắn ba người, lạnh lùng nói: “Hoá ra các anh dám đùa giỡn em à?”

Bàn Chính Vũ gượng cười hai tiếng, có điểm hơi sợ nói: “À, nhưng thật ra là sợ Cao Phàm không ở bên cạnh khiến em nhàm chán nha, hơn nữa coi như là kiểm tra định lực của em, biểu lộ đừng khùng bố như vậy chứ . . . . .” Càng nó âm càng nhỏ.

Tôi dùng lỗ mũi nhìn hắn, dùng ánh mắt giết chết hắn, hoá ra mấy ngày này đem tôi ra đùa giỡn?

Hàn Tuấn cười cười, nhìn tôi thân thiện nói : “Trong khoảng thời gian này ôi là thật sự thích em, đáng tiếc vợ bạn không thể đùa giỡn, chúng ta coi như bạn tốt nha. Bất quá nói thật, em gần đây mặt mày hồng hào, trên mặt hoa đào, xem ra là thật muốn đi đào hoa đây .”

Tôi sắc! Nào có nhiều hoa đào như vậy cho tôi đi hả, lần này không phải là do anh tạo ra sao?

Tuy không đem lời kia để trong lòng, nhưng là hôm sau lại linh nghiệm .

“Diệp tiểu thư, không biết em còn nhớ tôi không? Trong ngày làm quen hôm đó biết nhau đấy.” Mới ra cửa chính công ty đã bị một người đàn ông chặn đứng.

Tôi bình tĩnh đánh giá cẩn thận hắn, nhìn xung quanh, nhỏ giọng nhìn hắn nói: “Đừng đùa giỡn tôi nữa, anh cùng một giuộc với bọn họ phải không? Trên người có phải là có dấu cái camera hoặc là máy nghe trộm không?” Thử cho tôi, có thể nói là một khi bị rần rần, mười năm sợ dây thừng.

Lý tiên sinh mặc dù có chút khó hiểu, nhưng vẫn lịch thiệp nói: “Tuy không rõ em muốn nói gì, bất quá tôi thật sự đối Diệp tiểu thư em rất có FEEL, không bằng chúng ta làm quen đi.”

Chứng kiến biểu lộ chân thành của hắn, tôi không khỏi đực mặt ra, té ra tôi thật sự là đào hoa nha?

Nói lần đầu tiên được đàn ông trên đường tỏ tình, nói không bị hù là giả rồi.

“A . . . . . Tôi nói Lý tiên sinh, tôi đã kết hôn rồi, anh tìm người khác đi. . . . .” Tôi còn có thể nói cái gì đây?

Không biết là tà môn hay là sao ấy, kể tiếp một tuần lễ luôn gặp được người tỏ tình, bây giờ là như thế nào, lúc độc thân không có người để ý, khi kết hôn tay súng lại quay lại, chẳng lẽ cái câu vợ người tốt hơn là thật?

Thấm thoát, một tháng nháy mắt trôi qua, hôm nay Cao Phàm sẽ trở lại.

“Vợ yêu!” Cao Phàm giọng nói hưng phấn tại trong điện thoại vang lên: “Đến lúc đó em ngồi xe cùng lái xe đến đón anh nha.”

Lái xe riêng của ông nội sao. Tuy khó hiểu, nhưng tôi vẫn nghe lời ngồi chuyến xe đặc biệt ấy đến đón hắn.

Một tháng không gặp, chúng tôi ở sân bay khẩn khít ôm nhau.

“Nhớ anh không?” Cao Phàm bên tai tôi trầm thấp hỏi.

“Không nhớ. . . . .” Tôi trái lương tâm mà nói, thật ra nhớ đến quặng thất lòng.

Cao Phàm cười cười, đưa tôi ra xe.

Nói đến cái xe có rèm che này quả là làm cho tôi đỡ khóc đỡ cười, coi như xa hoa đi, lại còn dài ngoằn, đến sân bay thật đúng là quá long trọng nha.

Sau khi lên xe, Cao Phàm kéo cửa cách li màu đen lên, giờ phút này không gian chỉ còn hai người chúng tôi.

Cao Phàm kéo tôi ngồi lên đùi của hắn, vừa hôn vừa nói: “Rất nhớ em . . . . . Muốn sao?”

Tôi hưởng thụ sự thân mật này, tiếp tục mạnh miệng phủ nhận.

Cao Phàm đem tôi đẩy ngã xuống chỗ ngồi, vừa thoát ý vừa khêu gợi nhìn tôi dùng giọng khàn khàn nói: “Một tháng không có ôm em, anh nhịn không nổi rồi. . . . .” Dứt lời liền đè xuống.

Nhịn không nổi. . . . . Em thì không ư. . . . .

Khêu gợi hấp dẫn như vậy, chẳng quan tâm nữa, tôi ôm cổ hắn, một thân sắc nữ, vừa giúp hắn thoát quần áo vừa dùng âm thanh khàn khàn tương tự ghé vào lỗ tai hắn nói: “Em cũng rất nhớ anh, ôm em đi!”

Kể tiếp chính là một hồi kịch liệt vận động tiểu biệt thắng tân hôn.

(Tiểu biệt thắng tân hôn: Vợ chồng xa nhau ít ngày khi gặp nhau còn mạnh mẽ và say đắm hơn cả đêm tân hôn)

. . . . .

Sau khi hoàn hôn, tôi chịu không được lấy tay che lại khuôn mặt nhỏ nhắn bởi vì then thùng mà hồng rực lên. Trời ạ! Đây là xe chần trong truyền thuyết sao ? ? ? Hơn nữa còn có người thứ ba ở đây, người ta không muốn sống nữa! ! ! ! !

Cao Phàm không đếm xỉa đến xấu hổ của tôi, thỏa mãn ôm tôi, xấu xa nói: “Có cơ hội lại làm mấy lần nữa nha.”

Tôi bủi môi nhìn hắn, cái tên này thật là được một tác lại muốn tiến một thước, lần thứ nhất không đủ còn muốn mấy lần!

Bất quá nói đi cũng nói lại. . . . .

Xe chấn. . . . .(rung động trên xe)

Có vẻ không tồi nha. . . . .

: Chap sau: Kế phản gián

Ngày mai các bạn nhé....

22. Chương 22: Phản Gian

Đạo này gần công ty xuất hiện một tên biến thái sắc ma, nghe nói đã xảy ra hơn 10 vụ, nhưng đến nay vẫn không bắt giữ được nghi can nào.

Bởi vậy, tên biến thái này trở thành tin tức sốt dẻo nhất trong giờ nghỉ trưa của các nữ đồng sự trong công ty.

Hôm nay nghỉ trưa, mọi người như cũ bàn chủ đề đứng đầu này, còn làm tạo ra một hội tranh luận, ngay cả tên cũng đặt rất hay: bị gian và phản gian.(bị cưỡng bức và chống lại)

Ba người phụ nữ làm nên một con phố, bây giờ là cả bàn là phụ nữ, sôi động đến cỡ nào.

“Nếu mà đụng phải tớ thì..., chắc chắn sẽ hét lên thật to!” Nữ đồng sự A trước nhất tỏ thái độ.

“Tớ à. . . . . Có thể sẽ bị hù đến mềm cả chân mất. . . . .” Nữ đồng sự B nói tiếp.

Không phải gọi là mềm cả chân , các người là đang chờ bị hiếp đó. . . . .

“Tớ á?” Một nữ đồng sự có vẻ tomboy hơn nói: “Hắn tốt nhất là nên đụng tớ, sau đó chúng tớ nhất định sẽ có một đêm tình cảm mãnh liệt!”

“Ha ha. . . . .”

Xem ra cô gái này thật sự là đói khát quá mức bị bức phải bụng đói ăn quàng.

Tuy lúc này tất cả chúng tôi cười đùa rất dễ dàng, nhưng trong lòng luôn cảm thấy bất an, dù sao nguy hiểm vẫn tồn tại bên cạnh mà.

Kẻ nhất gan Ngữ Tình tựa bên cạnh tôi trầm thấp hỏi: “Tiểu Nhã, nếu cậu gặp phải cái tên sắc ma kia, thì cậu sẽ làm gì?”

Làm sao bây giờ? Bóp gỏi !

Tôi giương mắt nhìn nhìn Ngữ Tình, xấu xa nói: “Đương nhiên là chống lại hắn!”

“Thật hả? !” Ngữ Tình ngạc nhiên trừng mắt nhìn tôi, trên mặt cũng xuất hiện hai chữ sùng bái.

Tôi sặc. . . . . Mấy cô nhỏ bây giờ dễ gạt vậy sao?

“Tớ còn có óc mà! Đừng nghĩ nhiều như vậy, tan tầm kêu đàn ông trong nhà đến đưa về, biết chưa?” Nói xong tôi còn vỗ vỗ vai nàng xem như chấm dứt chủ đề.

Nói gặp thì dễ gặp tên sắc ma kia lắm sao, nếu tôi thực may mắn như vậy, đã sớm mua xổ số trở thành phú bà trăm vạn rồi. Bất quá cũng rất khó nói. . . . . Dù sao sự kiện La Y Y giúp tôi hiểu được, ở phương diện này tôi với “May mắn” còn hơn mấy lần .

Nếu quả thật dễ cho tôi đụng phải, tôi còn có thể trấn tĩnh mà chống lại sao?

Đảo mắt một tuần cứ thế trôi qua, sắc ma hầu như không gây án nữa, lúc mọi người đang thở phào, chậm rãi quên đi thì công ty của chúng tôi có một nhân viên nữ bị tấn công.

Lập tức trong công ty toàn bộ các nhân viên nữ lâm vào hoảng loạn .

So với mọi người đang khấn trương và lo lắng, tôi xem chuyện này thoáng hơn rất nhiều. Cũng không phải tôi không sợ, mà là đối người với chưa thấy quan tài chưa đổ lệ như tôi đây mà nói, gặp vấn đề sẽ phân tích, bình tới tướng đỡ, nước tới đất chặn, gặp gian thì chống lại.

Chủ nhật, Cao Phàm lại đi công tác, bỏ một mình tôi ở nhà.

Lúc tôi nhàm chán đến không biết là nên kéo tóc chơi hay là cắt móng chân thì đột nhiên nhận được điện thoại cầu cứu của Quan Duẩn Phi .

“Tiểu. . . . . Nhã. . . . . Cứu. . . . . Mạng. . . . . đi. . . . . đi. . . . . đi. . . . . đi. . . . .”

Tôi sặc, còn làm cho có tiếng vọng lại mới ghê chứ.

Hoả tốc chạy đến nhà hấn, phát hiện thì ra người này đang lên cơn sốt, thiếu chút nữa ngất tại nhà.

“Coi như anh thông minh, còn biết gọi điện tìm em.” Chăm sóc hấn đồng thời tôi cũng không quên mắng hấn.

Duẩn Phi suy yếu mặc tôi công kích.

Nhớ lúc ra cửa thì ông mặt trời còn chuyên nghiệp còn ở trên trời, sao chỉ chớp mắt đã đến phiên dì trắng sáng thay ca. Nhìn xem đồng hồ, 8 giờ tối, còn sớm.

Nhờ tôi chăm sóc cẩn thận, Quan Duẩn Phi lại sống lại lần nữa, tuy vẫn yếu như cũ, nhưng rõ ràng khoẻ hơn khá nhiều, bởi vì hấn lại có hơi sức nói nhảm và làm chuyện nhàm chán.

”Anh nói em tiểu Nhã à, gần đây em rất thoải mái ha! Xem ra Cao Phàm chăm sóc em khá khá hử ử, nói xong còn mập mờ cười.

“Đâu có đâu có.” Tôi lạnh lạnh trả lời.

“Thấy em hôm nay chăm sóc anh tỉ mỉ như vậy, anh sẽ nhịn đau lòng mà cho em một ít thứ tốt nha!” Nói xong hai mắt tỏa sáng, lập tức nhanh nhẹn lôi ra một cái hộp gỗ dưới đáy giường, cười xấu xa nhìn chăm chăm tôi.

Chẳng biết tại sao, cái hộp gỗ thần bí này và nụ cười xấu xa của hấn làm cho tôi có cảm giác run rẩy da đầu.

“Hí hí. . . . . Chiến lược nhé ! Trong chớp mắt đấy!”

Người này khoái đùa quá đi!

“Tén, ténn, ténn, tén!” Theo hấn hưng phấn hô, nắp hộp được cẩn thận mở ra, đồ vật bên trong bày ra trước mắt tôi không sót một cái gì.

Chứng kiến cái gọi là thứ tốt của hấn, tôi nhịn không được cả khuôn mặt đều run rẩy.

“Này! Đừng nói chị em tốt không chiếu cố người nhe! Bộ này là số lượng có hạn đó nha!” Duẩn Phi hiển vật quý đem những thứ số lượng có hạn kia từng cái bày trước mắt tôi.

Một cái roi da, một cái thắt lưng da trâu, một bộ còng tay, một đôi nến, một bộ mặt nạ, một bộ nội y gợi cảm bằng da màu đen, một đôi giày ống.

Tôi một tay cầm lên nội y gợi cảm, một tay chỉ giày ống, nhìn Duẩn Phi lạnh lạnh nói: “Đừng nói với em là anh phải mặc cái này nha? Cái này là của anh? Hay là anh chọn trên size của em mà mua cho em vậy?”

“Hô hô. . . . .” Duẩn Phi gượng cười hai tiếng: “Cho nên mới tặng cho em !”

Tôi ngẩng đầu dùng lỗ mũi nhìn hấn nói: “Anh mà tốt bụng vậy sao? Hay là số lượng quá hạn!”

Duẩn Phi thở dài bất đắc dĩ nói: “Em cũng biết Nghiêm đại ca của em tính hay xấu hổ lắm mà . . . . . Nói kiểu gì cũng không chịu thừa. . . . .”

Nói nhảm, những thứ này cái gì cơ chứ, đạo cụ XXO đó, hấn sợ dọa hổng Nghiêm Lạc nhà hấn mà không sợ dọa hổng Cao Phàm nhà tôi sao?

Duẩn Phi nịnh nọt nói: “Đừng làm cái mặt như thế! Anh chỉ thấy vứt đi thì phí quá, éc, cho dù em không cần, cũng đem về nhà giúp anh giấu đi nhé. . . . .”

Chịu không được cái loại biểu tình như chó con đáng thương kia, tôi gật đầu đồng ý

Lại nhìn đồng hồ, 10 giờ 30.

“Thời gian không còn sớm, nhìn anh cũng đỡ hơn rồi, cả một năm rồi không thấy bóng đâu, chị em tốt là em về trước nha.” Nói xong liền đem cái đồng hồ số lượng có hạn kia hãy nhét vào cái túi siêu bự của tôi .

“Nghe nói gần đây có tên biến thái sắc ma đó! Có cần anh đưa về không?” Duẩn Phi quan tâm nói.

Tính ra hấn còn có chút lương tâm, tôi nhìn hấn cười cười: “Hay là thôi đi, để anh đưa về trên đường lại bị cảm lạnh nữa thì khổ, kết cục không phải em lại chở anh quay lại nữa sao ? Đưa tới đưa lui, chừng nào em mới về được nhà? Cho nên anh nằm nghỉ đi, em tự hào rằng, sắc ma không xuống tay được, huống hồ em cũng không đến mức đụng phải hấn đâu. Cho nên, anh, nghỉ ngơi thật tốt cho em, em đi nha!”

Lúc Duẩn Phi đang quan tâm nhìn soi mói, tôi rời khỏi nhà trọ của hấn.

Nhà trọ Duẩn Phi lại gần phụ cận của công ty, mà ra khỏi nhà trọ phải đi qua một con đường nhỏ mới có thể thông đến bên kia đường cái.

Đứng dưới ở nhà trọ, tôi muốn nói mà không biết nói gì .

Bình thường đường nhỏ có đèn chiếu sáng giờ phút này lại đen kịt một mảnh, chẳng lẽ cái đèn đường này cố ý hôm nay bãi công?

Một trận gió lạnh thổi tới, tôi không khỏi rụt cổ lại, ngẩng đầu ngắm nhìn những vì sao cũng trốn khỏi bầu trời đêm, tôi đột nhiên nhớ tới một câu trong phim chuông thường xuyên xuất hiện : gió lớn đêm đen, giết người trong bóng tối .

Lại nhìn vắng vẻ đường nhỏ ngay cả bóng ma cũng không có, tôi đột nhiên cảm thấy hôm nay không nên ra đường, cũng hối hận tại sao lại từ chối lời đề nghị của Duẩn Phi ?

Ngăn cản chính mình tiếp tục suy nghĩ lung tung, tôi ôm chặt bao số lượng có hạn, chỉnh lại áo khoác, tất tả xông vào con đường nhỏ tối om.

Làm thân con gái, nói không sợ tối là giả, cũng may phía trước không xa có một chiếc đèn đường mờ mờ.

Không biết là tâm lý tác dụng hay là sao ấy, thấy đường nhỏ đêm nay đặc biệt dài, đi hoài mà không tới cái đường lớn bên kia. Đột nhiên, tai tôi nghe thấy tiếng bước chân thứ hai.

Không phải chứ. . . . . Tôi dưới đáy lòng khóc thét, chẳng lẽ tôi lại may mắn như thế này?

Sự thật chứng minh, cơ mà có thể ăn bậy, lời này nha, thật sự là không thể nói lung tung .

Duẩn Phi ơi Duẩn Phi! Tôi là vì anh nên mới mạo hiểm đó nha. . . . .

Tôi động tác biên độ cực nhỏ rút điện thoại trong túi áo ra, phát hiện lại hết pin, khá lắm, người này đúng là uống nước lợ cũng bị mắc kẻ răng mà.(quá xui xẻo)

Dù sao dù sao cũng không người đến cứu tôi, tôi đây cũng có thể tự cứu nha.

Đi đến dưới ánh đèn đường mờ mờ thì tôi nghe tiếng bước chân kia càng ngày càng gần, vì vậy, tôi, xoay người lại.

Sắc ma ra vẻ không ngờ tới tôi sẽ đột nhiên xoay người, vì vậy khoa trương cứng tại tại chỗ

Thừa lúc ấy, tôi đánh giá hấn một chút.

Cùng sắc ma trên TV cách ăn mặc không khác lắm, dáng người trung bình, mang mũ đen che nửa mặt, mặc một bộ áo khoác ngoài màu đen, phẳng phất muốn hoà mình vào trong bóng tối. Bởi vì cái đèn này mờ ảo từ này cũng rất khá, cho nên tôi hoàn toàn thấy không rõ mặt mũi của hắn, chỉ có thể đánh cuộc là trong cái áo khoác đen ấy hắn đang trần như nhộng.

Tôi một mực bình tĩnh nhìn thẳng hắn, dưới đáy lòng đang cân nhắc nên đóng vai hồn ma trinh nữ dọa hắn hay là học Đường Tăng trong Tây Du ký niệm kinh phỉn chết hắn. Để rèn luyện tài hùng biện, tôi quyết định lựa chọn sau.

Nắm vững lý thuyết địch không động ta cũng không động, chúng tôi cứng tại tại chỗ đến mấy phút. Đối phương hình như cũng hiểu được nội dung vở kịch phát triển được có chỗ không đúng, vì vậy đột nhiên giống tôi tiến tới gần.

Nói thật lúc ấy tôi thật sự có chút sợ hãi, tuy nhiên hình thể của hắn và chiều cao của tôi không sai khác nhau mấy, nhưng đối với phương dù sao cũng là đằng ông. Giờ phút này tôi đẩy cứng người lui về phía sau cũng không biết .

Đợi hắn đứng cách tôi một mét chỗ thì tôi mở miệng trước : “Người anh em! Mi muốn giết tiền hay là cướp sắc? Hoặc là tài sắc đều cướp?”

Có lẽ là chưa từng gặp qua con mồi chủ động như thế, sắc ma rõ ràng khoa trương ơ một tiếng.

“Nếu như mi giết tiền không cướp sắc ta sẽ đau lòng lắm, nếu như mi cướp sắc mà không giết tiền mi sẽ rất thiệt thòi, cho nên ta cảm thấy làm cả hai cái đi mới có lời.”

Sắc ma rốt cục nhin không được nói: “Tôi chỉ cướp sắc thôi .”

“A!” Tôi khoa trương kêu một tiếng: “Vậy mi không sợ thiệt thòi sao?”

“Cô à. . . . . Cô không sợ tôi hả?” Sắc ma rầu rĩ hỏi.

“Ta sợ chứ!” Nói xong còn gật đầu tỏ vẻ có độ tin cậy: “Nhưng mà đây là lần đầu tiên nha, khó tránh khỏi có chút kích động.” Xem ra tên sắc ma cũng không phải là rất xấu, tự nhiên còn cho thời gian tôi nói lung tung, vì vậy lá gan của tôi lớn lên.

“Ta hiện tại chờ mi khi nào thì mới đem áo khoác ngoài cởi bỏ ?” Nói xong tôi còn đến gần hắn, đột nhiên đem mũ hắn lấy xuống.

Hắn bị tôi làm cho trở tay không kịp, khóe miệng run rẩy và khóe mắt trừng tôi.

“Ha ha!” Tôi mừng rỡ kêu lên: “Lớn lên đẹp mã lại trẻ trung nữa! Không có chuyện gì sao học người ta làm biến thái, thật sự là. . . . .”

Lúc tại tôi tiếp tục lăm nhăm, sắc ma rốt cục nhin không được đẩy tôi dựa lên tường tính cường bạo.

“Chờ một chút!” Tôi mở miệng yêu cầu.

Sắc ma cái trán nổi gân nhìn tôi, cũng cho là thật dừng lại động tác.

Tôi mập mờ vỗ vỗ lồng ngực của hắn, hấp dẫn cười: “Đừng nóng vội chứ! Chúng ta có cái này rất đặc biệt!”

Khi hắn nghi hoặc và kinh ngạc nhìn tôi soi mói, tôi ngạo mạn chậm mở ra túi siêu lớn màu đen, kéo ra roi da và ngọn nến.

“Người anh em! Mượn tí lửa nào?”

Sắc ma sắc mặt trắng bệch lui về phía sau một bước dài, chỉ vào đồ trên tay tôi mà cô cô không ngừng.

“Những thứ này số lượng có hạn nha!” Tôi thật lòng nói: “Chồng ta nói đánh chết không chơi, vì vậy ta liền ra ngoài xem có người đồng đạo hay không, sao biết hữu duyên như vậy đụng được mi, cho nên tiện thể đùa với mi một chút!”

Tôi nói thoải mái, hắn nghe xong điên cuồng đổ mồ hôi lạnh.

Xem ra đây con chuột nhắt, còn chưa xuất ra còng tay hấn đã bị dọa thành như vậy, tôi đây sẽ trình diễn một màn phản gian nhe.

Tôi YY tới gần hấn, một tay còn đem roi da hướng mặt đất quất một cái, tro bụi lập tức bốn phía bay lên.

Sắc ma liên tục lùi về phía sau, tôi phải tiến thêm một bước nói: “Đến đây! Đừng sợ mà! Ta sẽ rất ôn nhu ! Để cho ta nhẹ nhàng trước tiên hạ mi xuống, lại dùng ngón nền nhỏ lên người mi hai cái, sướng lắm nha, bảo đảm từ nay về sau nhớ mãi không quên!”

Sắc ma bị tôi bức đến góc tường, hấn ngồi xổm xuống sụp đổ hô: “Cô không được tới đây! Cô là đồ biến thái !”

Khá lắm, tôi cứ nhiên bị một tên biến thái nói thành biến thái! Tuy tôi hiện tại tạo hình xác thực rất biến thái.

Nhìn hấn đáng thương quá, tôi thật sự rất khó đem hấn và biến thái sắc ma trong truyền thuyết liên tưởng với nhau, vì vậy khi hấn bên cạnh dựa vào tường ngồi xuống, vô ý hỏi: “Mi thật là cái tên sắc ma gây ra 10 vụ án kia sao?”

Hấn gật gật đầu.

“Mi xác định? Đừng nói giỡn nha!” Tôi khiển trách: “Chẳng lẽ mi có hai nhân cách?”

Hấn nhìn tôi lắc đầu.

“Vậy mi giải thích một chút coi.” Tôi thật sự đoán không ra nguyên nhân.

“Tôi chỉ muốn dọa mấy cổ mà thôi, kỳ thật sau khi hôn tôi cái gì cũng không có làm.”

Khóe miệng tôi run rẩy, tên này quả nhiên biến thái. . . . .

“Nhưng mà cô thì khác, cô chẳng những không hét cũng không mắng, ngược lại biểu hiện so với tôi càng giống biến thái hơn.”

“Ô hô, thật là bậy quá. . . . .” Tôi khiêm tốn nói.

“Tôi đã nói qua, nếu như đụng người phụ nữ nào so với tôi còn lợi hại hơn sẽ giải nghệ, cho nên tôi thề với cô, biến thái sắc ma sau này sẽ hoàn toàn biến mất.”

Lúc tôi còn chưa kịp phản ứng thời điểm, tên này rõ ràng cứ như vậy hoa lệ biến mất .

Tôi sững sờ ngồi yên trên mặt đất, ai có thể giải thích sơ cho tôi cái tình huống gì đây? Nội dung vở kịch không nên xa rời kịch bản như thế chứ. . . . .

Mặc kệ như thế nào, biến thái sắc ma đã hoàn toàn biến mất, cuộc sống mọi người lại trở về an toàn, êm đềm.

Nhưng đột nhiên lại có người đồn rằng, hẻm nhỏ bên cạnh công ty có một mục biến thái nữ sắc ma xuất hiện, truyền thuyết nàng này còn được yêu thích hơn.

Tôi sặc. . . . .

Nghe sao cũng giống tôi đêm đó, thì ra sắc ma ở sau lưng đâm tôi một đao xem như trả thù?

“Tiểu Nhã! Mắt của cậu và khóe miệng làm sao vậy?”

“Không có gì. . . . . Rút gân mà thôi. . . . .”

23. Chương 23: Tạm Biệt Khó Trở Một

“Á!!!!!!!!!!”

Một hồi kêu la thảm thiết, tê tim liệt phổi theo trong phòng sinh ở một bệnh viện nào đó bay ra.

Lập tức, trong bán kính mười dặm từ phòng sinh Phương Viên y tá, Bác sĩ, bệnh nhân cùng với người nhà đều không hện mà cùng dừng động tác đang tiến hành, hoảng sợ nhìn qua cũng đoán được là nơi nào, vị nào phát ra thanh âm.

Người có thể phát ra thanh âm rung động, uy hiếp bốn phương như thế cũng chỉ có đại tiểu thư Cao gia - Cao Hân.

Cao Hân và Âu Dương Quyền sau khi kết hợp, rất nhanh chóng tạo ra một kết tinh tình yêu, lúc này chính là thời điểm Cao đại tiểu thư mang sinh linh nhỏ bé này đến thế giới.

Từ lúc Cao Hân từ giữa trưa tiến vào phòng sinh, tiếng kêu thảm thiết không ngừng, một giây cũng không ngừng, hôm nay đã kéo dài 3 giờ, tiếng kêu la có thể rõ hơi như trước, âm thanh không hề thiếu hụt hoặc mỗi một.

Ngoài phòng sanh, toàn thể thành viên Cao gia và Âu Dương gia đều quây quần một chỗ, không lúc nào mà không mong nhóc con kia ra đời.

Trong cái đám người thần sắc hưng phấn đang chờ đợi kia, có hai người thần sắc không hài hòa xuất hiện. Chỉ thấy hai người này sắc mặt trắng bệch, biểu lộ hoảng sợ, cuồn đỏ mồ hôi lạnh, khác nhau duy nhất chính là, trong đó một người tới tới lui lui đi không ngừng, mà người kia thì cứng ngắc tựa ở trên tường.

Không cần phải nói, người cứng ngắc tựa trên tường kia chính là tôi, người còn lại đi tới đi lui là Âu Dương đại ca sắp lên chức bố trẻ con.

Cao Phàm vô cùng im lặng nhìn chúng tôi, cuối cùng quyết định không đếm xỉa đến Âu Dương Quyền nữa, đem cứng ngắc tôi đây kéo đến trên ghế ngồi xuống.

“Này. . . . .” Cao Phàm nhin không được hỏi tôi: “Quyền khẩn trương, sắc mặt trắng bệch anh còn có thể hiểu được, nhưng mà em à, có cần thiết biểu hiện còn khẩn trương, hoảng sợ hơn so với người trong cuộc không?”

Tôi máy móc quay đầu nhìn về phía Cao Phàm, biểu tình cứng ngắc nói: “Chẳng lẽ anh không nghe thấy tiếng kêu la thảm thiết đã kéo dài 3 giờ hả?” Tôi dám đem mùa xuân thứ hai của mẹ tôi ra thề, tôi có bóng ma trong lòng.

Cao Phàm khoe miệng cùng với khoe mắt không tỳ vết run rẩy một chút: “Chẳng phải chị ấy cường điệu hoá sao?”

Tôi lại máy móc lắc đầu, tỏ vẻ không chấp nhận cái giả thuyết này.

Cao Phàm bắt đắc dĩ, đành phải dùng hai tay che hai lỗ tai của tôi lại.

Cái này. . . . . Có ích sao? Sự thật chứng minh, rất có ích. Bởi vì, tiếng kêu thảm thiết nghe không được.

Tôi và Cao Phàm kinh ngạc nhìn nhau, đều cảm thấy kỳ diệu và kỳ quái, làm sao có thể vừa che lỗ tai, sao tiếng kêu la thảm thiết lại biến mất thần kì như vậy?

Đáp án rất nhanh được công bố, bởi vì chúng tôi cũng nghe được tiếng trẻ sơ sinh đang ra sức khóc.

“Chúc mừng! Là một bé trai khoẻ mạnh!” Cô y tá lễ phép lại vui vẻ tuyên bố.

Nghe tin sau đích mọi người đều thổ lộ cảm xúc kích động, chỉ có Âu Dương đại ca ngơ ngác ôm con trai cười ngây ngô.

Tôi thuộc loại hình tâm tình tới cũng nhanh mà đi cũng nhanh, này không, vừa mới còn bị dọa tới mức sắc mặt trắng bệch, lúc này thì bởi vì hưng phấn mà sắc mặt hồng hào kéo Cao Phàm đến phòng sơ sinh xem cục cưng.

“Oa! Thật đáng yêu nha!” Tôi hưng phấn đứng ở cửa sổ ré lên vui mừng: “Nhóc con đằng kia đang ngáp kìa !”

Thấy tôi có vẻ hưng phấn, Cao Phàm xấu xa nói: “Thực nhìn không ra thì ra em yêu thích trẻ con như vậy.”

Tôi có chút bất an quay đầu nhìn hấn, chờ câu dưới.

“Thực ra thì không nghĩ sẽ nhanh thế “ Cao Phàm tiếp tục nói: “Nhưng thấy em thích thú như vậy, không bằng chúng ta cũng tới cố gắng nỗ lực, sinh một đứa ra cho vui nhé!”

Tôi sặc. . . . . Tôi biết mà. Tôi cả khuôn mặt run rẩy nhìn hấn, cũng vội vàng dùng hai tay để đánh một cái gạch chéo thật bự trước ngực, không quên dùng ánh mắt cảnh cáo hấn bây giờ chớ cùng tôi thảo luận cái vấn đề sản xuất gì kia, phải biết rằng cái bóng ma vừa rồi trong tôi không phải là sâu sắc bình thường.

Cao Phàm bị cử động và biểu lộ của tôi chọc cười, nhin không được đem tôi ôm vào ngực.

Hiển nhiên là ngực của hấn thật ấm áp cũng rất mê người, nhưng mà trước mặt dân tình, ban ngày ban mặt, loại cử chỉ này dường như có điểm không ổn, vì vậy tôi giả vờ muốn rời khỏi ngực hấn, ai ngờ tên này chẳng những không phối hợp, ngược lại vừa cười vừa ôm tôi chặt hơn.

“Diệp Nhã!”

Tên của tôi đột nhiên bị một giọng nói nam tính dễ nghe kêu lên.

Cao Phàm buông cái ôm ra, chuyển thành nắm tay, ánh mắt bình tĩnh nhìn ra sau tôi.

Tôi nghi hoặc xoay người, cũng muốn hiểu rõ rốt cuộc là thần thánh phương nào, rõ ràng chỉ nhìn đơn thuần bóng lưng của tôi có thể nhận ra tôi.

Là một anh chàng bánh trai nha! Đây là lần đầu tiên có người tới nhận quen biết, chỉ là, không biết tôi khi nào thì biết một anh chàng bánh trai như thế này nhỉ?

Anh ta chậm rãi đến gần tôi, tôi thì càng nhìn càng thấy quen mắt, rốt cục. . . . .

“A! Anh là khối trưởng Cao đúng không?” Tôi không xác định hỏi.

“Thật vui khi em còn nhớ anh.” Cao Tuấn ôn nhu cười nói.

“Anh không phải ra nước ngoài du học sao?” Tôi nhìn hấn mặc áo blouse trắng, đột nhiên bình tĩnh nói: “Anh là bác sĩ của bệnh viện này!”

“Ha ha, thật vui khi tiểu Nhã lại quan tâm đến đường đi nước bước của anh như vậy.”

“Hi hi. . . . .” Tôi cười gượng hai tiếng, bởi vì rõ ràng cảm thấy Cao Phàm cầm tay mình chặt hơn một chút.

“Không biết nên xưng hô như thế nào?” Cao Phàm rốt cục chịu không nổi bị làm lơ, chủ động đặt câu hỏi.

Nghe vậy, Cao Tuấn cuối cùng đem tầm mắt chuyển hướng đến Cao Phàm, giọng điệu của người không sợ chết nói: “Tôi là bạn trai cũ của cô ấy, Cao Tuấn.”

Cái gì? Tôi kinh ngạc nhìn hấn, nghĩ thầm, đại ca à, đừng giỡn với em chứ, cảm không được dọa em nha!

Cao Doanh Phàm lộ ra nụ cười chuyên nghiệp, chậm rãi nói: “Vậy thì thật là hân hạnh quá, tôi là chồng cô ấy, Cao Phàm.”

Hai người đàn ông nhìn có vẻ rất thân thiện bắt tay chào hỏi, nhưng tôi lại thấy họ đốt cháy cả một vũ trụ nhỏ.

Lúc không khí đang đông cứng, trên loa thông báo truyền đến thanh âm đang tìm Cao Tuấn.

“Như vậy đi “ Cao Tuấn nhìn tôi nói: “Anh về làm việc trước, lần sau sẽ tìm em ôn chuyện.” Nói xong không đợi tôi gật đầu, hấn hoa lệ đi luôn .

“A! Thật không ngờ, tại bệnh viện mà em còn có thể gặp lại tình nhân cũ như thế.”

Lúc trên xe về nhà, Cao Phàm nhin không được giọng điệu chua xót hỏi.

“Ôi! Có người ghen kìa? Thừa nhận đi! Anh thừa nhận đi em sẽ kể cho anh biết!” Tôi đắc ý nhìn Cao Phàm đang lái xe cười ngọt ngào.

“Đúng vậy! Anh ghen, là anh ghen tị, đã được chưa?” Nói xong hắn còn rút một tay ra vuốt xuôi cái mũi tôi.

“Anh đã sẵn khoái thừa nhận như vậy, em đây sẽ hào phóng từ bi nói cho anh biết hết.” Nói xong tôi chỉnh chỗ ngồi cho tốt, chọn một tư thế thật thoải mái, chậm rãi nói.

“Cao Tuấn là khối trưởng lúc em còn học đại học, trước em hai khoá. Anh ấy lúc đại học là một nhân vật lừng lẫy đó nha! Lớn lên đẹp trai này, thành tích tốt, trong nhà lại có tiền, cho nên các nữ sinh viên đều rất sùng bái anh ấy. Anh cũng biết là em khoái ngắm trai đẹp mà, dù sao cũng rảnh rang, he he, nuôi mắt một chút cũng tốt lắm. Không nhớ rõ là vì sao, chúng em lại biết nhau, về sau phát hiện tất cả mọi nói chuyện rất vui, tưng. . . . . Lặng nhắng một thời gian ngắn, chính là, em cũng không biết chúng em đang quen nhau nha! Lúc em đang định thổ lộ, anh ấy lại nói muốn đi du học, cho nên sau khi anh ấy đi, em lại tiếp tục ngắm trai đẹp, từ từ, em đã dần quên anh ấy, ai ngờ hôm nay lại gặp lại. . . . .”

Nghe tôi nói xong..., Cao Phàm buồn cười nhìn tôi, bất đắc dĩ nói: “Em thật sự rất ngốc.”

Tôi bất mãn nhìn hắn, hết chuyện hay sao lại nói người ta ngốc.

“Chẳng lẽ em không có cảm giác là anh ta thích em sao?” Cao Phàm tốt bụng nhắc nhở.

Hoàn toàn không có. Tôi dùng ánh mắt trả lời hắn.

“Anh đã nhìn ra nha, ánh mắt của anh ta nói cho anh, anh ta muốn theo đuổi em.”

“Thật hả?” Hai tôi mắt tỏa ánh sáng, vui vẻ nói.

“Hừm!” Cao Phàm dùng ánh mắt cảnh cáo tôi: “Đắc ý cái gì, đừng quên người đàn ông của em bây giờ là ai!”

“Hi hi “ tôi nịnh nọt cười cười: “Lo lắng cái gì, em kết hôn rồi mà!”

“Kết hôn rồi cũng có thể ly hôn mà.” Cao Phàm nói thầm.

“Anh yên tâm đi!” Tôi nhào lên thơm hắn một cái, vỗ ngực cam đoan: “Nếu như thực sự anh ấy muốn theo đuổi em, em liền nói với anh ấy, người đàn ông của em là Cao Phàm. OK?”

Mãi đến khi nghe xong cam đoan của tôi, Cao Phàm mới thoả mãn chấm dứt chủ đề.

Mấy ngày kế tiếp, tôi thật sự có nhận được điện thoại của Cao Tuấn, đại khái đều muốn hẹn tôi ra ngoài ôn chuyện, bất đắc dĩ đều bị tôi thoái thác, trời đất chứng giám, tôi không phải là cố ý, chỉ có thể nói số của hắn thật sự xui xẻo, chuyện chọn lúc tôi đang bận rộn mà hẹn.

Không gặp mặt được, Cao Tuấn dứt khoát gửi tin nhắn, trong đó nội dung cũng càng ngày càng mập mờ, đến nỗi để cho tôi không thể không tin tưởng lời Cao Phàm đã nói..., xem ra hắn thật sự có suy nghĩ muốn theo đuổi tôi.

Để hắn khỏi phải lãng phí thời gian vì tôi, tôi quyết định hẹn hắn nói rõ ràng.

Buổi tối 8 giờ, tại một nhà hàng nào đó.

“Thật không ngờ, muốn hẹn em đi ăn cơm thật không dễ tí nào.” Cao Tuấn khuôn mặt tuần tú mang ý cười trên choker nói.

Tôi sặc. . . . . Cái này lời đạo đầu này sao quen tai như vậy? Có vẻ như cái tên Hàn Tuấn kia cũng đã dùng qua.

Tôi ngưng ngưng cười cười, tính toán ăn no trước khi bàn chuyện chính.

Sau khi ăn no, chúng tôi vừa uống nước trái cây, trà vừa ôn chuyện. . . . . Xem như là ôn chuyện đi.

“Tiểu Nhã, anh biết là năm đó em thực sự rất thích anh .” Cao Tuấn nhìn tôi bình tĩnh nói.

Tôi cũng nhìn hắn, không thể phủ nhận, năm đó tôi đây đối với hắn thật là tồn tại cảm giác khá tốt đẹp, hơn nữa dám nói nếu không phải gặp được Cao Phàm, hôm nay không không chế được còn có thể nhào tới,

chỉ tiếc là, duyên phận mà, hơn nữa khi gặp lại, tôi phát hiện kỳ thật mình cũng không còn yêu thích hấn như xưa.

“Ha ha, như anh nói đã là năm đó rồi, giờ thì em kết hôn rồi !” Nói xong tôi uống một ngụm trà.

“Kết hôn rồi thì có thể ly hôn mà.” Hấn nhàn nhạt đáp.

Tôi sặc. . . . . Rõ ràng y hết lời Cao Phàm đã nói, tôi thiếu chút nữa bị trà sặc đến mũi.

“Năm đó anh cũng rất thích em, chỉ là mẹ anh ép anh xuất ngoại, cho nên. . . . .” Cao Tuấn cũng không nói tiếp.

Hấn hiểu thảo với mẹ đã thành tiếng, mà mẹ hấn ngọt nhạt rất giỏi cũng khá nổi tiếng, cho nên giờ này khắc này tôi chỉ có thể nhìn hấn đồng tình.

“Lần này trở về, mẹ anh giúp anh an bài một cái đám hỏi chính trị, anh cũng định đồng ý rồi, dù sao không yêu thì lấy ai cũng vậy thôi, chính là nhờ ơn trời để anh gặp lại em và phác giác rằng anh vẫn còn yêu em, cho nên vì anh và em, anh nguyện ý chống lại mẹ!” Cao Tuấn kiên định nói.

Má ơi! Nói như vậy cuối cùng thành lỗi của tôi sao? Hơn nữa, như thế nào vừa nói thích lập tức lại biến thành yêu vậy?

“Chính là!” Tôi cũng vậy kiên định nói: “Người đàn ông của em chỉ có thể là Cao Phàm!”

Hê! Tôi có nói những lời này nha!

“Nhưng anh tin rằng em vẫn còn lưu luyến an , nếu không tại sao em lại tìm một người có cùng họ với anh?”

Tôi sặc. . . . . Không nói tôi còn chưa phát hiện ra. . . . .

“Trùng hợp, chỉ là do trùng hợp thôi!”

“Quên đi, kỳ thật anh cũng biết rõ, miễn cưỡng là không hạnh phúc, không làm người yêu, chúng ta đây làm bằng hữu cũng có thể nha?” Cuối cùng Cao Tuấn đành phải bắt đắc dĩ nói.

Những lời này tôi rất hài lòng, vì vậy tôi gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

“Vậy em có thể giúp anh một lần không?”

“Giúp thế nào?”

“Giả làm bạn gái của anh.”

Hẹn gặp lại

24. Chương 24: Tạm Biệt Khỏi Trưởng Hai

“Aizzzzzz. . . . .” Nằm trên giường tôi đây nhìn với trần nhà thờ dài.

“Không có việc gì sao lại than thở ?” Cao Phàm nằm nghiêng nhìn về phía tôi hỏi.

Tôi nghiêng người cũng nhìn về phía hấn, còn chân thành hỏi: “Xinh đẹp cũng có tội sao?” Phải biết rằng bị người mình không yêu si mê, loại áp lực tâm lý này thật là không phải lớn bình thường .

“Em đang nói em đó hả?” Cao Phàm bằng một nụ cười hỏi.

Anh có ý kiến hả? Tôi dùng ánh mắt trừng hấn.

Nhớ lại yêu cầu kia của Cao Tuấn , đầu của tôi lại bắt đầu đau. . . . .

“Giả làm bạn gái của anh hả? Được không đấy?” Thông cảm người này xem truyện tranh quá nhiều, nhưng tôi không có lạc quan được như vậy.

Cao Tuấn gật đầu, nói: “Chỉ cần để ẹ anh hài lòng với em, anh có thể mượn cơ hội thoái thác đám hỏi, đến lúc đó anh mới có thể nắm giữ hạnh phúc của chính mình.”

Hắn đột nhiên cầm hai tay tôi, cầu xin nói: “Tiểu Nhã, hiện tại chỉ có em mới có thể giúp được anh thôi, chỉ cần em cuối tháng này theo anh đi dự sinh nhật của mẹ, những thứ khác đều giao cho anh là được rồi, anh van em đấy.”

“Cho nên, em đồng ý rồi sao?” Giọng nói của Cao Phàm đem suy nghĩ của tôi kéo về.

“Hi hi “ Tôi cười gượng đáp: “Cho nên em mới trở về hỏi thăm ý kiến của anh đấy.”

“Kỳ thật em đã muốn đồng ý với người ta, còn bày đặt hỏi thăm ý kiến của anh, thôi được rồi, anh cũng đồng ý.” Cao Phàm biểu hiện hào phóng nói.

“Anh đồng ý?” Tôi nhất thời không kịp phản ứng, ngơ ngác nhìn hắn.

“Đúng vậy!” Cao Phàm chỉ chỉ đầu mũi của tôi: “Em đấy, thái độ gì thế, chẳng lẽ em không hy vọng rằng anh sẽ đồng ý?”

Tôi lắc đầu, tuy hắn đã gật đầu đáp ứng rồi, nhưng tôi lại cảm thấy có chỗ kỳ quái.

“Đừng nghĩ nhiều như vậy, dù sao đến cuối tháng hiểu được là chơi đùa là được rồi.” Cuối cùng, Cao Phàm thâm sâu khó lường nói.

Chơi đùa? Tôi lại không cảm thấy chơi bởi gì đây, hơn nữa còn một câu mà tôi chưa nói cho Cao Phàm biết.

“Chúng ta có thể làm bạn bè, em cũng có thể không thương anh, nhưng mà em không thể ngăn cản tôi yêu em.” Đây là câu nói sau cùng lúc tôi cùng Cao Tuấn chia tay buổi tối.

Từ ngày đó, tôi lại bắt đầu sống cuộc sống lật lếch mỗi ngày, lịch hôm nay cho thấy, cách sinh nhật mẹ Cao Tuấn chỉ còn có 2 tuần.

Trong khoảng thời gian này, Cao Tuấn luôn tìm cơ hẹn tôi ra ngoài, mà Cao Phàm thì vô cùng tích cực phối hợp, chẳng những khuôn mặt tươi cười đưa tiễn, còn gánh trách nhiệm giúp tôi ăn mặc trang điểm đến lúc dự sinh nhật.

Cao Phàm khuôn mặt đẹp trai càng tươi cười bao nhiêu, da đầu tôi càng run lên bấy nhiêu.

Hôm nay, Cao Tuấn lại dùng hành động huấn luyện để tránh đến lúc đó làm lộ làm lí do hẹn tôi ra ngoài.

Uống trà, xem phim, đi dạo phố, bình thường những người yêu nhau làm chuyện gì chúng tôi đều làm theo, nhưng tôi thà rằng nằm ở nhà cùng Cao Phàm xem truyện tranh còn hơn.

Không phải chứ, mỗi lần đi dạo là hết một buổi chiều, đi đến mức chân tôi muốn rút gân, mà Cao Tuấn thì là cẩn thận nắm tay tôi, mặt mũi tràn đầy hạnh phúc và bộ dạng thoả mãn.

Lúc tôi vất hết óc không biết nên trốn tránh thế nào, thì Cao Tuấn nhận được điện thoại của mẹ hắn.

Hắn biểu tình nghiêm trọng sau đó đi ra một chỗ nghe, cuối cùng vẻ mặt thất bại quay trở lại đối diện với tôi.

“Cái đó. . . . . Mẹ anh kêu anh giờ phải về nhà liền. . . . .”

Hắn còn chưa nói xong, tôi lập tức ngắt lời nói: “Anh có việc gấp thì nhanh chạy về nhà đi, em tự về là được rồi, không cần lo lắng cho em.”

Có lẽ là biểu hiện của tôi quá mức rõ ràng, Cao Tuấn có chút bi thương nhìn tôi vài lần, cuối cùng vẫn rất lịch sự giúp tôi gọi xe.

Một tuần lễ kế tiếp chúng tôi đều không gặp mặt, chỉ là duy trì mỗi ngày một cuộc gặp.

Thấm thoát, lễ mừng sinh nhật mẹ Cao Tuấn đã đến.

Sáng sớm, Cao Phàm đem tôi từ trên giường kéo xuống, kéo tới phòng khách rồi để nhà thiết kế diện cho tôi từ đầu tới chân.

Cao Phàm cần rất kiên nhẫn chờ tôi làm đầu, rửa mặt, trang điểm.

Giăng co một phen, đảo mắt cũng mau đến tối, cuối cùng chỉ còn khâu chọn lễ phục là xong.

Mặc vào bộ trang phục dạ hội màu đen mà Cao Phàm tự mình chọn, hơn nữa là nhà thiết kế tạo cho tôi một kiểu tóc thích hợp, làm cho tôi đứng ở trước gương cảm thấy thần kỳ.

Mái tóc dài xoắn tung rối bởi được vấn lên cao sau gáy, lộ cái cổ trắng nõn xinh đẹp của tôi, đồ trang sức đơn giản mà trang nhã cho làm cho tôi trở nên khí chất mười phần, mà bộ váy Cao Phàm chọn giúp tôi thoát nhìn gợi cảm mà không mất vẻ đứng đắn, quả thực chính là vệt biến thành thiên nga, ngay cả tôi mình cũng không khỏi bị chính mình mê hoặc.

Cao Phàm thoả mãn gật đầu, cho tôi đeo trang sức, cũng bên tai tôi nói nhỏ: “Thật đẹp, anh sẽ làm cho anh ta hối hận vì năm đó ngu ngốc mà bỏ em đi, ưm, bây giờ thật muốn một ngụm đem em ăn hết! Không bằng chúng ta bây giờ dứt khoát trực tiếp về nhà “yêu yêu” ha!” (yêu yêu biến thể của hắc hừ. Hehe)

Má ơi, nhà thiết kế và thợ trang điểm còn ở bên cạnh, người này rõ ràng thần sắc tự nhiên mà nói lên loại lời này, lập tức bức tôi đến đỏ bừng cả khuôn mặt.

“Ha ha!” Chứng kiến nét mặt của tôi, Cao Phàm tâm tình tốt đẹp nói: “Đùa thôi, để cho tên gì đó đưa em đi khách sạn đi, đêm nay chơi cho đã.”

Mẹ Cao Tuấn tiệc sinh nhật đãi ở một nhà hàng khách sạn năm sao, khách mời đều là những nhân vật có máu mặt, mà đám hỏi của Cao Tuấn cũng là với một thiên kim con ông chủ một công ty cỡ bự.

Khi tôi đi vào đại sảnh, bữa tiệc đã bắt đầu, Cao Tuấn vẫn chờ tôi ở cửa ra vào, khi thấy trang phục hoàn mỹ của tôi, cả người rõ ràng nhìn đến si ngốc tại chỗ, không chỉ hấn, dường như cả đại sảnh mọi người bởi vì tôi nâng tầm mắt lên để ngắm nghía, cả mẹ Cao Tuấn cũng không ngoại lệ.

Cao Tuấn ôm eo tôi, mang tôi tới dẫn đến trước mặt mẹ hấn.

“Mẹ, cô ấy chính là người mà con đã kể với mẹ Diệp Nhã, bạn gái con.”

“Bác gái, chúc bác sinh nhật vui vẻ, phúc như Đông Hải, thọ tựa Nam Sơn, càng sống càng trẻ khỏe.” Tôi lễ phép nói, cũng dâng lên quà sinh nhật Cao Phàm đã chọn.

Mẹ Cao Tuấn dường như đối với biểu hiện của tôi coi như thoả mãn, cùng tôi khách khí tâm sự một phen, trong lúc đó cũng đã hỏi tôi một ít vấn đề khá hiểm hóc, nhưng đều bị tôi và Cao Tuấn từng cái phá giải, dù nói thế nào tôi cũng đã tốt nghiệp lớp cấp tốc diễn xuất mà , tài nói của tôi hay hơn cả Ceasar ấy chứ .

(Chú thích: Gaius Julius Caesar (phát âm như “Gai-us Giu-li-us Xê-da”); là một lãnh tụ quân sự và chính trị của La Mã và là một trong những người có ảnh hưởng lớn nhất trong lịch sử thế giới. Ông đóng một vai trò then chốt trong sự chuyển hóa La Mã thành Đế chế La Mã. Một trong những chiến tích quang vinh nhất của ông - cuộc chinh phục xứ Gaule (bao gồm Pháp, Bắc Ý, Bỉ, Tây Thụy Sĩ, v.v... ngày nay) của ông mở cho La Mã con đường tiếp cận Đại Tây Dương, và ông còn là người phát động cuộc xâm lăng đầu tiên của La Mã vào xứ Britannia (nước Anh ngày nay) năm 55 TCN. Caesar được xem là một trong những nhà quân sự lỗi lạc nhất, chính trị gia xuất sắc nhất và là một trong những lãnh tụ vĩ đại nhất của lịch sử thế giới thời La Mã cổ đại. Người tình của nữ hoàng Ai Cập Cleopatra nổi tiếng.

Nhà hùng biện lớn Cicero đã từng bình luận: “Ai có tài nói hay hơn Caesar? ”- Theo Wikipedia)

Trong lúc nói chuyện phiếm, ánh đèn đột nhiên phụt tắt, toàn bộ ánh sáng tập trung vào một cái đàn piano, MC lên sân khấu, dùng mic cất giọng nói: “Chúng ta hãy chúc mừng Cao phu nhân tròn năm mươi tuổi, một tiết mục rất đặc biệt mừng giây phút này, độc tấu Piano, mời thưởng thức.”

Ánh mắt của mọi người cấp suy nghĩ lập tức chuyển đến chiếc Piano, ba người chúng tôi cũng không ngoại lệ.

Ban đầu tôi chỉ mang theo tâm tình hiếu kỳ nhìn về phía sân khấu, nhưng sau khi người trình diễn xuất hiện, tôi lập tức trừng lớn hai mắt, có chút không thể tin dám mắt vào người nọ, bởi vì, tôi thấy được ai cơ chứ, tôi nhìn thấy Cao Phàm!

Trên sân khấu Cao Phàm mặc lễ phục, diềm đạm ngồi trước dương cầm, nâng hai tay đặt trên phím đàn, theo âm tiết thứ nhất vang lên, màn độc tấu bắt đầu.

Cao Phàm tiếng đàn trôi chảy dễ nghe, khi thì êm dịu, khi thì vang dội, trầm bổng du dương, kể cả là tôi cũng bị tiếng đàn của người này làm cho cảm động.

Nhìn Cao Phàm trên khán đài đang phát ra mị lực mê người, tôi dám nói, giờ khắc này, tôi lại một lần nữa yêu hấn mất rồi.

Tôi một mực si mê chăm chú nhìn màn độc tấu của Cao Phàm, đến nỗi xem nhẹ ánh mắt ghen ghét của Cao Tuấn.

Một khúc qua đi, Cao Phàm đứng người lên, xuyên qua đám người, cùng tôi nhìn nhau, trong mắt của hấn là ánh mắt YY quen thuộc của tôi, thấy tôi mặt đang đỏ tim đang run.

Cao Tuấn rốt cục chịu không thấu, đem tôi đưa ra ngoài đại sảnh, đưa đến một chỗ vắng người.

Tôi bị động đi theo hấn, có chút nhú mào, đối với hành động của hấn thật sự khó hiểu.

Vào trong góc, hấn đột nhiên ôm chặt lấy tôi, tôi sợ tới mức vội đẩy hấn ra. Người ta rất là trung trinh, làm sao có thể để cho người khác tùy tiện ôm như vậy?

“Tại sao?” Trong mắt của hấn có một tia không phục: “Tại sao không phải là anh? Tại sao em lại yêu hấn ta như vậy?”

Đầu óc của tôi theo không kịp của tiết tấu của hấn, đành phải ngẩn người.

“Vừa rồi ánh mắt em nhìn hấn ta, trần trụi thiêu đốt như vậy, tại sao lúc nhìn anh lại khác nhau đến thế?”

Làm cái gì, thì ra là nói cái này.

“Là anh nói không bức em mà, hơn nữa anh ấy là chồng em, cái này có cái gì không đúng?”

“Anh không phục! Anh cũng muốn em nhìn anh như vậy!” Nói xong liền muốn cúi đầu hôn tôi.

Này! Là ai nói miễn cưỡng là không có hạnh phúc hả? Không cần phải hôn tôi nha!

“Cao Phàm!” Tôi nhin không nổi hô to tên người đàn ông của mình.

“Nghe rồi!” Theo giọng nói này, tôi đồng thời rơi vào một vòng tay ấm áp quen thuộc.

“Tôi nói anh Cao à, tôi chỉ là đồng ý đem vợ yêu cho anh mượn, cũng không đồng ý cho anh hôn vợ yêu của tôi nha.” Cao Phàm vừa nói vừa dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn chăm chăm vào Cao Tuấn.

“Đủ rồi!” Một giọng nữ nghiêm khắc vang lên: “Các anh chị đều theo tôi đến phòng nghỉ đi.” Cao phu nhân vừa xuất hiện đã ra lệnh.

Vì vậy chúng ta một hàng bốn người tới phòng nghỉ.

“Đây là chuyện gì? Nói rõ cho tôi!” Cao phu nhân trước nhất lên tiếng.

“Như bà vừa mới nghe thấy “ Cao Phàm chậm rãi nói: “Con trai của bà vì chống lại hôn nhân do bà sắp đặt, mượn vợ tôi đến diễn trò, hi vọng bà có thể bỏ ý định này đi, tiếc rằng vợ tôi vẻ đẹp động lòng người, anh đây dường như muốn giả thành thật . . . ”

“Đúng vậy! Con không muốn cái gì cũng được mẹ quyết định!” Cao Tuấn rốt cục bạo phát đi ra.

Cao phu nhân nặng nề thở dài, lời nói thâm thía nói: “Mẹ cũng muốn tốt cho anh, anh từ nhỏ đã không có bố, mẹ đương nhiên càng thương anh, có lẽ là phương thức không đúng, nhưng mẹ làm sao có thể hại anh được? Nếu anh thật sự không thích, mẹ sẽ không bức anh nữa, nhưng mà Diệp tiểu thư người ta đã có chồng, anh đừng nuôi hi vọng nữa.”

Cao Tuấn kèm chế nhìn tôi, nói thật nhỏ: “Tiểu Nhã, vừa mới thật sự xin lỗi em.”

Tôi lắc đầu tỏ vẻ rộng lượng, sau đó bị Cao Phàm mang đi, đem không gian để lại để hai mẹ con họ mở lòng với nhau.

Cao Phàm kéo tôi không phải đi ra ngoài, mà kéo đến thang máy của khách sạn.

Đi vào phòng, Cao Phàm đem tôi đè trên cánh cửa, triển miên hôn, trầm thấp hỏi: “Có phải vừa rồi lại yêu anh?”

Hiểu được vấn đề hẩn hởi là chuyện đánh đàn lúc nãy, tôi thành thật gật đầu thừa nhận.

Cao Phàm thoả mãn gợi cảm cười nhẹ, cho tôi một cái hôn sâu, hai tay cũng bắt đầu không thành thật ở sau lưng tôi vuốt ve.

“Uhm. . . . .” Tôi chịu không nổi phát ra tiếng than nhẹ, hai tay cũng bắt đầu ở trên người hẩn vuốt ve.

Hẩn kéo khóa kéo sau lưng tôi xuống, khê cắn vành tai của tôi, cười hỏi: “Em biết tại sao đàn ông lại mất quần áo cho phụ nữ không? Chính là vì anh ta muốn cởi nó ra.”

Một câu rất quen thuộc, mặc dù trong tiểu thuyết đã thấy nhiều, nhưng là từ trong miệng Cao Phàm nói ra, vẫn cực kỳ sexy .

Tiếp theo, hẩn đem váy tôi kéo xuống thắt lưng, cúi đầu rúc vào ngực tôi mà hôn, bàn tay to lớn cũng đi đến bắp đùi của tôi, vuốt ve qua lại, cũng ác độc đem một chân của tôi gác lên vai hẩn, mà hẩn thì nửa quỳ trước tôi.

Quá kích thích, lần đầu tiên đứng yêu, tôi chịu không nổi xoay đầu sang bên phải, phát hiện có một cái gương, vừa vặn đem cử động cùng tư thế của chúng ta bày trước mắt tôi.

Chỉ thấy trong kính tôi đây đầu tóc rối bời nhưng không mất gợi cảm, áo cùng làn váy được đẩy đến thắt lưng, một chân gác trên vai Cao Phàm quần áo cũng mất trật tự, hẩn một bên nửa quỳ trên mặt đất, một bên phối hợp tay miệng đốt ngọn lửa dục trong tôi, tôi mềm nhũn dựa trên cánh cửa, hai mắt mê mang, toàn thân đỏ bừng, vừa thấy đã biết ngay là bộ dáng đang được yêu .

Môi Cao Phàm rất cực cũng trở lại môi tôi, tôi đói khát kéo áo sơ mi của hẩn, muốn cho hẩn và tôi cùng trần trụi như nhau, cũng như cảm thụ cái cảm giác thoả mãn khi da thịt thân cận .

Rất nhanh, tay của tôi đi vào quần nhỏ của hẩn, hẩn ngoan ngoãn để mặc tôi thoát cởi ra, cũng không gián đoạn vuốt ve tôi, làm cho tôi hai tay ngăn không được run rẩy.

Thật vất vả mới cởi bỏ hết trói buộc, nhưng hẩn cũng không lập tức thỏa mãn tôi, mà là để hai tay tôi ở trên người hẩn, một chân vòng qua cái eo khoé của hẩn.

Tôi chịu không được đong đưa eo tỏ vẻ kháng nghị, Cao Phàm lại xấu xa nói: “Đây là trừng phạt em, ai kêu em phải đáp ứng loại chuyện này, nếu như chỉ muốn một mình anh, thì sao có chuyện như vậy? Anh muốn em nhớ rõ lần này, từ nay về sau chỉ có thể muốn anh thôi!”

Phải biết rằng chưa thỏa mãn dục vọng là rất khó chịu, vì vậy tôi nhịn không được khóc rống: “Được rồi mà! Người ta biết sai rồi!”

Lúc tôi sắp bị dục hoả đốt sắp hỏng rồi, Cao Phàm thẳng lưng một cái, lấp đầy tôi, tôi lập tức tràn ra một tiếng thỏa mãn rên nhẹ.

Cao Phàm lần này động tác vừa nhanh lại vừa mãnh liệt, quả thực làm cho tôi có chút theo không kịp, vì vậy tôi lại mở miệng cầu xin tha thứ: “Chậm. . . . . Á. . . . . Chậm một xíu đi. . . . .”

Cao Phàm hừ hừ hai tiếng không có trả lời tôi, nhưng rõ ràng thả chậm một chút tốc độ, thật là chỉ có một chút thôi nha.

Không biết đã trải qua mấy lần XXO, tôi rốt cục mềm oặt mà bất tỉnh.

Tỉnh lại thì tôi đã nằm ở trên giường, phát hiện Cao Phàm về mặt xấu xa nhìn tôi.

“Vẫn chưa đủ sao?” Cao Phàm khêu gợi cười hỏi.

“Không có! Em đã rất thỏa mãn rồi!” Đùa thôi, tôi tình huống hiện tại quả thực là được yêu quá nhiều, vừa nói tôi còn vừa hướng bên cạnh đây.

Cao Phàm đột nhiên nhắm mắt lại, lấy tay đỡ đầu, một hồi rên rĩ.

Tôi lo lắng qua đó, muốn nhìn tình trạng của hắn: “Làm sao vậy? Không khỏe chỗ nào? Đừng dọa em nha!” Hoàn toàn không biết cử động đang nằm trong toan tính của hắn.

Hắn đột nhiên giữ chặt tay của tôi, cười xấu xa nói: “Anh lại muốn làm!” Nói xong cũng đem tôi đặt dưới thân.

Cứu mạng! Tôi từ nay về sau không bao giờ chuyện ngu xuẩn như giả làm bạn gái của người khác nữa!

Lần sau nhìn thấy Cao Tuấn, ánh mắt của hắn rõ ràng bình tĩnh hơn rất nhiều.

“Lần này anh đến là tạm biệt em.” Cao Tuấn điềm đạm nói: “Anh quyết định làm đám hỏi, sau đó đi Pháp tiếp tục học y. Kỳ thật, cảm tình có thể bồi dưỡng, anh và mẹ nói chuyện cũng thoáng hơn nhiều, cái này còn phải cảm ơn các em, lần kia đối với em thật vô lễ, hi vọng em có thể tha thứ. Lần này, thật sự là tạm biệt và hẹn gặp lại.”

Tôi cho Cao Tuấn một cái ôm tạm biệt, thành tâm nói: “Chúc anh thuận buồm xuôi gió, tạm biệt và hẹn gặp lại, khối trưởng.”

Nhìn bóng lưng Cao Tuấn đang rời đi, tôi dưới đáy lòng nói: cảm ơn anh đã từng yêu em.

Tạm biệt Khối trưởng.

Chap này anh Phàm vừa lãng tử vừa bá đạo, mình thích!

Chap sau: Thân phận sang trọng

25. Chương 25: Hai Thân Phận

Phụ nữ đúng là loại sinh vật vừa mâu thuẫn lại kì quái, khi có một người bạn không yêu lại yêu bạn thì có lẽ bạn sẽ thấy thực phiền, nhưng khi người này không còn bên cạnh bạn nữa thì bạn lại cảm thấy trống vắng, thật là đủ mâu thuẫn. (triết lý nhân sinh của chị Nhã nhà ta)

Do Cao Tuấn, lúc đầu tôi cũng có cảm giác mâu thuẫn này, nhưng rất nhanh đã bị một ban nhạc bí ẩn làm thay đổi mục tiêu.

Ban nhạc thần bí này cái tên là mặt nạ, nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì dấu hiệu của bọn họ chính là mặt nạ, nói đến thần bí, là bởi vì bọn họ chưa bao giờ lộ diện, bí mật, cho dù là đi PR cũng vẫn đeo mặt nạ.

Chỉ có thể xác định được duy nhất mỗi số lượng, bọn họ là nhất dàn nhạc bí ẩn bốn người, bốn người này thân tài đều lớn (thân thể và tài năng), mỗi người tinh thông một loại nhạc cụ cá nhân, giọng ca chính giọng trầm thấp gợi cảm, có một loại mị lực mê người, tuy bọn họ đều mang mặt nạ, nhưng người mê âm nhạc như chúng tôi lại thà rằng tin tưởng bọn họ đều có khuôn mặt tuấn lãng.

Tôi, mặc dù là ngũ âm không thông, giọng dở ẹc, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng đến yêu thích của tôi đối với âm nhạc, huống chi là một ban nhạc thực lực hùng hậu lại siêu cấp thần bí như thế.

Thật ra sáng tạo của bọn họ tôi hoàn toàn ủng hộ, dù sao mang mặt nạ, làm cho công chúng yêu âm nhạc có một không gian tưởng tượng, đánh vào hứng thú của người xem, làm cho họ tò mò.

Lại một buổi sáng Chủ nhật đẹp trời, Cao Phàm cùng bạn bè hắn không biết chạy đi hóng mát nơi nào, bỏ tôi ở nhà, bất quá lần này tôi cũng không có ý kiến, bởi vì, tôi chủ động muốn đi gặp anh họ yêu dấu vô gian đạo.

Mọi người còn nhớ anh họ Hứa Ngôn Kiệt kia của tôi không?

Sở dĩ gọi hắn là Vô Gian đạo, là bởi vì hắn đảm nhiệm nằm vùng ở nhà cha và bà nội tôi bên kia.

Con người đúng là một sinh vật kỳ quái, không thích một người là không thích, có thể là không hề có lý do, cho nên, tôi chính là người bị bà nội không thích, không hề có lý do; con người cũng rất ư là kỳ lạ, có

thể yêu mến một người là yêu mến, cũng không hề lý có do, cho nên, tôi chính là vị em họ được anh họ yêu mến, cũng không hề có lý do .

Để cho tôi lúc nào cũng biết rõ tình huống động thái ở nhà bà nội, anh họ tôi chủ động đảm nhiệm nhân vật nằm vùng, bởi vậy, anh họ Vô Gian đạo nickname xuất hiện.

Đừng nhìn nhầm người nằm vùng kiêm anh họ của tôi, kỳ thật hẳn là một nhiếp ảnh gia khá có tiếng ở chỗ tôi.

Đừng xem hẳn bình thường luôn hi hi ha ha, bộ dạng không đứng đắn, lúc chăm chỉ làm việc, sự chuyên nghiệp, kỹ thuật cùng đạo đức nghề nghiệp của hẳn đều là nhất hạng, bởi vậy, rất nhiều báo lớn đều cùng hẳn hợp tác. Ban nhạc Mặt nạ cũng không ngoại lệ.

Mua món mứt dâu tây khoái khẩu của anh họ xong, tôi đến công ty ảnh của hẳn.

Bởi vì là em họ của ông chủ, cho nên tôi có được đặc quyền ở công ty tùy tiện ra vào. Lãng xằng khắp nơi, cuối cùng tại phòng chụp ảnh mới tìm được anh họ .

Có lẽ là vừa kết thúc một short ảnh, trong phòng chụp. . . . . Có thể dùng đồng lộn xộn để hình dung, anh họ cùng nhân viên công tác vừa nói cười vừa thu dọn tàn cuộc, không khí thoải mái hòa hợp.

“Hello! Ông chủ Hứa!” Tôi dựa vào tại cạnh cửa nhìn anh họ chào hỏi.

Nghe được tiếng tôi, hẳn lập tức thẳng tắp sống lưng, cảm thán một tiếng: “Mứt dâu tây!” Tiếp theo xoay người hướng tôi chạy tới.

“Tiểu Nhã! Em họ yêu dấu! Yêu em chết mất!” Anh họ vừa nói vừa làm ra vẻ đáng yêu.

Yêu chết tôi? Tôi thì nghĩ là yêu chết mứt dâu tây tôi mang đến đó nha! Chưa thấy qua tên đàn ông nào mê dâu tây như thế, vì thế, tôi vẫn khinh bỉ hẳn đến ngày này giờ này.

Tôi khinh bỉ nhìn hẳn liếc, đem mứt dâu tây đưa cho hẳn, không nói lời nào.

Anh họ hai mắt tỏa sáng nhận mứt dâu tây, làm bộ tiểu thái giám nghinh tôi đi giá đến phòng làm việc của hẳn.

Trong văn phòng, anh họ một bên hạnh phúc đang ăn mứt dâu tây, một bên hỏi: “Em không phải cả năm rồi không đến sao? Hôm nay ngọn gió nào đưa em sang đây?”

Kỳ thật tôi là thật sự không muốn, bắt đắc dĩ vì lãnh địa của ban nhạc Mặt nạ, hết lần này tới lần khác lại chỉ hôm nay mới có cơ hội nhìn bọn họ, thật sự là. . . . .

“Vì mặt nạ ! Nghe nói bọn họ mời anh chụp ảnh?” Hai tôi mắt tỏa ánh sáng nhìn của hẳn.

Nghe xong tôi mà nói..., anh họ biểu lộ phức tạp lại mang ý cười nhìn tôi, chậm rãi nói: “Anh nên nói số em hên hay là xui đây ? Bọn họ mới rời chỗ anh.”

Nghe tin dữ, tôi cứng người trên ghế sa lon, giờ phút này nét mặt của tôi nên hình dung như thế nào, buồn bực, ảo não, hối hận, không phục. . . . .

Nhìn tôi chẳng lẽ đến nghĩ bộ dạng nhảy lều, anh họ hảo tâm nói cho tôi biết một tin tức: “Kỳ thật em vẫn còn có cơ hội thấy bọn họ, tuần sau, bọn họ muốn tới chỗ anh làm một album chân dung.”

Thật sự? ! Tôi lập tức bổ nhào vào anh họ, vẻ mặt nịnh nọt nhìn hẳn.

“Này “ hẳn đưa ra một cái vé tự chế giống như vé xem phim: “Vé này dành cho người hâm mộ duy nhất có thể xem mặt thần tượng đó nha!”

Thấy hẳn đùa giỡn vui vẻ thế, được, vì cơ hội này, tôi nhẫn.

Tuy vui vẻ nhận vé, nhưng tôi cũng không có xem nhẹ ánh mắt rõ ràng đang tính toán kia.

Tôi chủ động dẫn khoảng cách với hẳn, chờ đợi câu sau của hẳn.

Quả nhiên, môi mỏng xinh đẹp bắt đầu chuyển động.

“Nữ thần của chúng ta hẳn là cũng muốn hiện thân chứ?”

Nữ thần, tên của một quyển chân dung tả thực, nhân vật chính là một cô gái.

Mà tôi, chính là cô gái kia.

Chân dung nữ thần tập một xuất bản mười năm trước, năm đó tôi 14 tuổi.

Năm đó tôi đây vừa tròn 14 tuổi chạy đến phòng làm việc chụp ảnh của anh họ, vì ham vui, anh họ giúp tôi chụp một bộ ảnh chân dung tả thật.

Bọn họ cho tôi mang một bộ tóc giả vàng óng dài đến eo, thay váy trắng thuần khiết, hơn nữa da tôi vốn trắng nõn, nhìn như thiên sứ nhỏ vô thực bước ra từ làn khói. Bối cảnh bố cục cực kỳ thâm sâu, hiệu ứng khói thiên đường, cả trong lúc chụp ảnh tôi đều không nhìn vô ống kính, bởi vì tôi hoàn toàn bị những đạo cụ kia hấp dẫn, ai ngờ lại trong lúc vô tình tạo thành một loại hiệu quả siêu cấp tự nhiên.

Sau khi rửa ảnh, anh họ là càng xem càng thỏa mãn, cuối cùng lừa tôi vụng trộm chế thành chân dung nữ thần, rồi xuất bản tiêu thụ. Làm cho người không tưởng tượng được là, chân dung bán chạy cực kỳ, mà nữ thần thần bí tôi đây cũng nổi tiếng vô cùng. Đáng tiếc tôi với mấy chuyện này không có hứng thú, bởi vậy rất nhanh, nữ thần không còn xuất hiện nữa.

Mười năm trôi qua, anh họ định chụp một bộ nữ thần lạnh lùng, làm cho nữ thần tái xuất giang hồ, coi như là giải nỗi khổ của Fans vì nữ thần mà tương tư.

Nếu không nhờ anh họ nhiều năm qua đã chăm sóc tôi, tôi là tuyệt sẽ không làm cho nữ thần xuất hiện nữa, lại vì liên quan đến kỹ thuật trang điểm, cho nên mọi người tuyệt đối không thể tưởng tượng được nữ thần chính là tôi, đây cũng là một trong những nguyên nhân tôi sẽ đáp ứng trở thành nữ thần.

Hôm nay nữ thần nhí đã lớn, tuy cùng màu tóc vàng, nhưng phối hợp còn lại là phun mây mù và trang phục gợi cảm mà không mất khí chất, duy nhất giống nhau chính là, lần này tôi vẫn không nhìn ống kính.

Kỳ thật tôi có chứng sợ hãi ống kính, bất quá chỉ cần không nhìn màn ảnh sẽ không sao.

Anh họ thần tốc, tôi phối hợp, bởi vậy tập hai nữ thần chụp đến trưa là xong.

Một mỗi đến trưa, sau khi làm thịt anh họ một bữa ăn tối thịnh soạn, tôi rút cục về đến nhà.

Cao Phàm ngồi trên giường trong phòng vừa nghe nhạc vừa đọc sách.

Thì ra tôi mỗi đến úp sấp người mà vẫn nghe được nội dung bài hát, lập tức nguyên khí mười phần, nhảy lên giường ghé vào bên người Cao Phàm, hưng phấn hỏi: “Chồng yêu à! Anh cũng thích mặt nạ đúng không?”

Cao Phàm buông sách, nhìn tôi ôn nhu ười cười, nói: “Em rất thích bọn họ hả?”

Đương nhiên! Tôi mạnh mẽ gật đầu. Loại cảm giác gặp gỡ tri âm thật sự sướng khoái.

“Vậy em thích nhất là ai?” Cao Phàm ánh mắt loé sáng hỏi.

“Vấn đề này. . . .” Tôi điều chỉnh một thể nằm thoải mái, rồi thật thà nghĩ ngợi, nói: “Thật là khó lựa chọn nha, hát chính, phụ, tay trống em đều rất thích.”

“Nói như thế nào?”

“Giọng ca chính thanh âm trầm thấp gợi cảm, có được một loại sức hấp dẫn mọi người, nhưng mà tay trống em cũng rất thích, bởi vì nhìn anh ấy em lại nhớ đến anh Takumi trong NANA hehe!”

(Chú thích: Nana là một series shoujo manga của Ai Yazawa được đăng dài kỳ bởi Cookie, nhà xuất bản Shueisha, nay đã ra đến chương 78 (tại Nhật) và tạp chí Shoujo Beat (tại Mỹ). 12 tập đầu của Nana được tiêu thụ tới hơn 22 triệu bản. Chuyển thể từ manga này có một series anime và hai phần live-action cùng tên. Tựa đề truyện chính là cái tên chung của hai cô gái với hai tính cách khác nhau, hai số phận khác nhau : Nana. Một Nana (Komatsu) đến từ một thành phố nhỏ, không ước mơ hoài bão, cùng bạn bè và người yêu lên Tokyo, thi vào đại học mỹ thuật cũng chỉ để theo đuổi ước mơ của họ, luôn tìm kiếm mục tiêu cho bản thân ; một Nana(Osaki) lại luôn khát khao biến ước mơ của mình và ban nhạc thành sự thực : trở nên nổi

tiếng tại Tokyo. Ai-sensei đã khiến hai Nana ấy gặp nhau, tình huống mà bà xây dựng không chỉ là thành công rực rỡ của bà mà còn là của thể loại shoujo Năm 2003, Nana cùng Kaze Hikaru của Taeko Watanabe đoạt Shogakukan Manga Award cho thể loại shoujo. Tiếp nối manga, anime và hai phần live-action cũng gặt hái được rất nhiều thành công. Năm 2005, Nana đoạt giải Manga của năm, đứng trước Death note và Hana Yori Dango.)

Cao Phàm cười xoa đầu mũi của tôi, với tôi mà tranh luận về truyện tranh thì chỉ có thiệt thôi.

“Thật ra giọng ca chính làm cho em lại liên tưởng đến một nhân vật trong truyện tranh phải không?” Cao Phàm buồn cười nói.

“Thật thông minh!” Tôi sùng bái nhìn của hắn: “Chính là nam nhân vật chính Sakuya Ookochi trong Đoàn khúc yêu thương (Kaikan phrase) đó!”

(Truyện này thuộc thể loại 17+ nên mình không tiện nêu nội dung. Chỉ biết anh nam chính là một tài năng âm nhạc (leader của một nhóm nhạc rock tên là Lucifer) nhưng mà khá là sắc với bạn nữ chính)

“ . . . . . ”

Một tuần rất nhanh trôi qua, Chủ nhật lại đã đến, thời gian mặt nạ chụp ảnh cũng đã tới.

Sáng sớm, Cao Phàm lại cùng bạn bè hắn ra ngoài.

Tuy nói gần đây tôi rất mê mặt nạ, nhưng là tôi đây miễn cảm cũng phát hiện gần đây Cao Phàm cùng nhóm bạn đáng chết của hắn luôn thần thần bí bí, tựa hồ đang làm một chuyện gì đó không cho ai biết.

Tuy rất lo lắng, nhưng tôi tin tưởng bọn họ tuyệt đối sẽ không làm chuyện xấu, bọn họ chắc không làm chuyện gì bậy bạ đâu. . . . .

Mang tâm tình hưng phấn đi vào công ty anh họ, được cho biết ban nhạc mặt nạ đang ở phòng hóa trang chuẩn bị, hơn nữa còn đang không che mặt, vì vậy tôi lập tức kéo anh họ cùng chạy về phía phòng hóa trang.

Mở cửa phòng hóa trang ra, lúc nhìn thấy 4 thành viên ban nhạc mặt nạ, nụ cười của tôi lập tức cứng lại trên mặt, cái loại hưng phấn cao độ cũng theo đó mà cứng đờ.

Phấn khích chính là, 4 người bọn họ cũng cứng người lại y như tôi.

Bởi vì, bọn họ nhìn thấy ai?

Mà tôi, lại nhìn thấy ai?

Bọn họ cứng đờ, là vì nhìn thấy Diệp Nhã tôi đây.

Mà tôi cứng đờ, là bởi vì nhìn thấy Cao Phàm nhà tôi cùng đám bạn đáng chết của hắn.

Giờ này khắc này, trong óc của tôi rất khó tiêu hóa sự thật này.

Cao Phàm, Bàng Chính Vũ, Âu Dương Liệt, Âu Dương Quyền, bọn họ chính là tổ hợp ban nhạc mặt nạ ! ! ! ! !

Chap sau: Bày mưu tính kế (anh Phàm với chị Nhã chụp hình “hấp dẫn” :)))

Hì thế là đã qua 2/3 chặng đường! Mặc dù không ngắn không dài nhưng nó để lại ình nhiều cảm xúc. Cảm ơn tất cả mọi người đã đồng hành và theo dõi truyện. Cảm ơn Ami nàng đã giúp đỡ ta từ ngày đầu mới tập edit. Mặc dù trình độ còn rất non kém, nhưng nhìn lượng page view mình cũng biết là mọi người ưu ái mình khá nhiều. Cảm ơn cả nhà! Cuối tuần vui vẻ nhé.. hẹn gặp lại

26. Chương 26: Bày Mưư Tính Kế

Trong phòng hoá trang không khí thật quỷ dị, cứng ngắc, kỳ quái tới cực điểm, giống như một đợt áp thấp kéo đến.

Ngoại trừ mấy người bọn tôi, tất cả mọi người có cùng một sự nghi hoặc: vì sao đại danh鼎鼎鼎鼎 ban nhạc lừng lẫy lại nhìn chằm chằm vào Diệp Nhã em họ của nhiếp ảnh gia, cả bọn cứng người lại mang theo thần sắc sợ hãi.

Anh họ vì không biết quan hệ của tôi và bọn họ, bởi vậy cũng chỉ có thể sững sờ ngây ngốc đứng ở tại chỗ, vừa nhìn mặt đang thối ra của tôi, vừa nhìn bọn họ đang sợ hãi ra mặt.

Ở đằng kia mấy đại nam nhân nhìn tôi cầu xin tha thứ bằng mắt, tôi dưới đáy lòng thở dài, cúi đầu xuống, dùng hai tay vỗ vỗ gò má, sau đó. . . . .

“A!” Tôi đột nhiên hưng phấn kêu to: “Các anh chính là ban nhạc Mặt nạ hả? Oa! Đẹp trai nha! Các anh khoẻ không, em là FAN của các anh đó!”

Một phiếu thợ trang điểm bị của tôi biến đổi lớn loi đến, rất khó có thể chấp nhận một giây trước mặt tôi còn mây đen dày đặc một giây sau lại như mặt trời sáng lạng, bởi vậy chỉ có thể sững sờ mà nhìn tôi.

“Ha ha” anh họ lập tức nhảy ra phối hợp: “Quên giới thiệu, cô ấy là em họ của tôi Diệp Nhã, vẫn luôn muốn nhìn thấy mặt các cậu, cho nên. . . . . hi hi. . . . .”

“Vừa mới có dọa đến các anh không?” Tôi trên mặt vô tội lại thành khẩn nói: “Em là người mà, lúc hưng phấn mặt sẽ tự động trầm xuống, hi vọng không hù đến các anh!” Nói đến câu sau tôi quả thực là nghiêng rằng nghiêng lợi.

“Đúng! Em họ tôi luôn có đặc thù là rất háo sắc! Ha ha!” Anh họ cùng tôi tung hứng, thuận tiện vỗ vỗ đầu tôi.

“Ha ha! Không sao không sao, có thể làm cho em họ của nhà đại nhiếp ảnh gia yêu mến, chúng tôi vinh hạnh còn không kịp!” Bàn Chính Vũ linh động tiếp lời.

“Cho nên! Để cho bạn hiểu chúng tôi hơn, chúng ta tâm sự riêng nhé!” Bàn Chính Vũ nói xong cũng cùng anh họ đang nghe mà chẳng hiểu gì đem thợ trang điểm đẩy ra cửa.

Giờ phút này trong phòng hóa trang lại khôi phục không khí quỷ dị, ngọt ngào trước kia, cơn áp thấp này xưa mãi không đi.

Tôi vẽ mặt thối hoặc ngồi trên ghế sa lon, đối diện là bốn thành viên của ban nhạc đại danh鼎鼎鼎鼎 kia, anh họ cuối cùng quyết định ngồi bên cạnh tôi.

Tôi vẫn không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn bọn hắn.

Cừ thật đấy, biết tôi rất thích ban nhạc này, mấy tên này thật quá đáng lại đi giấu diếm tôi, một chút cũng không lộ, cả ngày lén lút lút lút tụ lại một chỗ, hại tôi cho là bọn họ đang làm chuyện gì phạm tội hoặc ám muội, cả ngày lo lắng vô cùng, kết quả thế này đây! Giận nhất là Cao Phàm, ngày đó tự nhiên mặt không đổi sắc cùng tôi khơi gợi về chuyện này, thật tốt quá nhỉ!

Nghĩ vậy, mặt của tôi lại bắt giắc đen đi vài phần.

Dưới ánh mắt áp bức của tôi, Bàn Chính Vũ rốt cục chịu không nổi tự động đầu hàng, kể lại hết thảy từ đầu đến cuối.

Chuyện rằng Âu Dương Quyền đại ca nhà chúng tôi là tổng giám đốc của một hãng đĩa nhạc, bốn người bọn họ thời còn học sinh cũng rất yêu thích làm âm nhạc, lần này lập ra ban nhạc mặt nạ, đơn giản là vui đùa, thoải mái cơn nghiện âm nhạc.

“Cho nên “ Bàn Chính Vũ vẽ mặt puppy nịnh nọt nói: “Tiểu Nhã à, tụi anh không phải cố ý gạt em đâu, tụi anh chỉ muốn tạo cho em một niềm vui và sự kinh ngạc mà thôi!”

Tôi hừ hừ hai tiếng, cười lạnh nói: “Tốt nhất là như thế.”

Thực ra tôi tức cái gì đâu, chỉ là trách bọn họ không tin tưởng tôi mà thôi.

Thấy nét mặt của tôi không còn khùng bố nữa, Cao Phàm ngồi vào bên cạnh tôi, bên tai tôi nhỏ giọng nói: “Vợ yêu à, đừng giận nữa nhé, về nhà anh mặc em xử lý!” Nói xong còn nhìn tôi mập mờ nháy mắt mấy cái.

Phải gió à! Tên này! Tự nhiên lại phóng tia X gì chứ!

Aiz. . . . . Tôi thở dài, vô lực nói: “Em đâu có giận mọi người đâu. . . . .”

Nghe xong tôi nói..., bốn người kia rốt cục như nhận được đại xá, rất ăn ý khôi phục lại bình thường, trong phòng hóa trang lại quay lại không khí thoải mái, dường như cơn áp thấp vừa rồi chỉ là ảo giác.

“Cái đó . . . . . Có thể giải thích sơ qua tình huống hiện tại không vậy?” Một giọng rầu rĩ vang lên.

Ôi! Rõ ràng đem anh họ bỏ xó này giờ.

Biết rõ mọi chuyện anh họ tuy rất giận tôi không báo cho anh ấy chuyện tôi kết hôn, nhưng nhờ tuyệt chiêu siêu cấp vô địch làm nũng của tôi, anh họ cuối cùng cũng chỉ gõ gõ đầu tôi tỏ vẻ cho hả giận.

Anh họ và bọn hắn vài cái làm như hận không thể gặp nhau sớm hơn, 2 chưa toeí, bọn họ đã xưng anh gọi em, đặc biệt cùng Âu Dương Q uyền vừa lên chức bố trẻ con, lúc này, hai nhân vật đang làm bố này, tham thảo chia xẻ kinh nghiệm làm bố của nhau.

“Anh à! Không tốt rồi!” Một trợ lý của anh họ về mặt vô cùng hoảng sợ xông vào phòng hóa trang.

Không biết là phản xạ có điều kiện hay là sao ấy, chúng tôi cũng rất ăn ý làm ra vẻ mặt hoảng sợ nhìn về phía người mới đến.

Anh họ hít sâu một hơi, làm bộ sẵn sàng đón nhận mọi chuyện nói: “Chuyện gì đã xảy ra?”

“Chị Lưu phòng ý tưởng đó ! Vừa mới gọi điện thoại nói cùng tình nhân bỏ trốn! Không đến nữa!” Người nọ về mặt khóc không ra nước mắt nói.

Nghe được tin dữ anh họ tại chỗ hoá thạch.

“Bỏ trốn thì cũng phải đem kế hoạch chụp ảnh nộp lại trước chứ. . . . .” Thật lâu sau, anh họ mới cứng ngắc nhổ ra những lời này.

Anh họ về mặt đau khổ trái ngược với bốn người kia, muốn khóc mà không khóc nổi nói: “Anh em à! Tôi thực tình xin lỗi các cậu. . . . .” Dứt lời còn khoa trương dùng cánh tay lau nước mắt.

Cất, còn tưởng rằng là cái gì, tìm cách chứ gì, còn có tôi ha!

Tôi theo bước nhỏ nhảy đến bên người anh họ, thần bí nói với hắn rằng tôi có cách.

Lúc anh họ do dự, ánh mắt hoài nghi, dưới ánh mắt tự tin của tôi, mọi người cùng nhau chuyển qua phòng họp.

Ngồi trong phòng họp, tôi đột ngột đứng lên, bởi vì tôi có cách giải quyết. . . . .

Được rồi, tôi thừa nhận, cách của tôi là tham khảo một phân cảnh trong truyện tranh.

Lúc mọi người ánh mắt nhìn tôi soi mói, tôi bất cứ giá nào cũng phải nói, dù sao nước tới đê chặn, binh tới tướng đỡ.

“Phương án của em rất đơn giản”. Nhìn tôi về mặt giống như trấn tĩnh nói: “Chính là cho bọn họ cùng với nữ người mẫu chụp hình gợi cảm, chỉ là, không cần phải chụp đến mặt của các cô ấy.”

“Cái gì?” Một người chuyên cung cấp các người mẫu nữ đập bàn phản đối: “Nữ người mẫu của bên tôi đều là hạng nhất, cô nói như vậy là ý gì, xem thường người của chúng tôi sao?”

Tôi sặc. . . . . Té ra anh chàng này cũng xem bộ chuyện tranh kia? Nếu không như thế nào nói những lời phản đối lại giống y chang như vậy. . . . .

Tôi nuốt nước miếng một cái, tiếp tục nhìn như trấn tĩnh nói: “Là người yêu âm nhạc, tất cả mọi người đều hi vọng có được vẻ đẹp và dáng người của người mẫu, nhưng đại đa số cũng chỉ là khát vọng mà thôi, nếu

như nhìn không rõ được dung mạo của người mẫu, mọi người còn có thể tưởng tượng thành chính mình, giữ lại một không gian ảo tưởng, trái lại, nếu như thấy rõ mặt người mẫu, mọi người có lẽ sẽ bởi vì ghen ghét mà không muốn xem nữa. . . . .”

Sau khi nói xong, ở dưới hoàn toàn yên tĩnh.

Tôi sặc, phản ứng tệ vậy sao?

Bởi vì quá yên tĩnh, cho nên một giọt mồ hôi lạnh theo trán của tôi chảy xuống.

“Thì ra. . . . . Đây là tâm tình của người hâm mộ. . . . .” Hồi lâu sau, anh họ đột nhiên một nắm tay vỗ vào tay bên kia, bình tĩnh hiểu ra nói.

Tôi đổ mồ hôi. . . . . Anh họ sao mấy lời này giống hệt trong truyện tranh thế.

Sau khi anh họ lên tiếng, mọi người tỏ vẻ vô cùng đồng tình với sáng kiến của tôi, nhân lực chuyên nghiệp lập tức tụ lại một chỗ thảo luận vấn đề cần thực hiện.

Nhưng là không biết tại sao, sau khi nói xong tôi đây lại có cảm giác lạ lạ, đột nhiên, tôi ánh mắt sáng lên, tại chỗ cứng lại trên ghế, đương nhiên, đồng dạng cứng đờ còn có một vị.

Không cần phải nói, vị kia tùy lúc phối hợp cứng người với tôi ngoại trừ Âu Dương Quyền đại ca không có người thứ hai. (mọi người còn nhớ chuyện trong phòng sinh không?:))

Tôi thật sự là đầu heo, rõ ràng lại đưa ra cái đề nghị hồng бет này, rõ ràng là cho bọn họ một cơ hội quang minh chính đại cùng những cô gái khác tiếp xúc thân mật! Âu Dương Liệt và Bàn Chính Vũ bởi vì không có người phụ nữ cố định nào, bởi vậy đối với đề nghị này vui đến quên cả trời đất. Âu Dương đại ca khá thoáng, đem vợ yêu hôn nhẹ vài cái là xong chuyện, có lẽ là nghĩ vậy, hắn từ tốn không hề đờ người, ngược lại lộ ra nụ cười âm hiểm hương vị quả là khó nói nên lời. Chính là tôi đó! Tôi lại chịu không được Cao Phàm cùng những cô gái khác thân mật.

Nghĩ vậy, tôi ai oán nhìn hướng Cao Phàm, hắn thì dùng một loại ánh mắt khó có đoán biết trở lại nhìn tôi.

Được rồi. . . . . Tôi thừa nhận tôi đầu heo. . . . . Nhịn không được gõ đầu của mình.

Tôi có thể phá hồng бет chụp này không hả? Thượng Đế ơi! Tha thứ cho loại tư tưởng hèn hạ này của con nha!

Trong Phòng chụp ảnh.

Những người mẫu chuyên nghiệp kia cũng thật là, đáng người nóng bỏng, khuôn mặt mỹ lệ, quả thực chính là gương mặt thiên sứ, đáng người ma quỷ.

Miễn bàn đến Bàn Chính Vũ và Âu Dương Liệt đối với các cô ấy vô cùng hài lòng, mà ngay cả tôi đây là phụ nữ thấy cũng phải chảy nước miếng.

Bên kia, Âu Dương đại ca thật sự gọi điện cho chị Cao Hân, lúc này, bọn họ một vừa nói chuyện, vừa chụp ảnh, thật sự là tên bẩn người bên ngoài, đặc biệt là tôi.

Mắt thấy cũng sắp đến phiên Cao Phàm chụp ảnh, tôi nhịn không được núp vô góc tường ngồi lăm nhăm tự kỷ, thỉnh thoảng ai oán quay đầu lại chú ý động thái trong đó.

Cao Phàm ban đầu hắn là đã cùng nữ người mẫu chụp ảnh gọi cảm đột nhiên hướng tôi đi tới, làm cho tôi nhất thời kinh ngạc đến quên cả lăm nhăm, chỉ ngây ngốc nhìn hắn lôi tôi đi, kéo vào phòng chụp ảnh.

Lúc tôi còn như đi vào cõi thần tiên, đột nhiên cảm thấy ngực mát quá, má ơi, tên này rõ ràng tại thoát y phục của tôi!

Quên nói rõ, chụp ảnh lần này các đàn ông thì bán nude thân trên, còn người mẫu nữ chỉ mặc nội y thôi, thật tuyệt hảo, nóng bỏng nha!

Tôi đột nhiên hoàn hồn, vô thức ngăn cản hành động của Cao Phàm.

Cao Phàm chơi tôi sao, vừa thoát quần áo vừa dùng giọng chỉ có hai người chúng tôi nghe thấy nói: “Vợ à, cho dù em rất rộng rãi có thể để cho anh và người phụ nữ khác thân mật, nhưng chồng em anh đây không thích, hồi giờ phụ nữ mà anh động chạm, ngoại trừ mẹ anh và chị hai, cũng chỉ có em.”

Đúng là người chồng tốt! Tôi quên giày dựa, về mặt cảm động nhìn của hắn, chịu đựng xúc động muốn ôm hắn một ngụm.

Nhưng mà! Cảm động thì cảm động, làm sao lại để tôi cởi đồ trước mặt nhiều người như vậy được, da mặt của tôi vẫn không đủ dày đâu!

Không có biện pháp, đành phải hướng anh họ cầu cứu.

Nhận được ánh mắt cầu cứu của anh họ một tay chống cằm, về mặt tính toán lại vô sỉ nhìn tôi, mở miệng phán một câu: “Tôi rất chờ mong giọng ca chính của Mặt nạ và nữ thần kết hợp nha!”

Biết ngay mà! Tên này chẳng đáng tin chút nào!

Cuối cùng, dưới ánh mắt áp bức mọi người, tôi ngoan ngoãn cùng Cao Phàm chụp một short ảnh nóng bỏng đến cực điểm.

Chưa đến một tuần sau, ảnh của ban nhạc Mặt nạ, cùng lúc xuất bản với bộ ảnh của nữ thần đã thoái ẩn 10 năm.

Bộ ảnh của ban nhạc Mặt nạ, bởi vì nhìn không thấy mặt của người mẫu nữ, giữ lại cho FANS một không gian tưởng tượng và ảo tưởng đến vô tận, cho nên hot vô cùng.

Hot không kém là bộ ảnh của Nữ thần.

FANS thế hệ trước nhìn nữ thần lột xác khỏi phải nói, tuyệt đối sẽ không buông tha bộ ảnh sống động này, mà FANS mới thì bị khí chất của nữ thần bí ẩn hiện tại hấp dẫn, bởi vậy cũng nhiệt liệt ủng hộ, săn một bộ về nhà.

Cười thoải mái nhất phải kể đến anh họ rồi, hai bộ ảnh này mang lại cho hắn một lợi nhuận rất khả quan.

Sáng sớm một ngày nọ, Bàn Chính Vũ, hai anh em nhà Âu Dương còn có Cao Phàm cùng lái xe đến văn phòng của anh họ, lúc này, bọn họ không bỏ tôi lại nưc, mà là tất cả đều đem tôi theo.

“Anh Hứa!” Bàn Chính Vũ trước nhất mở miệng: “Ha ha, cái kia, bộ ảnh nữ thần, anh còn không?” Vừa nói vừa xoa xoa hai tay, về mặt du côn.

Đang uống trà tôi đây nghe được hai chữ nữ thần, nhin không được đem trà phun ra.

Bàn Chính Vũ về mặt ghét bỏ nói: “Sao bản vậy, thái độ gì đây, ghen tị với nữ thần chứ gì!”

Tôi sặc! Tôi chính là tôi, tôi phải ghen tị với chính mình sao?

Anh họ âm hiểm cười nói: “Các các cậu đều rất thích nữ thần?”

Bốn người liên tục gật đầu.

“Chúng tôi đều rất ngưỡng mộ nữ thần, nếu như có thể, chúng tôi thật sự hi vọng có thể cùng nữ thần gặp mặt một lần.” Cao Phàm thành khẩn nói.

Cao Phàm. . . . . Thì ra anh cũng mê nữ thần hử. . . . .

Anh họ vô sỉ cười to: “Ha ha, thực ra nữ thần vẫn tồn tại bên cạnh các cậu đấy thôi!” Dứt lời còn dùng một loại ánh mắt làm cho tôi da đầu run lên nhìn tôi.

“Cái gì? ? ? ? ?” Bàn Chính Vũ hoàn toàn không chấp nhận ôm đầu nhìn về phía tôi thét lên.

Còn lại ba người quả thực chính là bị sét đánh đến không còn chút phản ứng nhìn tôi.

Thái độ gì đây, chẳng lẽ tôi không thể là nữ thần? Phản ứng của bọn hắn cũng quá làm tổn thương tim tôi nha!

Tôi khiêu khiêu lông mi, lạnh lạnh hỏi: “Có ý kiến?”

Bàng Chính Vũ hoàn toàn không tin nói: “Anh Hứa à! Hôm nay có phải ngày Cá tháng Tư đâu?”

Rất tốt! Mấy người chọc giận tôi rồi đấy! Vì vẫn hồi mặt mũi, tôi đứng lên, nhìn anh họ lạnh lùng bảo: “Anh họ, đem đội trang điểm cho em mượn chút, em quyết định làm cho nữ thần xuất hiện một lần nữa.”

Rất nhanh, tôi đây biến thân nữ thần xuất hiện trước mặt bọn họ.

Chứng kiến ánh mắt kinh diễm của bọn họ, tôi đắc ý cười.

“Đừng, chờ đắc ý vội!” Bàng Chính Vũ ráng nín kéo câu cuối: “Anh chỉ bị kĩ thuật hoá trang xuất thần nhập hóa hấp dẫn mà thôi. . . . .”

Tùy hấn nghĩ gì thì nghĩ, tôi chỉ quan tâm đến phản ứng của Cao Phàm .

Nhìn về phía Cao Phàm, sự hưng phấn của hắn lại lộ ra một nụ cười mà tôi khó có thể đoán được.

Buổi tối, sau khi tôi tắm rửa nằm trên giường đọc tiểu thuyết.

Cao Phàm vừa tắm rửa ra tới, bên hông chỉ quấn một khăn lông màu trắng, lọn tóc trên trán còn nhỏ nước, nhìn gợi cảm, mê người thế nào thì gợi cảm, mê người thế ấy.

Tôi vô thức vì cảnh đẹp trước mắt mà nuốt nuốt nước miếng, nhìn hắn hướng tôi dề xuống.

Hắn ngồi ở bên cạnh tôi, lấy tay nhẹ nhàng dọc theo ngũ quan của tôi vuốt ve, làm cho tôi kim lòng không được run run một chút, tên kia cực nóng, tràn ngập dục vọng, ánh mắt YY trắng trợn, càng nhìn tôi càng nhin không được mà đỏ mặt.

“Này, cái đó, có chuyện thì từ từ nói, không nên động tay động chân.” Tôi lắp bắp nói.

Cao Phàm mắt diếc tai ngơ, bên tai tôi bên cạnh mập mờ một cái, một tay mò vào sau lưng tôi, cao thấp vuốt ve.

“Sao không nói cho anh biết em là nữ thần?” Cao Phàm môi đến môi tôi, nhẹ nhàng đụng chạm tra hỏi.

“Bởi vì anh đâu có hỏi đâu. . . . .” Giờ phút này tôi đây thầm muốn hôn hắn.

Đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, tôi dùng tự chủ cực kỳ mạnh mẽ cùng Cao Phàm cách ra một khoảng, hưng phấn hỏi: “Chờ một chút! Hình như anh rất yêu mến nữ thần? Bắt đầu từ khi nào?”

“Từ 10 năm trước.”

“Oa! Ý anh là yêu em đã 10 năm ?” Ha ha, tôi vô cùng vui sướng.

Cao Phàm cứng nựng nhìn tôi, khàn khàn nói: “Đàn bà, em quá không chuyên tâm, hơn nữa, anh yêu em sẽ không dừng lại ở 10 năm. . . . .”

Bởi vì câu cuối cùng hắn nói rất nhỏ, tôi nghe không được rõ ràng lắm, vừa định hỏi lại, Cao Phàm lại đột nhiên hướng tôi tấn công mạnh, lập tức, trong óc của tôi chỉ còn nghĩ được hưởng thụ Cao Phàm như thế nào.

Cái này thật sự là nóng bỏng quá đi, làm cho người ta mặt đỏ tim đập nhiệt tình triền miên cả đêm. . . . .

27. Chương 27: Chính Thức Công Khai

” Diệp Nhã yêu dấu, chồng em, anh, Cao Phàm, bây giờ, sẽ chính thức công khai em, làm ơn nghiêm túc, chân thành suy nghĩ dùm anh!”

Ngồi ở vị trí mưu sinh phần lớn thời gian, tôi đau đầu nhớ lại buổi sáng ra cửa giờ nhìn thấy tờ giấy. (vị trí mưu sinh = bàn làm việc)

Nói đến sáng nay, Cao Phàm thái độ khác thường đi trước tôi N bước ra khỏi nhà, hơn nữa ngay cả Good—bye Kiss cũng không để lại, vốn đang có chút buồn bực, nhưng khi thấy trên bàn cơm Tuyên ngôn nội tâm đơn giản, tôi không khỏi vừa bực mình vừa buồn cười.

Chính thức công khai? Hấn muốn đình công sao!

Bất quá người này cũng thật đáng yêu, lại còn dùng giấy để ghi lại nữa.

Nói đi phải nói lại, có tất yếu phải công khai không?

Tôi chưa kịp nghiêm túc, chân thành mà suy nghĩ vấn đề này, nữ đồng sự A đã giắt giọng hướng tôi triệu hồi: “Tiểu Nhã! Đã đến giờ tám giữa trưa ! Tôi đây mỗi người điều có vị trí nhiệm vụ riêng! Nhanh!”

Ồ. . . . .

Đây là phương thức mà các nữ nhân viên văn phòng giải trí khi không đủ thời gian về nghỉ trưa.

Được rồi. . . . . Tôi thừa nhận tôi cũng nhiều chuyện một chút.

Khi tôi hoàn hồn nhìn lên, phát hiện mọi người rất ăn ý vây quanh bàn của nữ đồng sự A, giống như các bạn nhỏ trong nhà trẻ ngoan ngoãn xếp hàng có trật tự chờ chia táo, trong đó vị trí của tôi hình như đang ở trung tâm.

Hơ. . . . . Thật là nể mặt quá.

Tôi dưới ánh mắt thúc giục của mọi người nhàn nhã đi đến vị trí kia, vững vàng ngồi xuống.

Loại chuyện này của nhân loại cũng khá kì quái, rõ ràng không có thành quả vĩ đại gì, nhưng mọi người vẫn thích bạn. Bây giờ đúng là như vậy, mọi người nhất định phải chờ tôi ngồi xuống mới bắt đầu buổi tám chuyện hôm nay .

Mới vừa ngồi vững, nữ đồng sự A lập tức lấy ra một quyển album chân dung của nhóm nhạc Mặt nạ được bao bì cẩn thận đặt trên bàn, chỉ vào tấm hình của giọng ca chính, đưa ra nghi vấn: “Mọi người thấy thân hình của giọng ca chính và tổng giám đốc chúng ta có điểm giống nhau không!”

Wow! Bà chị này nhãn lực quá tốt. Tôi khâm phục nhìn nàng một cái.

Nghe nàng nói xong, mọi người đều gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

“Thật hâm mộ nữ người mẫu đặc biệt này có thể chụp hình chung với anh ấy!” Nữ đồng sự B vẻ mặt háo sắc nói.

Nhìn kỹ mà xem, thì ra là tấm đang chụp tôi cùng Cao Phàm đang triển miên.

Trong bức ảnh, tôi nửa thân trần đưa lưng về phía màn ảnh, Cao Phàm cũng nửa thân trần, khác một chỗ là hấn đối mặt với ống kính, đeo mặt nạ, khe khom lưng, nhẹ nhàng ôm lấy mặt tôi hôn. >

“Nhưng mà tớ rất bực nha “ nữ đồng sự A đột nhiên lòng đầy căm phẫn nói: “Bọn họ sao lại như bốc hơi ra khỏi thế giới vậy!”

A, quên nói ọi người, kể từ khi vừa xuất bản bộ ảnh kia, họ dường như lập tức bốc hơi, tốc độ nhanh đến nỗi mọi người không kịp phản ứng, mà hành tung thần bí đến mức đội paparazzi kia cũng không tìm ra được.

Lúc mọi người đang tranh nhau bày tỏ bất mãn và oán niệm điện thoại trên bàn tôi bỗng reo lên.

Căn cứ nguyên tắc gần đây, cách tôi cái bàn gần nhất Ngữ Tình thuận tay tiếp điện.

“Tiểu Nhã! Chồng tìm!” Vừa nói vừa hướng tôi mập mờ nháy mắt mấy cái.

Chồng?

Ai vậy ta?

Chẳng lẽ là Cao Phàm?

“Chồng tôi?” Tôi nhìn Ngữ Tình nghi hoặc nói.

Ngữ Tình quăng cho tôi một ánh mắt ý bảo « Nói nhảm ».

Tôi nghi hoặc tiếp điện thoại nói.

“Chồng hả?” Tôi không xác định hỏi.

“Vợ yêu thân mến!” Quả nhiên là thanh âm ôn nhu dễ nghe của Cao Phàm.

“Có thấy tờ giấy đó không?” Trong loa truyền đến giọng nói hưng phấn.

“Mm hm”

“Có nghiêm túc, chân thành suy nghĩ chưa?”

“Em rất nghiêm túc, chân thành nghiên cứu N lần.”

“Kết quả ?”

“Cùng các đồng nghiệp đang tám nhảm.”

“ . . . . . ”

“Ha ha, Chồng à!” Tôi đột nhiên rùng mớ nói: “Chúng ta đêm nay trở về lại nghiêm túc, chân thành thảo luận, thế nào?”

Không đợi hắn trả lời tôi lập tức cúp điện thoại.

Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì những người phụ nữ lắm chuyện kia toàn bộ chen chúc bên cạnh tôi nghe lén.

Thấy tôi cúp máy, dân chúng vẽ mặt ai oán nhìn tôi.

“Keo kiệt, nghe một chút thì sao nào?” Nữ đồng sự A ai oán nói.

Tôi đối nàng cười nụ hai tiếng, ai thêm để ý cậu chứ.

Mỗi “lần” mỗi người có một vị trí riêng”, nữ đồng sự A lại xấu xa nói với tôi: “Lớn mật cuồng đồ tiểu Nhã, hiện tại cô có hai lựa chọn, thứ nhất, kể về người đàn ông nhà cậu; thứ hai, hàn huyên một chút tổng giám đốc của chúng ta.”

Cái này. . . . . Có chọn cũng như không à, ai bảo người đàn ông nhà tôi lại là tổng giám đốc cơ chứ .

“Có lựa chọn thứ ba không?” Tôi vùng vẫy giãy giụa hỏi.

“NO! NO! NO!” Nữ nhân này vừa nói vừa đóng đưa ngón trỏ qua lại.

Nhìn thoáng qua dân chúng chung quanh đang quá độ chờ mong cùng hưng phấn, đặc biệt nhận được sóng điện của Ngữ Tình, tôi chỉ có thể chọn cái thứ hai.

“Kỳ thật tớ và tổng giám đốc cũng không phải rất thân thuộc!” Tôi rầu rĩ nói.

“Còn ít nữa!” Mọi người trăm miệng một lời.

“Nên biết là cô là người gặp nhiều nhất!” Lại là nữ đồng sự A, hình như hôm nay cô nàng rất sôi nổi.

Nàng một bộ “cô không thành thật chút nào, mau khai ra nếu không đừng trách chị đây” lườm tôi.

“Vậy các cậu muốn biết gì? Tiểu nhân biết cái gì tuyệt đối không giấu diếm!” Tôi cái gì cũng nhận hết, đã được chưa.

“Cậu đối với tổng giám đốc có ý kiến gì không?” Nữ đồng sự A trước hết nhất đặt câu hỏi.

“Hoàn hảo, anh tuần tiêu sái ngọc thụ lâm phong, làm người chính trực, cư xử lễ phép, là một người tốt.” Cao Phàm à Cao Phàm, em tốt với anh thế là cùng!

“Này. . . . . Hắn có giống như tin đồn là ngoại trừ vợ ra đối với những người phụ nữ khác đều rất lãnh đạm?” Ngữ Tình nhỏ giọng hỏi.

Ặc. . . . . Cái này mấy người thật đúng là hỏi nhảm người rồi.

“Cái này. . . . . Hoàn hảo là. . . . . tớ không biết.” Đây chính là lời nói thật.

Thì ra hẳn đối với tôi những người phụ nữ khác đều rất lạnh nhạt, ha ha, thật sự là hiện tượng tốt, lập tức lập tức quyết định đêm nay trở về ban thưởng cho hẳn.

“Còn nữa, một vấn đề cuối cùng, đàn ông nhà cậu là ai?” Mắt thấy giờ nghỉ trưa sắp chấm dứt, nữ đồng sự A đột nhiên tập kích.

“Tổng giám đốc đó!”

“Cắt. . . . .” Chúng nữ rất không thực nữ tập thể khinh bỉ tôi.

Tôi sặc. . . . . Bây giờ là tình huống gì, nói thật mà ngược lại không có người tin nha?

Buổi tối, bởi vì đột nhiên hôn Cao Phàm nhẹ một cái tỏ vẻ ban thưởng, ai ngờ người này lại đột nhiên sắc lang nổi loạn, đem tôi lừa gạt đến trên giường trước yêu yêu một phen.

Tình cảm mãnh liệt qua đi, tôi thoải mái nằm trong ngực Cao Phàm, tính toán bắt đầu nghiêm túc, chân thành thảo luận một chút vấn đề chính thức gì đó.

“Cái kia. . . . . Có thật sự cần công khai không?” Vừa hỏi vừa vẽ vẽ trên ngực hẳn

“Đương nhiên!” Cao Phàm dùng khăn khăn thanh âm khăng định trả lời, cũng đưa lên môi thơm một cái.

“Tiểu Nhã, chúng mình công khai đi, nếu không làm cho anh có cảm giác mình là tình nhân không thể lộ ra ngoài ánh sáng của em. . . . .” Giọng điệu ai oán làm sao.

“Không khoa trương như vậy chứ. . . . .” Tôi nhú mày tỉnh lại một chút.

Tuy nói ở trong công ty hoặc vùng lân cận tôi cũng làm sao điều hẳn được. (tiếng mắng)

“Nhưng mà, lúc trước không phải anh là người bảo phải giữ bí mật sao. . . . .” Cũng không phải tôi là người đề nghị trước, tuy rằng lúc ấy tôi cũng cực lực đồng ý.

“Anh thừa nhận anh lúc ấy là ngu ngốc.” Hẳn vẽ mặt hối hận nói, còn có thể đáng yêu vùi đầu vào tóc tôi.

Kỳ thật, công khai cũng không sao, cũng không biết lúc ấy rốt cuộc một mực kiên trì cái gì, có lẽ là tiểu thuyết đã thấy nhiều.

Kỳ thật, tôi buổi chiều có công khai nha, chỉ là các cô ấy không tin mà thôi, không thể trách tôi nha.

“Vậy anh định khi nào thì nói?”

“Vào tiệc cuối năm của công ty!” Cao Phàm cười đến vẽ mặt sáng lạn nói.

Thì ra đã sớm quyết định, không có thành ý, bắt quá, hẳn vui vẻ là được rồi.

Mặc dù mọi người đều nói Cao Phàm đối những nữ nhân khác đều rất lạnh lùng, nhưng tôi thật sự chưa thấy qua.

Tiến đến bên người Ngũ Tình, tôi thấp giọng hỏi: “Tổng giám đốc đối những người phụ nữ khác thật sự đều là lạnh như băng ?”

Ngũ Tình vẽ mặt khoa trương nói: “Lạnh như băng là chiêu bài của hẳn! Đối với chúng ta những này nữ công nhân viên tương đối khá hơn, tuy nhiên cũng chỉ mỉm cười, nhưng không thấy chút nhiệt tình nào. Nếu như là đụng người đối với hẳn có ý đồ gây rối, hẳn không ngừng lạnh lẽo, còn lời nói ác độc đó!”

Cao Phàm? Lạnh lẽo? Lời nói ác độc?

Thật không dám tưởng tượng.

“Lúc trước cậu không phải mê mẩn hẳn sao?” Nhớ ngày đó, cô nàng này vừa thấy tổng giám đốc liền háo sắc chịu không được .

“Hi hi!” Ngũ Tình đáng yêu le lưỡi: “Đó là còn trẻ không hiểu chuyện đó mà, tuy rằng hiện tại vẫn còn sùng bái hẳn, bắt quá đã không còn ý nghĩ không an phận ! Bắt quá tiểu Nhã à, tôi thật sự rất muốn biết rõ người chồng bí mật của cậu là ai.”

Nhìn biểu tình puppy đáng yêu của nàng, tôi nghiêm túc nói: “Chính là tổng giám đốc của chúng ta đó.”

“Tớ xin cậu. . . . .”

Xem đi, nói thật mà, chỉ là cậu không tin mà thôi.

Lại đến lúc nghỉ trưa .

Tôi đi qua một cánh cửa thoát hiểm đột nhiên bị một cánh tay mạnh mẽ kéo vào.

Vốn định thét lên âm thanh thể kỷ, nhưng cái mũi bén nhạy lại ngửi ra một cỗ nhàn nhạt, nước hoa khá dễ chịu.

Người đến là người phương nào? Cao Phàm.

Tôi bị hấn đặt ở cửa cạnh góc tường.

“Anh gan thật đấy!” Tôi ôm cổ hấn trầm thấp cười nói.

“Anh quan sát qua rồi, trong lúc này an toàn nhất, cho nên, ngoan đi!” Hấn vừa nói vừa hôn môi cái mũi của tôi.

Quan sát? An toàn? Thì ra hấn làm tổng giám đốc mỗi ngày không có chuyện chi làm lại tìm nơi an toàn để “nói một số chuyện trong sáng” ?

Vành tai và tóc mai chạm vào nhau một hồi, Cao Phàm thừa dịp lửa chưa kịp bốc lập tức dừng lại, hơi kéo tôi ra một chút, cũng giúp tôi sửa sang lại quần áo.

Tôi thở nhẹ nhìn hấn, trong nội tâm suy nghĩ người này trình độ tán tỉnh và hôn hít lại lên rất nhiều.

“Đừng nhìn anh như vậy, nếu không chúng mình sẽ cứ tiếp tục, đến trường dã chiến, mặc dù anh rất muốn!” Cao Phàm đột nhiên rất du côn lại xấu xa nói.

“Dã cái đầu của anh á!” Khóe miệng của tôi không không chế run rẩy một chút: “Đem em kéo ra đây làm gì?”

“A! Thiếu chút nữa quên mất “ Cao Phàm ảo não vỗ vỗ cái trán, tiếp tục nói: “Đêm nay cùng với khách hàng ăn cơm, tuy rất không muốn đi, bởi vì anh thà ở nhà cùng em làm vận động . . . . .” (khụ khụ, anh Phàm bị chị Nhã đầu độc ra thế đấy)

Khách hàng? Chẳng lẽ là nữ?

“Nói cái gì đấy! Công việc quan trọng hơn mà, em sẽ ngoan ngoãn ở nhà chờ anh ! Láu lỉnh quá đi!” Nói xong tôi lại hôn lên mũi hấn.

Nếu như là nữ khách hàng, vậy hấn là sẽ có cơ hội thấy Cao Phàm lạnh lùng nha? Thật muốn đi hiện trường quan sát.

Không biết có phải cùng ông trời tâm linh tương thông hay không, lại cho tôi nhận được điện thoại mời đi chơi của Bằng Chính Vũ .

” Tiểu Nhã thân mến, có hứng thú đến xem kịch tên là Cao Phàm trở mặt đùa giỡn không?” Bằng Chính Vũ thanh âm không đứng đắn trong loa truyền đến.

“Ha ha, ít nói lời vô nghĩa đi, đưa địa chỉ đi.” Không có thời gian nghĩ lại bọn họ tại sao phải cùng một chỗ.

Tìm được địa chỉ xong, tôi lập tức mặc quần áo chạy tới hiện trường.

Tôi đã từng nghe từ Bằng Chính Vũ thái độ của Cao Phàm đối những người phụ nữ khác, nói thể lập tức nhận được đồng tình của hấn, cũng cam đoan nhất định làm cho tôi có cơ hội thấy được bộ mặt đích thực của Cao Phàm. Tuy cảm giác động cơ của hấn thoát nhìn không đơn thuần.

Nhưng là hiệu suất của hấn không tồi, mới vài ngày, ha ha, lúc này, đã lập tức gọi điện thoại.

Đi đến căn phòng đã được chỉ định trước, tôi tinh tường nhìn tình hình trong phòng.

Vì sao tôi lại nhìn được mọi thứ trong căn phòng kia, vì một bức tường trong đó được gắn kiếng toàn bộ, mà bên trong có một người nguy hiểm hết lần này tới lần khác còn không kéo bức màn lên, không chỉ vậy, hắn còn vụng trộm cố ý quên khóa cửa lại, lộ ra một khe cửa hoàn toàn có thể nghe được thanh âm bên trong.

Bởi vì Cao Phàm là đưa lưng về phía cửa ra vào, cho nên không phát hiện ra tôi. Bằng Chính Vũ chọn một vị trí gần cửa để tiện che giấu tất cả các động thái bên ngoài, thấy tôi tới, lập tức nháy mắt ra hiệu để cho tôi núp ngay cửa ra vào để xem cuộc vui.

Làm sao phụ ý tốt của hắn được?

Tôi núp ngay cửa ra vào lặng lẽ quan sát hết thấy.

Chỉ thấy bên trong có một đoàn người, đếm, 8 người, 1 nữ 7 nam. Ngoại trừ Cao Phàm và Bằng Chính Vũ, 6 người còn lại hoàn toàn chưa từng thấy qua.

Đáng để tôi chú ý nhất là vị mỹ nữ duy nhất ở bên trong, không chỉ bởi vì chỉ có một mình cô ta là phụ nữ, mà bởi vì cô nàng luôn tìm cơ hội thân thiết thuận tiện đùa giỡn Cao Phàm nhà chúng tôi.

Không biết mỹ nữ kia nói gì đó, cả bàn mọi người thoải mái cười ha hả, trong đó cười đến giả dối nhất chính là Bằng Chính Vũ. Bởi vì nhìn không thấy biểu lộ của Cao Phàm, tôi chỉ có thể rất cẩn thận lắng nghe giọng của hắn.

Không có tiếng cười của hắn?

“Ôi! Cao tổng sao lại không nể mặt như thế! Cười một cái đi!” Mỹ nữ kia giọng điệu ưỡn à ưỡn ẹo tức giận tới gần Cao Phàm nhà chúng tôi nói.

Thật buồn nôn, tôi ở ngoài cửa nhìn không được thè lưỡi ra. Mọi người dừng hiểu lầm, ý của tôi không phải là giọng của nàng khó nghe, mà là cái điệu bộ ưỡn ẹo kia. . . . . Thật sự làm cho người ta khó mà tiêu hoá được

Cao Phàm lặng lẽ tránh móng vuốt ngọc ngà của cô nàng, lạnh lùng nở nụ cười, sau đó dùng ánh mắt lạnh lẽo bức mỹ nữ kia trở lại chỗ ngồi.

Tiếng cười rất lạnh này, là lần đầu tiên tôi nghe được.

“Cao tổng, tất cả mọi người đều rất tò mò về người vợ bí ẩn kia của ngài, có thể kể cho chúng tôi sao!” Mỹ nữ không sợ lạnh tiếp tục cố gắng.

Không có thanh âm, xem ra người này hạ quyết tâm tiếp tục làm máy lạnh yên tĩnh đây mà.

Thấy Cao Phàm không để ý tới nàng, mỹ nữ vẻ mặt trở nên lúng túng, lại dám người đàn coi kịch vui, tức thì tức đến mặt mũi đỏ ửng lên.

Rất cục. . . . .

“Cao tổng ngài nói một chút đi, vợ ngài có xinh đẹp được như tôi không?” Vừa nói vừa ngược mặt kiêu kỳ lên. (Biểu mô mặt của mụ này tăng sản mạnh quá :))

Ừ. . . . . Trên mặt thì trang điểm cũng đẹp đấy, bộ ngực kia, coi như là khủng đi. Tôi tại bên ngoài đánh giá nhỏ nhỏ một phen.

Có lẽ là quan hệ đến tôi, Cao Phàm cuối cùng cũng lên tiếng .

“Cô cho rằng cô đẹp hơn cô ấy sao?” Vẫn là giọng nói lãnh đạm không có chút tình cảm nào: “Tuy ngực của cô lớn hơn cô ấy, nhưng mà tôi không cần vú em, tuy cách trang điểm của cô không để lộ khuyết điểm nào, nhưng tôi không thích cả ngày gặp khuôn mặt đầy hoá chất, và quan trọng nhất chính là, tôi đối với xe taxi không có hứng thú.” (tớ cũng không rõ, nhưng hình như chị này đáng xấu)

Tôi ngã vào tường, xe taxi! Cao Phàm cũng thật sự là không chút nào ỷ nữ mặt mũi, mọi người lòng dạ biết rõ là được rồi, hắn càng muốn điềm nhiên như không nói ra, thật sự là lời nói ác độc!

Tôi ở bên ngoài nhin cười, Bàng Chính Vũ người này thì là ở đâu bên cạnh cười đến sáng lạn, không chỉ hần, mấy người cùng bang cũng nhin không được nữa cười ra tiếng, mỹ nữ kia tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, duy chỉ có Cao Phàm cái này cái tên không sợ người ta tức chết này phát ra hình ảnh loại người không có việc gì lạnh lạnh ngồi tại chỗ uống trà.

Trải qua tràng cười như vậy, cục diện lại lạnh xuống, bởi vì mỹ nữ đã không ngờ lại đụng phải băng sơn, cho nên không hề lên tiếng, lập tức không khí cực kỳ xấu hổ.

Bất quá, Bàng Chính Vũ là người thế nào chứ? Làm sao lại cho phép sự kiện tẻ ngắt xảy ra được?

Này đừng thế. . . . .

“Hê! Đây không phải là tiểu Nhã sao?” Vừa nói vừa mở cửa kéo tôi tiến vào.

Nghe thấy tên tôi, Cao Phàm lập tức đứng lên quay đầu lại nhìn tôi, cũng đối với tôi vẻ mặt mỉm cười ôn nhu. Ôn nhu đến mức như một vật nhọn đâm vào mỹ nữ kia bầy lỗ chảy máu, mà mấy người còn lại cũng vì nụ cười khó gặp này của Cao Phàm mà há hốc mồm.

Tôi cũng vậy có điểm buồn cười nhìn Cao Phàm trở mặt, thì ra hần đã báai sư học qua lớp trở mặt, nếu không mặt băng sơn làm sao có thể thay đổi bất thường như thế ?

“Hmm sao nào!” Bởi vì bị Bàng Chính Vũ gọi đến, tôi bị người bên trong thúc giục, buộc tôi nói dối: “Em vừa vận cùng bạn bè ở bên cạnh ăn cơm, tan cuộc đi qua nơi này, phát hiện người quen, ha ha.”

Cao Phàm bước qua bên cạnh tôi, ôn nhu nắm tay tôi, ôn nhu nói: “Chúng ta có thể trở về nhà.”

Nói vừa định đem tôi mang ra khỏi cửa.

“Ôi! Khó được nhìn thấy chị dâu, vào ngồi một chút đi!” Bàng Chính Vũ vừa nói vừa cho tôi một ánh mắt phối hợp.

Nhận được ánh mắt của hần, vì cảm tạ hần cho tôi có kịch vui xem, vì vậy tôi lòi Cao Phàm một bên trở lại trước bàn vừa nói: “Đã vào rồi, chúng ta ngồi thêm một chút đi!”

“Nghe lời em.” Cao Phàm tiếp tục dùng giọng tôi nghe đã quen đáp lại.

Là thói quen của tôi thôi, nhưng một bàn người lại bị sét đánh đông cứng tại chỗ.

Mỹ nữ bị đông cứng đả thương về mặt không thể tưởng tượng nổi hỏi người ngồi bên cạnh cô ta là tôi đây: “Cô làm thế nào khiến cho băng sơn tan chảy vậy ?”

Tôi cười đến ngọt ngào nhìn nàng, vô sỉ nói: “Bí mật!”

Sau đó lại nhỏ giọng nói: “Hơn nữa tôi không muốn cùng xe taxi nói chuyện.” (vợ chồng nhà chị này hiếp người quá đáng)

Thoả mãn nhìn nàng bị tức đến nội thương , tôi đắc ý cười, ai bảo cô dám đùa giỡn người đàn ông nhà tôi hử ?

Tai thính của Cao Phàm nghe được tôi nói..., nhin không được cười nhỏ ra tiếng.

Tan cuộc, cùng Cao Phàm trở lại trên xe.

Vừa đóng cửa thật kỹ, Cao Phàm sẽ đem tôi đẩy qua bên cạnh cho tôi một cái hôn đủ tiêu chuẩn nồng nhiệt.

Thật vất vả hai môi mới rời nhau, Cao Phàm ai oán nói: “Anh thật đáng ghét nước hoa trên người cô ta, hun đến mức anh muốn đá cô ta một cước ra ngoài. . . . .”

Cái tên này thật là! Rõ ràng là đang làm nũng với tôi!

” Được rồi, về nhà em giúp anh trừ độc!” Tôi nghịch ngợm ngo hần nháy mắt mấy cái.

Vừa dứt lời, Cao Phàm lập tức đem tôi đẩy ra, vội vàng giúp tôi buộc chặt dây an toàn, sau đó lập tức đưa xe về nhà.

Ha ha, đây mới là cái tất cả mọi người không biết bản chất đích thực của Cao Phàm, chỉ có tôi biết mà thôi, hê hê, thật sự là nghĩ thế nào thì ngọt ngào thế ấy.

Đảo mắt, đêm nay chính là tiệc cuối năm của công ty, thì ra là thời điểm tôi sắp bước ra ánh sáng.

Cả đêm, bởi vì cuối cùng cũng đợi đến lúc công khai này, cho nên Cao Phàm luôn thỉnh thoảng cười ngây ngô, nhìn ra được tâm tình vô cùng tốt.

Trong hội trường, một bảy bà tám phòng tôi đang tụ cùng một chỗ.

“Nghe nói là để cho tổng giám đốc giới thiệu tổng giám đốc phu nhân đó! Không biết cô ấy bây giờ đang ở đâu?” Nữ đồng sự A vừa nói vừa hết nhìn đồng tới nhìn tây.

Xa tận chân trời gần ngay trước mắt nè.

“Nếu như tiểu Nhã cậu thực sự là Tổng giám đốc phu nhân, chúng mình đây sắp có những ngày tốt lành rồi!” Ngữ Tình ngứa da nói.

Mấy bà tám còn lại đều đồng tình.

Thật sự là một đám chị em gái đáng yêu. Tôi sẽ suy nghĩ ấy người tranh thủ chuyện nhờ vả ha !

Lúc đang buồn bực vì hội bà tám này cùng một chỗ luôn luôn tám không hết chủ đề, này không phải chứ, mắt vừa thấy tổng giám đốc lên tiếng đã muốn chấm dứt.

“Các vị, bây giờ tôi xin giới thiệu với mọi người người vợ yêu dấu mà cô ấy chưa từng nguyện ý công khai, Diệp Nhã!” Cao Phàm tiếng nói trầm ổn vừa dứt, tất cả ánh đèn đều tập trung trên người tôi.

Má ơi, đột nhiên hồi hộp quá.

Nhưng chứng kiến bộ dạng ngốc ra của đám bà tám, tôi nhin không được cười ra tiếng.

“Cậu . . . . .”

“Thật là. . . . .”

“Ha ha! Tổ đã nói là không lừa các cậu mà!”

Bất quá Cao Phàm người này, rõ ràng đem trách nhiệm đều đẩy lên người tôi, về nhà rồi anh sẽ thấy !

(Anh đang muốn giữ hình tượng người đàn ông hoàn hảo chiều lòng vợ mừ, thương cho số phận bọt bèo của anh Phàm TT)

Sự thật chứng minh, tiểu thuyết cùng sự thật vẫn có chút giống nha.

Đối với tiết mục Ma Tước biến Phượng Hoàng của tôi, có kẻ tiếp nhận, cũng có người cự tuyệt.

Ngay cả của tôi, ngoại trừ mấy anh chị em trong phòng ngày ngày gặp mặt ra. Những còn lại đều cự tuyệt, tuy nội tâm bất mãn, nhưng không biểu hiện rõ ra ngoài, bởi vì bất kể thế nào mà nói, bà đây dù sao cũng là vợ của ông chủ họ mà.

Bởi vậy tất cả mọi người đều ă ý trải qua một cuộc sống tự dối lòng

28. Chương 28: Mọi Người Cùng Yêu

Hôm nay ra cửa đi làm thì đột nhiên nghe được có tiếng mèo gọi bạn tình, không khỏi dừng bước nhìn về phía phát ra âm thanh nọ, trong lòng suy nghĩ: chẳng lẽ « mùa yêu » đã đến rồi sao?

Đi vào công ty, không ngoại lệ nhận được một ít ánh mắt dị nghị.

Thân phận Tổng giám đốc phu nhân của tôi bị phơi bày ra đã qua N tuần rồi, nhưng mọi người vẫn chú ý và tạo dư luận cho tôi một cách cao độ, điều này làm cho tôi cảm thấy mình giống như con khỉ trong sở thú

bị người ta nhòm ngó, loại cảm giác này rất không thoải mái, cho nên nói, con khỉ trong vườn thú, tôi hiểu mấy người lắm mà!

Cũng may da mặt tôi đủ dày, hơn nữa sự ủng hộ của các đồng nghiệp trong phòng, cho nên, mọi người thích dòm thì dòm, thích nói thì nói, dù sao chúng ta cũng đang ở quốc gia tự do ngôn luận xã hội chủ nghĩa.

Đi đến bàn công tác ngồi xuống, phát hiện ngồi bên cạnh tôi em gái Ngữ Tình đang như đi vào cõi thần tiên. Theo ánh mắt của nàng nhìn lại, phát hiện cô gái nhỏ này đang ngắm một người đàn ông, mà người đàn ông ấy chính là anh Long cùng phòng, Quý Quảng Long.

Hai người bọn họ đều là người đầu tiên tôi quen biết và quan tâm đến tôi khi tôi mới đến đây, nếu bọn họ có thể thành một đôi, tôi sẽ mừng cho bọn họ.

Phát hiện Ngữ Tình như đi vào cõi thần tiên ngây ngất, ngay cả tôi Tổng giám đốc phu nhân bình dân đến đây mà không có cảm giác, tâm hồn tiểu ác ma của tôi trong lúc này không khỏi xông ra.

“Chị nói em gái Ngữ Tình này, mới sáng sớm mà đã động tình rồi sao!” Phụ họa cho tôi mấy người kẻ bên cũng gật đầu ủng hộ.

Bị “thức” tỉnh Ngữ Tình lập tức khuôn mặt đỏ bừng, đáng yêu làm sao.

“Nói bậy bạ gì đấy!” Ngữ Tình phản bác một tiếng.

“Ha ha ha ha ha!” Tôi rất không nể tình cười ha hả, nụ cười này cũng làm cho anh Long chú ý đến bên này.

Ánh mắt của Ngữ Tình và anh Long trên cao chạm vào nhau, hai người hết sức ăn ý cùng đỏ mặt, cũng lưu luyến dời đi ánh mắt, thật là ngọt ngào làm sao.

Tốt, Ngữ Tình cô gái nhỏ này thật không phải là bạn tốt mà, khi nào thì cùng anh Long người ta có một tay cũng không báo cáo một tiếng.

(có một tay : quan hệ yêu đương)

Vốn định trối Ngữ Tình đến công đường thẩm vấn, sao biết bụng lại bị tức, phản đối muốn « đi hát », xem ra buổi sáng trước khi ra cửa dùng nên uống nước.

Trong lòng cân nhắc một phen, cuối cùng kết luận được Ngữ Tình chuyện nhỏ, thân thể khỏe mạnh mới là chuyện lớn, bởi vậy đành phải quyết định trối lại thẩm vấn sau, trước chạy đến toilet giải quyết vấn đề sinh lý.

Nghe nói toilet là một trong những nơi tám chuyện tốt nhất.

Này không phải chứ, lúc tôi đi vào cả một bóng ma cũng không có, mới vài chục giây, chỉ nghe thấy ngoài cửa truyền đến giọng của hai người đang trò chuyện.

“Wow! Sơn môi của cậu màu đẹp quá nha, như thế nào, muốn đi câu dẫn ai?” Một giọng nói hoạt bát đáng yêu thốt ra.

Thì ra là vào trang điểm lại .

“Ha ha!” Một giọng có vẻ thành thực nữ tính hơn trả lời: “Thì hấp dẫn tổng giám đốc chứ ai!”

Ê? Tôi dường như nghe thấy tên xưng của Cao Phàm nhà tôi .

“Nói đến tổng giám đốc tớ lại càng phải nói đến vị tổng giám đốc phu nhân kia.” Giọng nói đáng yêu tiếp tục nói.

Chắc, chắc, chắc nghe được tâm sự của hai cô nàng kia trên cơ bản cũng có thể nghe ra có chuyện hay ho rồi.

Hai người thật không để ý để tứ chút nào, tâm sự của hai người họ khơi dậy gen nhiều chuyện của tôi mất rồi , vì vậy ngồi trên bồn cầu định nghe thử.

“Tớ không hiểu nổi tổng giám đốc vừa ý cô ta chỗ nào?” Tiếng nói trầm trầm vang lên.

Tôi cũng tò mò, Cao Phàm rút cuộc vừa ý tôi ở chỗ nào, mỹ nữ à, cô cũng là đang hỏi tiếng lòng của tôi đây.

“Có lẽ người đàn bà kia có mị thuật, bằng không chính là rất là lợi hại đó!” Giọng nói đáng yêu đáp.

Gây mê, mị thuật? Không biết cái cô này ở triều đại nào xuyên tới nữa? Hơn nữa thực nghe không ra cô gái có giọng nói đáng yêu thế mà có những ý không CJ như vậy, cho là tôi không hiểu cô có ý gì sao?

“Ý cậu là công phu trên giường đó hả ?Ha ha!”

Xem đi, quả nhiên là y như tôi nghĩ .

“Nhưng mà tớ cũng rất hâm mộ người đàn bà kia, nhìn tổng giám đốc đáng người cao to, không biết của hần, hehe, có lợi hại không nhỉ?” Giọng nói trầm thấp tiếp tục, tận lực bởi một hồi thanh âm không CJ.

Đủ rồi, mấy người này ban ngày ban mặt lại dám YY Cao Phàm nhà tôi kia!

Tuy tôi thích bát quái, nhưng tôi cũng chưa nói là thích chính mình làm nhân vật chính trong đó mà.

Vì vậy, tôi, theo căn phòng nhỏ hẹp bước thẳng ra ngoài.

Có lẽ là không ngờ tới toilet còn có người, chỉ thấy hai người kia hoa dung thất sắc nhìn tôi.

(Hoa dung thất sắc : mặt cắt không ra hột máu)

Tôi thông dong nhẹ nhàng đi tới, rửa tay bằng nước ấm, coi như thân thiện nói: “Bởi vì nghe lén là hành vi không tốt, cho nên tôi đơn giản là ra ngoài mà đường đường chính chính nghe, hai bạn cứ tiếp tục đi!”

Ngẫm lại chính mình thật đúng là dối trá, rõ ràng nghe lén muốn hết rồi mới đi ra mà. . . . .

Hai người kia hình như đã nhận ra tôi, trong lúc nháy mắt mặt mày trắng bệch như nhìn thấy ma nghiêm mặt nhìn thẳng vào tôi.

“Cái đó!” Tôi tiếp tục vô hại nói: “Cao Phàm tại sao phải vừa ý tôi, cái này tôi thật sự không biết, nhưng mà câu hỏi kia tôi khẳng định có thể nói cho hai bạn biết, hần hả, tôi rất hài lòng là được rồi!”

Nhìn khuôn mặt tươi cười vô hại và cái miệng hồ ly nhỏ ra ngôn ngữ kinh người của tôi, hai cô gái này không chịu nổi cứng họng lại rồi dùng tốc độ nhanh nhất chạy mất dép.

Tôi buồn cười nhìn bóng lưng bọn họ đang chạy trốn, lại nhìn một vòng buồng vệ sinh, không thể không thừa nhận nơi này thật là một chỗ rất tốt đẹp để tám chuyện.

Buổi tối, tôi cùng Cao Phàm cùng nhau trở lại Cao gia ăn cơm.

Vốn tưởng rằng sau khi ăn xong sẽ ông nội Cao lâu ngày không gặp sát phạt nhau vài ván cờ, không ngờ nội lại có thái độ khác thường, buồn bực không vui bỏ lại mọi người về phòng nghỉ ngơi.

Tôi và Cao Phàm nghi hoặc nhìn nhau, tôi thiếu chút nữa muốn xông vào trong phòng mà quan tâm ông một phen. Ai ngờ đầu mẹ Cao dùng một câu mà vật tôi và Cao Phàm té cái oạch trên salon.

“Nội các con, ông đang bận yêu đương!”

Lại yêu đương?

“Nội ông ấy. . . . .”

“Yêu?”

Chết mất! Ông nội bao nhiêu tuổi rồi mà còn chơi trò này?

Mẹ Cao và ba Cao cũng nhin không được mà cười với tội tôi và kể lại chuyện tình yêu của ông Nội.

Thì ra, ông Nội mỗi ngày đều có thói quen tốt đến công viên tập thể dục buổi sáng, gần đây, trong công viên có một vài bà cụ từ hải ngoại trở về, kể ra bà cụ này cũng là người đẹp hết thời, mị lực không giảm, cá tính mười phần, ông nội chúng ta không phải oan gia thì khó làm bạn bè, tuy mới quen miệng cứ cãi nhau, nhưng lúc này, càng cãi cảm tình càng tốt, giờ phút này đang ở vào giai đoạn mập mờ.

Thực nhìn không ra. . . . . Nhìn như ông nội không gần nữ sắc vậy mà. . . . .

Tiền thể nhắc tới, ông Nội nhà chúng tôi chính là một nam nhân chính chuyên, từ lúc bà nội Cao buông tay thế gian về sau, trong mấy thập niên ông đều độc thân một mình, lúc này, thật vất vả mới có cảm giác với mọi người, mọi người chúng tôi tất nhiên là ủng hộ ông đi tìm mùa xuân thứ hai của mình, tiếc rằng, ông nội nhà chúng tôi lại là một người vô cùng trong sáng, thà rằng núp ở trong phòng cũng không thẳng thắn rằng mình đang yêu.

Nhưng mà, mấy chuyện tình cảm này, chúng tôi người ngoài vẫn cứ đứng xem là được rồi.

Nội à, nội cần biết kiềm chế một chút, đừng bỏ qua cơ hội này nha !

Lúc gần về, mẹ Cao ý vị cam đoan sẽ báo trực tiếp cho chúng tôi tin tức về ông nội và mùa xuân thứ hai của ông. Ha ha, xem ra mẹ Cao cũng là thuộc hội những người thích tám ha, hai người cùng chung chí hướng chúng tôi nhìn nhau cười.

Về đến nhà, Cao Phàm muốn đem tôi quẹo vào giường yêu yêu một phen, tôi cũng vậy N phần phối hợp chân hấn quẹo vào giường.

Sau một hồi hôn nồng nhiệt, trong phòng nhiệt độ lên cao, lúc sắp trình diễn tiết mục có rate, một tiếng chuông điện thoại di động phát ra rất không phối hợp.

Cao Phàm bắt đầu dĩ rên rỉ một tiếng: “Anh không bắt máy được không?”

Tuy lễ phép hỏi một tiếng thế thôi, nhưng nhìn ra được Cao Phàm nguyên bản không có ý tiếp điện thoại.

Đôi môi nóng ướt lại tiếp tục hướng tôi đè xuống, cố gắng càng nhiều.

Đột nhiên, cái điện thoại còn lại cũng không phối hợp reo lên.

Lúc này đến phiên tôi rên rỉ: “Lần sau nhớ nhắc tắt máy của cả hai nha!”

“Bạn bè đây ngay bây giờ đến đây địa điểm cũ! - Bàn Chính Vũ”

Nhìn tin nhắn mà cả hai người cùng nhận được, chúng tôi lửa kiểu gì cũng bị dập tắt, Bàn Chính Vũ anh được đẩy, cả ngày chỉ biết phá đám người khác.

Cũng may vừa rồi chưa cởi hết quần áo, không phải chứ, chỉ mất vài phút chúng tôi cùng nhau chạy đến chỗ cũ —— quán PUB gia đình.

Trong một căn phòng trang nhã quen thuộc, tôi trông thấy Bàn Chính Vũ cùng Âu Dương Liệt ngồi chung một chỗ, hoá ra Bàn Chính Vũ anh chàng này chính là người gửi một lúc hai tin lúc nãy?

Cái này cũng chưa tính là gì, thật sự hù đến tôi là Hoa Hoa Công Tử (Play Boy) Bàn Chính Vũ lại cự tuyệt mỹ nữ đến gần, đây chính là lần đầu tiên tôi nhìn thấy thay đổi bất thường ở hấn kể từ ngày đầu gặp mặt.

Thật sự là tận thế rồi! Tôi vọt tới trước mặt hấn, vẻ mặt quan tâm hỏi: “Tiểu Vũ à! Có gì không thoải mái sao? Anh lại cự tuyệt mỹ nữ đến gần, nói cho em biết đi, đây không phải là sự thật! Chẳng lẽ thế giới sắp tận thế rồi?”

Nhìn biểu diễn khoa trương của tôi, Bàn Chính Vũ mặt như chết rồi, Cao Phàm tốt bụng đem tôi kéo đến trên ghế sa lon ngồi xuống, cũng tự nhiên ôm eo của tôi.

Âu Dương Liệt cất tiếng cười to: “Thế giới không có tận thế, chỉ là thằng nhóc này lại yêu rồi!”

Lại là yêu đương? Sao hôm nay nhiều người lại động tình vậy kìa ? Hay là bây giờ lưu hành trào lưu mọi người cùng yêu?

“Stop! Em còn tưởng rằng cái gì !” Tôi khinh thường nói: “Anh mỗi tháng lại bị một lần, có khi so với con gái mỗi tháng một lần còn chuẩn hơn, thật là bội phục!”

“Tiểu Nhã. . . . .” Bàn Chính Vũ đáng thương nói: “Lần này là thật sự. . . . .”

Tuy rất không muốn để yên cho hấn, nhưng thân là bạn bè, chúng tôi rất ăn ý chờ hấn khai thật với chúng tôi.

Làm cho Bàng Chính Vũ lại chân chính để ý đến người con gái kia là bởi vì cô nàng có quyền cước siêu đẳng.

Chuyện kể rằng một ngày đẹp trời nào đó, trên đường xuất hiện một vụ ăn cướp, Bàng Chính Vũ tốt bụng đỡ người bị hại đứng dậy được người ta cảm ơn, ai ngờ bị nữ siêu nhân ngộ nhận là cướp, vì vậy, sức mạnh vô địch một quyền cứ như vậy đâm vào khuôn mặt tuần mỹ. Từ đó về sau, Bàng Chính Vũ chính thức yêu nàng.

“Đó là một loại kích thích trong nháy mắt. . . . .” Bàng Chính Vũ về mặt say mê nhớ lại : “Tình cảm mãnh liệt giống như ánh chớp của đèn điện vậy đó. . . . . Nàng —— chính là chỗ này sao xuất hiện. . . . . Phong thái cao gầy mà khỏe mạnh, cuồng dã mà không mất đi khí chất ưu nhã . . . . . Toàn thân tỏa ra một luồng khí lực mạnh mẽ và đẹp đẽ, cứ như vậy mạnh mẽ mẽ mẽ đâm vào mặt tớ. . . . . Trong đáy lòng của tớ. . . . . lưu lại vĩnh hằng không bao giờ thay đổi. . . . . Tớ giống như bị thánh nữ Joan chà đạp trên đường, mặc dù tan nát nhưng vẫn rất thần thánh. . . . .” (Em chết với anh này)

Nghe xong lời của hắn, trong óc của tôi hiện lên mấy chữ: thích bị ngược đến tàn bạo, trăm phần trăm chính xác.

Tôi không đếm xỉa tới hỏi: “Có thể biết tên của vị Thánh nữ Joan kia không?”

“Cùng công ty Mạc Tuyên!”

Mạc Tuyên? Sẽ không trùng hợp là Mạc Tuyên mà tôi quen biết chứ?

“Xin hỏi nghề nghiệp của các hạ là?” Trong giọng nói của tôi tràn đầy hưng phấn.

“Tại hạ chỉ là một tên luật sư không đáng nhắc đến .”

Sau khi nghe xong, tôi hưng phấn nhìn về phía Cao Phàm, trong mắt của hắn cũng tràn ngập vui vẻ.

Ói chết đi được! Hoa Hoa Công Tử (Play Boy) Bàng Chính Vũ cùng trung tính khốc nữ Mạc Tuyên không biết ma sát thế nào lại bắn ra tia lửa như vậy ?

Lời tác giả

Muốn biết tình hình cụ thể và tỉ mỉ, xin nghe hạ hồi phân giải. (phần sau sẽ biết)

Xong đời

~~Vẫn không có Cập Nhật. . . . .

Tình huống có N cái. . . . .

Thứ nhất Computer vào không được hệ thống, cuối cùng chuyên gia đến phát hiện lỗi cấp và bụi bặm quá nhiều. . . . .

Thứ hai là ~ trong thời gian lễ mừng năm mới phải giúp đỡ một số triển lãm- tạm hoãn một thời gian ngắn, buôn bán lời được mấy đồng, đồng thời cũng cùng mấy người bên Hàn Quốc đánh chén hết rồi ~ thật thoải mái ~!

Thứ ba là ngày hôm qua đi phỏng vấn ~ 3 ngày nay phải đợi điện thoại ~ tâm thần không yên. . . . .

Thứ tư. . . . . Cũng là nghiêm trọng nhất . . . . . Thì là. . . . . Tôi đột nhiên không biết viết tiếp như thế nào nữa. . . . . A. . . . . Buồn chết mất . . . . . Chẳng lẽ đây là đây là tình trạng thất cổ chai (cạn ý tưởng) trong truyền thuyết sao?

Bất quá ~ tôi tin tưởng ~ sữa sẽ có ~ bánh mì cũng sẽ có

~Hi vọng giấc ngủ đêm nay làm cho tôi đầu óc khoáng đạt! Amen!

Mọi người tha thứ cho tôi siêu cấp. . . . . Cấp. . . . . Cấp. . . . . Cấp. . . . . rửa bò nha. .

29. Chương 29: Vũ Nữ Thoát Y

Ngồi tê đít đầu giường, tôi N+1 lần nghiêm túc tự hỏi Bàng Chính Vũ và Mạc Tuyên liệu có thể ở cùng một chỗ.

Chăm chú nhiệt tình này đến mức Cao Phàm mỹ nam đi tắm mà tôi cũng không dám xỉa tới, bởi vậy có thể thấy được, tôi chăm chú biết bao nhiêu!

Bởi vì Cao Phàm có thói quen ngủ trần, cho nên tắm rửa xong hắn luôn chỉ vẩy một cái khăn tắm rồi trong phòng tự nhiên du tẩu. (du tẩu: chạy, đi lại)

Mãi cho đến khi cảm giác lạnh thổ bên cạnh lồm xồm xuống, tôi mới để ý đến trên khuôn mặt tuần tú của Cao Phàm xem ra đã viết lên mấy chữ “Anh rất không hài lòng” rất to.

“Tiểu Nhã thân mến, mấy ngày nay, trên giường anh, trước mặt anh, em luôn nghĩ đến chuyện của người đàn ông khác, anh sẽ ghen nha!” Cao Phàm tiến sát tới mặt tôi nói từng chữ một.

Hê. . . . . Mấy ngày nay liên tục nghĩ đến chuyện Bàng Chính Vũ và Mạc Tuyên, quả thật, có chút lơ là hẳn.

Hơn nữa. . . . . Trong vòng vài ngày mà liên tục nghĩ đến một chuyện, có phải là hiệu suất quá thấp? Kiểm điểm nên kiểm điểm.

“Còn nữa chính là. . . . .” Cao Phàm tiếp tục nói: “Gi em đến thăm xong chưa? Đã lâu rồi không có ôm em!” Giọng nói kia, có loại ai oán nói không nên lời.

À . . . . . Đây cũng trong những nguyên nhân làm cho Cao Phàm rất không hài lòng.

Tôi tinh tế đánh giá Cao Phàm, mái tóc ẩm ướt trước mắt, dần chuyển đen đôi mắt đen thẳm, chiếc mũi cao thẳng, môi mỏng khêu gợi, xương quai xanh mê người, lồng ngực rắn chắc, cái eo hoàn mỹ, xuống chút nữa, á, ngại quá, cái tuyệt vời nhất bị chặn mất rồi.(^^)

Tôi nuốt nước bọt ừng ực, thật muốn mạng mà, hấp dẫn chết người như vậy tôi làm sao có thể chịu nổi chứ!

Hơn nữa, ý chí không kiên định luôn luôn là một trong các khuyết điểm lớn nhất của tôi.

Còn nữa, người ta là phụ nữ bình thường, hormone tiết ra là bình thường mà.

Mà không, tôi toàn thân cao thấp, từ tâm lý đến sinh lý, không có chỗ nào mà không có nhu cầu mạnh mẽ. (éc)

Cao Phàm hình như đã nhìn thấu ý nghĩ của tôi, lúc này, ôn nhu đem kính mắt của tôi tháo xuống đặt trên tủ đầu giường, toàn bộ thân mình hướng tôi đè xuống, hơi thở nóng hổi phun trên mặt tôi, môi mỏng khêu gợi hạ xuống đôi môi tôi, hai tay càng hết sức chủ động tự nhiên cởi bỏ nút áo ngủ của tôi.

Bất quá, tốc độ này cũng quá chậm đi, vì vậy tôi quay sang làm chủ công.

Không phải vấn đề công thụ sao, tôi không ngại làm công đâu .

Tình cảm mãnh liệt thiêu đốt cả đêm, ngày hôm sau tôi rõ ràng lần đầu tiên không thấy có cảm giác mệt nhọc, nhiều lắm thì yết hầu có chút khàn khàn thôi, xem ra nhờ Cao Phàm chịu khó, cố gắng kéo tôi làm vận động, thể lực của tôi được rèn luyện tốt đã tăng lên đáng kể.

Suy nghĩ thật lâu, rốt cục cảm thấy nhất thiết phải cùng Bàng Chính Vũ mặt đối mặt nói chuyện, vì vậy, ỷ mình là Tổng giám đốc phu nhân, tôi, trốn việc rồi đi luôn!

Tôi hẹn Bàng Chính Vũ tại “Cách điệu” gặp mặt, dù nói thế nào cũng là nước phù sa không chảy ruộng người ngoài nha, huống chi tôi còn biết chắc không cần để tôi tính tiền.

Hai người chúng tôi mặt đối mặt ngồi xuống, tôi như cũ uống một ly Chocolate Milkshake, Bàng Chính Vũ uống cà phê, hơn nữa còn là cà phê đen nguyên chất, ặc. . . . . Thật đúng là phù hợp với hình tượng của hắn trong khoảng thời gian này .

Tôi vừa uống Chocolate Milkshake vừa đánh giá hắn.

Nói thật, thằng nhóc này thật sự là càng nhìn càng đẹp, muốn ngoại hình có ngoại hình, muốn thân phận có thân phận, coi như là một trong những cực phẩm, tuy nhiên cùng Cao Phàm nhà tôi vẫn có chút thua kém. (đúng là tình yêu làm người ta mù mắt, haiz^^)

Nhưng tôi hiểu nổi, một cực phẩm như vậy sao lại thích tự ngược như thế?

Đúng vậy, theo hần miêu tả cùng Mạc Tuyên một chỗ thì đánh nhau, thì phải là ngược đãi. Mạc Tuyên càng không đếm xỉa đến hần, càng trừng hần, hần ngược lại càng vui vẻ theo đuổi người ta, đây không phải thích ngược đãi thì là cái gì?

Tuy là như thế, nhưng tôi vẫn ủng hộ Bàn Chính Vũ, bất kể là trên tinh thần hay là hành động.

“Anh nói tiểu Nhã à, vợ chồng các em cũng quá ân ái đi?” Bàn Chính Vũ mập mờ nói, lại sử dụng cái cằm xinh đẹp hất hất ý bảo tôi xem cổ mình đi.

Đùa gì đấy, nếu tôi cúi đầu xuống có thể trông thấy cổ của mình, vậy tôi là thánh sao? Vì vậy tôi tranh thủ thời gian lấy ra cái gương tùy thân của phụ nữ.

Phải gió à, một cái ô mai xinh xắn lại quang minh chính đại xuất hiện trên cổ tôi như vậy, nhưng lại không được che lại.

Nhìn nhìn Bàn Chính Vũ, tôi lựa chọn thái độ không dấu diếm, dù sao tất cả mọi người là người một nhà, còn người ta cũng đã phát hiện, tôi lại che đến che đi, còn có ý nghĩa gì nữa?

“Thằng nhóc thối, đây là anh hâm mộ chứ gì! Phi lễ chó nhìn, biết không?” Tôi da mặt dày phản kích nói.

Thói quen rất đúng sát phạt vài câu, chúng tôi bắt đầu nghiêm túc tiến vào chủ đề gặp mặt hôm nay.

“Mạc Tuyên nhà em không phải là xử nữ.” Tôi đột nhiên toát ra một câu.

“Anh cũng đâu có phải là xử nam gì. . . . .” Bàn Chính Vũ ngơ ngác phản xạ có điều kiện loại trở về tôi một câu.

Éc. . . . . Cũng đúng. . . . . Hiện tại có ai quy định nhất định xử nữ mới xứng với xử nam đâu!

“Em đây chỉ đơn giản là phân tích một chút tình huống Mạc Tuyên nhà em thôi. Đứa con gái kiên cường này đúng chuẩn thích mềm không thích cứng, mới đây còn phát hiện mình là tiểu tam (người thứ 3), nhưng em phát hiện, cô ấy không còn dính líu tới loại tình cảm này nữa. . . . .” Tôi đồng tình nhìn Bàn Chính Vũ, tiếp tục nói: “Cho nên, theo em, cơ hội anh bị lây nhiễm AIDS là rất thấp.”

Trông thấy Bàn Chính Vũ tại im lặng cười khổ, tôi nhin không được an ủi: “Bất quá anh vẫn còn cơ hội mà, bởi vì người đàn ông đầu tiên nữ chính đụng phải tuyệt đối không phải là nam chính!”

Nghe tôi nói xong..., Bàn Chính Vũ hai mắt tỏa sáng hỏi: “Ai nói?”

“Em nói!”

“. . . . .”

Phản ứng gì đấy, dù thế nào đây cũng là tôi theo phần đông trong tiểu thuyết tổng kết mới ra tới định luật.

“Bình tĩnh, bình tĩnh nào, em sẽ giúp anh một tay!” Tôi dấm ngực cam đoan.

Vì vậy, tôi thật sự rất cố gắng giúp bọn họ tạo cơ hội gặp mặt.

Vì vậy, tôi rất chịu khó trốn việc đi Sở Hành Chính tìm Mạc Tuyên, đương nhiên luôn lôi kéo Bàn Chính Vũ ba người.

Vì vậy, Mạc Tuyên nhìn thấy tôi đồng thời nhất định sẽ trông thấy Bàn Chính Vũ.

Nhưng mà, hiệu quả không tốt lắm, Mạc Tuyên vẫn chưa cho Bàn Chính Vũ sắc mặt tốt, ngoại trừ mặt lạnh chính là trừng mắt, trong nội tâm của tôi sốt ruột không thôi, thế mà hết lần này tới lần khác Bàn Chính Vũ còn làm một bộ thỏa mãn, thật sự là quá đủ rồi, thích ngược thì càng bị ngược thôi.

Đến cuối cùng, tôi còn thực sự còn kê đơn để cho bọn họ gạo nấu thành, nhưng nghĩ lại, hiện tại là xã hội nào, yêu hay không yêu cũng không có quy định phải nhất định cùng một chỗ, aiz, thật sự là khó giải quyết.

Cũng may liệt nữ sợ nhất triền lang những lời này vẫn có chút độ tin cậy, nhờ Bàng Chính Vũ kiên trì không ngừng cố gắng, Mạc Tuyên đã bắt đầu có thói quen Bàng Chính Vũ tồn tại, mặt lạnh đã chuyển thành mặt không biểu tình, tròng mắt đã chuyển thành coi thường, ặc, đây coi như là bước tiến triển tốt đi . . . . .
(liệt nữ sợ triền lang: cô gái cương trực sợ nhất mấy anh chàng bám dai như đĩa:]])

Chủ nhật, cũng thời gian chúng tôi đi thư giãn và ăn chơi.

Hôm nay, khó được tiếp viên hàng không An Thiện từ nước Pháp hoa lệ bay trở về, vì vậy ba người chị em tốt chúng tôi thương lượng ngoạn cái quyết định cũng đi ra ngoài High một đêm.

Các bạn còn nhớ chỗ lần trước ba người chúng tôi từng đến không?

Lần này chỗ chúng tôi đến cũng không khác gì chỗ kia mấy, khác biệt chỉ là người bên trong không phải trai bao mà là vũ nữ thoát y, duy nhất giống nhau chính là, bọn họ đều làm công việc lột quần áo.

Ba người hủ nữ chúng tôi về mặt hưng phấn ngồi ở cạnh sân khấu, chờ vũ nữ thoát y tới biểu diễn.

Lần này tình huống chiến đấu cũng y như lần trước, một lát sau, mọi người đã đem sân khấu vây lại ba tầng ba tầng ngoài, khác nhau là, lần trước lần trước là mấy thím hai đôi khác đổi lại thành mấy chú ba bĩ ổi + đôi khát.

Ánh sáng dần tối, tập trung vào chính giữa sân khấu.

Tôi nói, bọn họ có cần phải làm y chang vậy sao? Không có chút mới mẻ nào.

Lúc này, từ trên võ đài bay lên một mỹ nhân, một mỹ nhân có gương mặt thiên sứ và dáng người ma quỷ.

Hoà trang tinh xảo, dáng người tỷ lệ hoàn mỹ, da thịt trắng nõn, có chút cười dâm đãng, không ngừng làm cho những chú ba bĩ ổi kia điên cuồng, mà ngay cả ba đứa con gái chúng tôi cũng vì kinh diễm mà tim lỡ một nhịp.

Vũ nữ thoát y này mặc một loại sườn xám màu đen cách tân gợi cảm đến cực điểm, sườn xám xẻ cách eo thon nhỏ vài cm, vừa nhắc chân liền có thể như ẩn như hiện nhìn thấy nội y gợi cảm bên trong.

Vũ nữ phong tình vạn chủng chính là đi đến chính giữa sân khấu hơi gần phía trước ôm cây cột thép trước mặt, kéo mạnh tay, rút ra, một đầu đen nhánh lượn sóng lượn sóng, càng kéo càng hấp dẫn.

Vũ nương khê vuốt cây cột, tựa giống như đem cây cột trở thành một mảnh nam mà tiến hành biểu diễn.

Vũ nương hai tay bắt lấy cây cột, khê liếm cây cột đồng thời dùng dáng người xinh đẹp của mình cùng cây cột tiến hành thân mật nhất, thông thả, triền miên tiếp xúc.

Mọi người xin tha thứ tư tưởng CJ của tôi mà không cách nào nữa tiếp tục miêu tả trận này múa cột phần khích, tôi chỉ có thể nói, múa điệu này làm tôi nóng cả mũi là được rồi.

Nhảy hết một điệu, vũ nữ ngồi ở một bên trên một cái ghế đơn độc bắt đầu màn trình diễn chính—thoát y vũ.

Đầu tiên là giày cao gót, tiếp theo là tất lưới, lại đến sườn xám. . . . .

Rõ ràng là rất bình thường hơn nữa là động tác thường làm mỗi ngày, nhưng dưới điệu bộ của nàng trông thật gợi cảm, YY.

Lập tức làm cho tôi có loại xúc động muốn quay về làm cho Cao Phàm xem.

Rốt cục thoát hết chỉ còn quần áo nhỏ, xem ra điên cuồng đêm nay cũng đã sắp đến.

Mỹ nhân từ trên ghế ưu nhã đứng lên, hai mắt tản mát ra tia câu dẫn, phong tình vạn chủng hất đầu, lúc mọi người đang bị đầu tóc gọn sóng xinh đẹp hấp dẫn, nội y khêu gợi cũng tùy ý mà rơi xuống, đợi mọi người nhìn chăm chú nhìn lên, nửa người trên của nàng có thể xem như trống rỗng, nhưng bởi có tóc dài che trước ngực, bởi vậy càng thấy gợi cảm. . . . .

Phát hiện mấy chú ba hèn mọn bên cạnh thở hổn hển, mặt mũi đỏ lên, tôi chỉ có thể cảm thán, mỹ nhân à, cô thật là chuyên nghiệp nha. . . . . Nhìn chúng tôi cả nam lẫn nữ bị cô hấp dẫn hết . . . . .

Xem buổi thoát y vũ này thấy ba người chúng tôi chính là nhiệt huyết sôi trào, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng rực nha!

Chuyện kể rằng, đêm nay không chỉ thoát nội y không, mà là có một người rất may mắn được vuốt ve vũ công.

Ai mà tốt số như vậy ?

Đáp án dĩ nhiên là. . . . .

Tôi!

Lúc tôi đang ngơ ngác nhìn vũ nữ hướng tôi đi tới , tay của tôi ra vẻ bị bắt lấy và kéo lên, sau đó chạm đến đến một làn da mềm mại vừa phải và gợi cảm. . .

Đợi lúc tôi kịp phản ứng nhìn lên trên, đột nhiên nhìn thấy một điều kì lạ, một thứ không nên xuất hiện trên người mỹ nhân - trái cổ!

Thử hỏi có mỹ nhân nào lại có trái cổ rõ ràng như một người đàn ông như thế không ?

Vì vậy. . . . . Tôi hiểu được. . . . . Người này. . . . . Vũ nữ thoát y làm cho tôi nhiệt huyết sôi trào cả đêm . . . . . Hẳn là vũ 1/2 nữ thoát y mới đúng. . . . .

Tôi bị lôi đến hoàn toàn làm không ra bất kỳ phản ứng nào, chỉ cảm thấy tay mình lại dán trước ngực người ta.

Suy nhược hỏi một câu, loại tình huống này, là tôi ghẹo cô ta hay cô ta ghẹo tôi đây?

30. Chương 30: Gió Êm Sóng Lặng

Thấy tôi bị Gay đùa giỡn như thế , Mạc Tuyên rất cực ứng thuận đồng ý cho Bàn Chính Vũ theo đuổi.

Tuy cá nhân cảm giác rằng chuyện mình bị Gay đùa giỡn và chuyện nàng chấp nhận theo đuổi một chút liên quan cũng không có, nhưng nàng quả thực đã ra quyết định, về phần kết quả như thế nào, vậy còn phải xem may mắn của Bàn huy nh.

Tuy cảm không giúp gì được cho Bàn Chính Vũ, nhưng hẳn vẫn hết sức cảm kích, dù sao tôi cũng đã dâng lần đầu tiên quý giá của mình mà —— lần đầu tiên bị người ta đùa giỡn.

Hiện tại, tôi tin tưởng rằng Bàn Chính Vũ, tình bạn sẽ có, tình yêu cũng sẽ có thôi.

Sáng sớm một thứ 6 nào đó.

Reng. . . . .

Một hồi chuông điện thoại nhiều mộng đẹp người ta rất không phối hợp vang lên, cũng rất chuyên nghiệp vang lên không ngừng.

Lúc điện thoại liên tục đánh chuông không biết bao nhiêu N sau đó, tôi rất cực cần phải thừa nhận rằng, ý chí của Cao Phàm quả thật so với tôi tốt hơn rất nhiều, bởi vì từ lúc bắt đầu đổ chuông, người đàn ông này chẳng những tư thế, biểu lộ không thay đổi, ngược lại ngủ càng thêm hương vị ngọt ngào, làm cho tôi không khỏi sinh ra hoài nghi nho nhỏ : chẳng lẽ chỉ có tôi nghe nhìn thấy tiếng chuông?

Bỏ qua một bên những suy nghĩ miên man này, xem ra Cao Phàm quyết định không tiếp cuộc gọi này.

Tuy tôi cũng rất muốn học tập đồng chí Cao Phàm, nhưng tôi thật sự chịu không được tạp âm bên tai, đúng vậy, điện thoại toạ lạc vững vàng ngay trên đầu tôi, thật không hiểu lúc ấy tôi điên điên kiểu gì, lại chủ động chọn vị trí ngủ tốt như vậy.

Nhìn thoáng qua Cao Phàm đang kiên trì, tôi đành hy sinh cái tôi nhận mệnh, duỗi ra cánh tay mềm nhũn hướng điện thoại nào đó ấn phím loa ngoài.

Không phải nghe mà là phím loa ngoài?

Đúng vậy, chính là phím loa ngoài.

Hơn nữa, dựa vào cái gì chỉ tôi một người chịu tội, dù sao Cao Phàm cũng là kiểu kiên trì, dù nói thế nào, loại chuyện supper Kang A này mọi người phải cùng chia xẻ mới tốt chứ!

(siêu tốt Kang A : một game show)

Đã không có thời gian để sử dụng ngôn ngữ lịch sự, đối phương đã để lại tin nhắn .

“Phụng thiên thừa vận, ông nội chiếu viết: hai đứa các con, đêm nay đúng 7: 30 xuất hiện ở bàn ăn nhà họ Cao cho ta, ai trái lệnh, giết không tha! Niệm tình hai đứa còn ngủ mơ mơ màng màng, cho phép các con có thể không tiếp chỉ.”

Nghe lần thứ nhất giờ tôi còn thực sự có điểm phản ứng không kịp, cũng may ông rất tốt tính lại lặp lại thêm hai lần, khó khăn nhất có thể là chính là giọng nói quý giá hoàn toàn không thay đổi, tương tự được tự giống như được thu lại và phát ra, cuối cùng tự giác cúp điện thoại.

Nghe được lần thứ ba thì tôi đã là nhịn không được cười khè một tiếng, thì nội lại đáng yêu như vậy.

“Xem ra ông là nhớ em rồi!” Sau lưng đột nhiên vang lên một giọng nam trầm thấp, khàn khàn, khêu gợi.

Tôi tắt nút loa ngoài nhìn về phía Cao Phàm.

Chỉ thấy tên này mang theo ánh mắt lười biếng tay chống đầu nhìn nghiêng về phía tôi, trên người chần rơi xuống thất lưng, tóc có chút mất trật tự, râu lún phún mọc, cả một tạo hình mỹ nam chán chường gợi cảm hiện ra ở trước mắt tôi.

Thật muốn mạng mà, sáng sớm đã bắt đầu mạnh mẽ thế này, khiến cho tôi trong mũi có cảm giác nóng nóng.

Cao Phàm xem tôi có bộ dạng ngẩn người, khóe miệng có chút nhếch lên câu dẫn.

Hắn đầu tiên là làm bộ làm tịch hướng ngoài cửa sổ nhìn nhìn, sau đó không nén được mở lời câu dẫn nói: “Làm sao bây giờ, bây giờ còn rất sớm, cách thời gian đi làm ít nhất còn có 2 giờ, nhìn dáng vẻ của em hình như giống anh là ngủ tiếp không được rồi, làm sao bây giờ, chúng ta làm gì thì tốt đây ?” Vừa nói vừa dùng ngón tay thon nhỏ vuốt ve qua lại cánh tay lộ ra ngoài không khí của tôi.

Da gà của tôi, rất nể tình lập tức dựng thẳng lên.

Tôi cũng thương xót trái tim bé bỏng của tôi nha, vì lời mời mê người kia không cẩn thận vẫn chậm đi một nhịp.

Tôi cũng làm bộ quan sát đồng hồ báo thức, phát hiện mới 6: 30, tôi nhịn không được rên rỉ một tiếng, ông nội thật tốt quá, vào lúc này lại đem chúng tôi đánh thức, đối với những người đi làm từ chín tối năm mà nói thực chính là cực hình chứ sao.

Tôi suy nghĩ xem có nên làm vận động một chút không, vì vậy chậm rãi hướng trong ngực Cao Phàm tới gần, khẽ ngẩng đầu nhìn quả táo của hắn khẽ thổi hơi, buồn cười hỏi: “Vậy anh nói xem chúng ta nên làm gì thì tốt ?”

“Ừ thì. . . . .” Cao Phàm chợt nhớ ra điều gì đó rồi đáp: “Chúng ta làm việc còn dở kia vậy.” Dứt lời còn ai oán nhìn tôi liếc.

“Em không có ý kiến!” Tôi cười đến đặc biệt sáng lạn đáp lại hắn.

Sau khi hiểu được một chuyện, Cao Phàm chạy đi tắm nước lạnh.

Thật sự anh chàng đáng thương, hết lần này tới lần khác gặp thời điểm đi tôi tới chơi ông lại gọi điện phá bình.

Lúc nghỉ trưa, tôi nhả nhận từ chối Ngũ Tình và đám bà tám trong phòng, hướng văn phòng tổng giám đốc đi đến.

Có lẽ là tôi lần đầu tiên chủ động đi tới văn phòng tổng giám đốc, Cao Phàm vẻ mặt mừng rỡ cộng thêm lo lắng nhìn tôi, quan tâm hỏi: “Làm sao vậy? Bụng đau lắm hả?”

Hai tôi mắt mệt mỏi đến gần hần hần, kéo ống tay áo của hần, làm nũng nói: “Bụng không đau, nhưng mắt rất mỏi, em là chủ động tới bò lên giường anh nha!”

Cao Phàm nghe xong trong nháy mắt bật cười, cưng chiều ôm lấy tôi hướng giường lớn trong phòng nghỉ đi đến, cũng ôm lấy tôi cùng tiến lên giường chìm vào giấc ngủ trưa.

“Em đã chủ động thượng giường anh, vì phu sẽ hầu em ngủ một giấc ha.” Cao Phàm hùng hồn nói.

Yên tâm ngủ, dù sao tôi cũng là vợ ông chủ, ngủ đây giấc cũng không sao, nghĩ vậy, tôi còn thực yên tâm lập tức ngủ say .

Một giấc ngủ no nê, cái loại cảm giác này thật là không phải sướng bình thường.

Sau khi tỉnh lại nhìn xem đồng hồ, vừa vặn lúc tan việc, về nhà ăn cơm .

Ngủ đủ, tôi tinh thần sáng láng ngồi bên cạnh ghế lái của Cao Phàm, bây giờ Cao Phàm đang lái xe đưa chúng tôi về nhà họ Cao.

Tôi ngồi xe Cao Phàm luôn luôn một thói quen, là phải ngắm nhìn sườn mặt của hần.

Cảm giác, ngắm nghía sườn mặt Cao Phàm có một loại mỹ cảm nói không nên lời, nhìn thế nào cũng không ngán.

Có khác với bình thường lén lén lút lút xem, lần này tôi thoải mái ngắm.

Mãi đến lúc Cao Phàm kháng nghị: “Anh nói này, phụ nữ, không cần phải nhìn anh táo bạo như vậy, còn nữa, cẩn thận anh hôn em đấy!”

Ha ha, có người then thùng kìa.

Tôi nhích thêm một chút về phía hần tiếp tục nhìn, cười nói: “Hoan nghênh đến hôn.”

Cao Phàm vô lực rên rỉ một tiếng, phanh gấp, không đợi tôi kịp phản ứng, hần kéo đầu tôi lại rồi hôn một nụ hôn vô cùng nóng bỏng đúng tiêu chuẩn.

Má ơi, đàn ông quả là không nên kích thích, không được rồi, dưới ban ngày ban mặt ai lại ngẫu hứng biểu diễn màn 18+ thế này.

Thật vất vả hai môi mới rời nhau, Cao Phàm khàn khàn nói: “Đừng có lại kích thích hấp dẫn anh, nếu không cho dù máu chảy thành sông cũng ngăn không được anh đâu.”

A, a, a, em biết sai rồi.

Vì vậy đổ mặt tôi đây ngoan ngoãn ngồi trở lại vị trí, cả đầu ngó ngoài cửa sổ, kỳ thật, phong cảnh ngoài cửa sổ cũng là rất đẹp mà!

Đúng 7: 29, chúng tôi đứng giờ thậm chí sớm hơn một chút xuất hiện ở trên bàn cơm Cao gia .

Bởi vì Cao Nhân muốn tham gia thi biện luận vào Chủ nhật, cho nên trọ ở trường không có trở về, mà Cao Hân từ khi sinh xong một tháng sau liền trở về nhà mới Âu Dương Quyền, vợ chồng son hôm nay mang theo con trai bảo bối không biết đi đâu chô bởi, dù sao cũng không trở về.

Bởi vậy, giờ phút này trên bàn cơm chỉ có vợ chồng chúng tôi hai người cộng thêm ông nội cùng với ba Cao mẹ Cao.

Mẹ Cao thấy tôi rất là cao hứng, lôi tôi ngồi ở bên cạnh, khi ăn cơm liên tục gấp cho tôi thức ăn, làm cho tôi hưởng thụ sâu sắc tình thương ấm áp của mẹ.

Ông nội tự nhiên cũng rất cao hứng, chỉ là lão nhân gia người ta hàm súc hơn thôi, chỉ dùng ánh mắt biểu lộ mừng rỡ.

Duy chỉ có Ba Cao là tương đối trầm ổn hơn cả, rõ ràng làm cho người ta cảm giác ông cũng rất vui vẻ, nhưng biểu lộ vẫn như cũ là nụ cười nhàn nhạt kiểu 101, có thể ông thỉnh thoảng gặp cho Cao Phàm thức ăn, động tác nhỏ này tiết lộ sự quan tâm cùng vui vẻ của ông giờ phút này .

(Các bạn quay nghiêng số 101 sẽ hiểu nụ cười kiểu 101 :))

Xong bữa cơm, chúng tôi đã khai tâm, khai vị. (vừa no bụng vừa vui vẻ)

Sau khi ăn xong, ông nội họ khan một tiếng ám hiệu, ba Cao lập tức phối hợp dẫn Cao Phàm đến phòng khách bồi dưỡng tình cảm cha con.

Mà tôi thì dùng danh nghĩa cùng ông nội đi vào thư phòng đánh cờ, mẹ Cao làm khán giả cùng nhau vào trong.

Đi vào thư phòng, chúng tôi không có đánh cờ, mà là rót một bình trà ngon ngồi “Tâm sự” .

Ba người ngồi chung một chỗ, tôi có cảm giác sắp dự phiên hội thẩm.

“Nha đầu này” Cao gia lão tử thường thức hộp trà, nhìn như không lơ đãng hỏi: “Các con vợ chồng son thời gian qua coi như không tệ nhỉ?”

“Thưa ông, chúng con vợ chồng son quả là không tệ, hạnh phúc vô cùng.” Tôi thành thật trả lời.

” Còn sinh hoạt tình dục thì sao?” Mẹ Cao nhin không được hưng phấn hỏi.

Con nói mẹ Cao này, mẹ mỗi lần có cần phải hỏi rõ ràng vậy không?

“À thì. . . . . Không tệ. . . . .” Người ta con da mặt rất mỏng nha.

“Nêu ví dụ chút coi con!” Mẹ Cao cùng ông nội bốn mắt tỏa sáng nói.

“Thôi mà. . . . .” Tôi rất là khó nói.

Loại sự tình này muốn tôi nói như thế nào đây? Chẳng lẽ nói quá trình?

Xem tôi ghen đỏ mặt, hai người kia rốt cục buông tha tôi.

“Xem ra nên gọi con trai mẹ chồng con xuống hỏi một chút.” Mẹ Cao nhỏ giọng nói thầm một câu.

“Ông nói nha đầu này, có đôi khi loại chuyện này nhà gái có thể chủ động .” Cao gia lão tử nghiêm túc đề nghị nói.

Má ơi, lại bắt đầu rồi, toạ đàm tên là « Hạnh phúc » gia đình, giảng viên: mẹ Cao, ông nội Cao.

Mẹ Cao nói tiếp: “Đúng vậy, tiểu Nhã à, loại sự tình này không nên thẹn thùng. Ngẫu nhiên đổi vai cho con quyền rũ, hiệu quả hẳn là sẽ rất được. Đây, để mẹ dạy con mấy chiêu.”

Tôi rất ngoan ngoãn cầm giấy bút, định ghi chép từng cái lại.

“Ví dụ như nhảy múa thoát y nè, cởi quần áo đó và vân vân, nếu không thì đóng vai trong một số game, nữ y tá, nữ cảnh sát, học sinh, cô giáo ..., nếu như người không có đạo cụ thì..., mẹ có thể giúp con lên mạng mua trực tuyến, nếu không, các con thử xem một số tư thế kích thích hơn xem sao?” Mẹ Cao nói đến kích động không phải bình thường .

Khóe miệng của tôi không khống chế được mà run rẩy , tư thế kích thích? Nhân vật trò chơi?

Mẹ Cao lại có thể nghĩ ra mấy cái. Rất không kính trọng truyền thống nhỉ.

Trò trò chuyện chuyện một hồi, tôi đột nhiên buồn nôn một chút, nhin không được nôn khan một tiếng.

Lập tức, hai cặp con mắt mạnh mẽ bắn về phía cái bụng bằng phẳng của tôi, mà tôi cũng vậy không tự giác phối hợp cùng bọn họ đồng thời nhìn xuống bụng mình.

Trong thư phòng sao yên tĩnh quá, tôi nhin không được, vô ý nói: “Ha ha, hiểu lắm, đơn giản là hiểu lắm rồi, nó, gió êm sóng lặng.” Vừa nói tôi vừa chĩa chĩa bụng mình.

“Azzzz. . . . .” Hai người bọn họ hết sức ăn ý liếc nhìn nhau.

Thấy bọn họ thất vọng như thế, tôi không khỏi đau lòng .

Ngẫm lại chúng tôi kết hôn cũng đã một năm rồi, à không, chúng tôi kết hôn rõ ràng gần một năm rồi! Là nên có một nhóc con thôi.

Lúc tôi đang tự hỏi vấn đề này thì tôi đột nhiên bị ôm vào một vòng tay an toàn, thoải mái quen thuộc, một giọng dễ nghe vang lên: “Cái này, chúng mình không vội, thuận theo tự nhiên là được rồi, có chạy cũng không thoát được, nếu không phải lúc..., có cầu cũng cầu không được đâu em.”

Hay ột câu ngắn gọn tổng kết vừa thâm sâu lại đi vào lòng người, làm cho ông nội và mẹ không thể nói được gì nữa.

Trước khi đi, tôi nhìn ông nội và mẹ Cao cam đoan nhất định sẽ nghiêm túc suy nghĩ vấn đề này, trái lại bọn họ lại khuyên tôi thuận theo tự nhiên, không cần có quá nhiều áp lực.

Có người nhà thật tốt.

Trên đường về nhà, Cao Phàm như là nghĩ đến cái gì đột nhiên nở nụ cười một tiếng, tôi hiếu kỳ dùng ánh mắt hỏi thăm nguyên nhân.

“Kỳ thật, anh cảm thấy là, giả làm nhân vật trong game, về phần tư thế, nếu như em không ngại mà nói..., anh có thể đồng ý !”

Không ngại cái đầu của anh á! Tôi mặt đỏ thối cho hấn một chưởng.

Lập tức, một tràng cười vui vẻ trong ghế xe truyền ra sáng khoái.

31. Chương 31: Chuyện Đã Định

Chuyện hạnh phúc nhất là gì?

Nếu bây giờ bảo tôi phải trả lời ..., thì chính là có thể ở trong vòng tay ấm áp ngọt ngào của Cao Phàm mà tỉnh giấc.

Mặc dù có cảm giác làm một người phụ nữ nhỏ bé không có chí lớn, nhưng đó là sự thật.

Thử nghĩ, sáng sớm tỉnh lại, mở mắt ra, hé ra khuôn mặt tuần tú chính mình yêu say đắm bắt ngờ đập vào mắt, cảnh đẹp ý vui biết bao!

Không muốn tả lại hấn đẹp trai thế nào, tóm lại là xem thế nào cũng sẽ không ngán.

Cho nên, đông đảo các nữ đồng bào à, đề nghị chọn chồng có thể không nhất định phải rất tuần tú, nhưng nhất định phải hấp dẫn nha!

Ngẫm lại, mỗi ngày ăn cùng một chỗ, ngủ ở cùng một chỗ, sinh hoạt chung một chỗ với một nửa khác, nếu như không hấp dẫn một chút thì sẽ đau khổ đến thế nào.

Cá nhân tôi cho là mình coi như cũng dễ coi, nếu như không phải, vậy cũng chỉ có thể ủy khuất Cao Phàm nhà tôi thôi. (chứ còn gì nữa chị ơi :))

Có điều, nói đi thì nói lại, đến củ cải cũng có tình yêu cơ mà, FEEL mới là quan trọng nhất.

Tuy Cao Phàm rất là đẹp trai, nhưng dù sao chỉ nhìn thôi thì không no bụng được, kết quả là, một hồi âm thanh không tao nhã tí nào từ trong bụng tôi truyền ra.

Rột rột. . . . .

Được rồi, tôi thừa nhận là có chút xấu hổ, nhưng Cao Phàm cũng quá không nể mặt rồi, mắt nhắm tít lại, cười vang.

“Cười gì! Vợ anh đói bụng rồi đây này!” Tôi khó chịu đập nhẹ bộ ngực đang lộ ra bên ngoài kia kháng nghị nói.

“Ha ha, chồng yêu giúp vợ yêu đã đói bụng làm bữa sáng nhé!” Dứt lời, Cao Phàm cho tôi một cái hôn chào buổi sáng rồi rời giường đi làm.

Tôi vẫn nằm ỳ ở trên giường, đột nhiên cảm thấy chúng tôi như vậy có điểm buồn nôn, hơn nữa những điều này trước khi kết hôn tôi hoàn toàn không dám nghĩ đến, bởi vì cảm thấy vừa buồn nôn lại không thực tế, nhưng hiện tại xem ra, rất có một loại hương vị ngọt ngào.

Ngồi trước bàn cơm, ngắm bóng dáng Cao Phàm đang bận rộn trong phòng bếp dạng mở, tôi không biết đã cảm khái N cộng mấy lần: kiếp trước, không, hẳn là trước đó vài kiếp không biết đã làm chuyện tốt to lớn gì, lại khiến cho tôi kiếp này gặp được một người đàn ông cực phẩm như thế, Thượng Đế ơi, thật sự là quá yêu ngài rồi, có cơ hội nhất định sẽ gặp mặt cảm tạ! Không biết viết thư cảm ơn ngài có nhận được không nhỉ? (Em chết với chị này)

Làm sao bây giờ, càng ngày càng thích Cao Phàm mất rồi, thật không dám tưởng tượng, nếu ngày nào đó hắn không để ý tới tôi nữa, không biết tôi, tôi sẽ làm sao bây giờ? Chỉ cần không xảy ra là tốt rồi.

Bày xong bữa sáng Cao Phàm trông thấy tôi vẽ mặt ngốc ra, nhin không được cười khẽ một tiếng, nhẹ nhàng hỏi: “Nghĩ cái gì đấy?”

“Muốn anh.” Tôi thành thực đáp.

Cao Phàm hình như có chút kinh ngạc về sự thành thật của tôi, vì vậy dùng ánh mắt mong tôi nói tiếp.

Tôi than một tiếng, nghiêm túc nhìn hắn nói: “Muốn anh từ nay về sau được yêu chiều em như vậy, em sẽ có thói quen, khi được một tác lại muốn tiến thêm một bước !”

Người đàn ông này sau khi nghe xong, càng dùng thêm ánh mắt ôn nhu nhìn tôi, khóe miệng có chút nhếch lên, chậm rãi nói: “Nhưng mà, anh chỉ muốn yêu chiều em, hơn nữa cũng chỉ cưng chiều mình em thôi, cho nên, yên tâm để cho anh yêu em nhé!” (ta chết vì ganh tị đây các bạn ạ!)

Ặc. . . . . Rõ ràng là một câu nói rất buồn nôn, nhưng lại đi sâu vào lòng người như thế.

Rốt cuộc, tôi cuối cùng cũng chỉ là một người phụ nữ bình thường, bình mà thôi.

Hơn nữa, người trong cuộc đã thành tâm thành ý biểu đạt thế, vậy tôi còn có thể nói gì đây?

Thôi thì, cứ để cho hắn cưng chiều vậy! (Đã được tiện nghi mà còn khoe mẽ. Anti chị Nhã mọi người ơi ^^)

Tôi ngồi ở trước bàn làm việc, tinh thần có chút không tập trung, cũng không phải bởi vì ngủ được không tốt, mà là do mắt phải giật giật.

Trái nhảy tài, phải nhảy tai.

Mặc dù là nghe có vẻ rất mê tín, nhưng có những chuyện như vậy, thà tin là có, không thể tin là không.

Tôi chính loại người như vậy, hơn nữa tỷ lệ tin so với không tin lớn hơn nhiều lần.

Bởi vì theo theo kinh nghiệm bản thân, tính toán sơ sơ, mắt phải mà giật, thì phát sinh chuyện không tốt xác suất là rất lớn. Tuy không thể loại bỏ yếu tố tác động của tâm lý, nhưng chắc chắn có chuyện không lành xảy ra, thật là đáng sợ!

Bình thường nó giật ít ít cũng linh nghiệm rồi, mà hôm nay sao nó giật mạnh quá, hơn nữa còn liên tục vài ngày, xem ra lần này thật sự sắp có sự kiện trọng đại diễn ra.

Mọi người đối với suy nghĩ này của ta vẫn giữ im lặng, nhất trí cho rằng đó do tác động của tâm lý hoặc áp lực lớn đến thần kinh.

Nhưng mà, chỉ chính mình mới biết rõ lợi hại trong đó thế nào.

Nói, có khi thật là hâm mộ năng lực của diễn viên trong loạt phim Tử Thần đến , nhưng cẩn thận nghĩ lại thấy bản thân mình muốn bệnh, bởi vì diễn viên trong phim, hầu như đều chết sạch, nếu loại kết cục này xảy ra trong sự thật tôi khó mà chấp nhận được.

Chú thích: Tử thần đến hay Final destination (tiếng Việt dịch là Số phận an bài) là một phim thuộc thể loại kinh dị nói về một nhóm học sinh “lừa gạt thần chết” bằng cách ngăn ngừa một vụ nổ máy bay nhưng sau đó từng người phải trả một cái giá rất đắt bằng mạng sống của mình. Phần 5 của loạt phim này vừa ra mắt vào tháng 8 năm 2011. (wiki)

Có đôi khi không khỏi tự kỷ đoán rằng, chẳng lẽ là bởi vì quá hạnh phúc, cho nên phải có chút ít đau khổ đến thử thách sao? Giống như Đường Tăng đi Tây Thiên lấy kinh, phải có bảy bảy bốn mươi chín nạn tai xảy đến?

Nhưng mà, bất luận thế nào, chuẩn bị tâm lý thật tốt trước vẫn an tâm hơn.

Bởi vì không muốn Cao Phàm lo lắng, cho nên tôi không cho hắn đề cập đến chuyện này.

Nghĩ ra, tôi cũng là một người phụ nữ biết quan tâm đấy chứ.

Hôm nay, hồi lâu không thấy anh Nghiêm Lạc cùng Quan Duẫn Phi tới chơi.

Kết quả là, tôi lại có một cái cơ làm biếng vô cùng quang minh chính đại, ngồi trong phòng Tổng giám đốc chờ đợi bọn họ đến.

Tính tính thời gian, tôi cũng đã ba tháng không Quan Duẫn Phi rồi, thật sự có điểm nhớ hắn.

Bốn người gặp mặt, hai người bàn chuyện chính sự, hai người còn lại ngồi tám vô cùng cao hứng.

Cuối cùng kết luận lại là, hai người bàn chuyện chính sự hẹn nhau ngày hôm sau cùng bay đi Mỹ đàm phán một vụ làm ăn, cũng hi vọng hai người còn lại ngồi tám vô cùng cao hứng có thể chiếu cố lẫn nhau, sống chung với nhau tầm vài ngày.

Chuyện nào có đáng gì, dù sao chúng tôi cũng không phải là lần đầu tiên sống chung nhà.

Trước khi đi, Nghiêm đại ca xách Quan Duẫn Phi, mà tôi bị Cao Phàm kéo theo, 2-2 đứng theo hàng đôi mặt, hai đại nam nhân rất lễ phép chào nhau bảo xin chiếu cố, làm như chúng tôi còn là trẻ con ấy.

Này, đủ rồi nhá.

Tôi cùng Quan Duẫn Phi nhìn nhau, sau đó rất ăn ý liếc qua một bên, quyết định không thèm để ý đến sự hiện hữu của bọn hắn.

Có điều, một màn này cũng làm cho tôi nghĩ đến NANA giống như tình tiết lúc Nana và Ren mới bắt đầu ở chung.

Đưa tiễn hai người đàn ông yêu dấu xong, tôi và Quan Duẫn Phi đây khôi phục lại quan hệ chị em trước khi lấy chồng trò chuyện tâm sự, thật đúng là không phải sắm khoái bình thường.

Buổi tối, tắm rửa xong hai người ngồi trên ghế sa lon vừa bên xem Tử Thần đến 3 vừa nói chuyện phiếm.

“Em nói này, anh và anh Nghiêm tối hôm qua nhất định đã trải qua buổi tối nóng bỏng đúng không!” Tôi mập mờ nhìn hắn, dùng giọng nói YD cười hỏi một câu khẳng định.

Ai bảo hắn cho tôi nhìn thấy kia dấu ô mai to tướng trên cổ, từ số lượng và màu sắc cũng đủ hiểu độ mạnh yếu, nóng bỏng ra sao. . . . .

Ồ kia, ơ kia, làm người nên CJ một chút mới tốt, cái dấu ô mai này đừng liên quan đến chuyện tôi đang nghĩ nha, nếu không tôi sẽ nhịn không được ảo tưởng hơn nữa.

“Đâu nào, đâu nào, Cao Phàm nhà mấy người cũng mãnh liệt lắm mà!” Quan Duẫn Phi không yếu thế dùng ánh mắt hướng đến xương quai xanh của tôi nghiêng mắt nhìn, cùng sử dụng nụ cười và giọng điệu so với tôi còn YD hơn đáp lại.

Được, coi như chúng ta huề ván này.

Tiếp theo, chúng tôi lại hàn huyên vài chuyện vô bổ chủ đề.

Đột nhiên. . . . .

“Ồi! Người này chết thực thảm + ghê tởm quá!” Quan Duẫn Phi chịu không được kêu sợ hãi lên tiếng.

Tôi không có gì phản ứng gì, nhàn nhạt nói: “Hoàn hảo mà!”

Xác thực là hoàn hảo, chẳng phải các gáy bị búa nện vào, máu tươi đổ một vũng lớn, trong đầu có gì đó phọt ra ngoài, chỉ không được thẩm mỹ lắm mà thôi.

Quan Duẫn Phi vẻ mặt ghét bỏ nhìn tôi nói: “Em có phải là phụ nữ không đó, vậy mà cũng không sợ!”

Ai quy định phụ nữ nhất định phải sợ ?

Hơn nữa. . . . .

“Ha! Em đã xem không dưới 3 lần rồi, cho dù lần đầu tiên bị dọa đến, cái đã là lần thứ mấy rồi, còn bị hù nữa thì mới không bình thường đó, đúng không?” Tôi xem thường nói.

“Đã xem nhiều vậy còn xem nữa làm gì!” Hấn nhìn tôi như nhìn kẻ biến thái.

“Đây còn không phải là vì anh sao!”

Hơn nữa, bây giờ trên TV thật sự không có tiết mục nào hấp dẫn nổi tôi nữa, thay vì im lặng thì liên tục chuyển kênh, không bằng ngắm Quan Duẫn Phi bị sợ đến khuôn mặt tuần tú thất sắc.

Ha ha, những gì tôi nói ra đây là bí mật nhé! Suyt! Đừng nói cho hấn biết !

Vì vậy, cả bộ phim, Quan Duẫn Phi đáng thương khuôn mặt tuần tú cũng hiện lên một màu — sắc trắng bệch kiểu trang nhã.

Bởi vậy có thể thấy được, kỹ thuật hoá trang trong phim ảnh rất thật, thợ trang điểm thật chuyên nghiệp!

Chủ đề còn lại, chúng tôi đều xoay quanh người đàn ông của mình.

Trong đó, có phiên não của mỗi người.

So đi sánh lại, phiên não của Quan Duẫn Phi rắc rối hơn tôi rất nhiều.

Hấn, thân là con trai độc nhất của Quan gia, có trách nhiệm kéo dài hương khói, nhưng quan trọng là hấn không yêu phụ nữ mà là đàn ông, trừ phi đàn ông có thể mang thai, nếu không hấn muốn có con vẫn phải tìm phụ nữ hoặc nhận nuôi.

Có điều cái thứ hai làm không ổn, bởi vì nếu biết rõ chân tướng sau này bà Quan sẽ vừa một khóc hai âm ỉ ba thất cổ.

Nói thật, tôi đã từng nghĩ tới, nếu tôi vẫn tìm không thấy người thích hợp, rồi đến thời điểm đối với tình yêu hết hy vọng, tôi sẽ giúp Duẫn Phi sinh một cục cưng, vì tình yêu trái cấm này của bọn họ mà nguyện bảo hộ họ cả đời, tôi thật sự có nghĩ tới, mãi đến khi gặp gỡ Cao Phàm.

Tôi không biết an ủi hấn thế nào, cuối cùng chỉ có ôm hấn để ủng hộ tinh thần hấn mà thôi.

Nhìn gương mặt Quan Duẫn Phi trong lúc ngủ, ngay cả trong mộng cũng có thói quen nhíu mày, không khỏi có chút đau lòng.

Tình yêu giữa nam nam có lỗi gì, chẳng lẽ tình yêu của bọn họ không phải là tình yêu sao?

Xem ra, nơi có thể làm cho Quan Duẫn Phi an tâm ngủ, không phải giường của tôi, cũng không phải ngực của tôi, mà là bất cứ chỗ nào có Nghiêm đại ca.

Xem ra Nghiêm đại ca cũng là con trai độc nhất, nhất định cũng có cùng bệnh trạng như Quan Duẫn Phi bây giờ.

Đêm nay tôi không tài nào ngủ được, đặc biệt nhớ thương Cao Phàm. . . . .

Bảy ngày đảo mắt đã qua, hai người đàn ông chúng tôi yêu thương cũng bay trở về.

Ở cửa ra vào công ty cùng Quan Duẫn Phi ôm chào nói lời từ biệt, dù sao từ lần tạm biệt này, chúng tôi cũng sẽ dùng tháng để tính thời gian gặp nhau lần tới, vì tình yêu, Quan Duẫn Phi bỏ công ty nhà mình, đi ăn máng khác đến làm tại công ty của Nghiêm Lạc.

Vốn là cái ôm rất đơn thuần, nhưng xem trong mắt người ta lại có chút tư tưởng không CJ, bắt đầu biến chất, mập mờ, có thể dùng để chế tạo vũ khí đồn nhảm.

Hai người đàn ông đều dùng cùng loại ánh mắt yêu chiều nhìn về phía người phụ nữ OR người đàn ông của mình, đáng tiếc, sự tận tâm ấy người ta không để ý tới.

Thật sự đáng tiếc. . . . .

Nói ra, nhất định chuyện này, mặc dù rất không thích loại này cách nói này, nhưng lại không thể không thừa nhận đây là sự thật.

Chẳng hạn như, đã anh cam chịu rằng anh sẽ không may mắn, gặp chuyện nghiêm trọng, nhất định anh sẽ lo lắng không thôi, một đồng mưa đá nện xuống, một đám người bị nện, người khác đều vô sự, chỉ mình anh bỏ mạng một cách kỳ lạ, kỳ lạ nha! Nếu nhất định anh chết không được, cho dù chỉ còn một hơi thở, anh cũng sẽ tiếp tục lo lắng, muốn chết thật đúng là không chết được.

Bởi vậy, cha luôn giúp tôi tẩy não: sống chết của con người, vâng là chuyện đã định sẵn, cho nên cũng không cần quá mức chấp nhất hoặc cảm thấy không cam lòng, bởi vì, đây hết thấy, đều đã định rồi ! Định rồi ! Định rồi . . . . . (vô hạn hồi âm)

Cho nên, khi xe chúng tôi bị một chiếc xe tải xiêu vẹo chở đầy hóa chất đâm phải tôi cũng không có bao nhiêu khủng hoảng, bởi vì tôi nghĩ đến hai chữ đã định, xem ra còn phải cảm ơn cha tôi đã tẩy não lúc bình thường, làm cho tôi có thể ở trong lúc nguy nan bảo trì đầu óc thanh tỉnh.

Nhưng cũng bởi vì quá mức thanh tỉnh, kết quả là làm cho tôi có thời gian miên man suy nghĩ.

Một ánh sáng trắng chói lóa hiện lên, cá nhân tôi cho rằng là dữ nhiều lành ít rồi, ngẫm lại, đọc N tiểu thuyết xuyên việt, hình như loại tai nạn xe cộ này coi như là một trong những trung gian để xuyên việt.

Xuyên đi đâu thì tốt đây?

Về sau ngẫm lại, tôi không thể không bội phục chính mình lúc ấy còn có thời gian nghĩ lung tung.

Xuyên đi đâu thì tốt nhỉ ?

Trung Quốc cổ đại? NO! NO! NO! Lịch sử Trung Quốc không thuộc mấy, đi sẽ không sống tốt.

Cổ Ai Cập, Cổ La mã? NO! NO! NO! Tuy rất thích mấy chỗ đó, nhưng là lịch sử cổ đại nước ngoài cũng có biết gì đâu, đi càng không ổn.

Thành tiên ? Có thể suy nghĩ lại.

Xuyên vô manga ? Đương nhiên là chọn lựa đầu tiên.

Có thể xuyên vào một bộ manga thì cũng được đấy! Nếu như mình có thể lựa chọn trong nội dung.

Trở lại sự thật.

Xem ra chiếc xe kia thật sự là phanh không được, vì vậy Cao Phàm thì từ bỏ chuyện tránh đi.

Cho nên một khắc trước khi chìm vào hôn mê, tôi nhìn thấy Cao Phàm dùng cả thân thể cao lớn của mình che chở cho tôi.

Mặc dù rất muốn không phụ dự tính ban đầu của Cao Phàm, nhưng đầu của tôi thật sự rất đau, ý thức cũng nhanh chóng mơ hồ. . . . .

Một giây trước khi hôn mê hoàn toàn, tôi hạ quyết định.

Nếu quả có thể xuyên không..., tôi muốn mang theo Cao Phàm xuyên cùng một chỗ!

0.1 giây trước khi hôn mê, tôi nhếch môi cười khổ một tiếng.

Đã định!

Chuyện đã định trước thật đáng sợ!

Nhưng tôi càng muốn học tập tinh thần của AQ:

Rốt cuộc. . . . .

Xuyên đi đâu thì tốt đây . . . . .

32. Chương 32: Yêu Lại Từ Đầu

Lúc cảm thấy cơn đau thông qua thần kinh lan tràn đến toàn thân, tôi thực sự một loại xúc động không bằng chết đi cho xong.

Tôi cố gắng ép hai mí mắt thiên kim nghìn vàng của mình mở ra, mờ mịt nhìn trần nhà, tiếp theo khó nhọc cử động cái cổ nặng ngàn cân, trong tầm mắt có hạn quan sát bốn phía xung quanh.

Bốn phía tường trắng, ngay cả cái chăn đắp trên người cũng trắng nốt, bên giường là dụng cụ y tế hiện đại, trên tay có ghim kim truyền dịch, nếu như tôi đoán không sai, đây hẳn là bệnh viện mới đúng, hơn nữa còn là bệnh viện hiện đại.

Nói cách khác, vụ tai nạn xe này cũng không làm cho tôi xuyên tới cổ đại, hướng chỉ là mang theo Cao Phàm.

Đương nhiên, không xuyên đến cổ đại cũng không có nghĩa là không thể xuyên đến tương lai.

Tuy biết rõ là chuyện không thể nào, nhưng tôi còn là hạnh phúc nằm trên giường bệnh định nằm tưởng bỏ một phen, dù sao, nhàn rồi thì cũng đã nhàn rồi rồi.

Cố gắng dùng trí tưởng bở của mình giết thời gian, tôi nhanh chóng phát hiện đầu tôi có những cơn đau đến rất thường xuyên, nếu như đoán không lầm, tôi hẳn là đụng vào đầu rồi, xem ra hẳn là bị chấn động não mức độ nhẹ.

Nếu nghiêm trọng chút nữa, nói không chừng có thể mất trí nhớ như chơi ấy chứ, đáng tiếc, đáng tiếc quá đi.

Phải biết rằng muốn ảo tưởng thì cũng phải dùng não, hết lần này tới lần khác đầu tôi lại chẳng giúp được gì nhiều, kết quả là, rất nhanh, tôi lại muốn nhắm mắt chìm giấc ngủ.

Đúng lúc này, cửa phòng bệnh được mở ra.

Kích động quá, tôi lại quên nhắm mắt lại. Về phần tại sao có người đến lại muốn nhắm mắt lại, tôi cũng không rõ nữa, chỉ là tiềm thức cho rằng giờ phút này đem mắt nhắm lại vẫn tốt hơn.

“A!” Một tiếng thét chói tai vang lên: “Con bé xấu xí này, con tỉnh rồi hả?”

Tôi đã nói rồi, tiếng thét chói tai nghe quen như vậy, không phải là mẹ tôi người cùng chú ngoại quốc đi du lịch vòng quanh thế giới, đã lâu không thấy thì còn ai vào đây.

Nói ra, sau khi tìm được đường sống trong chỗ chết (cứ coi như là tìm được đường sống trong chỗ chết đi), trông thấy người thân, bảo không cảm động là giả.

Rất nhanh, trong nháy mắt đó có thể nhìn thấy mẹ già, vành mắt của tôi liền không nhịn được đỏ lên.

Cổ họng rất khô khốc, tôi, khó nhọc thốt lên mấy chữ: “Cái gương. . . . . Con muốn cái gương. . . . .”

Mẹ lúc đầu là sững sờ, sau đó cười lớn tìm đến cái gương đưa cho tôi, cũng vui vẻ trêu chọc nói: “Nhóc con, còn muốn soi gương, xem ra con không có chuyện gì rồi!”

Không để ý tới mẹ già đang trêu chọc, tôi ôm cái gương cẩn thận quan sát.

Đùa gì nào, ngộ nhỡ hủy khuôn mặt thì làm sao bây giờ? Đối với nữ nhân mà nói, hủy dung là chuyện đáng sợ cỡ nào!

Nhìn trong gương quen thuộc trước kia, khá tốt, ngoại trừ cái trán bị bó hết một tầng băng trắng, thì không đổi mấy, cái gì còn vẫn còn, không thấy dấu vết nào thêm.

Cuối cùng tôi cũng lắng xuống để nghĩ đến Cao Phàm, vừa muốn nhắc tay đặt câu hỏi, đã nhìn thấy mẹ Cao một trận gió đường như xuất hiện ở trước mặt của tôi.

“Tiểu Nhã. . . . . Con cuối cùng tỉnh rồi! Xém hù chết chúng ta!” Mẹ Cao vừa yêu thương quan tâm, vuốt ve đầu tôi vừa nghẹn ngào nói.

Tôi vừa ngoan ngoãn để mẹ Cao tìm ra manh mối, vừa nhìn mẹ ruột, dùng ánh mắt nói: trông mẹ Cao người ta kìa, thế mới là an ủi người bệnh chứ!

“À. . . . . Cao Phàm đâu rồi?” Cuối cùng cũng đem những lời này hỏi được rồi.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, ánh mắt cực ăn ý hai mẹ , sắc mặt đột biến, ê ê a a nửa ngày nói không nên lời.

Không phải chứ! Xem nét mặt của các nàng , chẳng lẽ nói. . . . .

“Con ngốc kia, nghĩ bậy gì đấy!” Mẹ hình như nhìn ra ý nghĩ của tôi, nhin không được nói ra.

“Kỳ thật cũng không có chuyện gì. . . . .” Mẹ Cao áp a áp ứng nói: “Nó chính là đụng bị thương đầu, não bị chấn động. . . . . Hơn nữa. . . . . Con nên chuẩn bị tâm lý đi!”

Nghe được não chấn động ba chữ tôi liền hoàn toàn bỏ qua mấy chữ quan trọng phía sau, trong lòng khinh thường nghĩ, chẳng phải não chấn động sao, con cũng bị chấn động nè?

Ban đầu các nàng còn không đồng ý cho tôi gặp Cao Phàm, cuối cùng dưới mấy câu năn nỉ của tôi, rốt cục mặt mũi đầy nghiêm trọng theo giúp tôi tiến đến phòng bệnh của Cao Phàm.

Cái câu chuẩn bị tâm lý là có ý gì ?

Lúc nhìn thấy Cao Phàm trong một thoáng kia, tôi cuối cùng đã lĩnh ngộ đến thật sâu khắc hàm nghĩa của nó.

Bởi vì đây không phải là ánh mắt Cao Phàm nhìn Diệp Nhã, mà là ánh mắt Cao Phàm nhìn người qua đường Giáp.

Tôi sặc! Phát hiện này làm cho tôi lập tức bị sét đánh ngay tại cửa phòng bệnh, không cách nào nhúc nhích.

Chỉ thấy Cao Phàm còn vẻ mặt khách khí hỏi: “Xin hỏi, cô là cô ấy hả?” Và sử dụng ánh mắt hỏi thăm mẹ Cao.

Phải gió à! Bây giờ lại diễn ra chuyện đó sao? Hẳn tưởng hẳn là Đạo Minh Tự, tai nạn xe cộ tỉnh lại sẽ đem Sam Thái quên mất?

(Chàng xoắn của F4 Đài Loan. Bạn nào xem vườn sao băng 2 sẽ rõ tình huống này)

Em van anh. . . . . Vấn đề là em không phải cái cô nàng thích ăn dấm chua kia. . . . .

Không đếm xỉa đến câu hỏi của Cao Phàm, tôi cần phải biết lý do hẳn không thể nhớ tôi.

Bởi vậy nghe mẹ Cao giải thích xong, tôi cuối cùng miễn cưỡng chấp nhận cái “Tin dữ” này.

Đơn giản mà nói, Cao Phàm cũng giống tôi, cũng va chạm đầu, cũng chấn động não, khác nhau chính là, hẳn so với tôi nghiêm trọng hơn, bởi vậy được có căn bệnh có tên là mất trí nhớ.

Mà cái trí nhớ này lại cố ý dừng lại trước khi chúng tôi xem mặt, nói cách khác, đối với hôn nhân của chúng tôi thậm chí cả đám cưới, hẳn một chút ấn tượng cũng không có, đối với hẳn mà nói, Diệp Nhã hoàn toàn là một cô gái lạ lẫm.

Tôi còn có thể nói gì? Tôi chỉ có thể nói chuyện cũng không khỏi quá giật gân đi! Hơn nữa ngài Cao Phàm này, ngài cũng biết lựa giai đoạn mà mất đi trí nhớ đó chứ. . . . .

Tôi đã ai oán lại hâm mộ nhìn Cao Phàm.

Ai oán là vì cũng bị não chấn động, dựa vào cái gì hẳn lại mất trí nhớ; hâm mộ là bởi vì hẳn rõ ràng lại được điều tôi ảo tưởng đã lâu mất trí nhớ!

Tôi không phải có thể tiếp nhận chuyện Cao Phàm mất trí nhớ ngay được.

Giống tôi, Cao Phàm cũng không phải có thể tiếp nhận đột ngột ở đâu lại nhảy ra một người vợ.

Khi hẳn hết sức yêu cầu, cuối cùng tranh thủ một cơ hội chúng tôi đối mặt nói chuyện với nhau.

Dưới ánh mắt lạnh lùng Cao Phàm đang nhìn soi mói, tôi rất tự động chuyển ghế đến ngồi bên cạnh giường bệnh của hẳn.

Kỳ thật tâm tình của hẳn giờ này khắc này tôi có thể hiểu được, ngẫm lại cũng phải thôi, tỉnh lại, không giải thích được nhiều lại có một cô vợ, hơn nữa lại là loại mặt hàng như tôi đây, nghĩ không buồn bực cũng rất khó. Trừ phi tình huống đổi ngược lại, tôi rất thích việc tự nhiên có một anh chồng đẹp trai không hiểu ở đâu chui ra nhé.

“Này, chúng ta thật sự đã kết hôn à?” Vẫn là giọng nói quen thuộc kia, chỉ là đưa ra vấn đề nghe không lọt tai nổi.

Tôi nghiêm túc nhìn hẳn, dùng sức xoa xoa hai thái dương đang đau nhức, ngụ ý chính là, anh nên tiếp nhận chuyện chúng ta đã chuyển kết hôn là sự thực đi!

Cao Phàm ra vẻ có vẻ chịu đả kích khi thấy tôi trầm tư.

Sau một hồi, hẳn tiếp tục hỏi: “Vậy chúng ta kết hôn đã bao lâu?”

“Nếu như tính không nhầm thì..., tháng sau là tròn 1 năm . . . . .” Tha thứ tôi, loại chuyện như tính ngày kỷ niệm không phải là việc mà tôi làm.

“Chúng ta không có con sao?”

“Ừ, là anh bảo không vội.”

“Ai cầu hôn trước?”

“Anh!”

“. . . . .”

Sau một hồi trầm mặc làm cho người ta muốn hít thở không thông, Cao Phàm chậm rãi hỏi: “Tôi có nói qua là tôi đã yêu cô chưa?”

“Ặc. . . . . Nếu như em nhớ không lầm, anh đã nói rồi.” Tôi đối với vấn đề này có chút khó hiểu.

“. . . . . Vậy cô phải là cô ấy. . . . .” Cao Phàm trông như cam chịu nhỏ giọng nói.

Tuy thanh âm rất nhỏ, nhưng vẫn làm cho tôi nghe được.

Cô ấy?

Tôi = cô ấy?

Tại sao và tại sao!

33. Chương 33

Tuy rất muốn hỏi thăm cho rõ, nhưng một câu của Cao Phàm làm cho tôi hoàn toàn dập tắt mong muốn nói chuyện.

“Đã như vậy, tôi sẽ cố gắng để yêu em lần nữa, nhưng mà ở trước đó, tôi hi vọng chúng ta trước tiên có thể làm bạn bè.”

Nói cái gì sẽ cố gắng yêu tôi, nói yêu rồi chọn quên mất tôi như vậy, trước kia Cao Phàm cũng đã nói yêu tôi đấy thôi.

Một tháng sau là thời kỳ dưỡng bệnh của Cao Phàm, tôi bởi vì được chăm sóc rất tốt, bởi vậy rất nhanh có thể hoạt bát nhảy loạn, chủ động tiếp nhận trách nhiệm chăm sóc Cao Phàm.

Nguyên nhân có hai, đầu tiên là có thể không cần đi làm, thứ nhì là cùng Cao Phàm bồi dưỡng cảm tình.

Trong một tháng này, Cao Phàm đối với tôi thái độ tuy không thể cùng trước kia so sánh, nhưng cũng xem như dịu dàng lịch sự, so với những người qua đường Giáp khác, đãi ngộ của tôi xem như tốt lắm rồi.

Từ bệnh viện về đến nhà, tôi nhanh chóng phát hiện ra một điều nói nghiêm trọng cũng không tính là nghiêm trọng, nói xấu hổ cũng không tính là xấu hổ: chúng tôi rốt cuộc có cần cùng giường ngủ không?

Lúc tắm rửa xong xuôi tôi nhìn thấy Cao Phàm đang đứng ngốc ra ngay cửa phòng ngủ.

Theo cách mà tóc hắt nước còn nhỏ giọt và hông còn quần khăn tắm mà nghĩ, hắt hắt là đã chọn phòng tắm còn lại để tắm rửa.

Chỉ là cảnh tượng này sao quen mắt quá? Không khỏi làm tôi nghĩ đến tình cảnh của tôi ngày đầu tiên chuyển tới.

Hắn vẻ mặt do dự, xem ra là đang rất chân thành ở lo lắng không biết nên ngủ ở phòng nào thì tốt đây.

“À. . . . . Cái kia. . . . . Anh có muốn ngủ cùng em không?” Tôi chần chờ mở miệng.

Hắn đối với sự chủ động của tôi biểu hiện ra vẻ mặt kinh ngạc.

“Đừng nghĩ lệch đi! Ý của em là, căn phòng này vốn chính là gian phòng của chúng ta, hơn nữa Bác sĩ cũng nói, cố gắng cho cho anh tiếp xúc với chỗ anh đã quen thuộc.” Biểu tình gì vậy, giống như tôi sẽ ăn hắn không bằng. . . . .

Cao Phàm không nói gì, nhưng hành động lại nói cho tôi biết quyết định của hắn.

Lại một lần nữa một người nằm một phía giường, làm cho tôi có chút ít hoài niệm.

Lúc sắp chìm vào giấc ngủ, Cao Phàm đột nhiên hỏi: “Em có nói rằng em yêu anh chưa?”

“Ặc. . . . . Nếu em không có nhớ lầm. . . . . hình như là chưa. . . . .” Tôi là đứa nhỏ thành thật, hơn nữa tôi cũng không có thói quen luôn đem chữ yêu đặt trên môi.

Quay trở lại công việc Cao Phàm rất bận rộn, này không được rồi, lại bay đi Mỹ bàn chuyện làm ăn .

Không biết là tâm lý tác dụng hay là như thế nào, từ lúc tôi thành thực nói cho hắn biết tôi chưa nói qua thương hắn về sau, hắn đối với tôi thái độ lúc lạnh lúc nóng , làm cho tôi một lần có xúc động từ nay về sau không muốn làm đứa nhỏ thành thật nữa .

Có một mình ở nhà, ngẫm lại cũng thực sự có chút cô đơn.

Cũng may, có hai người nhàm chán đến giúp tôi.

Bàng Chính Vũ đầu tiên là quan tâm một chút đến sức khỏe của của tôi, sau đó bắt đầu đông kéo tây đàm, thỉnh thoảng cùng với Âu Dương Liệt hai người đến náo nhiệt khuấy động không khí.

Hành động của bọn hắn làm cho tôi rất là cảm động, nhưng tôi chỉ muốn một chuyện.

“Các anh biết rõ cái cô mà Cao Phàm đã nhắc tới không?” Không thể phủ nhận, lúc đó nghe thấy hai từ “Cô ấy”, tôi rất không có phong độ ăn không ít dấm chua.

“A. . . . .” Hai người bọn họ đồng thời há to mồm nhìn tôi.

Nét mặt của bọn hắn nói cho tôi biết, bọn hắn biết chuyện.

Bàng Chính Vũ vốn là thà chết chứ không chịu khuất phục, nhưng nhờ tôi dùng Mạc Tuyên làm uy hiếp, hắn phải thoả hiệp dưới dâm uy của tôi. (nguyên văn)

“Em phải đồng ý với anh là không được kích động nha!” Sau khi tôi đồng ý, Bàng Chính Vũ mới nói tiếp.

“Kỳ thật tui anh cũng không biết rõ về cô ấy lắm, chỉ biết là bọn họ là biết nhau hồi mẫu giáo, năm đó Cao Phàm bé bỏng đến ở nhà bà ngoại nó một thời gian ngắn, thì quen với cô ấy, cũng lấy khi dễ cô nàng làm niềm vui, bắt đắc dĩ, thời gian hạnh phúc thì luôn ngắn ngủi, 3 tháng sau, Cao Phàm rời đi nhà bà ngoại, từ đó về sau rốt cuộc chưa gặp lại cô ấy, nhưng mà Cao Phàm từng nói, nó về sau nếu muốn kết hôn, cũng

chỉ sẽ lấy cô bé mà nó yêu nhất, anh van em đấy, khi đó thằng nhóc kia biết cái gì là tình yêu đâu, nhưng mà Cao Phàm một mực nhớ mãi không quên, mãi cho đến khi cùng em kết hôn. . . . .” Bàng Chính Vũ nhìn sắc mặt tôi rồi tiếp tục nói: “Tụi anh còn hay hỏi đùa có rằng em có phải là cô nhỏ năm đó không, nhưng là cái tên rầm thối này chỉ cười cười mà không trả lời. . . . .”

Khúc sau Bàng Chính Vũ còn nói cái gì tôi không nghe được nữa, tôi chỉ biết rõ thì theo như hần tả thì Cao Phàm lại giống hệt một tên đáng ghét mà tôi biết . . . . .

Nói, thời điểm lúc tôi còn học mẫu giáo, chúng tôi sống cùng tầng trong một khu tập thể.

Một ngày nọ, hộ hàng xóm có một đứa bé lớn hơn tôi vài tuổi, vốn tưởng rằng có thêm bạn chơi cùng, ai ngờ đâu là khởi đầu của đau khổ của tôi sau này.

Thằng nhóc luôn khi dễ tôi, hơn nữa là luôn biến hóa phương thức để khi dễ tôi, cụ thể tôi sẽ không nói ví dụ đâu, dù sao cũng không phải kỷ niệm tốt đẹp gì.

Bình thường tôi luôn khóc nhè, mãi đến khi có một lần, đổi thành hần bị tôi chọc cho khóc.

Kể ra, đó là lần đầu tiên tôi trải qua cảnh máu chảy đầm đìa . . . . . Một buổi tối nọ, cổ chân người bị coi thường là tôi đây bị một chiếc xe quẹt qua, máu tươi chảy ròng ròng, ba tôi công tôi trên lưng đang trên đường về nhà cầm máu, thằng nhóc kia đúng lúc đứng ở cầu thang lầu bên, thoáng thấy chân tôi đầm máu tươi bị dọa đến mức oà lên khóc to.

Kể ra ngay lúc đó tôi vừa thấy cảnh này, không khóc ngược lại còn cười, trong nội tâm suy nghĩ tên này cuối cùng cũng bị tôi làm cho khóc lần thứ nhất.

Bây giờ nghĩ lại, ngay lúc đó mình cũng thật là biến thái .

Từ đó về sau, hần đối tốt với tôi rất nhiều, tôi vẫn nhớ rõ lần đầu tiên hần nắm tay tôi đi xem cầu vòng. . . . .

Lúc tôi nghĩ rằng cuối cùng chúng tôi cũng có thể chơi được với nhau, tên kia lại đột nhiên biến mất, ngay cả đi cũng không nói lấy một tiếng. . . . .

Cuối cùng, tôi cũng dọn nhà, chậm rãi đưa hần vào quên lãng. . . . .

Bàng Chính Vũ không đề cập tới, tôi còn thật không nhớ rõ đoạn chuyện cũ này.

Không biết là ở đâu ra tự tin, tôi thập phần khẳng định Cao Phàm trong miệng “Nàng” chính là tôi.

Hần đã đem tôi quên mất, vậy thì tôi làm cho hần một lần nữa nhớ lại tôi là tốt rồi.

Lần này. . . . .

Đến lượt tôi đối với hần nói tôi yêu hần. . . . .

Làm cho chúng tôi một lần nữa bắt đầu, bất kể là chúng tôi khi còn bé hay là chúng tôi thời điểm này.

34. Chương 34: Tình Định Không Phải Nữ

Có ai quy định, tình định của phụ nữ nhất định phải là phụ nữ không nhỉ?

Mặc dù đáy lòng đang hạ quyết tâm cùng với Cao Phàm một lần nữa bắt đầu, hơn nữa còn là lấy sự chủ động của tôi làm vũ khí chính, nhưng là nghĩ thì dễ mà làm thì khó quá chừng.

Trước tiên bỏ qua thái độ nho nhả lễ độ kiêu khách khí của Cao Phàm đối với tôi khi về đến nhà, tại thời gian máu chót này, tự nhiên lại cho tôi không biết ở đâu nhảy ra một tên Trình Giáo Kim!

Anh ta tốt nhất đừng cho tôi biết anh ta thật sự họ Trình, tên là Giáo Kim, nếu không tôi nhất định sẽ đem anh ta ném ra ngoài biển!

Bởi vì Cao Phàm đi công cán nước ngoài, cho nên tôi ngay cả muốn chủ động cũng không có cơ hội, bất đắc dĩ, đành phải đợi.

Thật vất vả chờ được hân trở lại, không nghĩ tới ngay cả Trình Giảo Kim cũng cùng nhau được tôi đợi trở về.

Kể ra ngày hôm đó tôi là nhận được tin tức từ phòng Tổng giám đốc gọi điện thoại tới mà biết được Cao Phàm về nước. Bởi vì thời gian quý giá, Cao Phàm vừa hạ cánh đã về văn phòng công ti, không phải không thừa nhận, hân thật sự là một thủ trưởng vô cùng chuyên nghiệp.

Vui sướng bước ra từ thang máy thông đến phòng Tổng giám đốc, đã nhìn thấy Thần giữ cửa Tổng về mặt kích động kiên nghiêm tức hướng tôi chạy tới.

Từ lúc công khai quan hệ giữa tôi và Cao Phàm, Thần giữ cửa Tổng, à quên, Thư kí Tổng đối với tôi thêm vài phần kính trọng, cũng cùng tôi duy trì mối quan hệ theo quy củ. Tuy tôi mỗi lần tới cô ta cũng hướng tôi chào hỏi, nhưng hôm nay, chạy tới đón tiếp tôi, cũng làm tôi quá thụ sủng nhược kinh đi?

Chú thích: Thụ sủng nhược kinh: được sủng ái mà lo sợ)

Không đợi tôi mở miệng hỏi, Thư kí Tổng về mặt thần bí đối với tôi nhỏ giọng nói: “Tổng giám đốc hiện tại cùng một người, à. . . . . Nói như thế nào nhỉ, cùng một người rất xinh đẹp không biết là nam hay là nữ đang cùng một chỗ, cô mau vào đi!”

Không biết là nam hay là nữ? Người này hẳn là yêu quái mới đúng.

Hơn nữa, Thư kí Tổng cô một bên muốn tôi mau vào đi, một bên lại lôi kéo tôi không tha, rốt cuộc là cô muốn thế nào đây hử?

Rốt cục cửa chính văn phòng tổng giám đốc mở ra, ai ngờ chào đón tôi nhưng lại là một màn làm cho tôi đau lòng vô cùng.

Chỉ thấy Cao Phàm cùng cái người rất xinh đẹp không biết là nam hay là nữ kia đang hôn nhau. . . . .

Chờ một chút, nhìn kỹ, hình như là Cao Phàm bị cưỡng hôn chứ không phải là bọn họ đang ôm hôn.

Thấy tôi sắc mặt tái nhợt xuất hiện ở cửa ra vào, Cao Phàm lập tức giẫy dụa đẩy ra người nọ, về mặt quan tâm đi đến bên cạnh tôi hỏi thăm.

Mỹ nhân lúc này cũng xoay người mặt ngó tôi.

Phải thừa nhận, người này thật là xinh đẹp mức khiến cho người ta không biết là nam hay nữ, mái tóc mà tôi mơ ước đã lâu xoắn vàng dài đến thắt lưng, làm cho người kinh diễm là gương mặt trước mắt, làn da trắng nõn, hai chân thon dài, vóc dáng hoàn mỹ của người mẫu. . . . .

Phải thừa nhận, mới vừa rồi hình ảnh hai người bọn họ ôm nhau vô cùng đẹp mắt, nếu như Cao Phàm không phải một trong những nhân vật chính ..., tôi nhất định sẽ dùng di động chụp lại để từ từ thưởng thức.

Không biết mỹ nhân rốt cuộc là trai hay là gái đây ?

Theo quan sát và giác quan thứ sáu của tôi suy đoán, người này vô cùng có khả năng là yêu tinh, thân thể là đàn ông, mà sinh lý cùng với cách ăn mặc lại là phụ nữ.

Rất nhanh, suy đoán của tôi phải có được Cao Phàm xác thực.

Sau khi xác định rằng tôi ổn cả, Cao Phàm giới thiệu chúng tôi với nhau.

“Anh này chính là Louis, nhà nhiếp ảnh đến từ nước Mỹ, là đàn ông.” Cao Phàm giới thiệu nói.

“Ôi! Sao lại khách khí như vậy, gọi người ta Lộ Lộ là được rồi!”

Một câu nghe sao cũng ẻo lả không tả nổi..., từ trong miệng anh ta nói ra làm cho tôi thấy một chút giả tạo cũng không có, thanh âm từ tính rất êm tai.

Còn may anh ta đàn ông, cũng may Cao Phàm không đó đó, nếu không tôi thật là một chút cơ may cũng không có.

“Xin chào! Tôi là. . . . .” Xuất phát từ lễ phép, tôi đích thân hướng hân chào hỏi.

Cũng không phải là tôi muốn chủ động, mà là cũng không thể để cho anh ta không đến xĩa gì tới tôi mà vờn móng vuốt ra được?

“Tôi biết rõ cô là ai!” Louis ngắt lời tôi mà nói...: “Vợ Cao Phàm chứ gì!”

Khóe miệng của tôi nhin không được mà run rẩy một chút, bởi vì hân vừa nói vừa cho tôi một cái ôm.

Thừa dịp ôm tôi, Louis nhỏ giọng bên tai tôi thì thầm: “Nhưng mà, người đàn ông này tôi chấm rồi!”

Chấm dứt cái ôm lễ phép, hân cho tôi một nụ cười mà trong mắt tôi nó dễ tiện nhất thế kỷ này, đáng chết nhất chính là tôi vẫn cảm thấy nó rất đẹp.

Bây giờ là tình huống gì? Tình địch lại chủ động sẵn giọng với tôi?

Tôi không khỏi dưới đáy lòng ai thán: vì sao! Tình địch của tôi thì không thể bình thường một chút hả? Như đối phương là phụ nữ bình thường tôi còn có thể chấp nhận được, sao hết lần này tới lần khác lại là tên gay bất nam bất nữ này, không cần nghĩ cũng biết là sẽ rất khó giải quyết.

Tôi khóc không ra nước mắt nhìn hân, thật sự không nghĩ ra mình tại sao mình lại dễ dàng gặp gỡ loại người này như vậy, GAY đó! Người bình thường muốn chạm mặt cũng khó khăn, nhưng tôi từ khi quen biết Quan Duẩn Phi cái giới GAY này từ đó về sau liên tiếp gặp, chẳng lẽ là vấn đề từ trường? (sức hút, lực hút)

Tôi thật sự không biết muốn trả lời thế nào, vì vậy đơn giản lựa chọn trầm mặc.

“Lần này anh ta đến đây, là bởi vì tôi định cho hai người hợp tác đồ án thiết kế lần này, mà em là đối tượng hợp tác do anh ta điểm danh.” Cao Phàm đơn giản giải thích nguyên nhân tại sao Louis đứng trước mặt tôi.

Khá lăm, rõ ràng dùng lại chiêu của La Y Y, chẳng lẽ bọn họ là biết nhau ?

Hơn nữa, Cao Phàm ơi Cao Phàm, anh rõ ràng lại dám đem vợ và người tình nhốt chung một chỗ, bây giờ mà không phải là hân chết thì em vong nha!

Thấy Louis vẻ mặt tươi cười không có ý tốt, ôi má ơi, tôi dám dùng đầu đến đánh cuộc, thời gian hợp tác kế tiếp tuyệt đối sẽ không thú vị chút nào!

35. Chương 35: Bỏ Nhà Ra Đi

Ngồi trên ghế sa lon ở trong phòng trọ ba người ngày xưa, xem phim mới thuê , tôi vừa uống cola, vừa ăn khoai tây chiên, còn phải vừa cười thoải mái, cuộc sống của nhà này thật là có ăn có cười, rất sáng khoái, thoải mái, tự tại.

A? Các bạn muốn hỏi tôi vì sao lại xuất hiện ở phòng trọ chứ gì?

Bởi vì cùng tôi và cái tên kia cãi nhau, bỏ nhà ra đi chứ sao.

Hỏi lại, vì sao tôi không lên net xem mà là thuê đĩa về nhà xem?

Bởi vì trốn đi giờ quên mang laptop theo. Đây cũng là lần trốn đi thất bại nhất trong lịch sử của tôi, lần sau phải tốt hơn, nên kiểm điểm, nhiệt liệt kiểm điểm.

Cuối cùng một cái vấn đề quan trọng: tôi tại sao muốn rời nhà trốn đi?

Này, không phải vừa nói đẩy thôi, cùng Cao Phàm cãi nhau!

Mọi người: . . . . .

Được, tôi không nhiều lời nữa, kỳ thật sự tình muốn phải quay lại một tháng trước. . . . .

Ngày nào đó một tháng trước.

“Diệp Nhã thân mến, cái ideal không ổn rồi, nghĩ lại đi!” Một giọng nói vốn rất êm tai nhưng đối với tôi mà nói lại là mị âm Địa Ngục, sau gáy tôi vang lên.

Tôi thấy bản thiết kế và bản nháp đáng thương của mình bị ném ra trước mặt, hít ngum khí thứ N trong ngày, nội tâm nghĩ là mình nên từ chức buông xuôi tất cả hay là đem cái tên Louis chủ nghĩa hoàn mỹ đáng chết này trùm bao tải kéo vào cái hẻm tắm tối nào đó hành hung một lát để giả hận thì có lời hơn.

Cuối cùng đau lòng phát hiện, nếu mà từ chức lại luyến tiếc Cao Phàm, còn hành hung Louis một là sợ đánh không lại anh ta, hai lại sợ trái lại bị anh ta đánh thì toi.

Mà mà cái tên chết bầm kia rõ ràng lại vứt bỏ một mình tôi đơn độc phần đầu, rồi rất âm mưu lấy danh nghĩa ôn lại chuyện cũ bắt cóc Cao Phàm nhà tôi.

Chịu không nổi nữa rồi! Cái tên chết tiệt này đã về mấy tuần rồi cơ mà, sao lại tìm cái cớ thối tha là ôn chuyện nữa chứ, chẳng lẽ anh ta quên lúc anh ta vừa về nước cùng với Cao Phàm ôn chuyện suốt 3 buổi tối liên tục sao? Cái này cũng trực tiếp ảnh hưởng tới giấc ngủ ba buổi tối của tôi đó !

Nói sau Cao Phàm, tên nhóc này rõ ràng không có chút nghi ngờ nào cùng anh ta đi, còn ôm tay tên chết tiệt kia nữa chứ, tức chết tôi mất, một chút phòng bị trong lòng cũng không có, chẳng lẽ hẳn không biết Đường Dịch Tư (Louis) là GAY sao? Đúng, vấn đề chính là hẳn không biết! A, tôi giận muốn phóng hỏa đốt nhà đây nè! Nếu ngày nào đó bị anh ta rờ rẫm ăn cả người ngàn vạn lần đừng có cho tôi mượn bả vai khóc nhé!

Tôi đây hiện tại hẳn là uống Vương Lão Cát hạ hỏa hay là nên đập bàn cho hả giận đây?

(Vương Lão Cát : nước uống thanh nhiệt giống Dr Thanh bên mình :))

Bởi vì người theo chủ nghĩa hoàn mỹ Louis đối với phương án đưa ra nào cũng xét nét, cho nên cái CASE nhần cầu hôn này vẫn bị buông trôi, ông chủ đã không vội, mấy tên lâu la như tôi ngay cả một chút không khí gấp gáp cũng tìm không ra.

Tuy Louis có đã nói với tôi từ từ nghĩ, nhưng mà học anh ta cả ngày dùng tìm linh cảm làm cái cớ để trốn việc tôi cũng không làm được, bởi vì sẽ phải chịu lương tâm khiển trách, đã nói tôi là là một người phụ nữ có phẩm chất tốt mà!

Nhưng mà tôi sợ dĩ chưa từng chịu khó công tác là có nguyên nhân, bởi vì Cao Phàm tiết lộ, làm xong mau ngày nào, Louis sẽ sớm quay về Mỹ ngày đó.

Đây đối với tôi quả là một tin tức rúng động lòng người, bởi vậy từ ngày đó, tiểu vũ trụ của tôi mãnh liệt thiêu đốt hơn bao giờ hết, tuy rằng sự thật chứng minh hiệu quả không lớn lắm.

Lúc trí nhớ, tâm lý và sinh lý của tôi đều sắp hỏng mất, tôi lại tuyệt vọng phát hiện là, dĩ tôi lại đến thăm tôi. . . . .

Là ai nói áp lực lớn sẽ khiến cho bà đi đến chậm hoặc không đến ? Vì cái gì của tôi hết lần này tới lần khác, trước nay chưa có ám hiệu đã đến? Không công bằng mà! Không công bằng!

Lúc bị “Rong huyết” tôi đây chơi xấu nằm gục trên bàn công tác giả chết, thứ nhất là nghĩ không ra phương án, thứ hai thật sự đau chịu không thấu.

Vốn tưởng rằng sẽ giống như trước như vậy qua một thời gian ngắn sẽ thoải mái hơn, ai ngờ lần này lại đau liên tục kéo dài, chưa đến hai phút, không cần soi gương tôi cũng biết rõ chính mình giờ phút này nhất định là mồ hôi đầm đìa, sắc mặt trắng bệch.

Chẳng lẽ Diệp Nhã tôi đây lại chết vì đau trong văn phòng của tên chết giẫm kia? Hơn nữa nguyên nhân cái chết lại là đau bụng kinh gây ra. . . . .

Tuyệt đối không được! Đau chết là việc nhỏ, bị đồ chết bầm cười nhạo mất mặt mới chuyện lớn!

Nghiêng về phía lòng tin tuyệt đối không thể để đồ chết tiệt kia cười nhạo, tôi yếu ớt cầm lấy điện thoại, bấm dãy số đứng đầu trong não, dùng hơi thở cuối cùng thảo luận với người bên kia máy: “Cứu mạng. . . .”

Không biết là qua vài phút hay là vài giây đồng hồ, tiếng bước chân dồn dập cùng một luồng gió ấm áp làm người đang đau chết đi sống lại là tôi đây bừng tỉnh.

Mở mắt ra, Cao Phàm xem ra mặt mũi cũng trắng bệch lại rõ ràng lộ ra khuôn mặt tuần tú đầy vẻ quan tâm xuất hiện ở trước mắt tôi, sắc mặt đoán chừng là bị tôi làm cho sợ hãi.

Thấy tôi tỉnh lại, Cao Phàm vừa giúp tôi lau mồ hôi lạnh vừa khẩn trương hỏi: “Em làm sao thế? Sắc mặt sao lại trắng bệch như vậy hả? Còn đổ mồ hôi lạnh ròng ròng nè? Rốt cuộc là đau ở chỗ nào?”

Em nói Cao Phàm này, anh hỏi nhiều như vậy vấn đề như vậy thì muốn em trả lời cái nào trước đây?

Tôi nhìn với hần cười yếu ớt: “Em đau bụng kinh. . . . .”

Nghe xong tôi nói..., Cao Phàm không chỉ sắc mặt trắng bệch, còn không biết phải làm thế nào.

Nhìn mặt hần đang ngốc ra, tôi tốt bụng nhắc nhở nói: “Thuốc giảm đau. . . . .”

Cao Phàm nhanh chóng phản ứng lập tức lao ra bên ngoài, tốc độ cực nhanh làm cho tôi thời gian nói tên thuốc cũng không có.

Rất nhanh, Cao Phàm hai má ửng đỏ, thở hồng hộc trở về, dịu dàng cho tôi uống thuốc, làm tôi giật mình chính là, hần mua lại là tôi cho tôi hộp thuốc giảm đau mà tôi đã nói qua cho hần một lần —— Anh Thái Thanh.

Uống thuốc xong cơn đau vơi dần, tuy tôi đã tỏ vẻ là đừng lo lắng quá, nhưng Cao Phàm rất không yên tâm bế tôi vào phòng nghỉ trong văn phòng của hần.

Hần đã có thành tâm thành ý mời rồi, tôi không đi chẳng phải là rất không nể tình sao?

Nằm trên giường, tôi đột nhiên rất khát khao nhiệt độ cơ thể Cao Phàm, vì vậy vô thức kéo kéo vạt áo vest của hần, nhìn khuôn mặt tuần tú của Cao Phàm có vẻ mặt kinh ngạc, ngấm lại hành động này thật sự không ổn, vì vậy buông tay.

Vượt quá dự kiến của tôi chính là, Cao Phàm được tự do chẳng những không đi ra ngoài, mà còn khóa trái cửa rồi cởi áo khoác leo lên giường ôm tôi.

Khó có được lúc tỉnh táo mà có thể cảm thụ nhiệt độ cơ thể quen thuộc kia, tôi thỏa mãn lại nhịn không được thoải mái rên rỉ một tiếng.

Cao Phàm rất là tự nhiên ôm tôi, tôi càng rất tự nhiên ghé sát vào ngực hần.

“Anh sao biết phải mua loại thuốc giảm đau hiệu này ?” Tôi hiếu kỳ hỏi.

“Tôi cũng không rõ nữa, nhưng lúc đi vào tiệm thuốc, tôi phản ứng đầu tiên là nói muốn mua loại thuốc này.” Cao Phàm cũng không rõ ràng nói.

Tuy hần cảm thấy không có gì, nhưng đối với tôi tới nói nhưng lại rất cảm động, vì vậy chi tiết nhỏ biểu thị rằng Cao Phàm trước kia luôn để ý mọi thứ của tôi, nếu không trong tiềm thức của hần không có khả năng đối với thuốc này quen thuộc như vậy.

Làm sao bây giờ, đôi mắt của tôi rất rát, mũi cũng ề ẩm, quả nhiên, ngay tại thời điểm này con gái rất dễ dàng cảm động .

Nhờ phúc của đau bụng kinh, Cao Phàm đối với tôi là càng ngày càng thân mật và quan tâm, chúng tôi cũng cuối cùng từ hai người hai mền thành hai người một mền, cũng dần dần tìm lại được cảm giác Cao Phàm trước khi mất trí nhớ.

Điều này làm cho tôi không khỏi cảm thấy, dù cho bị đồ chết toi kia cười nhạo chết cũng rất đáng.

Thỏa mãn vài ngày ngọt ngào , Louis cái tên chết tiệt này lại đến quấy rối .

“Diệp Nhã thân mến, chúng ta không thể kéo dài được nữa, chúng ta lại đi tìm linh cảm đi!”

Tiếng người nói đến, chỉ thấy Louis vừa đẩy tôi và Cao Phàm ra xa nhau vừa nói.

Không có lựa chọn khác, thoáng cái tôi liền bị Louis lôi đi, thẳng đến quán bar mà hần thường xuyên lui tới.

Ngồi ở góc quán bar, tôi vừa uống nước trái cây khoe miệng vừa co giật hỏi: “Anh xác định trong này có thể tìm được linh cảm hả?”

Louis vẻ mặt vô sỉ cười nói: “Làm sao có thể, tôi chỉ là vì không thể ở chung với Phạm, cho nên cũng không muốn cho các người bên nhau mà thôi.”

Biến thái! Louis là đại biến thái! Tôi dưới đáy lòng dùng hai câu này lặp lại N lần mắng hấn.

Bởi vì nơi này có thể xem như địa bàn Louis, cho nên anh ta rất nhanh đã bị bạn bè gọi đi, để lại một mình tôi ngây ngốc đứng trong góc.

Do cơ hội hiếm gặp, tôi vừa uống nước trái cây vừa quan sát bốn phía, phát hiện kỳ thật đây là một bar rất có phong cách và một anh đứng quầy rượu hơi bị đẹp trai, cùng với các bar khác bố cục không sai biệt lắm, khác nhau chính là khách trong chỗ này, tất cả đều là trai xinh gái đẹp.

Nói cách khác, có thể đi vào tới nơi này, tất cả đều là tuần nam mỹ nữ, không có một người nào, không có một ai làm ảnh hưởng tới bộ mặt thành phố (xấu), mà tôi sợ dĩ có thể đi vào, nói thẳng ra tôi cũng xem như là mỹ nữ đi.

Trong lúc này những người khách đều rất có khí chất bà tổ chất, giống nhau là uống rượu tán tỉnh, nhưng là anh ta (chị ta) làm cho người ta vô cảm giác sao lại triền miên như vậy, cao nhã, thoải mái, thỉnh thoảng Kiss, thỉnh thoảng trêu chọc lẫn nhau, thỉnh thoảng vuốt ve nhau, làm cho tôi cả đêm nuôi mắt, tuy rất sướng, nhưng mà mệt chết mất.

Do thường xuyên cùng Louis ở một chỗ nhưng là lại làm không ra thành tích, dần dần không gạt được Cao Phạm.

Tuy tôi đối với cái này tâm tình này hấn rất là thoải mái, nhưng là cũng lực bất tòng tâm, ai bảo hấn lúc trước đem tôi ” giao cho ” Louis làm chi?

Một buổi tối nọ, Louis một mình mời tôi ăn cơm, hơn nữa còn là nhà hàng mấy sao, làm cho tôi vô cùng thụ sủng nhược kinh, mà bữa tối đúng là nguyên nhân chính làm cho tôi rời nhà ra ngoài.

Ăn xong, Louis hoà nhã kéo tôi đến công viên phía sau tản bộ, khi chúng tôi ngồi trên ghế dài, Louis vẻ mặt dịu dàng nhìn tôi chăm chú.

Bởi vì anh ta này giờ rất khác thường không nói không rằng lại nhìn tôi đắm đắm, thế cho nên làm tôi hoài nghi hấn là uống nhầm thuốc hoặc là quỷ nhập vào người.

Đột nhiên, anh ta đối nhìn tôi ý vị rồi cười thâm sâu, sau đó khuôn mặt tuần tú xích tới tôi, tôi liền thối lui, hấn vẫn tới gần, cuối cùng, hấn và tôi khoảng cách cận kề, nhỏ giọng nói: “Cái case kia tôi tối hôm qua đã hoàn thành, phải cảm ơn cô đã cho tôi linh cảm, làm tôi liền muốn bay trở lại Mỹ, bây giờ, cho tôi một cái goodbye Kiss nhé!”

Hấn nói vừa xong, tôi liền cảm miệng mình mát lạnh.

Không phải chứ! Tôi bị một cái một anh chàng cưỡng hôn?

Tôi bị cử động này của hấn dọa tới mức tứ chi cứng ngắc tại chỗ, đầu óc làm việc không kịp thời, mãi đến khi. . . . .

“Các người đang làm cái gì đó? !”

Tôi làm sao có thể nghe được giọng Cao Phạm nhỉ? Chẳng lẽ bị dọa đến mức nghe nhầm?

Mãi đến khi tôi bị rơi vào một vòng ôm ấm áp, tôi mới dám tin tưởng Cao Phạm xuất hiện trong lúc này. Tôi vừa kịp phản ứng liền tại chỗ ý thức được, đây là trò quỷ của tên Louis khôn kiếp kia.

Louis hoa lệ đón mấy bay bay đi, để lại Cao Phạm vẻ mặt hoài nghi cùng tôi vẻ mặt vô tội ở công viên phía sau tiếp tục mất to trừng mắt nhỏ.

Tuy rằng Cao Phạm có ghen tôi thật vui mừng, nhưng trong đôi mắt đang ngập tràn hoài nghi và không tin tưởng của hấn lại làm cho tôi rất không thoải mái.

“Em rõ ràng để cho cậu ta hôn em?” Cao Phàm la lên như không thể tin được.

“Chẳng lẽ anh không thấy là em bị cưỡng hôn sao?”

“Nhưng mà em đâu có đẩy hấn ra!”

Không phát hiện tôi bị doạ sao?

“Nếu như tôi không chạy đến, các người. . . . .”

“Anh không tin em?” Tôi lạnh lùng hỏi.

“ . . . . .”

“Thì ra. . . . . Là anh không tin em, em đây có nói gì nữa cũng vô dụng thôi.” Tôi lạnh lùng nói. Không ngờ tới, câu kịch này trong tiểu thuyết ngôn tình tần suất xuất hiện rất nhiều lại từ trong miệng tôi phun ra.

Cao Phàm vẫn không nói gì, hình như là trong lúc đó đang phân vân có nên tin tôi hay không.

Hắn không biết rằng, sự do dự của hắn làm cho tôi cảm thấy tổn thương thật sâu, tuy không thể trách hấn toàn bộ, nhưng giờ phút này tôi đầy nộ khí công tâm, lửa giận lớn mạnh lập tức quyết định bỏ nhà ra đi, ít nhất trong tối nay tôi không muốn nhìn thấy hắn.

Vì vậy, tôi bỏ hấn trở về phòng ở trước kia, rất may là không có quên mang chìa khóa, may mắn hơn ngoại trừ Computer trong phòng cái gì cũng có, may mắn nhất là Quan Duẩn Phi vẫn nộp tiền thuê nhà giúp tôi đều đều. . . . .

Cao Phàm vẫn không có tìm tôi, Louis cũng chẳng có tin tức gì, tôi cũng vậy vẫn nằm trong ổ. . . . .

Thông qua điện thoại của Thư kí Tổng truyền tin biết được khách hàng bên kia rất là thoả mãn, nhưng mà tôi cảm thấy chẳng giúp tôi được gì?

Tôi muốn nằm trong nhà! Cố gắng nằm trong nhà! Vui vẻ nằm trong nhà!

Mãi đến buổi tối một ngày. . . . .

Mở cửa.

Tôi nhìn thấy vẻ mặt tiêu tụy của Cao Phàm . . . . .

36. Chương 36: Kỳ Tích Sau Khi Vận Động Ra Mồ Hôi

Lúc trông thấy vẻ mặt tiêu tụy, mỗi một lại anh tuần như cũ của Cao Phàm xuất hiện ở cửa ra vào, tôi có một loại cảm giác không thể nói rõ, là ngạc nhiên, không thể tưởng tượng nổi, mừng rỡ, kích động hay là mâu thuẫn. . . . .

Nhưng dù như thế nào, trông thấy hấn không có tinh thần như vậy, cảm giác đau lòng là rõ ràng nhất, ai bảo hấn là người tôi yêu cơ chứ?

Xuất phát từ lễ phép, tôi quyết định làm cho hấn vào nhà trước rồi nói sau. Sự thật là tôi muốn ngồi mà không muốn đứng, bởi vì đứng lâu chân sẽ thô lại tê.

Cho tay vào túi quần, bởi vì biết rõ hấn sẽ đóng cửa, vì vậy xoay người định trở lại trên ghế sa lon.

Lại không ngờ khi nghe thấy tiếng đóng cửa đồng thời bị Cao Phàm từ phía sau kéo vào vòng ôm nóng rực, vì vậy, Cao Phàm cứ như vậy ôm tôi dựa trên ván cửa lại bất động.

Tuy cảm giác được ôm rất khá, nhưng cứ đứng như vậy cũng không phải là biện pháp.

Tôi nhẹ nhàng vận vẹo thân thể, ý bảo hấn buông tay, ai ngờ vừa có động tác, Cao Phàm lại tăng thêm độ mạnh của cái ôm, cũng liên tiếp tuôn ra tiếng rít gào dường như đã bị đè nén vài ngày : “Sao em có thể như vậy! Đột nhiên đem anh vứt bỏ, về đến nhà cũng nhìn không thấy người, gọi điện thoại lại không tiếp! Cái gì cũng không nói lại không thấy bóng người, còn trốn việc, biết anh lo lắng bao nhiêu không ! Sợ em

bị bắt cóc mất, lo lắng cho em ăn không ngon ngủ không ngon, làm cho anh như ruồi bọ không đâu tìm kiếm em khắp nơi, kết quả, em chẳng những không có việc gì, còn ăn được ngủ ngon, sắc mặt hồng nhuận thể này, cả mặt cũng tròn hẵn ra. . . . . Em. . . . . Em. . . . . May mà em không có việc gì. . . . .”

Thật là lời trách mắng ngọt ngào, tôi dựa vào trong ngực hẵn ngọt ngào cười, đột nhiên có cảm giác mình có chút thích khuyh hướng ngược đãi, thật không phải là một hiện tượng tốt.

“Vậy làm sao anh tìm được chỗ này mà tới?” Tôi rất nghi ngờ là ai nói cho hẵn biết địa chỉ, bởi vì tôi cũng không vọng tưởng là do hẵn đột nhiên khôi phục trí nhớ rồi tự tìm đến.

Nghe xong câu hỏi của tôi, Cao Phàm đang ôm tôi đột nhiên toàn thân cứng đờ, dùng vô cùng đáng thương lại ủy khuất nói: “Lúc đầu bọn họ ăn hiếp anh, ai cũng không nói cho anh biết địa chỉ này của em hết, làm cho anh điên cuồng tìm em 3 ngày sau đó, Quan Duẩn Phi rốt cục bị anh dùng một bản in số lượng có hạn. . . . . Ấc, truyện tranh mua chuộc mới nói cho anh biết, vì vậy sau khi biết được địa chỉ này liền chạy tới.”

Hay cho Quan Duẩn Phi nhà mi, lại vì một bộ truyện tranh màu số đem ta bán bán đi! Xem ta về sau thu thập cái tên Gay thấy sắc quen nghĩa như nhà mi như thế nào!

Xoay người nhìn Cao Phàm, nhin không được đưa tay sờ lên khuôn mặt tuần tú của hẵn, lúc sờ đến cái trán đột nhiên cảm giác trong lòng bàn tay như bị phỏng, tên ngu ngốc này, chẳng lẽ hẵn không có phát hiện hẵn đang phát sốt sao?

Tôi không nói gì đem Cao Phàm kéo vào phòng ngủ mình, đem hẵn nhét trên giường sau qua phòng Quan Duẩn Phi lấy một bộ đồ ngủ.

Đem đồ ngủ đưa cho Cao Phàm, tay hẵn cầm đồ ngủ mỉm cười mà cứng ngắc, tôi thở dài nói: “Chớ suy nghĩ quá nhiều, là quần áo của Quan Duẩn Phi, cái tên gay đã bán đứng em cho anh đó, thay nhanh lên, em ra ngoài rót cho anh cốc nước.”

Hắn chỉ là quên tôi mà thôi, những người khác vẫn nhớ rõ , quả nhiên, nghe tôi nói xong..., đàn ông này mỉm cười thay quần áo ngay tại chỗ.

Nếu là bình thường tôi chắc chắn sẽ không lãng phí cơ hội rửa mắt tốt đẹp như vậy, nhưng mà lúc này không được, bỏ qua việc hẵn đang mất trí nhớ, bây giờ người ta còn đang phát sốt, nếu mà tôi một cảm giữ không nổi nhào tới thì hơi khó coi, biến thân thành sói thì cũng phải coi tình huống ra sao chứ.

Trên tay cầm cốc nước cùng thuốc hạ sốt trở lại phòng, thấy Cao Phàm sớm đã thay áo ngủ đang đắp chăn mềm nằm ngoan ngoãn ở trên giường vẻ mặt vô hại chờ tôi, chứng kiến cảnh này, tôi lập tức phiền não không biết đêm nay chính mình nên ngủ ở đâu, bây giờ không được, cũng chỉ có thể ủy khuất chính mình đến phòng Quan Duẩn Phi nằm một đêm .

Cao Phàm uống thuốc xong rất nhanh biểu hiện đặc điểm của người giải nhiệt—— mồ hôi đầm đìa.

Chỉ chớp mắt, không đến 2 phút, trên khuôn mặt tuần tú của Cao Phàm lấm tấm mồ hôi chảy ra, trong đó vài giọt còn theo gò má chảy xuống cái cổ nằm trên cổ áo rộng mở xuống dưới ngực. Có lẽ là mồ hôi làm cho quần áo cùng làn da tiếp xúc quá nhiều, Cao Phàm vận vẹo thân thể không thoải mái, ngay cả lông mi xinh đẹp cũng không thể không khép lại.

Tôi thở dài, nhận mệnh tìm khăn mặt giúp hẵn lau mồ hôi. Mồ hôi trên mặt rất nhanh bị tôi dùng khăn mặt hút khô, hiện tại phải giúp đỡ hẵn lo chỗ mồ hôi trên người.

Cởi bỏ cúc áo đồ ngủ, một lồng ngực mé người hiện ra ở trước mắt tôi, tôi tận lực để không bị hấp dẫn, nghiêm túc lau sạch lấy mồ hôi trước ngực, kế tiếp chính là phía sau lưng, đỡ hẵn đang mơ mơ màng màng tựa ở trên người của tôi, tiếp tục ra sức lau, nhưng tôi mệt mỏi nha, không khỏi oán giận người này không có việc gì lớn lên sao lại cao lớn, mê người chỉ vậy, làm hại tôi còn phải vừa nhắc nhở chính mình, hẵn là người bệnh, tôi không phải cảm thú, tôi một chút cũng không muốn bỏ nhào vào hẵn, sắc tức thị không, sắc tức thị không, sắc tức thị không. . . . .

Lau hết mồ hôi lại đổi quần áo sạch Cao Phàm giờ phút này vẻ mặt thoải mái ngủ trên giường, mà tôi lại vì chăm sóc hẵn mà ra một thân mồ hôi, vì vậy quyết định tắm rửa trước rồi nói sau.

Bởi vì sợ Cao Phàm bệnh nặng, vì vậy tốc độ tắm rửa của tôi lần này có thể nói là nhanh chưa từng có.

Bước ra khỏi phòng tắm, trông thấy Cao Phàm đang muốn xuống giường. Tôi nhanh chóng đến bên cạnh hắn, đề vai hắn khó hiểu hỏi: “Muốn làm gì đấy?”

Cao Phàm vẻ mặt vô tội nhìn tôi, cười nói: “Vừa mới ra mồ hôi quá nhiều, không thoải mái, muốn tắm với sen.”

Tôi trừng mắt nhìn hắn, trong nội tâm nói thầm, còn không thoải mái cơ đấy, xem ra vừa mới tôi là toi công bạn rận .

Bởi vì lo lắng Cao Phàm suy yếu sẽ ở trong phòng tắm đột ngột té xỉu, bởi vậy tôi quyết định canh giữ ở trước cửa phòng tắm, vạn nhất xảy ra chuyện gì tôi cũng sẽ trước tiên xông vào hiện trường.

Đợi trong chốc lát, cửa phòng tắm mở ra, chỉ thấy một mỹ nam bên hông chỉ vây khăn tắm, vẻ mặt nhẹ nhàng khoan khoái hướng tôi đi tới.

Thấy tạo hình này của Cao Phàm, tôi la to lên: “Sao anh lại như thế! Tại sao không mặc quần áo! Muốn bệnh tình tăng thêm sao?”

Cao Phàm hướng tôi ôn nhu cười, dùng ngón tay trở ngăn tại miệng tôi trước rồi kéo tôi lại giường, hắn đặt mông ngồi ở bên giường, kéo tay của tôi để tôi đứng giữa hai chân hắn, dè dàng nói: “Anh đã thanh tỉnh rất nhiều, không có gì đáng ngại nữa.”

“Rất tốt, vậy anh nghỉ ngơi đi, em cũng muốn ngủ rồi.” Tôi một bên vẻ mặt tốt bụng nói một bên muốn giãy tay ra khỏi hắn đi ra ngoài.

Cao Phàm thấy thế càng thêm dùng sức lôi kéo tôi, đáng thương nói: “Em muốn đi đâu vậy? Chúng mình là vợ chồng, ngủ cùng một chỗ không được sao?”

Nhìn hắn, tôi rất muốn nói cho hắn biết, không phải là không được, mà là tôi không muốn bị lây bệnh cảm mạo. . . . .(suýt ngất)

“Trong mấy ngày em bỏ đi “ Cao Phàm đột nhiên nói ra: “Anh đã hiểu là mình rất yêu em, trông thấy em và Lộ Lộ thân mật như vậy anh thấy rất không thoải mái, trông thấy cậu ta đột nhiên hôn anh và em giận điên lên, tuy không nhớ rõ trước khi mất trí nhớ chính mình yêu em bao nhiêu, nhưng anh sẽ nhớ kỹ về sau yêu em hơn trước, không cần phải đột ngột không nói tiếng nào bỏ anh đi được không?” Thấy tôi gật đầu, hắn tiếp tục nói: “Bây giờ, để anh nói em biết anh yêu em nhiều thế nào được không ?”

Khá lẩm, cái tên này rõ ràng là muốn tôi cùng hắn làm vận động chăn đệm đây mà, mặc dù rất buồn nôn, nhưng là đối với tôi dùng rất được. (đúng ý chị còn gì nữa :))

Tôi không trả lời hắn, chỉ là dùng hành động cho hắn thấy —— bỏ nhào vào hắn, đây cũng là chuyện từ lúc tôi nhìn thấy hắn vẫn muốn làm.

(sao lại có cảm giác nam nữ đảo ngược thế này, đổ mồ hôi. . . . .)(lời tác giả)

Nghe nói người bị cảm nếu đem cảm mạo lây cho người khác mình mới mau khỏi, kệ nó, cảm mạo thì cảm mạo chứ, cùng lắm truyền cho hắn một lần nữa là được.

(bởi vì của đồng, cho nên quá trình XXOO phiền mọi người mạnh dạn tự tưởng tượng, tôi cũng không muốn tính lược đâu, chỉ là bất đắc dĩ mà . . . . .)(lời tác giả, đừng ném dép editor)

Một người mất trí nhớ sẽ dưới tình huống nào đột nhiên khôi phục trí nhớ ? Người khác thì tôi không biết, tôi chỉ biết rõ rằng trải qua một hồi vận động tấy lễ tràn ngập mồ hôi lại kịch liệt, Cao Phàm lại khôi phục trí nhớ như kỳ tích . . . . .

Nói không lâu sau khi tôi đây vận động mệt mỏi nằm sấp, mở mắt ra, chỉ thấy Cao Phàm vẻ mặt thỏa mãn lại hưng phấn nhìn chăm chăm vào tôi, gương mặt cười đến sáng lạn lại chói mắt làm cho tôi nhất thời, đối với hắn giờ phút này trơn bóng nằm trên giường của tôi, cảm thấy khó hiểu.

Trông thấy tôi vẻ mặt biểu lộ nghi hoặc, Cao Phàm đầu tiên là cho tôi một nụ hôn nóng bỏng, sau đó vẻ mặt hưng phấn kêu lên: “Vợ yêu à! Tiểu Nhã yêu dấu ơi!”

Tuy đây đều là ngôn xưng rất bình thường của một người đàn ông đối với người phụ nữ của chính mình, nhưng đối với tôi thì hàm nghĩa không phải đơn giản như vậy, bởi vì này cái cụm từ vợ yêu cùng tiểu Nhã yêu dấu này chỉ có Cao Phàm trước khi mất trí nhớ gọi mà thôi, sau khi mất trí nhớ hẳn chưa từng gọi tôi như vậy, chẳng lẽ nói. . . . .

“Anh, anh, anh, anh, anh, anh khôi phục trí nhớ rồi hả?” Tôi không thể tin được chỉ vào hắn kêu to.

“Anh, anh, anh, anh, anh, anh khôi phục nhớ rồi nè!” Cao Phàm buồn cười nắm lấy bàn tay mà tôi đang dùng để chỉ vào hắn, vẻ mặt khẳng định nói.

“Chẳng lẽ là bởi vì em với anh. . . ” Tin này cũng quá giật gân đi!

“Anh cũng nghĩ thế!”

Mọi người có tin không? Bởi vì một hồi tứ chi vận động kịch liệt, người đàn ông này lại khôi phục nhớ như kỳ tích! Sớm biết như vậy như vậy, tôi lúc đầu nên không để ý đến rứt rứt kiểu con gái sớm một chút bỏ nhào vào hắn ! Xem này, lại là rứt rứt gây họa.

Tuy chuyện này rất huyền diệu khó hiểu, nhưng tôi còn rất vui mừng, bởi vì Cao Phàm người tôi yêu hơn nữa cũng đã nhớ rõ chính mình rất yêu tôi đã trở lại!

Tôi kích động, lần nữa bỏ nhào vào Cao Phàm, ai ngờ cái cử động này trong mắt của tôi rất CJ nhưng mà rõ ràng làm cho hai người kích động hẳn lên, cùng Cao Phàm nhìn nhau cười, tiếp tục trù mền làm vận động !

Hê hê! Hôm nay quả là ngày đẹp trời để trốn việc, thời tiết thực sáng sủa, mặt trời chiếu qua đầu!

Đối với chuyện Cao Phàm khôi phục trí nhớ tất cả mọi người đều rất vui vẻ, đặc biệt Cao gia một nhà già trẻ, mà tôi cũng vậy quay lại nhà Cao Phàm, tiếp tục trải qua những ngày tháng vừa ngọt ngào vừa chán ghét này.

Tuy mọi việc đã có chiều hướng phát triển tốt, nhưng tôi vẫn chưa quên ghi sổ nhớ trả thù mối hận mê trai bán bạn của tôi và Quan Duẩn Phi.

Người này cái gì cũng không sợ, chỉ sợ nhất Nghiêm đại ca nhà hắn và phim kinh dị.

Vào một đêm mưa to gió lớn khi người đàn ông của tôi và của hắn vắng mặt, tôi vẽ mặt ngây thơ dụ Quan Duẩn Phi vẽ mặt ngây thơ quẹo vào phòng cho thuê của tôi, khóa cửa lại, đem hắn cột vào ghế bành, buộc hắn một hơi xem chỗ phim kinh dị mà tôi cất dấu bấy lâu: The ring , Tiếng chuông nửa đêm , Hồn ma trinh nữ , cô gái quỷ ám , bản đẹp the ring Mỹ, chơi ngãi (1, 2, 3, 4), quỷ báo thù (1, 2, 3). . . . .

Nghe nói ngày hôm sau có hàng xóm nhiều chuyện rằng, cả đêm, từ trong phòng của tiểu Nhã liên tục truyền ra tiếng cười gian của một người phụ nữ cùng tiếng kêu thảm thiết của một người đàn ông. . . . .

37. Chương 37: Ngổ Ngủ Chia Là

Một sớm thích hợp nằm ỳ trên giường nào đó, lúc tôi đây đang hai mắt mơ màng đối diện với Cao Phàm hai mắt tỏa sáng, tôi liền hiểu là, sáng hôm nay tuyệt đối không thể thiếu mỡ hôi, thở gấp, rên la, tám vòi sen và muộn lăm.

Cao Phàm vẫn kiên nhẫn nhìn tôi, ánh mắt kia giống như tôi nhìn món thịt bò hầm tiêu ngon lành. Rót cục đờ cho tôi ánh mắt thanh tĩnh, có thần trở lại, Cao Phàm vẽ mặt vô tội lại làm nũng nói: “Vợ à! Anh đói bụng!”

Nhìn hai con người màu sắc dần dần biến sang thâm trầm, tôi đã lười học những câu trả lời kinh điển của các nữ chủ trong ngôn tình trong tiểu thuyết CJ với lại cũng không biết nhiều, cúi đầu nghĩ nghĩ, cuối cùng quyết định hay là thừa dịp tuổi trẻ có thể lực làm nhiều một chút, để tránh sau này hối hận.

Vì vậy ngồi dậy rồi leo trên bụng Cao Phàm, từ trên cao dùng cái mũi nhìn xuống thấy hắn đang cười nịnh nọt, tay hất tung mái tóc đang xoã bồng bềnh, đem vấy ngủ như trêu chọc kéo đến thắt lưng, thè lưỡi liếm môi mấy lần, thoả mãn nhìn Cao Phàm hầu kết nhấp nhô cao thấp, cúi người, hướng hầu kết miễn cưỡng của hắn thổi vài hơi, rồi hôn xung quanh vài cái, một tay xoa xoa ngực hắn. . . . . (má ơi sắc nữ)

Nếu chồng yêu đã muốn vợ yêu hắn là nên vui vẻ tiếp nhận , nếu không, ngày nào đó chồng yêu không hề hứng thú với mình nữa, tìm ai khóc lóc đây?

Nghe thấy gầm nhẹ một tiếng, Cao Phàm rốt cục chịu không được sự tấn công ngọt ngào của tôi, xoay người một cái đem tôi đặt dưới thân, đoạt lại quyền chủ đạo. . . . .

Hi! Mỗi ngày sách lược là ở sáng sớm, mỗi sớm vận động lại càng khỏe mạnh. . . . .

Khi tôi cùng Cao Phàm đến công ty, không hề ngoài ý muốn (cố ý) lại đến muộn. Đang lúc mọi người mập mờ ngó nghiêng, Cao Phàm trên miệng treo ý cười thoả mãn trở lại văn phòng, mà tôi thì là mày dạn mặt dày trốn khỏi chỗ làm.

Không biết trốn việc có thể có hậu di chứng hay không, dù sao tôi vẫn nghiệm ra về vênh váo, hay bởi vì CASE trước đó Lộ Lộ đã hoàn thành, mà tôi trong lúc nhất thời lại không việc để làm, vì vậy, nhờ sự nhường chiều của Cao Phàm, tôi lại một lần quang minh chính đại mà lại hoa lệ trốn việc.

Thành công trốn việc, tôi một mình đi dạo lung tung trên đường, hôm nay là thứ sáu, vì vậy quyết định hẹn hai cô bạn thân đi High tiếp. Tiếp viên hàng không An Thiển do mới từ nước Pháp bay về, bởi vậy thời gian nhàn rỗi; người bận rộn như luật sư Mạc Tuyên dĩ nhiên là không còn rảnh rỗi như vậy rồi, tôi chỉ có thể hẹn cô ấy vào buổi tối mà thôi. Cuối cùng, chúng tôi hẹn buổi tối 8 giờ tại XXPUB không gặp không về.

Buổi tối 8 giờ, XXPUB.

Tôi và Mạc Tuyên đứng giờ tại cửa ra vào gặp mặt, không cần phải nói, đại mỹ nhân An Thiển kia lại đến muộn.

Đi vào PUB, chúng tôi chọn một góc tương đối bí mật lại yên tĩnh ngồi xuống, kêu bia cùng một ít đồ ăn vặt, hành động Diệp Nhã quan tâm Mạc Tuyên bắt đầu.

Tôi tiện tay kéo miếng thịt bò khô để gặm, mắt nhìn Mạc Tuyên đang uống bia, phát hiện nàng cùng Bàn Chính Vũ thật sự là càng nhìn càng xứng, vì vậy bà mới bắt đầu làm việc.

“Này, cậu và Chính Vũ nhà mình phát triển đến giai đoạn nào rồi?” Tôi vừa gặm thịt bò vừa hỏi.

“VẬY CẬU NGHĨ CHÚNG MÌNH ĐÃ PHÁT TRIỂN ĐẾN GIAI ĐOẠN GÌ HẢ ?” Mạc Tuyên nhìn tôi buồn cười hỏi lại.

“Mình nghĩ là. . . . .” Tôi cố tình tạo vẻ mặt phát xuân tưởng tượng: “He he. . . . . Đương nhiên là mỗi đêm đều XXOO. . . . .”

“X cái gì mà O hả, cậu đó! Đây trong đầu những thứ không có tư tưởng đứng đắn gì hết, sao nào , Cao Phàm nhà cậu còn không thoả mãn được cậu sao?” Mạc Tuyên chịu không được hỏi.

Nhắc tới Cao Phàm, tôi hai tay nâng gò má, cố tình then thùng, nũng nịu nói: “Tớ cùng Cao Phàm nhà tớ hiện tại có thể nói là như thuở tân hôn, hàng đêm tốt đẹp, triển miên đến cực điểm, tan ra như nước, khiến cho người khác ao ước, quả thực chính là vợ chồng mô phạm mẫu mực! Không biết tiểu nhân trả lời như vậy, đại nhân có thể thoả mãn chưa?”

Mạc Tuyên bị vẻ trêu ghẹo của tôi làm cười to không ngừng, thật vất vả trì mới ngưng được, mở miệng nói ra: “Ghét thế đấy, cậu mà nói nữa, xem tớ có đập cậu ra ngoài không. Nói, Bàn Chính Vũ rốt cuộc cho cậu cái gì, mà cậu nói giúp anh ta như vậy.”

Nghe vậy, tôi hai đấm đặt ở trước ngực, vẻ mặt thương tâm nói: “Làm sao cậu có thể đem tình hữu nghị của chúng tớ nói thành không thuần khiết như vậy, tuy là tớ ủng hộ Bàn Chính Vũ bên này, nhưng tớ cũng là vì muốn tốt cho cậu. Cậu đó, thử tiếp nhận hắn đi, tớ thấy hai người các cậu rất xứng đôi!”

Mạc Tuyên cười nói: “Sao tớ cảm thấy cậu giống mấy bà mối quá vậy ?”

Tôi cười nói: “Bà mới là chị em của tớ mà, bà mới là nghề tay trái của tớ đấy!”

Mạc Tuyên cuối cùng đành phải đầu hàng, thành thật khai báo: “Được rồi được rồi, đừng có chọc ghẹo nữa, tớ cùng Bằng Chính Vũ hiện tại sống chung rất tốt, yên tâm đi!”

Tôi cao hứng được ôm cổ Mạc Tuyên: “À! Tuyên Tuyên thân mến! Chúc mừng cậu thoát ra âm u, trở lại ánh mặt trời chiếu sáng khắp nơi! Nhưng mà cái tên Bằng Chính Vũ cũng thật là, có lớn tiến triển như vậy cũng không báo cáo cho tớ một tiếng. . . . .” Hại người ta đang lo lắng cho Cao Phàm mất trí nhớ lại còn phải phân thần lo lắng bọn họ.

Làm sao vừa mới nói, nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến!

Vừa nói xong Bằng Chính Vũ, người này cùng với nhà chúng ta Cao Phàm xuất hiện, đương nhiên, là tôi thông tri .

Vì vậy, Cao Phàm ngồi bên cạnh tôi, Bằng Chính Vũ ngồi bên người Mạc Tuyên.

Tôi tinh tế quan sát, Mạc Tuyên hình như đối với sự tồn tại Bằng Chính Vũ rất quen thuộc, không phải chứ, cô gái nhỏ này vụng trộm cầm tay Bằng Chính Vũ , hắc đầu tiên là sưng sốt một chút, lập tức cười đến vẻ mặt ngây ngốc nghiêm túc đáp lại.

Thật sự là hiện tượng tốt, tôi thỏa mãn tựa trong ngực Cao Phàm, cùng hắc ăn ý nhìn nhau cười.

Trong không khí ấm áp lại ngọt ngào thế này, một giọng nữ bén nhọn vang lên: “Mấy người khá lắm! Có đôi có cặp cả, kêu tôi tới làm Felip hử!” (Felip bóng đèn)

Chúng tôi nghe tiếng nhìn lại, thì ra là đại mỹ nhân An Thiển khoan thai đến trễ.

Mỹ nhân đúng là mỹ nhân, dù cho bão nổi vẫn đẹp như vậy.

Tôi cười mời đến nàng ngồi xuống, vẻ mặt vô hại nói: “Tớ nào dám cho cậu làm Felip ! Ngồi đi, giúp cậu giới thiệu dần ông mà , thật đó! Thật sự là nhắc người người đến, nam chủ cũng tới rồi. Tôi nói các cậu, sẽ không phải ở cùng một chỗ mà đến trễ đó chứ?”

Đúng vậy, người đàn ông tôi muốn giới thiệu cho An Thiển chính là Âu Dương Liệt!

Khoan thai đến chậm An Thiển và khoan thai đến chậm Âu Dương Liệt rốt cục cuối cùng cũng gặp được nhau, chỉ là, vì sao hai người bọn họ biểu lộ chút kỳ quái?

Chỉ thấy đại mỹ nhân An Thiển nhìn thấy Âu Dương Liệt lập tức hoa dung thất sắc, cặp môi đỏ mọng gọi cảm khê nhếch, chữ “Á” mắc nghẹn trong cổ, cánh tay chỉ vào người kia run không ngừng, hắc cũng làm vẻ mặt giống giống nàng.

Không đợi chúng tôi kịp phản ứng, An Thiển đẩy Âu Dương Liệt chạy ra ngoài, Âu Dương Liệt ngây ra một lúc rồi xoay người muốn đuổi theo, nhưng mà một tay bị kéo lại nên không nhúc nhích được.

Lôi kéo hắc là Bằng Chính Vũ, nhưng người chỉ thị là tôi, đây cũng là sự ăn ý hiếm có của hai chúng tôi.

Tranh thủ thời gian, tôi hỏi tiếng lòng của hắc: “Muốn đuổi theo cũng được, nhưng nói cho em biết trước chuyện của hai người!”

Âu Dương Liệt vừa giãy ra khỏi tay Bằng Chính Vũ, cũng không quay đầu lại nói: “Cô ấy! Là đối tượng 419 của tôi!”

Wow! Tôi đã nghe thấy cái gì nhỉ? 419?

Tôi cùng với Mạc Tuyên đối liếc mắt nhìn, đồng thời chột cười lên tiếng, xem ra An Thiển hay đùa với lửa này cuối cùng cũng đã rơi vào vòng tình !

Bất quá, đây cũng là chuyện hai người bọn họ.

Sau đó thời gian có thể nói là đã phong phú lại càng phong phú hơn, tôi từ bỏ thói quen xấu trốn việc, thành thành thật thật, an phận tiếp tục công việc, tiếp vài CASE, sự thật chứng minh, không có Louis áp bách tôi vẫn có thể đảm nhiệm .

Mãi đến có một ngày, Cao Phàm rất chân thành nhìn tôi nói: “Anh. . . . . Bắt đầu từ ngày mai. . . . . Phải rời xa em nửa năm. . . . .”

Không có thất kinh, không có la to, tôi chỉ thật là bình tĩnh dùng ánh mắt ý bảo hắn nói tiếp.

Cao Phàm tiếp tục nói: “Em cũng biết đó, ban giám đốc quyết định mở công ty con ở Mỹ, hi vọng anh có thể qua điều hành nửa năm. . . . .”

Đã ngờ tới là vì công việc, thân là chủ tịch phu nhân tôi đây rất là sáng suốt, vì vậy ôm hắn ôn nhu nói: “Đi đi, em thích anh là người đàn ông có sự nghiệp, đừng làm cho em thất vọng, nửa năm, rất nhanh sẽ trôi qua thôi, nhưng mà. . . . . nước Mỹ, là một đất nước của dục vọng, rất nhiều mấy em tóc vàng mắt xanh, mỡm to ngực lớn và cả dân chơi nữa, anh đừng để em biết được! Bằng không. . . . .”

Tôi lời còn chưa nói hết đã bị Cao Phàm dùng miệng ngăn chặn, một hồi hôn nồng nhiệt qua đi, Cao Phàm cười nói: “Tóc vàng mắt xanh anh không thích, anh chỉ yêu mỗi tóc đen mắt đen Diệp Nhã thôi, ngực to mỡm lớn anh cũng không thích, anh chỉ yêu mỗi Diệp Nhã lớn nhỏ vừa phải, dân chơi tôi càng không thích, bởi vì anh đã vì Diệp Nhã thủ tiết mười năm, thói quen thành tự nhiên rồi!” (*yêu anh Phàm-ing*

A! Tôi sao lại quên mất, người đàn ông Cao Phàm này đã từng thề mến tôi và thủ thân như ngọc chờ tôi đến 10 năm.

Cuối cùng, tôi nói một câu lần đầu tiên nói cũng là câu Cao Phàm muốn nhất nghe được: “Cao Phàm, em yêu anh, em sẽ nhớ anh lắm!”

Si ngốc qua đi Cao Phàm trả cho tôi một đêm tình cảm mãnh liệt.

Ngày hôm sau tôi không ra sân bay tiễn Cao Phàm, bởi vì tôi sợ tôi sẽ khóc, hơn nữa tôi cũng biết rõ chỉ cần tôi khóc, Cao Phàm sẽ xúc động vì tôi mà lưu lại, cho nên tôi không đi tiễn hắn.

Kỳ thật thì ra là nửa năm mà thôi, cũng không phải là một đi không trở lại, thật không rõ chính mình ngày hôm qua phiền tình như vậy làm gì, ngấm lại đều cảm thấy buồn nôn, mình bị thôi miên mà, tuyệt đối không phải lập Nhã bình thường !

Nhìn nhìn phòng ở trống trải, phát hiện thì ra thiếu hơi ông chủ phòng ốc lại lạnh tanh như vậy.

Bớt chút thời gian suy nghĩ về ý nghĩa của nửa năm, ý nghĩa của 6 tháng, hai quý, hơn một trăm tám mươi ngày, giờ đồng hồ chẳng thể đếm xuể rồi.

Thì ra, nửa năm cũng rất là lâu .

Mặc dù có máy tính có camera, có điện thoại, nhưng là chạm đến không đến người của hắn.

Thì ra, bất tri bất giác, tôi đã yêu thương hắn như thế, giống như hắn yêu tôi.

Làm sao bây giờ, Cao Phàm vừa mới rời đi, tôi liền đã bắt đầu nhớ hắn rồi.

Cao Phàm. . . . .

Em nhớ anh lắm. . . .

38. Chương 38: Hạnh Phúc Nhân Đôi

Nhớ nhưng có rất nhiều loại, chờ đợi Cao Phàm trở về trong tiêu cực kể ra không phải là phong cách của tôi, điều tôi muốn chính là vừa chờ đợi vừa vui vẻ trong nhung nhớ.

Công ty không có ông chủ Cao Phàm điều hành vẫn chạy tốt như cũ, nghỉ trưa nhóm Bát Quái tiếp tục nhiều chuyện, mà tôi vẫn là hội viên kì cựu của nhóm Bát Quái.

Tuy khoa học kỹ thuật hiện đại phát triển, điện thoại, Computer đều rất thuận tiện, nhưng Trung Quốc và Mỹ Quốc chênh lệch múi giờ, hơn nữa chi nhánh công ty vừa thành lập có rất nhiều chuyện cần xử lý, cho nên, trong tháng thứ nhất kể từ Cao Phàm rời đi, chúng tôi chỉ gọi 2 lần điện thoại mà thôi.

Hắn không đành lòng để tôi nửa đêm bị đánh thức, tôi càng không đành lòng hắn lãng phí thời gian nghỉ ngơi cùng tôi trò chuyện, tình nguyện để hắn có thể ngủ nhiều, ăn nhiều hơn một chút.

Thì ra, đây là tình yêu cách xa trong truyền thuyết: tràn ngập nhớ nhung, một mình trở về chốn yêu thương vắng bóng ai kia.

Chỉ chớp mắt, Cao Phàm rời đi đã đến tháng thứ hai, có lẽ là tháng này hắn không còn bận rộn như trước, chúng tôi gọi điện thoại 3 lần.

Lần thứ ba trò chuyện:

“Vợ à!” Đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng than của Cao Phàm vô cùng đáng thương.

“Làm sao vậy?” Tôi cười hỏi.

“Mấy lão già bên ban giám đốc chết tiệt kia tất cả đều là quỷ hút máu mà! Không cho anh nghỉ ngơi xít nào hết á! Cả ngày cho anh một đồng lớn công tác, thời gian đi vệ sinh cũng không có! Vì cái gì người ta là tổng giám đốc anh cũng là tổng giám đốc, mà tổng giám đốc anh lại bận muốn chết! Một chút quyền con người cũng không có! Hu hu. . . . . Vợ à! Anh rất nhớ em! Rất muốn bãi công để ôm em chết được ấy!” Một người đàn ông tiếp tục đáng thương ở đầu kia phàn nàn. (ôi em chết vì anh Phàm mất)

“Đừng, anh ngàn vạn lần đừng có mà bãi công, như vậy anh sẽ bị giết, còn em sẽ biến thành quả phụ đó nha!” Tôi nghiêm túc trả lời.

“. . . . . Vợ yêu. . . . . Sao anh lại cảm thấy em chẳng nhớ anh một chút nào hết vậy? Chẳng lẽ em không còn thương anh nữa? Hay là. . . . . Em, đi, cua, trai, ở đâu rồi, hả?!” Đầu bên kia điện thoại đầu tiên là do dự sau đó rít gào.

“Nghĩ vậy bà không à!” Tôi buồn cười nói: “Em là vì anh suy nghĩ, càng làm tốt ở chi nhánh công ty chúng ta bao nhiêu thì chúng mình gặp nhau càng sớm bấy nhiêu, chẳng lẽ anh không muốn ở cùng em một chỗ lâu dài à?”

“Vợ yêu à. . . . .”

“Được rồi, có thời gian gọi cho vợ chi bằng tranh thủ công tác đi!”

“Vợ à. . . . .”

“Em sắp cúp máy đây, nghe kỹ câu cuối cùng của em nè! . . . . . Chồng à! Em nhớ anh lắm. . . . .” Cạch.

Cúp điện thoại xong tôi đây lập tức cảm thấy trên mặt nóng nóng, quả nhiên, nói những kia dễ ngon dễ ngọt cũng không phải là phong cách của tôi.

Đối với tình huống ở hai nửa địa cầu như chúng tôi, Bằng Chính Vũ trêu chọc nói chúng tôi tựa như Ngưu Lang và Chức Nữ hiện đại, mà Quan Duẩn Phi thì ột cái đề nghị vô cùng thực dụng: muốn gặp thì đi gặp thôi, chẳng lẽ em đáp máy bay không tới được nước Mỹ, như đàn ông của em không rảnh trở về tìm em, vậy thì em đi tìm hắn đi!

Đúng rồi! Tôi sao lại đem phương tiện giao thông quan trọng là máy bay quên mất nhỉ? Chỉ nhớ rõ Cao Phàm có thể bay lại mà quên tôi cũng có thể bay đi. Quả nhiên, con gái khi yêu đều trở nên ngốc hết.

Vì vậy, vào một đêm nào đó, tôi vẽ mặt nịnh nọt hướng Quan Duẩn Phi đề nghị: “Duẩn Phi yêu dấu! Nghiêm đại ca nhà anh không phải đang nước Mỹ sao? Chẳng lẽ anh cũng không muốn gặp anh ấy?”

Quan Duẩn Phi rùng mình một cái, vẽ mặt hơi sợ nói: “Em muốn gì thì cứ nói thẳng đi! Không cần phải làm cho anh sợ như vậy!”

“Em chỉ là muốn nói là, lúc nào đó anh muốn đi Nước Mỹ thăm Nghiêm đại ca thuận tiện mang em đi thăm tiện nội của em luôn đó mà!”

Nghe vậy, Quan Duẩn Phi vẻ mặt cười xấu xa, tủm tỉm nói: “Nếu anh nói không thì sao?”

Dám cự tuyệt? Xem tôi trị anh thế nào!

Tôi vẻ mặt tiếc nuối nói: “Em cũng biết mà, miễn cưỡng không hạnh phúc, nhưng mà anh cũng biết đó, mẹ Quan thích nhất là tìm em uống trà, nếu ngày nào đó, em không cẩn thận nói lộ ra miệng, Duẩn Phi đáng yêu nhà chúng ta chỉ thích đàn ông chứ không thích phụ nữ thì. . . .”

“Được rồi! Được rồi! Được rồi! Anh sợ em nhất, em chọn thời gian đi, anh sẽ phụng bồi!” Quan Duẩn Phi lập tức hai tay giơ lên cao đầu hàng.

Vì vậy, dưới sự dụ dỗ áp bức đầy uy lực của tôi, tìm lịch làm việc của Cao Phàm trước một ngày xong, tôi dưới sự hộ tống của Quan Duẩn Phi lần đầu xuất ngoại.

Rất cục đi vào khách sạn Cao Phàm đang ngụ ở Nước Mỹ, Quan Duẩn Phi ghi cho tôi số phòng và số tầng của Cao Phàm liền chạy như chớp tới gặp tình lang rồi, hiểu rõ tình yêu của hắn đang sôi sục, vì vậy tôi rộng lượng thả hắn đi trước, tự mình đi tìm người.

Đi vào trước cửa phòng Cao Phàm, tôi đầu tiên là lấy ra cái gương hảo hảo sửa sang lại một phen, sau đó tìm đập trống ngực như sấm giơ tay lên, gõ cửa.

Bên trong rất nhanh truyền đến câu hỏi thăm lịch sự, vì vậy tôi nghịch ngợm đáp: “Room service!” (phục vụ phòng)

Có lẽ Cao Phàm đã nghe ra giọng tôi, bởi vì tôi hình như nghe thấy tiếng cái ghế rơi, tiếng bước chân bối rối.

Cửa rất nhanh được mở ra, bóng dáng Cao Phàm anh tuấn như trước đập vào mắt tôi, chỉ là, bóng dáng này hình như có chút cứng nhắc.

Cao Phàm vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi nhìn tôi, còn có thể đáng yêu dùng hai tay xoa xoa mắt, trong lúc nhất thời lại chỉ ngây ngốc ngốc đứng ở trước cửa, cũng quên mời tôi vào trong.

Tôi giả bộ như điềm nhiên như không thò đầu vô phòng, quả nhiên trông thấy một cái cái ghế đáng thương nằm chổng chơ trên mặt đất, sau đó, tôi cố tình nhẹ nhàng nói: “Tôi là tới kiểm tra phòng đột xuất, xem anh có dấu mỹ nữ tóc vàng mắt xanh nào không, tốt lắm, bên trong không có. . . .”

Tôi lời còn chưa nói hết, đã bị Cao Phàm đột nhiên tỉnh táo lại kéo vào trong ngực sau đó bị đặt ở bị đặt trên cánh cửa đã đóng lại.

Cao Phàm cúi đầu vào cổ của tôi, hít sâu của mùi hương của tôi, ôm tôi thật chặt, thì thào nói: “Rất nhớ em. . . . . Rất nhớ em. . . . .”

Tôi cũng ôm hắn thật chặt, thật là, chúng ta cái ôm này đợi đã 3 tháng rồi, hiện tại, thật là thỏa mãn!

Đột nhiên, Cao Phàm ngẩng đầu nhìn tôi thật sâu, sau đó cúi đầu, cho tôi một nụ hôn tiêu chuẩn mạnh mẽ và nồng nhiệt.

Nụ hôn này tựa như ngòi nổ, làm cho hai cổ thân thể đang đói khát quện lại một chỗ, càng giống một ngọn lửa, nhóm lên hai cây đuốc.

Rất nhanh, Cao Phàm không hề thỏa mãn với hôn nồng nhiệt, hắn bắt đầu vuốt ve thân thể tôi, mà tôi càng bắt đầu kéo kéo quần áo hắn, giờ phút này tôi đây thâm nghĩ cùng hắn tiếp xúc thân mật nhất, nguyên thủy nhất.

Hôn nồng nhiệt rất nhanh đi đến trước ngực, một chân của tôi cũng bị kéo lên ngang thắt lưng Cao Phàm . . . . .

Giờ phút này làm bọn tôi như củi khô gặp lửa, có thể nói càng cháy càng nóng?

Khi tôi lần nữa mở mắt ra lần nữa, phát hiện bên cạnh đã không có bóng dáng Cao Phàm. Nhắm mắt lại, tôi nhìn không được do mặt hồi tưởng lại hai ngày điên cuồng này. Đúng! Tôi tới hai ngày rồi, nhưng là hai ngày đều chưa ra khỏi cửa phòng! Cao Phàm đối với tôi nhiệt tình và yêu thương cơ hồ khiến tôi có chút chống đỡ không được, ván cửa trước, phòng tắm, trên ghế sa lon, trên giường, trên mặt thảm, trên mặt bàn,

cửa sổ sát đất. . . . . Hầu như chỗ nào cũng đều có dấu vết yêu nhau điên cuồng của chúng tôi, không nghĩ tới những địa điểm này trong ngôn tình trong tiểu thuyết xuất hiện tôi cũng có thể may mắn biết qua, tôi không khỏi cảm thán: đời này cuối cùng cũng không phí công sống rồi!

Hậu quả túng dụng quá độ chính là chỉ có thể chơi xấu trên giường giả chết, mà tôi giờ phút này cũng chỉ có thể nằm lỳ ở trên giường giả chết, ngoại trừ mở hai mắt ra nhìn cửa ra vào, tứ chi của tôi hoàn toàn không thể di chuyển nổi.

Cao Phàm bưng thức ăn vào phòng đã nhìn thấy “thảm trạng” của tôi giờ phút này, khuôn mặt tuấn tú không khỏi ửng hồng, rất là ngây thơ đáng yêu, chỉ là bị hấn như nhìn chăm chăm, khiến cho tôi cũng vô ý đỏ mặt theo.

Uốn mình trong ngực Cao Phàm ăn đồ ăn hấn dứt tới, tôi không khỏi lần nữa cảm khái, năm đó tôi khi còn bé rốt cuộc đã làm gì hấn, rõ ràng có thể ột người cực phẩm như vậy thâm mến hơn 10 năm, sau khi kết hôn vẫn đối với tôi sủng ái có thêm, a, không biết quá hạnh phúc có thể khiến trời trừng phạt hay không?

Thời gian hạnh phúc ngắn ngủi, rất nhanh tôi liền cùng Quan Duẩn Phi chạy ra sân bay cùng mỗi người đàn ông của riêng mình nói lời tạm biệt.

Trong đó, Quan Duẩn Phi là bị Nghiêm đại ca đuổi đi, bởi vì dù gì người ta cũng là tổng giám đốc, cũng không thể cả ngày trốn việc gặp tình lang được; mà tôi thì là chủ động yêu cầu rời đi, bởi vì không muốn lúc Cao Phàm đang bận công việc còn phải phân thần chăm sóc tôi, như vậy sẽ chỉ làm hấn bận rộn càng thêm bận rộn. Hơn nữa còn có hơn 2 tháng nữa hấn sẽ trở về, chẳng lẽ 3 tháng tôi còn chờ được, 2 tháng còn lại này tính cái gì?

Từ Nước Mỹ trở về tôi đây cũng không còn nhàn rồi, vợ chồng chị Anna, Quan Duẩn Phi, một nhà Âu Dương đại ca, ông Cao, mẹ Cao, Cao Nhân, Bằng Chính Vũ, Âu Dương Liệt, Mạc Tuyên, An Thiển cùng với một đồng nghiệp luôn xuất hiện ở bên cạnh tôi làm bạn, làm cho tôi hoàn toàn không có cơ hội thể nghiệm cảm giác cô độc, mà tôi cũng biết rõ, đây đều là Cao Phàm thỉnh cầu bọn họ.

Cao Phàm à, anh suy nghĩ cho em như vậy, làm sao em có thể càng không yêu anh cơ chứ?

Làm cho tôi vui vẻ nhất là gặp lại “Mối tình đầu” của Cao Phàm La Y Y, khiến tôi kinh ngạc nhất chính là, La Y Y lại cùng Louis thành một đôi! Một chị bi cùng một anh gay thành một đôi! Tôi chỉ muốn nói: thế giới này, tất cả đều có khả năng!

(bi: bisexual lưỡng tính, gay: đồng tính nam)

Sau khi về nước cũng đã 2 tháng rồi, nói cách khác, một tháng nữa, Cao Phàm sắp trở về tổ quốc thân yêu, làm cho tôi có thể nào không tỏ cái vẻ mặt tươi cười cả ngày đây?

Nhưng mà, một cuộc điện thoại đủ làm cho nụ cười của tôi đứng hình, cứng ngắt.

Đó là một “Tin dữ”: bởi vì công ty chi nhánh phát sinh vấn đề đột xuất, bởi vậy Cao Phàm không thể đúng hạn trở về, mà về thời hạn tạm thời không cách nào xác định.

Được, tôi còn có thể làm sao, tiếp tục chờ nữa!

Nhưng lại lúc biết được “Tin dữ” không lâu, tôi, đột nhiên, chóng mặt, ngất, luôn!

Tại bệnh viện tỉnh lại, tôi cũng không cách nào tiếp nhận chuyện thực chính mình lại bị té xỉu. Tôi từ nhỏ đến lớn chính là bảo bối khỏe mạnh thể gian khó tìm, cho dù là cùng Cao Phàm đang bị cảm mạo yêu yêu cũng cũng không bị lây bệnh, sao lại té ngã thế nhỉ, thật sự là nói ra ngay cả mẹ tôi cũng không tin.

Bác sĩ rất nhanh giải thích cho tôi nguyên nhân sơ dĩ lại té xỉu như kỳ tích là vì: không ăn bữa sáng làm cho tuột huyết áp.

Đổi lại nếu là bình thường cũng là chuyện bình thường, cũng sẽ không té xỉu, chính là lần này khác biệt, một người không ăn hai người đối, muốn không té xỉu cũng khó khăn.

Đúng vậy, Bác sĩ lại nói cho tôi biết, tôi mang thai, trong bụng có tiểu bảo bảo rồi! Như gian suy tính, đó là tại Nước Mỹ điên cuồng vận động mà mang thai.

Không nghĩ tới nha, đứa nhỏ này nhanh như vậy lại phát hiện ra, hèn chi tôi lại kỳ quái vì sao eo của mình vụt đột ngột tăng mạnh 2 cm, thì ra là tiểu tử kia giờ trò quỷ.

Hay bởi vì tôi hoàn toàn không có hiện tượng nôn ọe, bởi vậy đừng nói mọi người không biết tôi mang thai là một chuyện, ngay cả tôi người trong cuộc cũng không biết còn gì.

Biết được tin vui Cao gia già trẻ vui mừng, sung sướng vô cùng, nói cách gì cũng không cho tôi tiếp tục công việc, đem tôi trở lại Cao gia tĩnh dưỡng, mãi cho đến lúc bảo bối đích tôn của Cao gia xuất thế.

Bởi vì không muốn làm cho Cao Phàm phân thần, bởi vậy chúng tôi quyết định trước hướng hẩn giữ bí mật.

Thời gian ở Cao gia dưỡng thai là thời gian tôi ngán nhất, mỗi ngày một con gà, ngấm lại đó là cái quan niệm gì, ngoại trừ sữa là thuốc bổ, làm cho tôi cảm giác mình giống như heo mẹ được nuôi, hơn nữa còn là một con rất đáng tiền.

Lại qua hai tháng, bụng của tôi đã nhô lên rõ ràng, một ngày trong đêm, cùng Cao Phàm chat Cam.(camera Vừa mở Cam, Cao Phàm thật hưng phấn nói cho tôi biết tin tức tốt.

“Vợ à! Anh cuối cùng có thể về nhà rồi nè! Vốn là hôm nay, nhưng mà mua không được vé máy bay, nghe nói nhanh nhất cũng mất 2 ngày, ngoan ngoãn đợi chồng yêu thêm hai ngày nữa thôi!” Cao Phàm khuôn mặt tuấn tú, vẻ mặt hưng phấn xuất hiện ở trên máy vi tính.

Tôi ăn hoa quả uống sữa cười tỏ vẻ nhân được tin vui.

Đột nhiên, lông mày anh tuấn của Cao Phàm hơi nhíu, vẻ mặt do dự nói: “Vợ à, em gần đây có phải là hình như hơi tròn ra phải không? Cái vòng eo kia hình như. . . . .”

Tốt! Rõ ràng chê tôi tròn, chê tôi eo thô đây mà!

Dưới đáy lòng thuận miệng mắng, cùng tiểu bảo bối trong chat trực tuyến: nhóc con kia, ba ba của con hơi ngốc, chúng ta không nên tức giận nha!

Điều chỉnh tốt biểu lộ, tôi đối mặt Cam nhìn Cao Phàm cười ngọt ngào, đứng lên, đưa bụng đang nhô cao nhắm ngay camera, lớn tiếng nói: “Nếu có ý kiến gì..., thì đi mắng thẳng nhóc bên trong đi!”

Tiếp theo, tôi thoả mãn nhìn gap vẻ mặt Cao Phàm đang bị dọa ngốc, sau đó người này không biết làm cái gì, Cam mất tín hiệu.

Ha ha, xem ra không cần chờ đến 2 ngày, con à ba ba ngốc rất nhanh sẽ xuất hiện tại trên giường của mẹ thôi!

Tĩnh, tuy vẫn chưa hoàn toàn thanh tĩnh, nhưng tôi đã cảm nhận được chính mình đang nằm trong một vòng tay quen thuộc.

Trông thấy tôi tĩnh lại, Cao Phàm kích động nói: “Vì sao không báo cho anh biết trước em có thai? Biết anh lo thế nào, vui mừng thế nào không? Em, em, em. . . . .”

Thật ồn ào, vì vậy tôi hôn môi mỏng của hắn đang hỏi thăm không ngừng, ngọt ngào cười nói: “Chồng yêu, nhớ anh lắm, nhưng mà bây giờ lại ngủ cùng em chốc nữa đi.”

Rất nhanh, người đàn ông này cái gì cũng không nói, ôm tôi tiếp tục ngủ bù, chỉ là còn đang nói thầm: ” Con trai hay con gái nhỉ? Nên gọi là gì đây? Để lên mạng điều tra thêm, hay là tìm ba ba cùng ông bàn bạc một chút. . . . .”

Mang theo vui vẻ, nghe cái tên sắp làm bố này làm bầm lẫu bầu, tôi thật sự cảm giác rất hạnh phúc.

Không khỏi nhớ lại năm đó bị Cao Phàm lừa dối đến hôn mê lúc đáp ứng kết hôn, thì ra từ đó trở đi, tôi liền lọt vào một cái bẫy nằm trong cái hố tên là Cao Phàm, nhưng mà tôi không muốn giãy dụa, bởi vì tôi cũng yêu hắn, có lẽ là từ nhỏ lúc lần đầu tiên bị hắn khi dễ đã bắt đầu, ai mà biết, chỉ cần từ nay về sau vui vẻ là tốt rồi.

Đây chính là hạnh phúc nhân đôi mà kiếp trước tôi tu được.

Nhưng tôi tin tưởng, kiếp sau hạnh phúc sẽ còn gấp đôi kiếp này!

39. Chương 39: Ngoại Truyện: Hoa Hồng Có Gai

Truyền thuyết kể rằng, có một loại Hoa hồng, bao hoa của nó cứng rắn như sắt thép, từ lúc sinh ra và lớn lên chưa bao giờ nở ra. . . . .

Bàng Chính Vũ, luật sư sở Sự Vụ đại đương gia Bàng thị, cũng là chỗ nổi danh con của đại luật sư Bàng Long (Bàng Long này chứ không phải Bàng Long kia nhé, OK!).(Tgiả)

Đẹp trai, phong độ, ưu nhã, cao quý, giàu có, ôn nhu. . . . . Trên đời những từ ngữ tốt đẹp nhất cũng không đủ hình dung hần! Giống như con cưng của trời — lại còn là người độc thân nữa chứ! Hần không có bạn gái, có lẽ là GAY. . . . . Như một mỹ nam khiến người ta mê đắm. . . . . Làm cho người ta không khỏi hiếu kỳ — hần thích, rốt cuộc là kiểu phụ nữ (hay đàn ông) nào?

Tôi, chính là mỹ nam tử trong truyền thuyết Bàng Chính Vũ. Mấy điều đánh giá về tôi trên, cơ bản là thật, về phần thích rốt cuộc là phụ nữ hay là đàn ông, đáp án rất rõ ràng, đương nhiên là phụ nữ, hơn nữa là loại phụ nữ như hoa hồng bọc thép.

Mạc Tuyên, nữ luật sư trung tính xinh đẹp lạnh lùng, chính là đoá hoa hồng bọc thép mà tôi thích.

Nàng, nhanh nhẹn dũng mãnh, cứng rắn, bá đạo, quyết đoán, nhanh nhẹn, ưu nhã — giống như nữ thần Athena, sắc sảo loá mắt chiếu rọi trái tim đang khát khao tình yêu của tôi. . . . .

Lần đầu chúng tôi gặp nhau tràn đầy sức lực cùng mỹ lực kết hợp.

Nói ngày đó, tôi đang đi dạo trên đường, đột nhiên nghe thấy một tiếng kêu cấp thiết. . . . .

“Cướp cướp! ! ! ! Mau báo cảnh sát! ! ! Bắt lấy nó! ! ! !”

Dưới ban ngày ban mặt lại có cướp bóc?

Tôi nhìn về hướng tên cướp đang chạy, nhưng cô gái kia bị ngã sấp xuống rồi, vì vậy lúc có người hảo tâm đuổi theo tên cướp, tôi quyết định xem thử cô gái kia có sao không.

“Cô khỏe không? Có bị thương gì không?” Vừa nói tôi vừa nâng cô ta dậy.

“Không nên đụng tôi! Cướp! Cướp !”

Ặc. . . . . Xem ra là cô bị dọa đến mức thần kinh rồi.

“Cướp! ?” Lại một giọng nữ vang lên: “Cướp ? Có bắt được không ?”

Giọng nói trung khí lại chánh nghĩa cỡ nào!

Tôi xoay người quay đầu lại xem, đây quả là một cô gái trung tính, khí chất cường hần! Mọi người có tin là vừa thấy đã yêu không? Tôi tin! Bởi vì tôi đối với nàng vừa thấy đã yêu rồi!

Còn chưa kịp giải thích tình huống, hai con mắt tôi đều trông thấy nhất một nắm đấm đầy nội lực nhắm vào mắt phải tôi nặng nề tung một cú . . . . .

Là cái này. . . . .

Của chúng tôi lần đầu “gặp gỡ” . . . . .

“Lửa nóng” đầy xúc cảm của nàng . . . . . được nắm tay “dịu dàng”, “mềm mại” của nàng “vuốt ve” qua. . . . . Thật là làm cho tôi cả đời khó quên.

Sau đó biết được, nàng không chỉ là luật sư mới của sở Sự Vụ chúng tôi, mà cũng là chị em tốt của Diệp Nhã vợ của thằng bạn thân của tôi Cao Phạm, cái này gọi là gì, cái này gọi là duyên phận đó!

Nàng là người giàu sang không thể cấm dỗ, nghèo hèn không hề nhục chí, uy vũ không thể khuất phục, dù cho biết rõ là sai lầm khi đánh phải người lãnh đạo trực tiếp của nàng, nàng như trước đối với tôi hờ hững, vô cùng cá tính.

Quen biết nửa năm, nàng chưa cho tôi thấy sắc mặt tốt của nàng, Diệp Nhã đã từng hỏi tôi có đáng không, tôi chỉ nói rằng, yêu chính là yêu, ngay mặt lạnh của nàng cũng yêu nốt.

Nếu liệt nữ sợ lang triền, dưới sự cố gắng “triền” cùng hai con mắt chịu khổ (chắc là bị đấm :)” không ngừng của tôi và sự hỗ trợ Diệp Nhã, nàng rốt cục cũng đáp ứng cùng tôi trước tiên làm “Bạn bè” . Mọi người cũng biết, rất nhiều cặp đều bắt đầu từ “ bạn bè” mà lên. Tôi vô cùng vui sướng, tựa như chiếm được toàn bộ thế giới! (tội anh Vũ TT, soái ca khoái bị ngược)

Nàng hình như dần dần thói quen sự hiện hữu của tôi, thỉnh thoảng cũng sẽ “Thuận tiện” nhìn tôi cười, cho dù là nàng chỉ mỉm cười với mọi người trong lúc lơ đãng đảo qua trước mắt tôi, nhưng tôi cũng vô cùng vui vẻ.

Nàng trước kia đã từng yêu một tên đã có vợ, nhưng là lại nói tiếp, sợ dĩ tôi có thể cùng nàng có thể tiến thêm một bước phát triển, còn phải cảm ơn cái thằng cha thối tha kia.

Có một ngày, nàng lần đầu tiên mời tôi ăn cơm, đương nhiên, cảm thấy thụ sủng nhược kinh xong tôi lập tức cảm giác được sự tình cũng không đơn giản như vậy, mà , nàng cũng rất nhanh nói rõ nguyên nhân, muốn tôi cùng với nàng đóng kịch, đóng một vở cho thằng cha có vợ kia xem.

Trên đường đi nàng liên tục về chuyện lợi dụng tình cảm của tôi, tôi chỉ nói một câu, chỉ cần là em, anh cam nguyện cho em lợi dụng, cũng rất vui vẻ vì em nguyện ý lợi dụng anh.

Đi vào quán ăn, nàng chủ động ôm lấy cánh tay tôi, mặc dù biết là đóng kịch thôi, nhưng tôi sung sướng muốn trào nước mắt, đây chính là lần đầu tiên “Bình tĩnh” tiếp xúc của chúng tôi.

Rất nhanh tôi liền nhìn thấy thằng cha kia, thân cao không cao hơn tôi, bên ngoài không đẹp trai bằng tôi, tuổi so với chúng tôi đều lớn hơn, thậm chí cũng không có tiền như tôi nữa, tuy thằng cha này không có làm gì đặc tội tôi, nhưng chỉ cần nàng không thích, tôi cũng sẽ ghét lấy.

Ngay từ đầu hẳn hoàn toàn không tin quan hệ thân mật của chúng tôi, dù tôi rất bội phục tài quan sát và giác quan thứ sáu của hắn, nhưng là hắn lại đưa ra một yêu cầu hơi quá đáng, đòi chúng tôi ở trước mặt hắn BOBO hẳn mới chịu tin tưởng (hôn môi), nghe yêu cầu, mặt của nàng đầu tiên là biến từ xanh sang hồng, thật cao hứng màu đỏ là bởi vì tôi mà biến thành. Xem biểu lộ bà đây có chết cũng không làm của nàng tôi rất là đau lòng, vì vậy ôm nàng nói với thằng cha kia, lúc chúng tôi ân ái không thích có người thứ ba ở đây.

Tiếp theo, dưới sự ngầm đồng ý của nàng, tôi một mình cùng cái tên có vợ nọ nói chuyện trong chốc lát, đừng hỏi tôi rốt cuộc nói với hắn cái gì, tóm lại hẳn là cũng không dám quấy rầy phụ nữ trong lòng tôi nữa .

Sau đó, để cảm ơn tôi, nàng nói mời tôi uống rượu, dù tôi biết rõ chủ yếu là nàng muốn uống, bởi vì lúc rót rượu cho tôi trên cơ bản đều vào bụng nàng. Rất nhanh, nàng say khướt.

Bởi vì không biết nhà nàng địa chỉ, tôi chỉ biết đem nàng mang về nhà tôi.

Đây cũng là tôi lần đầu tiên để phụ nữ trừ mẹ tôi vào nhà, nhìn nàng nằm trên giường tôi, tôi có một cổ cảm giác thỏa mãn nói không nên lời

Đều nói say rượu nói thật lòng, uống rượu xong nàng cũng nói một mớ, tuyệt đại bộ phận hết tôi đây đều quên, duy chỉ có nhớ rõ nàng hỏi tôi tại sao phải yêu mến nàng, tôi nói tôi cũng không biết, chỉ biết là cảm giác rất tốt, thế là yêu. Hiển nhiên nàng có chút bất mãn với lí do thoái thác này, nhưng là rất nhanh nàng lại đưa ra một yêu cầu mà tôi có nghĩ nát óc cũng không ra: muốn tôi hôn nàng.

Tôi lúc ấy vô cùng kích động, từng tế bào đều đề nghị tôi không nên lãng phí cái cơ hội trời cho này. Nhưng cúi đầu xuống, chỉ ở trên gương mặt đỏ bừng của nàng ấn một nụ hôn mà thôi. Tôi biết mình không phải Liễu Hạ Huệ, cũng biết đây là một cơ hội khó tìm, nhưng tôi càng muốn “First Kiss” của chúng tôi diễn ra lúc nàng đang tỉnh táo.

Sau nửa đêm nàng bắt đầu say khướt, lại là nôn mửa lên người thậm chí còn cởi quần áo, ngồi bên cạnh mà trong lòng vẫn không loạn tôi đây chiếu cố nàng suốt cả đêm, cuối cùng cũng mệt mỏi ghé lên giường ngủ.

Buổi sáng tỉnh táo lại, ngoài ý muốn nhìn thấy nàng như có điều đang suy nghĩ nhìn tôi, cuối cùng kiên định bảo rằng, nàng sẽ phụ trách. Có lẽ là nàng thấy trên lưng tôi có nhiều vết cào của nàng mà hiểu lầm, nhưng mà tôi cũng không muốn giải thích cái hiểu lầm này, bởi vì tôi rất thích bắt nàng phải phụ trách.

Từ đó về sau, chúng tôi yêu nhau như những cặp đôi bình thường khác, mà tôi cũng vậy đã được như nguyện nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, sau đó trước hoa dưới trăng, chúng tôi hôn nhau.

Mặc từ lúc yêu nhau nàng chưa bao giờ đối với tôi đồ ngon đồ ngọt, nhưng tôi tin tưởng nàng đối với tôi vẫn là có cảm giác, bởi vì tại lần đầu tiên Diệp Nhã hô hào triệu tập, nàng “Chủ động” “Trước mặt mọi người” nắm chặt tay tôi.

Cuộc sống vẫn trôi qua như thế, nhưng đối với tôi mà nói nó lại vô cùng ngọt ngào, vốn tưởng rằng mãi mãi cũng sẽ như vậy, nàng lại đưa ra yêu cầu “Một mình xa chạy cao bay”.

Ngày đó, nàng cười đến rất sáng lạn nói với tôi nàng muốn đi nước Pháp tu nghiệp một năm.

Tôi đương nhiên không muốn, nhưng là tôi càng mong cho nàng được vui vẻ, vì vậy nhờ tôi khuyên can mãi, nàng rốt cục đồng ý ở chỗ tôi đã an bài, bởi vì chỉ có như vậy tôi mới có thể an tâm một chút.

Nàng đi lần này chính là nửa năm, đi vô cùng kiên quyết, tôi không dám gọi điện thoại, gửi thư thậm chí là bay đi thăm nàng, bởi vì nàng không cho phép, nói là như vậy sẽ hại nàng phân tâm. Tuy nhớ nhung cực kỳ khó chịu, nhưng tôi vẫn thật cao hứng tôi cũng có ảnh hưởng đến nàng.

Đúng lúc này, thằng bạn thân của tôi và Diệp Nhã cũng phải xa nhau nửa năm, nhưng so với chúng tôi dù có là một năm, bọn họ cũng không đáng kể chút nào. Tuy tôi trêu chọc Diệp Nhã nói bọn họ tựa như Ngưu Lang, Chức Nữ thời hiện đại, nhưng thật ra là còn hơn chúng tôi, ít nhất bọn họ còn có thể trò chuyện.

Lại nhin một tháng, tôi rốt cục nhin không được quyết định vụng trộm đi đến thăm nàng.

Rốt cục trông thấy bóng hình xinh đẹp của nàng, vẫn nhanh nhẹn dũng mãnh, cứng rắn, bá đạo, quyết đoán, nhanh nhẹn, ưu nhã như thế. . . . . Làm cho tôi thật sự là trăm lần xem cũng không chán. Tôi vô cùng cẩn thận ở xa xa nhìn lén, nhưng vẫn bị nàng phát hiện.

Vốn tưởng rằng sẽ đối lấy một trận quyền đấm cước đá hoặc một bài quả trách, ai ngờ đầu nàng lại ôm tôi và lẩm bầm không cần phải đi.

Vì vậy, tại nước Pháp, chúng tôi đã chính thức kết hợp làm một. Cảm giác thỏa mãn của thể xác và tinh thần hợp nhất tôi chưa từng có trải nghiệm qua bao giờ, tuy nàng không phải là người phụ nữ đầu tiên của tôi, nhưng là người cuối cùng của tôi, tôi tin chắc như thế.

Trở thành người phụ nữ của tôi rồi nàng vẫn như trước đây, đối với tôi ôn hoà, nhưng là đã thành thói quen chúng tôi tay chân làm một số động tác mập mờ, với tôi mà nói, như vậy là đủ rồi, bởi vì nàng không phải người lúc nào trên miệng cũng nói lời yêu, từ yêu thần thánh này để mình tôi nói đủ cho hai người là được rồi.

Chúng tôi cùng nhau từ nước Pháp trở về, sau khi về nước rõ ràng nhận được tin tốt là Diệp Nhã mang thai. Mặc kệ như thế nào, Diệp Nhã không chỉ là vợ yêu của thằng bạn nói khổ mà còn là bà mối của tôi. Thực thay cô ấy cảm thấy vui vẻ.

Thời gian trôi qua như thế, không bao lâu sau, tiểu bảo bối của Diệp Nhã được sinh rồi, tôi thích nó vô cùng.

Nhớ đến lúc ấy Diệp Nhã hỏi tôi, nhìn anh rất thích thằng bé nha, nhưng mà Mạc Tuyên nói nàng không muốn kết hôn cũng chẳng muốn sinh con, chẳng lẽ anh không thấy hối tiếc sao?

Mặc dù sẽ cảm thấy đáng tiếc và tiếc nuối, nhưng tôi càng mong muốn cuộc sống hai người vui vẻ hạnh phúc, không kết hôn hay không có con cũng không sao.

Mạc Tuyên, cho dù em yêu anh không sâu đậm như anh em, anh sẽ yêu bù phần còn lại cho em, tin anh, anh sẽ yêu em, kiên trì yêu đến khi nào không tồn tại kiếp sau nữa mới thôi (= 4ever after).

Biết tôi vì sao lại yêu Hoa hồng có gai không?

Bởi vì nàng là Hoa hồng có gai chỉ thuộc về mình tôi thôi.

40. Chương 40: Hồi ức Của Cao Phàm (Phiên Ngoại)

Thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt, bất giác, tôi cùng với vợ yêu Diệp Nhã kết hôn đã gần 25 năm.

Hôm nay chúng tôi đã không còn trẻ trung sống động như trước nữa, mà đang đi vào tuổi trung niên. Nhưng mặc dù như thế, tình cảm và sự say mê của tôi đối với cô ấy lại thủy chung như một, cũng có nhiều trở ngại, mà cô ấy và tôi rất giống nhau

Gần đây cô ấy rất thích hỏi tôi về năm đó, khi còn bé kia đoạn hai chúng tôi lần đầu tiên gặp gỡ “Không cẩn thận” bị cô ấy quên mất. Thật ra thì tôi biết, sở dĩ cô ấy hỏi như thế, nhưng thật ra là muốn quanh co lòng vòng để biết từ lúc nào mà không cẩn thận tiếp cận tôi, cũng để cho tôi một người cực phẩm thể gian này hiềm gặp cam nguyện chỉ để ý một mình cô ấy, chỉ chờ đợi mình cô ấy, chỉ thích mình cô ấy, thậm chí còn cẩn thận soạn ra một bản hợp đồng hôn nhân có dụng ý khác.

Tôi dĩ nhiên không muốn dễ dàng nói cho cô ấy biết, cho nên mỗi lần đều cười giả lả cho qua, cô ấy đương nhiên là không phục, kết quả là cô ấy luôn leo lên đùi tôi làm bộ muốn nhéo tôi cho hả giận, đúng vậy giống như bây giờ, về mặt và cử chỉ kia rất là đáng yêu, làm sao tôi không thương được chứ.

Tôi đem cô ấy ôm ở trên đùi, hai tay đặt trên thắt lưng cô ấy bởi vì đến trung niên mà hơi có vẻ mượt mà rồi, xúc cảm cách một lớp thật mỏng quần áo làm cho tôi yêu thích không muốn rời tay, không nhịn được vuốt ve lên xuống.

Rõ ràng đã là mẹ của hai đứa con, nhưng ở trước mặt của tôi vẫn như cũ là người phụ nữ làm cho tôi say đắm ngay từ đầu, lúc bọn nhỏ không thấy được, cô ấy vẫn như cũ duy trì hình tượng đáng yêu, hoạt bát, giảo hoạt. . . . . Thậm chí là làm trò đùa dai, dĩ nhiên, những người xui xẻo đó ngoại trừ Quan Duẩn Phi không ai khác là Bằng Chính Vũ.

Giờ phút này cô ấy ngồi trên đùi tôi nói huyền thuyên đủ chuyện, chỉ thấy hé ra nụ cười thần thái sáng láng, miệng đỏ càng thêm khê đóng khê mở vô cùng mê người. Cô ấy rất cuộc đang nói gì tôi dĩ nhiên là không chú ý nổi, bởi vì tôi hoàn toàn bị đôi môi đỏ kia dẫn dụ, trong lòng suy nghĩ làm sao để cắn xuống một cái. Coi như thời điểm ý nghĩ này hình thành trong đầu, thân thể của tôi rất trực tiếp sinh ra phản ứng, một phen ôm lấy đầu cô ấy rồi hôn lên, cô ấy đầu tiên cũng có ý muốn chống cự, ngay sau đó lâm vào trạng thái kích thích mà tôi nhanh chóng gợi lên.

Nụ hôn này càng lúc càng không thể khống chế nổi, cô ấy luôn có thể dễ dàng khơi dậy nhiệt tình của tôi như thế, làm cho tôi có hôn thể nào cũng muốn không đủ, thể nào cũng không ngán. Giờ phút này tôi đây đã sớm không kịp đợi trở lại phòng ngủ, vì vậy quyết định ở trên ghế sa lon ăn luôn cô ấy. May mắn là hôm nay hai đứa nhỏ đều không ở nhà, bằng không cô ấy cũng chết sống không chịu theo tôi điên cuồng như thế, điên cuồng như lúc xưa. . . . .

Nhìn cô vẫn nằm bên cạnh tôi, cái cảm giác thỏa mãn đó tựa hồ từ trước kia không cách nào hình dung nổi.

Nhìn cô ấy vừa ngủ mang theo ý cười, tôi không nhịn được nhớ lại kia đoạn lần đầu tiên hai đứa tôi gặp nhau mà bị cô ấy “Không cẩn thận” quên mất.

Lúc đó tôi tuổi gần mười tuổi, thân là con trai lớn, mặc dù trên còn có một người chị, nhưng tôi có vẻ so bạn cùng tuổi vẫn hiểu chuyện và thành thực hơn rất nhiều.

Từ nhỏ đã bị giáo dục để trở thành người thừa kế, tôi đây rất ít có thể cùng bạn cùng lứa vui đùa và nghịch ngợm. Mẹ không đành lòng để tuổi thơ tôi quá mức vô vị như thế, vì vậy quyết định đem tôi đưa đến nhà bà ngoại để nghỉ ngơi một chút. Bây giờ suy nghĩ lại, hoàn hảo tôi đã đến đó, nếu không làm sao có thể gặp được tình yêu chân chính của đời mình?

Đối với đứa bé từ nhỏ đã ở trong nhà lớn tôi đây mà nói, nhà ngoại tôi đơn giản chính là “Khu bình dân”. Một tầng lầu có 6, 7 hộ sinh sống, hơn nữa gian phòng cũng nhỏ, tóm lại chính là rất khó quen. Tôi đã từng hỏi ngoại, tại sao không dời đến chỗ lớn hơn, ngoại hiền lành nhìn tôi trả lời, nhà lớn một mình bà ở

rất vắng vẻ, rất cô đơn, ở chỗ này, mặc dù phòng ốc nhỏ, nhưng hàng xóm đều là người tốt, hơn nữa nhiều người náo nhiệt, lại vui vẻ.

Thật ra thì bà ngoại nói không sai, nơi này quả thật rất náo nhiệt, không khí lại rất tốt, cả làng giống như đại gia đình vừa nói vừa cười, không khí rất hài hòa, hòa thuận, thân thiện. Nói ra loại không khí này tôi chưa từng biết tới, có lẽ đây cũng là nơi nội tâm tôi vẫn luôn mong mỏi và trông chờ.

Đi theo bà ngoại ở mấy ngày, tôi đã hoàn toàn yêu nơi này, ngoài không khí, còn có cô bé ấy.

Ngày hôm đó, từ bên ngoài trở về vừa định mở cửa vào nhà, tôi đột nhiên nghe một tiếng gọi non nớt.

“Ca ca, anh chơi với em nhé!”

Tôi quay đầu lại tìm kiếm nơi phát ra thanh âm, lại là một bé gái nhỏ chừng 6 tuổi. Cô ấy thắt hai bím tóc, gương mặt hồng hào, vóc người tròn trịa, rất là đáng yêu, giờ phút này vẻ mặt đang mong đợi câu đồng ý của tôi.

Có lẽ là không kịp đợi câu trả lời, cô bé nho nhỏ nhảy một tới trước mặt tôi, không nói lời nào kéo tay tôi, cười đến rất vui vẻ nói: “Em tên là Diệp Nhã, năm nay 6 tuổi nha, em dẫn anh đi chơi nghen! Chúng ta cùng nhau chơi đùa!”

Tôi cúi đầu nhìn bàn tay nhỏ bé của cô bé lôi kéo tay tôi, lòng bàn tay nóng nóng truyền một đường ấm áp đến tận sâu trong tim tôi, vì vậy, tôi bị một cô nhóc mới 6 tuổi kéo đi khắp nơi.

Chỗ mà cô ấy mang tôi đến nhiều nhất thật ra là một bãi cỏ nhỏ, nhưng mà nơi đó quả thật rất thoải mái, rộng rãi tầm mắt, không khí thanh tân, còn có khuôn mặt tươi cười tràn đầy sức sống của cô ấy.

Cho đến có một ngày, cô ấy mới nhớ tới rồi ngốc nghếch hỏi tôi tên.

“Anh tên là Cao Phàm, em phải nhớ thiệt kĩ đó!”

Ngay lúc đó cô ấy mặc dù gạt đầu tỏ vẻ đồng ý, nhưng sự thật chứng minh, sau này cô ấy căn bản là không nhớ rõ tôi nữa.

Tôi rất thích cùng cô ấy ở một chỗ, cho dù là phối hợp cô ấy cùng nhau chơi trò gia đình thú nhồi bông ngay thơ, thích cô ấy luôn ngọt ngào gọi tôi là Ca ca, thích cô ấy luôn là hướng về phía tôi cười ngọt ngào.

Mặc dù cô ấy luôn là cùng tôi chơi chung với tôi, nhưng tôi nhanh chóng phát hiện, cô gái nhỏ này thật ra còn rất được hoan nghênh, mấy bé trai nhà cách vách, thậm chí là ở phố bên kia luôn là tìm đến cô ấy để cùng chơi đùa.

Vì vậy, cô ấy không chỉ chơi với một mình tôi, ngay cả cười ngọt ngào cũng không chỉ cười với mình tôi nữa, điều này cũng làm cho tôi lần đầu tiên trong đời cảm thấy cảm giác nguy hiểm. Không nghĩ ra cách nào khác để vãn hồi sự chú ý của cô ấy, tôi đây không thể làm gì khác hơn là gọi điện thoại tìm mẹ thỉnh giáo, hiểu rõ chân tướng sự việc mẹ tôi đầu tiên là phát ra một tràng cười to vô cùng kinh khủng, sau đó thần bí dạy tôi một biện pháp, đó là thích cô ấy bao nhiêu thì khi dễ cô ấy bấy nhiêu.

Theo lý luận của mẹ già, con gái khắc sâu ấn tượng với người đối xử không tốt với họ hơn là người tốt, bây giờ đối với cô ấy người tốt đầy rẫy, cho nên nếu như tôi đối với cô ấy không tốt nhất định cô ấy sẽ nhớ đến tôi.

Mặc dù tôi cảm thấy phải có chút là lạ, nhưng là lúc ấy tôi đây vẫn còn bé nên quyết định nghe lời mẹ già nói, khi dễ cô ấy thôi!

Vì vậy bắt đầu từ ngày thứ hai, tôi thật sự thích cô ấy bao nhiêu thì khi dễ cô ấy bấy nhiêu, kéo đuôi sam, nhéo hai má tròn ửng, bắt con ếch hù dọa cô ấy. . . . . Lấy được kết quả chính là, tiếng khóc, tiếng khóc ầm ứ, tiếng khóc khó hiểu.

Ngay lúc đó tôi thật cho là, cô ấy khóc đến càng nhiều liền chứng minh cô ấy nhớ tôi cũng nhiều như vậy.

Thật ra thì tôi cảm thấy hình như cô ấy cũng rất yêu thích tôi, bởi vì bất kể tôi khi dễ cô ấy thế nào, cô ấy cuối cùng vẫn lựa chọn chơi đùa cùng tôi.

Vẫn luôn là cô ấy bị tôi hù dọa khóc, không nghĩ tới lại có một ngày tôi cũng bị cô ấy hù dọa khóc.

Đêm hôm đó, tôi ngồi ở cửa nhà chờ cô ấy trở lại, định đưa cô ấy một con thú nhồi bông nhỏ, nhưng là ngóng phải trông trái cũng chẳng thấy cô ấy đâu. Cho đến nghe một hồi tiếng chân hốt hoảng và tiếng khóc quá quen thuộc với tôi, tôi vội vàng đứng lên, không ngờ nhìn thấy cô ấy nằm trên lưng cha cô, mà cổ chân lại máu chảy đầm đìa, một hình ảnh vô cùng chói mắt.

Tôi bị dòng máu tuôn chảy không ngừng kia dọa sợ đến choáng váng, bởi tôi không dám tưởng tượng, thân thể bé nhỏ của cô ấy lại có bao nhiêu máu chảy ra như thế, tôi hoàn toàn bị dọa phát run, lại không nhịn được khóc lớn lên, bởi vì tôi không muốn cô ấy chết.

Bất quá nói đến lại thấy là lạ, lúc tôi đang khóc lớn ra tiếng, cô ấy đột nhiên dừng khóc, chỉ nghĩ là tôi khóc thì cô ấy sẽ không khóc tình huống, tôi quyết định tiếp tục khóc, trong lòng suy nghĩ chỉ cần cô ấy không khóc là tốt rồi, dưới đáy lòng cũng thầm quyết định từ đó không hề khi dễ cô ấy nữa, sẽ đối tốt hơn với cô.

Từ đó về sau, tôi thật không hề khi dễ cô ấy nữa, cô ấy cũng sẽ không ở trước mặt của tôi khóc thút thít, chúng tôi lại thân thiện như ban đầu.

Nhớ một cơn mưa quá giắc trưa, không khí mát mẻ tự nhiên, bên kia xuất hiện một dải cầu vồng. Tôi nắm bàn tay nhỏ bé của cô ấy kéo ra ban công cùng nhau ngắm, cô gái nhỏ hình như chưa từng thấy qua cầu vồng bao giờ, vừa hoan hô lại cười khúc khích. Tôi liền ngắm nhìn khuôn mặt tươi cười đến vô cùng rực rỡ của cô ấy, tự nhiên cảm thấy nó xinh đẹp hơn hẳn cầu vồng phía xa xôi kia, vì vậy, tôi trên mặt cô ấy hôn một cái, thật là cảm thấy ngượng ngùng.

Vốn tưởng rằng chúng tôi còn có thể tiếp tục tại cùng nhau chơi đùa rong chơi, ai ngờ đâu cái ngày chúng tôi ngắm cầu vồng bên nhau là ngày cuối cùng.

Mùa tựu trường đến, tôi bị cha mẹ đưa về, ra đi ngày đó rất vội vàng, thậm chí ngay cả cơ hội để mình nói lời tạm biệt với cô ấy cũng không có.

Từ đó chúng tôi không hề liên lạc nữa, nói chi là gặp mặt.

Trở lại bên cạnh gia đình học tập, tôi lại khôi phục lại cuộc sống trước kia, ngoài mặt thoạt nhìn vẫn giống như xưa, nhưng tôi biết, tôi không thể quên được cô ấy, không thể quên được khi cô ấy cười, cũng không quên được con người cô ấy.

Thời gian trôi qua, trong nháy mắt tôi đã là sinh viên đại học năm nhất, ở nước ngoài học tập tôi tự nhiên gặp qua không ít mỹ nữ, nhưng có cảm giác không có một người nào, không có một ai có thể so sánh cô ấy. Nhóm bạn thân của tôi cũng thấy chuyện này rất thần kì thần kỳ, nghĩ không ra cô ấy rốt cuộc có điểm gì mà lại hấp dẫn tôi như vậy, để cho tôi ngay cả cam nguyện vì cô ấy “Thủ trinh”.

Tôi cũng cảm thấy rất kỳ quái, cô ấy rốt cuộc có điểm gì hấp dẫn tôi cơ chứ, có lẽ là do nhiệt độ khi cô ấy lần đầu tiên kéo tay tôi, có lẽ là do cô ấy luôn nhìn tôi cười ngọt ngào, có lẽ là do lần đó từ cổ chân cô ấy máu tươi chảy ra không ngừng. . . . .

Ai biết được, dù sao sau khi lớn lên tôi đây chính là chỉ biết mình cô ấy, yêu định cô ấy thôi.

Thật ra thì không phải là tôi không muốn đi tìm cô ấy, bắt đầu dĩ khi còn bé là không thể đủ sức, lúc đang học thì không có thời gian, bây giờ đi làm, thời gian thừa thãi, nhưng không biết làm sao để tìm được. Xa cô ấy đi mấy năm từ bà ngoại mới biết được sau khi tôi rời đi không lâu cô ấy cũng dọn nhà, hiện tại cô ấy ở chỗ nào cũng không biết.

Chẳng lẽ chúng tôi nhất định không cách nào để gặp mặt lần nữa? Tôi không cam lòng, cũng sẽ không cho phép như thế!

Cứ như vậy, vừa làm việc vừa tìm kiếm cô ấy nên tôi vẫn độc thân, mẹ tôi gấp đến độ không được rồi, luôn là không biết mệt mỏi vì tôi an bài xem mắt. Để không làm mất hứng mẹ, mỗi lần xem mắt tôi đều phải đến, chẳng qua là giả chút thủ đoạn, để ấy cô gái kia không thể ôm lấy ảo tưởng với tôi nữa.

Cho đến có một ngày, mẹ lại giúp tôi an bài một cuộc xem mắt, nghe nói cô gái kia cũng khá giống tôi, luôn là không ngừng xem mắt, nhưng vẫn chưa có hồi kết.

Trong đó nguyên do có lẽ cũng giống tôi, không biết tại sao, tôi đối với cuộc xem mắt này, thật ra là đối với cô gái kia sinh ra hứng thú cùng mong đợi.

Xem mắt ngày đó tôi bởi vì công việc nên tới hơi trễ, cô ấy hình như không có ý kiến gì, cũng chẳng thèm nhìn tôi, chẳng qua là chuyên tâm ăn thức ăn ngon. Thấy vậy tôi đây vốn là cũng là mất dần hứng thú, cho đến nghe mẹ gọi tên cô ấy.

Diệp Nhã.

Tôi kinh hãi, cô ấy lại tên là Diệp Nhã.

Cái tên này vẫn được tôi giấu kín dưới đáy lòng, chưa từng gọi lên, càng chưa nghe được người khác kêu lên.

Vì vậy tôi cẩn thận quan sát cô ấy, muốn xác nhận cô ấy đến cùng phải là người tôi vẫn thầm nhớ trong nhiều năm hay không.

Rất nhanh, tôi hưng phấn phát hiện, cô ấy chính là Diệp Nhã của tôi, bởi vì cô ấy vẫn tròn trịa như thế, như chưa hề thay đổi qua, chẳng qua là, cảm giác của cô ấy với tôi là lần đầu tiên gặp mặt, hơn nữa biểu hiện cũng rất lạnh nhạt.

Như vậy sao được? Nếu để tôi tìm được rồi, tôi nhất định sẽ không bao giờ buông tay.

Vì vậy tôi rất mạo muội xin điện thoại của cô ấy.

Rất lâu sau khi cùng cô ấy gặp lại tôi mất ngủ, hưng phấn, kích động, mừng như điên làm cho tôi căn bản không ngủ được.

Mặc dù cô ấy hiện tại hoàn toàn nhớ không ra tôi, ngay cả khi làm như tôi là người xa lạ, nhưng tôi sẽ không buông tha nữa, bởi vì khi đã yêu, tôi nhất định phải làm cho cô ấy cũng yêu tôi như thế!

Ngày thứ hai, tôi không nhận được hẹn cô ấy gặp mặt, thậm chí còn đưa ra cái hợp đồng hôn nhân hoang đường kia.

Lúc đầu cô ấy tự nhiên cảm thấy rất lạ lùng, nhưng là tôi không ngừng dùng ngôn ngữ oanh tạc, lấy giọng nói ra gây mê, cuối cùng đem lừa cô ấy lúc đang mê mang đồng ý cùng tôi kết hôn.

Tôi thừa nhận ở sự kiện trên tôi rất hèn hạ, nhưng vì tôi không muốn buông tha cho bất kỳ một cơ hội nào có thể cùng cô ấy ở bên nhau.

Cưới xong so với tưởng tượng của tôi hạnh phúc hơn rất nhiều, cho dù mới đầu chúng tôi cũng không ngủ cùng nhau, nhưng là ở nhà có thể nhìn thấy bóng dáng cô ấy đã làm cho tôi cảm thấy thỏa mãn rồi.

Suy nghĩ một chút, vì có thể lúc nào cũng nhìn thấy cô ấy, tôi xin ông chủ của cô ấy là Quan Duẩn Phi, để cho cô ấy đến công ty của tôi làm.

Cùng nhau chung sống được một khoảng thời gian, tôi vui mừng phát hiện cô ấy cũng không phải là đối với tôi hoàn toàn không có cảm giác, vừa đúng lúc này ông nội cầm đầu bộ ba nhằm chán nhà họ Cao tới nhà tham gia náo nhiệt, tôi rốt cục được cùng cô ấy ở chung phòng.

Cùng cô ấy nằm bên nhau, tôi vô cùng hưng phấn, dù cho thật là không làm được gì, dù cho đè nén rất chỉ là khổ cực.

Mọi người rút lui, cô ấy lại trở về gian phòng của mình, tôi cũng không tìm được lý do để cô ấy ở lại. Hiện tượng tốt chính là chúng tôi bắt đầu bước vào giai đoạn mờ ám, có chỗ phát triển rất lớn.

Cho đến có một ngày, tôi hoàn toàn có thể xác định cô ấy tâm ý và suy nghĩ, lại nhận được điện thoại của bạn đang ở tiệm Ngưu lang (trao bao), nói là nhìn thấy bà xã tôi.

Mặc dù cảm thấy kì lạ, nhưng tôi vẫn chạy tới soát người, quả nhiên tôi thấy cô ấy.

Về đến nhà, tôi bây giờ vừa buồn cười vừa tức giận, cuối cùng quyết định hay là trước đem cô ấy ăn để ngăn chặn tai họa.

Một khắc khi chúng tôi hoà vào nhau, cô ấy khóc, mà tôi cũng hạnh phúc đến muốn rơi nước mắt.

Sau đó cuộc sống chúng tôi rất vui vẻ, rất hạnh phúc, cho dù cô ấy chưa từng nói qua yêu tôi, nhưng tôi có thể cảm giác được.

Nhưng có người vẫn không muốn chúng tôi hạnh phúc, cuộc sống yên tĩnh luôn là bị người quấy rầy: ngoài mặt là người yêu giả vờ của tôi đồng chí La Y Y, khối trưởng của cô ấy, thậm chí là là nam đồng chí Louis, rồi tai nạn xe cộ. . . . .

Bất quá cũng không sao, càng như vậy chúng tôi yêu nhau càng sâu đậm, coi như là chút gia vị trong cuộc sống là được.

Tôi yêu cô ấy, cô ấy cũng yêu tôi, cả đời này, tôi có thể hạnh phúc, thỏa mãn rồi.

Đang ở thời điểm tôi cho là không thể hạnh phúc hơn, cô ấy lại nói cho tôi biết, cô ấy mang thai!

Biết người phụ nữ mình yêu vì mình mang thai, cái loại thỏa mãn, hưng phấn đó làm sao có thể dùng ngôn ngữ để diễn tả đây?

Vì vậy, chúng tôi sinh 2 bé, một trai một gái, hoàn mỹ lắm đúng không.

“Chồng à? Nghĩ gì đấy, tự nhiên nhìn em rồi ngẩn người.”

Một giọng nói ngái ngủ đem tôi từ trong ký ức kéo về thực tế, nhìn thấy vẻ đáng yêu và mơ màng của cô ấy mới vừa tỉnh ngủ, tôi không nhận được hôn xuống.

Cô ấy giống như là nhớ ra gì đó, một phen đem tôi đẩy ra, chưa từ bỏ ý định nói: “Anh còn chưa có kể cho em nghe chuyện hồi bé của chúng mình đâu nhé!”

“Ha ha. . . . .” Trước sau như một tôi vẫn cười khúc khích cho qua.

Nhìn thấy tôi tiếp tục ăn vạ, cô ấy tức giận cong cong chu miệng lên, như đứa trẻ tức giận xoay người không thèm để ý tới tôi nữa.

Người phụ nữ đáng yêu thế này, làm sao tôi có thể không thương cho được?

Tôi dĩ nhiên sẽ nói cho cô ấy biết, đầu đuôi, thêm dầu thêm mỡ, nói cho cô ấy biết hết thảy.

Nhưng mà không phải là bây giờ.

Tôi muốn khi hai người cũng đầu đầy tóc bạc. . . . .

Lúc tay trong tay ngồi ở dưới tàng cây dừa bờn lãng mạn sẽ nói cho cô ấy biết. . . . .

Ngoại truyện BL+GL= BGL (Boylove+ Girl love= Boygirl love) nghe tựa chắc hẳn các bạn cũng biết là ai và ai rồi phải không. Hẹn gặp lại.

41. Chương 41: Bl+gl=bglove (phiên Ngoại)

La Y Y chưa bao giờ kiêng kỵ người khác biết về giới tính của cô, trừ người nhà, vì vậy cô ra nước ngoài học tập, thỏa thích hưởng thụ tuổi trẻ, đam mê của mình.

Là con gái nhưng cô trong lòng vẫn cất giữ một người con gái khác, người mà cô chân chính yêu, người cô không thể nào thổ lộ, người cô không thể nào ở bên người ấy và là người sắp trở thành chị dâu của cô.

Chính là vì yêu là phải mang đau khổ, cho nên cô quyết tâm thoát khỏi nó, vì vậy trốn đến một nơi trên địa cầu gọi là Bắc Mỹ tại một trường đại học, tại đó mà biết Cao Phàm và nhóm bạn cùng với Louis.

Mối tình đầu của Cao Phàm này thật ra là sự trùng hợp đơn giản.

Một lần người nhà La Y Y đột nhiên tập kích, vì lừa gạt họ về giới tính của mình, cô không thể làm gì khác hơn là cầu xin Cao Phàm diễn một tuồng kịch để ổn định hình tượng hoàn mỹ của mình trước mặt người nhà, hơn nữa Cao Phàm vốn là một người đàn ông hết sức nghĩa khí, biết La Y Y có một tình yêu cay đắng từ đó vẫn đem cô đối đãi như anh em, bởi cái gọi là anh em gặp nạn phải rút dao tương trợ, cho nên bọn họ diễn một tuồng kịch lừa dối, thành công hơn bao giờ hết.

Cứ như vậy, trước mặt người nhà, cho đến trước khi Cao Phàm kết hôn, La Y Y vẫn luôn là bạn gái Cao Phàm.

Louis, người Mỹ, cũng chạy đến học đại học tại một trường đại học ở một khu trên trái đất gọi là Bắc Mỹ, đúng lúc Cao Phàm và La Y Y ở cùng chỗ, học chuyên ngành chính là nghệ thuật thiết kế, cũng có thể hiểu hành động vì nghệ thuật.

Mặc dù chính xác mà nói hẳn phải là nhà thiết kế mới đúng, nhưng hẳn thích đem mình trở thành nghệ thuật gia hơn, vì vậy đối với thân là nhà nghệ thuật như hẳn mà nói, cái gì thích thì phải thử mới không uổng công à một nhà nghệ thuật gia.

Louis vốn không phải một nam đồng chí, chính xác mà nói, hẳn phải là một người lưỡng tính. Chỉ cần có cảm giác, thấy vui vẻ, hẳn ai đến cũng không cự tuyệt, chẳng cần biết bạn là nam hay nữ.

Nhờ bạn bè giới thiệu, hẳn gặp gỡ bọn Cao Phàm và La Y Y, cũng đối với Cao Phàm sinh ra tình cảm đặc biệt, chính hẳn tự xưng là người yêu đơn phương.

Xét ra La Y Y cùng Louis cũng giống nhau, giống nhau ở yêu trong lòng nhưng khó tỏ bày.

Một là La Y Y bạn gái trên danh nghĩa Cao Phàm, một là Louis đơn phương yêu mến Cao Phàm, một là phụ nữ yêu phụ nữ, một là đàn ông đơn phương yêu mến đàn ông, ai nào ngờ, nhiều năm sau bọn họ lại thành một đôi.

Bốn năm sung sướng, tự do, không bị cản trở cuộc sống như thời gian qua nhanh, trong nháy mắt, mọi người dường ai nấy đi.

Sau khi tốt nghiệp La Y Y chết sống không chịu về nhà, vì vậy thân là cùng là người thiên nhai luân lạc Louis đành chứa chấp cô, hai người cùng nhau trở lại Mỹ — nhà của Dịch Tư (tên tiếng Hoa của Louis.)

Cùng là nhà thiết kế bọn họ rất ăn nhịp, ăn ý với nhau, rất nhanh hai người là thành lập được công ty, tạo ra một mảng vùng vẫy cho riêng mình.

Bọn họ ở cùng một chỗ, ăn chung một chỗ, chơi chung một chỗ, tình cảm tốt vô cùng.

Bọn họ cũng không kiêng kỵ chia sẻ cuộc sống của bản thân, bar đồng tính là chỗ họ cùng nhau đi thư giãn nhiều nhất.

Sự nghiệp thuận buồm xuôi gió, nhưng ở trên mặt cảm tình lại trì trệ không tiến, trong lòng bọn họ cũng là người, bất kể bên ngoài phóng túng bao nhiêu, về đến nhà lại luôn là cảm thấy trống rỗng vô cùng bấy nhiêu, cho nên bọn họ tâm linh tương thông (hiểu nhau), an ủi lẫn nhau.

Cho đến có một ngày, bọn họ đồng thời nghe được tin tức Cao Phàm kết hôn.

Bọn họ luôn biết trong lòng Cao Phàm luôn có một người, La Y Y rất hâm mộ cô gái kia, còn Louis thì chịu đả kích không nhỏ.

Nhưng có thể trách ai chứ, ai bảo bọn họ đều là chúa nhất gan, dám yêu mà không dám nói.

Thấy Louis thất hồn lạc phách, La Y Y định sẽ đi gặp cô gái đã chiếm tim Cao Phàm hơn chục năm xem sao.

Cùng Diệp Nhã tiếp xúc, La Y Y cũng vô thức mà thích cô ấy, tựa hồ cũng dần dần biết tình cảm của Cao Phàm đối với Diệp Nhã, vì vậy vui vẻ thay Cao Phàm tìm được tình yêu chân chính đồng thời lại không tự chủ cảm thấy khổ sở thay Louis nhất định vĩnh viễn phải thất tình.

Từ biệt vợ chồng Cao Phàm trở lại bên cạnh Louis La Y Y kể lại, vợ chồng Cao Phàm đang lúc tình yêu bền chắc không thể tan vỡ, cũng khuyên Louis nên hiểu ra.

Nghe vậy Louis không nhin được mắng La Y Y nhiều chuyện, vì vậy quyết định tự mình đi tìm tình địch.

Giữa đường Dịch Tư đi tìm Cao Phàm thì phát hiện Cao Phàm đã mất trí, đây đối với hẳn mà nói không thể nghi ngờ là một cơ hội khó tìm được, một cơ hội thọc gậy bánh xe.

Nhưng là hắn quá coi thường tình cảm của Cao Phàm đối với Diệp Nhã, cho dù mất trí nhớ, Cao Phàm vẫn cảnh cáo hắn không được ra tay với Diệp Nhã hạ thủ, đúng rồi, Cao Phàm còn không biết người hắn thích thật ra là mình, mà hắn cũng sẽ không để cho Cao Phàm biết bí mật này, vĩnh viễn không bao giờ.

Nhìn cặp vợ chồng này, cho dù không cam lòng, nhưng Louis vẫn thừa nhận mình thua. Nhưng chữ thua này từ đâu đến? Bởi vì hắn chưa bao giờ cố gắng qua.

Mặc dù đã hiểu ra, nhưng Louis vẫn quyết định làm trò đùa dai tiết cho hả giận rồi mới trở về, vì vậy mới có sự kiện hôn Diệp Nhã phía sau công viên.

Về phần hiệu quả của chuyện này, Louis cho dù không tận mắt nhìn thấy cũng có thể tưởng tượng ra được, thật là ngay cả nằm mơ cũng sẽ cười đến tỉnh. Hắn thừa nhận mình rất xấu xa.

Trở lại Mĩ, Louis lại được tin La Y Y phải về nhà xem mắt.

Đối với cô gái yêu trong đau khổ này hắn thương tiếc, đồng cảm thậm chí là thương yêu.

Trong lòng buông xuống mối tình đơn phương với Cao Phàm, Louis quyết định nghiêm túc suy nghĩ tình cảm của mình đối với La Y Y, bởi vì hắn không muốn bỏ qua lần này.

Kết quả chính là, cô vui vẻ, hắn cũng sẽ vui vẻ; cô khổ sở, hắn cũng không chịu nổi; cô cười, hắn cũng cười theo; cô khóc, hắn đau lòng; không nhìn thấy cô, hắn sẽ nhớ; nhìn thấy cô, hắn sẽ cảm thấy thỏa mãn. . . .

Thì ra là đây chính là yêu, tại sao hắn chưa từng phát hiện ra, xem ra tất cả trách nhiệm nên đẩy lên Cao Phàm.

Bất quá cũng may bây giờ còn chưa quá trễ, vì vậy Louis dưới đáy lòng quyết định, bắt đầu từ khắc này, để hắn Louis yêu La Y Y.

Giờ phút này La Y Y đang bị phiền não chuyện xem mắt, tự nhiên lại nghe quyết định quay về của Lộ Dịch Tư.

Nhìn La Y Y phiền não, Louis không hề nghĩ ngợi liền cầu hôn, mà La Y Y cũng không muốn không đồng ý, bọn họ nhìn nhau cười một tiếng, chẳng lẽ đây là nhiều năm ăn ý và tín nhiệm?

La gia có một truyền thống, đó chính là con gái sau khi lấy chồng nhất định về nhà ở đủ một năm mới có thể rời nhà đi, nói cách khác, kết hôn xong hai người nhất định phải ở lại một năm ở La gia, mà La gia có người chị dâu mà La Y Y yêu, lại càng hay, Louis lại có để cho La Y Y quên tình yêu của cô dành cho chị dâu, bằng cách dùng chính tình yêu của hắn.

Mới vừa vào ở La gia gặp phải chị dâu La Y Y rất là luống cuống, lúng túng, thống khổ, nhưng là Louis vẫn bồi ở bên cạnh cô, giúp đỡ cô, bảo vệ cô.

Cưới xong, Louis chăm sóc La Y Y kiểu mưa dầm thấm lâu, dần dần, La Y Y không hề kháng kháng tình yêu của mình dành cho chị dâu nữa, phải nói là không có thời gian.

Louis luôn mang cho La Y Y niềm vui, sự thích thú khác nhau, biến hóa trêu chọc cô ấy vui vẻ. Đối với sự thay đổi của Louis không phải là không hiểu, chỉ là một lúc còn chưa thông suốt, Louis rất hiểu chuyện, cũng nguyện ý chờ cô.

Một người chồng thế này cô còn cần gì hơn ? Vì vậy cô học cách buông tay, học được cách đem Louis đặt vào lòng. Vì vậy, cô ấy cảm thấy ngọt ngào, mỗi lần nhìn thấy Louis cô thấy ngọt ngào, cùng hân da thịt tiếp xúc cô thấy thỏa mãn vô cùng .

Thì ra là đây chính là yêu, bây giờ nhìn lại, cô trước kia đối với chị dâu đến cùng là yêu hay là yêu mến? Không biết, cô cũng không muốn biết, cô chỉ cần biết cô yêu Louis, Louis cũng yêu cô như vậy là đủ rồi.

Khó được có được tình yêu chân chính hai người yêu nhau là vô cùng điên cuồng, hoàn toàn, nồng cháy, ao ước luôn bên cạnh người kia.

Mặc dù quá trình có chút sàu sào, nhưng tổng quy là một đoạn hảo nhân duyên.

Theo lời Diệp Nhã, yêu là chuyện đem hai con người từng có bước lạc lối trên đường tình trở về con đường chính đạo.

Louis và La Y Y nhìn nhau cười một tiếng, chẳng cần biết , trước hết hãy oanh oanh liệt liệt yêu hết đời cái đã.

Bọn họ bây giờ như cũ cũng đi bar đồng tính, cũng sẽ gây gỗ, cũng sẽ điên cuồng XXO. . . . .

Nhưng là ai dám có ý kiến nào? Bọn họ cao hứng là được rồi.

Thật ra thì người cao hứng nhất trong chuyện này còn có Cao Phàm, bọn họ cho là anh không biết tâm tư của Lộ Dịch Tư với anh sao? Thật ra thì anh cái gì cũng biết, vẫn luôn biết.

Lúc Louis cùng La Y Y kết hôn được một năm, Louis mang La Y Y đến đảo Bali chơi nhảy đôi Bungee.

Đứng ở cầu cao hai người ôm nhau thật chắc, thề với nhau vĩnh viễn yêu đối phương, vĩnh không xa rời nhau.

Mặc dù về sau bọn họ cũng vẫn sẽ gây gỗ, sẽ đến quầy bar đồng tính, sẽ XXOO. . . . .

Ai biết được chứ, yêu đắm đuối là được rồi.

BL+GL=BGLove

Người khác thì không biết, ít nhất bọn họ chính là như vậy.

Ngoại truyện cuối ing soon.

42. Chương 42: Ngoại Truyện Hai Thử Thách Nho Nhỏ

Trường Can Hành - Lý Bạch

“Thiếp phát sơ phúc ngạch

Chiết hoa môn tiền kịch

Lang ký trúc mã lai

Nhiều sàng lộng thanh mai

Đồng cư Trường Can lý

Lưỡng tiểu vô hiềm sai”

Chú thích:

Dịch nghĩa

“Tóc em mới xoà ngang trán

Bẻ hoa trước cửa nhà chơi

Chàng cười ngựa tre đến

Quanh giường nghịch ném quả mơ xanh

Cùng sống ở đất Trường Can

Hai đứa nhỏ chẳng hề giữ ý”

Dịch thơ

“Khi tóc vừa buông trán

Hái hoa trước cổng chơi

Chàng cười ngựa tre đến

Quanh giồng tung trái mai

Trường Can cùng chung xóm

Cả hai đều thơ ngây “

Âu Dương gia và Cao gia hai thế gia vẫn luôn là bạn tốt, từ lớn chí bé. . . . . Từ đời trước đã có rồi, cho nên đến thế hệ này cũng không ngoại lệ.

Thế hệ này, nhà Âu Dương có hai anh em, nhà họ Cao lại có ba chị em.

Trong đó, nhà Âu Dương anh cả Âu Dương Quyền và chị cả nhà họ Cao Cao Hân cùng tuổi, cùng trường, cùng lớp; em trai Âu Dương Liệt cùng trường nam nhà họ Cao là Cao Phàm cùng tuổi, cùng trường, cùng lớp. (ở chỗ này chúng ta xem như không có em út nhà họ Cao đi, tạm thời không có đất diễn cho anh ta. . . . .TG)

Mọi người đều biết, Cao gia có một vị vi lão bất tôn (già mà không nghiêm), e ngại thiên hạ chưa đủ loạn, đầy trong đầu ý xấu, làm người ta tức chết không đền mạng, tư tưởng vô cùng tân tiến, coi chuyên gia đùa giỡn là thần tượng, đùa giỡn đến mất hết tính người đó là mẹ Cao, điều mọi người không biết chính là, nhà Âu Dương cũng có như vậy một “Tài tử” như vậy , đó chính là Âu Dương ba ba. Bởi vì cái gọi là mẹ Cao + Âu Dương ba ba = câu kết với nhau làm việc xấu, cùng chung chí hướng, ngầm hiểu lẫn nhau, kiên trì không ngừng, tự thể nghiệm, quỷ kế đa đoan, cá mè một lứa. . . . .

Vì vậy, Âu Dương Quyền và Cao Hân liền “may mắn” trở đối tượng thí nghiệm đầu tiên của bọn họ, mà bọn họ bước đầu tiên chính là vì hai đứa kia mới ra sinh, không có quyền lên tiếng, thay mặt hai đứa chọn ra cô dâu nhỏ.

Vì vậy, chuyện của Âu Dương Quyền và Cao Hân sẽ phải kể từ tám bé. . . . .

Vì vậy, chúng ta hãy mời nam chính Âu Dương Quyền từ từ kể lại kia đoạn tình sử bị người ta cố ý phá đám kia. . . . .

Chào mọi người, tôi là Âu Dương Quyền.

Ngày xưa, lúc bắt đầu hiểu chuyện ở tuổi mẫu giáo tôi đã biết, Cao Hân cô gái đối diện nhà sẽ là người con gái của đời tôi. Mặc dù so ra thì cô ấy lớn hơn tôi hai tháng, nhưng tôi hoàn toàn không quan tâm, cho dù bị nói là chị em yêu nhau thì có thể nào, dù sao từ lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy tôi đã nhận định, cô ấy Cao Hân chỉ có thể là của tôi Âu Dương Quyền. (Diệp Nhã lau mồ hôi chen vào nói: Âu Dương đại ca, ngài năm đó mới bảy lớn, thật là một tiểu quỷ vừa đáng sợ , vừa già trước tuổi cộng thêm cố chấp . . . .)

Cao Hân từ nhỏ đã thích đi theo tôi, mà tôi cũng vậy thích bị cô ấy đi theo. Thích nhất là cô ấy chủ động tới đây kéo tay tôi, thích nhất cô ấy ngọt ngào gọi tôi Âu Dương Quyền, thích nhất lúc cô ấy ngủ gọi tên tôi. . . . .

Các bạn nhất định rất muốn biết tại sao lúc cô ấy ngủ tôi lại nghe thấy cô ấy gọi tên tôi phải không, đó chính là nhờ phúc của mẹ Cao.

Tôi nhớ đó là một buổi trưa nắng đẹp, mẹ Cao đột nhiên vỗ bàn quyết định, để cho cho hai đứa bé còn học lớp lá mẫu giáo thử cười.

Vì vậy, Cao Hân nhỏ bé cứ như thế bị mẹ Cao đưa vào nhà Âu Dương, đưa vào phòng tôi, rồi đưa đến giường của tôi.

Vì vậy, chúng tôi sống chung, ở chung, ngủ chung.

Khi đó làm bọn tôi đây là thuần khiết, ngây thơ, không buồn không lo cỡ nào, cho đến chúng tôi vào lớp đầu tiên của thời trung học.

Trước đó tôi muốn nói là, có lúc trưởng thành sớm cần phải có những nhân tố bên ngoài, thí dụ như ba tôi và AV.

Mười mấy tuổi, bọn tôi bắt đầu trở mã, không những mình có cảm giác, ngay cả người khác cũng nhìn ra được những thay đổi. Tôi là từ từ cao lớn, dáng vẻ cũng có xu hướng Phan An hoá (đẹp trai), tôi không thêm để ý đến cái nhìn của người khác, tôi chỉ để ý cô ấy, cũng may phản ứng của cô gái nhỏ này không tệ — nhìn thấy tôi sẽ đỏ mặt, vì vậy tôi rất hài lòng; Cao Hân cũng duyên dáng yêu kiều, da thịt trắng như tuyết, bắp đùi thon dài. . . . . Tôi tin tưởng, đợi một thời gian, cô ấy tuyệt đối sẽ là một mỹ nữ khiến tụi con trai điên cuồng, bao gồm cả tôi, mà khi đó, tôi cũng có thể đạt tới cực hạn đi.

Vừa mới bắt đầu tôi vẫn là có thể bình tĩnh hoà nhã, tâm không tạp niệm tiếp tục cùng Cao Hân cùng phòng chung gối, cho đến sau khi cha già đem tôi dắt vào thư phòng . . . . .

Đối với vẻ mặt không có ý tốt của ba tôi, lúc dụ dỗ tôi, mặc dù nghĩ ra một tia bất an nhưng cuối cùng vẫn thỏa hiệp để bị dụ dỗ, dù sao lệnh cha cũng khó cãi mả.

Đi vào thư phòng, cha đem tôi ngồi trước máy vi tính, mặt thần bí hỏi tôi là Nhật Bản hay Âu Mĩ, ngay lúc đó tôi chẳng hiểu ra sao, hay bởi vì lúc ấy thích kịch của Mỹ, vì vậy hai chữ Âu Mĩ bật thốt lên.

Nghe vậy cha tôi đầu tiên là mặt khiếp sợ rồi sau đó là vẻ mặt thấu hiểu, chỉ thấy ông thần bí lấy ra một cái đĩa bỏ vào ổ đĩa của máy, sau đó trên màn ảnh máy vi tính xuất hiện. . . . . hình ảnh kích thích thiếu nhi không nên xem. . . . .

Đó là lần đầu tiên trong đời tôi tiếp xúc với AV và xem AV, không nghĩ tới lại là cùng cha coi tới hết. Xem AV cả quá trình tôi biểu hiện được coi như trấn định, mãi đến tối nhìn thấy Cao Hân, tôi liền biết tôi muốn cắn đứt cương.

Trí tưởng tượng của con trai vĩnh viễn là vô tận, sau khi đại não bị ô nhiễm lại thấy được hình bóng xinh đẹp chính là Cao Hân, tôi không tự chủ được tưởng tượng cô ấy là di tóc vàng thân thể mềm mại, hoàn mỹ, trong phim kia . . . . .

Cả buổi chiều không chảy ra máu mũi, giờ phút này tự nhiên lại bắt đầu rục rịch, giờ khắc này tôi mới biết, quỹ kế của mẹ Cao đã được như ý .

Vì vậy với tình lực cứng rắn chính trực (Diệp Nhã: anh cũng quá, quá, quá sớm già đi!) tôi đây chủ động nói lên muốn cùng Cao Hân phân phòng ngủ, cô ấy dĩ nhiên không biết nguyên do trong đó, nhưng cô ấy vẫn đón nhận đề nghị này. Mẹ Cao sau khi biết được thì vô cùng hài lòng, đắc ý và tán thành.

Phải biết, tôi không phải là không muốn ra tay, mà là quá mức quý trọng, cho nên tạm thời không ra tay. Nhấn nại đi, đây là đứa con trai vì tình yêu mà không thể làm, tu khổ hạnh.

Trong nháy mắt, chúng tôi đã trở thành sinh viên đại học, bởi vì trường học gần nhà, cho nên chúng tôi cũng không chọn ở lại trường.

Lúc này Cao Hân đã trở nên chim sa cá lặn, kích thích vaf hấp dẫn đối với tôi có thể nói là có tăng không giảm, mặc dù cô ấy luôn mơ hồ, không phát giác.

Để phòng mình biến thân thành sói không nhận được đẩy ngã cô ấy, tôi quyết định dời xa nhà, dời xa nơi có cô ấy ở. Cao Hân cảm thấy khó hiểu, khốc không để cho tôi đi, mâu thuẫn chỉ được giải quyết khi tôi để cho cô ấy có thể ra vào phòng trọ của tôi cô ấy mới chịu nhường người.

Vẫn thói quen mỗi đêm trước khi ngủ cũng nhìn thấy Cao Hân ngủ tôi đây giờ phút này đang cô đơn một người nằm ở trên giường, thì ra là tôi đã trúng độc rất sâu, một khắc không thấy giai nhân càng nhớ nhưng vô cùng, thật hy vọng cô ấy ngày mai có thể sớm xuất hiện ở trước mắt tôi một chút.

Lấy được giấy phép đặc biệt, Cao Hân dĩ nhiên lúc nào cũng tới nhà mới của tôi quấy rầy, mà tôi mặc dù nhịn rất khổ cực nhưng rất vui vẻ. Cho đến có một ngày, cô ấy không hề chạy tới quấy rầy tôi nữa.

Lúc đầu tôi cho là cô ấy là lịch học quá bận rộn không có thời gian, cuối cùng biết được trên thực tế cũng là do mẹ Cao xúi giục. Nhờ trưởng nam của Cao gia Cao Phàm len lén tiết lộ, mẹ Cao gần đây vẫn giúp Cao Hân gặp mặt các bạn nam, để cho cô ấy giao lưu với nhiều bạn bè, trên thực tế là muốn thí nghiệm sự nhẫn nại của tôi.

Lần lượt đem Cao Hân từ từng cái bàn đang thực hiện “giao lưu kết bạn ” mang đi, tôi cuối cùng quyết định dụ dỗ cô ấy cùng mình ở chung, định Bá Vương ngạnh thượng cung, gạo nấu thành cơm rồi hãy nói.

Tính toán thì ngon lành lắm, không nghĩ tới vẫn đánh không lại lão Khương (Khương Tử Nha) là mẹ Cao này.

Buổi chiều đầu tiên mang Cao Hân trở về, chính là đêm tôi quyết định trở thành “lần đầu tiên” của chúng tôi, rửa mặt xong tôi đây ngồi ở trên giường vừa đang phiền não không biết nên xuống tay thế nào vừa chờ Cao Hân, không ngờ cô ấy lại mặc váy ngủ sa mỏng mặt đang xấu hổ hướng tôi nhào tới.

Xin hỏi người yêu đang trong ngực có mấy ai có thể ngồi trong lòng mà vẫn không loạn ? Dù sao tôi không thể.

Cảm giác da thịt tiếp xúc vô cùng đẹp, giây phút kết hợp vô cùng rung động, ôm lẫn nhau lại vô cùng thỏa mãn.

Sau đó, mặt thỏa mãn tôi đem Cao Hân kéo vào trong ngực, không ngờ nghe thấy cô ấy mê sảng: mẹ nói. . . . . áo ngủ sexy. . . . . Bá Vương ngạnh thượng cung. . . . .

Nghe vậy tôi không khỏi bật cười, được rồi, con thừa nhận, mẹ Cao, con thua mẹ rồi, cam bái hạ phong.(bái phục)

Sau đó cuộc sống gia đình của chúng tôi tạm ổn trôi qua vô cùng ngọt ngào, nhưng hết lần này tới lần khác có người nhìn không vừa mắt.

Mẹ Cao nói, Đường Tăng người ta đi thỉnh kinh còn trải qua bảy bảy bốn mươi chín khó khăn nữa, các con từ nhỏ tới giờ mới có hai khó khăn, nếu không gây khó khăn nhiều hơn, về sau làm sao biết phải quý trọng lẫn nhau?

Được rồi, mẹ vợ cũng đã lên tiếng, tôi còn có thể làm gì.

Vì vậy, Cao Hân bị đưa đến nước ngoài du học, mà tôi thì rèn luyện trong nước.

Ở hai nửa bán cầu làm bọn tôi quả nhiên hết sức quý trọng đối phương, cho dù sau này chúng tôi lại ở cùng nhau, vì vậy không thể không bội phục tầm nhìn của mẹ Cao.

Mẹ Cao vẫn luôn là một người phụ nữ không theo lẽ thường, cho dù giúp chúng tôi từ nhỏ đính hôn, nhưng giờ phút này cũng không cho phép chúng tôi kết hôn.

Thời gian trôi qua, hôm nay tôi đây đã là ông chủ của một công ty, Cao Hân cũng có sự nghiệp của riêng mình, hết thấy đều thuận lợi, trừ hôn thú của chúng tôi.

Đang lúc tôi đang phiền não, còn hoạ vô đơn chí bị mẹ Cao ám toán, bởi vì một thua một vụ cá cược, tôi được sắp xếp làm tài xế lái xe bus hai năm, mà em trai Âu Dương Liệt phải ở phòng trọ trong tiệm ngư lang 2 năm. . . . . Ách, so sánh ra, tôi cảm thấy là mẹ vợ khai ân .

Vì vậy, tôi biết Diệp Nhã, cô ấy là một cô gái rất khả ái, cũng là một cô gái rất đặc biệt, điều tôi bất ngờ là, duyên phận của chúng tôi trừ tài xế và hành khách ra cuối cùng còn theo đến anh rể chồng và em dâu vợ.

Thời gian vừa buổi sáng mới mở xe buýt, Diệp Nhã rất đúng lúc lên xe, đều không ngoại lệ hướng tôi chào hỏi, tôi tốt bụng trả lời lại một câu, lại hù được cô ấy. Qua thời gian này, cô ấy nói cho tôi biết bởi vì dọn nhà mà không có thể tiếp tục đáp xe của tôi, mà tôi cũng nói cho cô ấy biết tôi không lái xe bus nữa.

Nhớ đến lúc ấy tôi nói thế này: là bởi vì người phụ nữ của tôi mang thai, tôi sắp làm ba, cho nên hi vọng có thể chăm sóc cô ấy và cục cưng.

Lúc nói xong cảm giác vô cùng ngọt ngào, thật hạnh phúc.

Không sai, vì có cục cưng, chúng tôi kết hôn.

Đây là diệu kế người nào nghĩ ra vậy?

Không phải là tôi.

Mà là cô vợ rất đáng yêu của tôi —— Cao Hân.

“Chồng à! Em quyết định rồi! Để mẹ em thỏa hiệp, em quyết định lên xe trước rồi mua vé bổ sung sau, cho nên! Chúng mình tranh thủ thời gian chế tạo người đi!”

Ha ha, Cao Hân yêu dấu, thân là chồng anh đây dĩ nhiên sẽ thỏa mãn thân là toàn bộ yêu cầu của vợ là em, chẳng qua là, em vĩnh viễn sẽ không đoán được, bước này cũng là do đại thần là mẹ Cao đoán được trước .

43. Chương 43: Ngoại Truyện Đêm Càng Dài Tình Càng Sâu

Chắc mọi người cũng đã nghe nói, bởi vì một trận cược thua vô nghĩa, hai anh em nhà Âu Dương được an bài làm hai năm trái nghề, anh cả Âu Dương Quyền đi lái xe bus, em trai Âu Dương Liệt đi tiếp khách ở tiệm Ngưu Lang.

Mà tôi, chính là người xui xẻo đến chết mà bị bức tới tiệm Ngưu Lang Âu Dương Liệt!

Đừng hỏi rốt cuộc tôi thua vụ gì, tôi đã hoàn toàn không muốn nhớ lại nữa, thậm chí hoàn toàn nhớ không nổi, tôi chỉ biết đó là cơn ác mộng! Cơn ác mộng! Cơn ác mộng! Do mẹ Cao cùng ông bố nhà mình cùng nhau làm ra cơn ác mộng!

Tại sao cả hai đều là họ Âu Dương mà người cần phải đi tiếp khách là tôi ? Tại sao! Tại sao! Tại sao! Tại sao (đĩa bị xước- TG). . . . . Tôi đây không phục dĩ nhiên yêu cầu chống án, ai ngờ ba tôi lạnh lùng nói, ai bảo con không phải con rể của Cao gia!

Phải. . . . . Tôi nhận. . . . . Chẳng lẽ mày lại hi vọng mẹ Cao sẽ đem con rể mình cho phép ở tiệm Ngưu Lang mà tiếp khách sao?

Nguyên thua cuộc luôn luôn là tác phong của tôi, không phải tiếp khách 2 năm sao, cũng may mẹ Cao hạ thủ lưu tình, chỉ quy định chỉ cần ngồi thôi không quy định nhất định phải tiếp khách, bằng không chắc tôi không đi xa tha hương theo Tam Mao lưu lạc là không được rồi.

Vì vậy, kiếp sống ngồi xô pha của tôi chính thức bắt đầu. . . . .

Bởi vì cái gọi là ba trăm sáu mươi nghề, nghề nào cũng có trạng nguyên, những ngưi lang chuyên nghiệp ngày nay chẳng phải ngoa, ngoại hình đặc biệt đẹp trai, tư cách đặc biệt tốt, sự chuyên nghiệp đặc kiên định, thái độ đặc biệt hay, phục vụ đặc khỏe, có thể nói là người bình thường thật đúng là làm không đến thể này được.

Lúc tôi ngồi tiếp khách năm thứ nhất trong có thể nói là mở rộng tầm mắt, cho nên tôi coi nghề này cũng là nghề đáng được tôn trọng nhất, và coi những người làm nghề này là những con người đáng yêu nhất.

Nói ra nghề này thực chất trắng ra là chính là nghề phục vụ, tôn chỉ chính là phục vụ người khác, thỏa mãn người khác, tạo phúc cho người khác. Những nữ khách hàng tới đây cũng không không chỉ là muốn nghỉ ngơi, giải tỏa áp lực, tìm vui, bởi vì nhan sắc dạng thường, những khách cũ có thể nói là nhiều kiểu, người mập người gầy, người xấu xí loại nào cũng có, trong đó loại khách hàng có vẻ ngoài xấu xí chiếm phần lớn.

Vì thế người không phải là chuyên nghiệp như tôi là chết sống không thể tiếp nhận, mà người chuyên nghiệp có thể làm được là đối xử như nhau, có thể đạt được cảnh giới nụ cười lá lơi, thật là làm cho tôi bội phục sát đất.

Ngồi ở tiệm Ngưu Lang một năm này, tôi “tu thân dưỡng tính”, kiên trì ngồi cười theo nụ cười đậm đắng kia, hơn nữa còn là ngồi có điều kiện, đáng đáp quá tệ là không ngồi, không hợp ý tôi thì không tiếp, tuổi quá lớn cũng không. . . . . Cho nên trên căn bản tôi không có ra khỏi đài, vì vậy cũng bị những khách cũ bầu là Ngưu Lang khó chịu nhất, Ngưu Lang khó mời nhất.

Thật ra thì đây đều là người ta thổi phồng ra thôi, bất quá tôi thờ ơ, chỉ cần không ép tôi ra sân khấu là tốt rồi. Vì vậy lâu ngày cũng không mới có người chọn tên của tôi nữa, tôi cũng vậy vô cùng thanh nhàn.

Cho đến có một ngày, tôi lại bị điểm danh . . . . . Ách, thật ra thì cũng không phải là điểm của tên tôi, mà là phù hợp với yêu cầu của cô gái này cũng chỉ có một mình tôi mà thôi. . . . .

Yêu cầu của cô ấy: Ngưu Lang sạch sẽ nhất trong tiệm.

Thử hỏi, trong tiệm Ngưu Lang này trừ tôi đây chưa từng bán thân còn có ai so với tôi sạch sẽ hơn chứ?

Trả lời yêu cầu ngoài dự liệu này, tôi quyết định sẽ đi gặp cô gái này.

Vốn tưởng rằng sẽ là một người ăn mặt loè loẹt như Dương Quý Phi, hoặc là một cô gái xấu xí đi tìm an ủi. . . . . Cho đến khi gặp mặt, tôi vẫn không thể nào tin nổi lại là một mỹ nữ muốn thân hình có thân hình, muốn thân cao có thân cao, muốn vẻ ngoài có vẻ ngoài, đồ trang sức trang.

So sánh với sự kinh ngạc của của tôi, nữ nhân đầu tiên là lạnh lùng quan sát tôi một lần, sau đó lấy ra một xấp tiền, nhìn tôi nhàn nhạt nói: “Coi như hài lòng, nếu như không có ý kiến gì khác..., hiện tại hãy cùng tôi đi.”

Thanh âm nghe là giọng trung trầm, cảm giác như có ý hạ thấp giọng, nhưng rất là dễ nghe. Nhìn đôi mắt kia, tôi lại nói không ra lời cự tuyệt, lại vô ý gật đầu , vì vậy, “đời trai” của tôi cứ như vậy bị mua đi.

Cô gái mang tôi mang tới một khách sạn năm sao, đem tôi nhét vào trong phòng liền một mình đi tắm.

Tôi ngồi ở trên giường trầm mồi ưu tư, bằng điều kiện của cô ấy là hoàn toàn không cần tốn tiền chọn người qua đêm, chẳng lẽ cô ấy thích điểm? Nhưng là hoàn toàn không nhìn ra nha, sau đó còn là cẩn thận ứng đối rất khá.

Nửa giờ như vậy, cô ấy mặc áo choàng tắm xuất hiện ở trước mắt tôi, dùng ánh mắt ý bảo tôi đi tắm.

Cả đêm cô ấy cơ hồ cũng không nói chuyện gì, mà tôi cũng vậy không biết nói gì, vì vậy định cũng không nói. Ở dưới người của tôi cô ấy tựa hồ có chút khấn trương, hoàn toàn không nhìn ra là người đi chủ động tìm hoan.

Da thịt của cô ấy cảm xúc rất, làm cho tôi cơ hồ đem cảm lòng không đậu, lúc cuối cùng, cô ấy đột nhiên thật thấp nói một câu, tôi là lần đầu tiên.

Nghe vậy tôi đây phản ứng đầu tiên chính là thắng xe, bắt đắ dĩ. . . . .

Cô ấy tựa hồ rút nước mắt, nhưng vẫn không lên tiếng.

Không biết tại sao, biết được mình là người đàn ông đầu của cô ấy tôi lại cảm thấy hưng phấn vô cùng, có lẽ đây chính là bệnh chung của đàn ông. Sau đó tôi thả chậm tốc độ, quyết định cho cô ấy một lần đầu tiên khó quên. . . . .

Lửa nóng ! Triền miên ! Nhịp tim dữ dội. . . . .

Ngày thứ hai, tôi thỏa mãn mỉm cười mà tỉnh lại, không ngoài ý muốn phát hiện bóng hình xinh đẹp kia biến mất rồi.

Tối hôm qua là một đêm tôi trọn đời khó quên, trừ là lần đầu tiên tiếp khách của tôi, cũng là lần vận động thỏa mãn nhất của tôi, chẳng qua là, xấp tiền mặt trên gối sao mà chói mắt quá, không có biện pháp, ai bảo tôi bây giờ thân phận là Ngưu Lang chứ?

Sau lần đó, cách mỗi một tháng cô ấy sẽ lại chọn tôi điểm danh, mà tôi cũng vậy không tự chủ được chờ cô ấy điểm danh, vì vậy, tôi chân chính bắt đầu tiếp khách rồi, chỉ tiếp một người khách là cô ấy.

Ngày tháng thoi đưa người đến người đi, một không cẩn thận, lời hứa 2 năm của sắp đến hạn, mà tôi cũng thực sự làm Ngưu Lang nửa năm, hơn nữa còn là càng làm càng đắc lực.

Trong nửa năm này, chúng tôi chỉ có thân thể quá quýt, thỏa mãn đối phương, cô ấy cũng bị tôi dụ dỗ phải càng ngày càng nhạy cảm, mê người, hấp dẫn (sexy).

Trong nửa năm này, chúng tôi đều là nửa đêm mới gặp mặt, vừa thấy mặt đã vận động, hoàn toàn không có trao đổi ngôn ngữ , cho nên tôi cũng không biết tên họ cô ấy.

Trong mắt của tôi, cô gái này cái gì cũng tốt, chính là có chút lạnh nhạt, trên giường lửa nóng, dưới giường vô tình, nhưng là hết lần này tới lần khác cứ hấp dẫn tôi như vậy.

Lại một đêm lửa nóng, sau khi bình tĩnh tôi mở miệng trước, nói cho cô ấy biết tin tôi muốn hoàn lương, cô ấy không có phản ứng gì, chẳng qua là ừ một tiếng. Thật ra thì tôi muốn nói cho cô ấy biết chính là, tôi không có có làm ở đây nữa, cô ấy tốt nhất cũng không nên đến đây.

Trời sáng chia tay, cô ấy không chút do dự rời đi, mà tôi lại lưu luyến không rời.

Vĩnh viễn từ biệt nơi phong trần, sống lại lần cuộc sống bình thường tôi lại cảm thấy trong lòng trống trải, đánh không lại hiểu lắm nội tâm, tôi nhờ một “đồng nghiệp cũ” làm người liên lạc, chỉ cần cô gái kia vừa vào trong tiệm liền cho tôi biết, hoàn hảo, tôi không có ở đây sau cô ấy cũng không tới nữa.

Sự nghiệp phát triển không ngừng, hết thấy đều trở về quỹ đạo, mà bóng hình xinh đẹp kia vẫn vương vấn mãi trong đầu tôi.

Bên cạnh anh em người người kết hôn, có người phụ nữ của riêng mình, thật là làm mắt tôi ngứa ngáy không ngừng.

Đêm nay, cô vợ Diệp Nhã của bạn tôi Cao Phàm gọi cho chúng tôi một đám người cùng nhau tụ tập, vốn là tôi là muốn vắng mặt, ai ngờ Diệp Nhã nói nhất định phải giới thiệu mỹ nữ cho tôi, được rồi, tôi thừa nhận người cô ấy giới thiệu cho Bàn Chính Vũ quả là cực phẩm, nhưng là không có lý nào mọi người đều là cực phẩm chứ? Vốn là tôi thật không muốn đi, nhưng là Cao Phàm buông lời, không đi lời của cẩn thận hấn cùng tôi trở mặt, nhìn lại nào, cái gì gọi là hồng nhan họa thủy? Diệp Nhã chính là họa thủy hồng nhan.

Tôi cố ý đến trễ, lần nữa không muốn vào cửa lại nhìn thấy bóng hình xinh đẹp làm tôi tương tư mãi. Được rồi, tôi thừa nhận, bạn bè bên cạnh Diệp Nhã tất cả đều là cực phẩm.

Tôi đứng ở sau lưng cô ấy, cô ấy quay đầu lại nhìn thấy tôi phản ứng đầu tiên lại là. . . . . Chạy trốn!

Tôi nhắc chân sẽ phải đuổi theo, bắt đắ dĩ bị người ta kéo, quay đầu nhìn lại, quả nhiên là Bàn Chính Vũ. Người này gần đây cùng Diệp Nhã rất ăn ý, cũng nhanh chóng bị đồng hóa rồi, này không phải chứ, Diệp Nhã bắt đầu đặt câu hỏi: muốn đuổi theo có thể, nhưng nói cho em biết trước chuyện của hai người!

Bởi vì vợ và đuổi theo người, tôi bật thốt lên: Cô ấy! Là đối tượng 419 của anh!

Sau đó vừa nghĩ, chúng tôi đâu chỉ có một đêm?

Giày cao gót vẫn luôn là thiên địch của con gái, thử hỏi mang giày cao hơn 5 centimet con gái có thể chạy nhanh bao nhiêu? Tôi đuổi khoảng mười mấy mét liền nhẹ nhõm đem cô ấy ngăn lại.

Cô ấy rất là hốt hoảng, hai má đỏ bừng, không biết là chạy bộ tạo thành hay là bởi vì tôi, tôi đương nhiên là hi vọng bởi vì tôi.

Cô ấy không nói lời nào, mà tôi cũng vậy chỉ nói đôi câu, về tên cùng điện thoại.

Thì ra là cô ấy gọi An Thiển, cô gái tôi vẫn thích, động tâm gọi An Thiển. Ở biết được tên cô ấy một khắc tôi liền tự nhủ, tôi sẽ không buông tay, tôi sẽ là người đàn ông thứ nhất cũng là cuối cùng của cô ấy.

Cuộc sống sau đó, không nghĩ tới tôi cũng dùng đến chiêu luôn bị tôi khi dễ tới cực điểm của Bàn Chính Vũ —— quần chặt lầy.

Da mặt dày hiệu quả chính là chẳng những biết cô ấy là nữ tiếp viên hàng không, cũng biết cô ấy cũng không phải là người lãnh đạm mà là nóng nảy vô cùng.

Dần dần, cô ấy không hề bài xích và chống cự sự tiếp xúc và tồn tại của tôi nữa, dễ thương hơn chính là thỉnh thoảng bị tôi dụ dỗ lên giường, thật là đáng yêu, tôi tin tưởng tôi đã nắm cô ấy trong tay.

Cho đến có một ngày, cô ấy cẩn thận hỏi tôi, chẳng lẽ anh thật không nhớ rõ tiểu Thiển năm lớp một sao?

Thì ra là. . . . . Thì ra là. . . . . duyên phận của chúng tôi cũng là từ thời mới vào lớp một, thì ra là cô gái nhỏ này đã yêu tôi thật nhiều năm! Thỏa mãn! Thỏa mãn! Vô cùng thỏa mãn!

Bởi vì cô ấy luôn phải bay tới bay lui, cho nên cuộc sống của chúng tôi giống như tiểu biệt thắng tân hôn, kích tình không giảm, niềm vui thú vô cùng.

Sau đó, chúng tôi sống chung.

Sau nữa, chúng tôi lại kết hôn.

Cao Phàm nói gần đây người phụ nữ của hấn luôn quần hấn muốn biết về đoạn bọn họ khi còn bé kia bị tôi coi là chuyện tình “Nghịch duyên”.

Cô gái của tôi cũng vậy, dĩ nhiên không phải là khi chuyện còn bé, mà là về chuyện tôi làm Ngưu Lang.

“Ông xã! Anh nói cho em biết về nội dung đánh cuộc của hai người và mẹ Cao đi !”

Không có cửa đâu! Hấp dẫn anh cũng không nói! Uy hiếp anh cũng không nói!

Học Cao Phàm giả ngu đi, tôi thuận tiện đang giả mất trí nhớ.

Không thể không nói, Cao Phàm à, chiêu giả điên của cậu dùng rất tốt nha!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hon-me-lien-cuoi-anh>